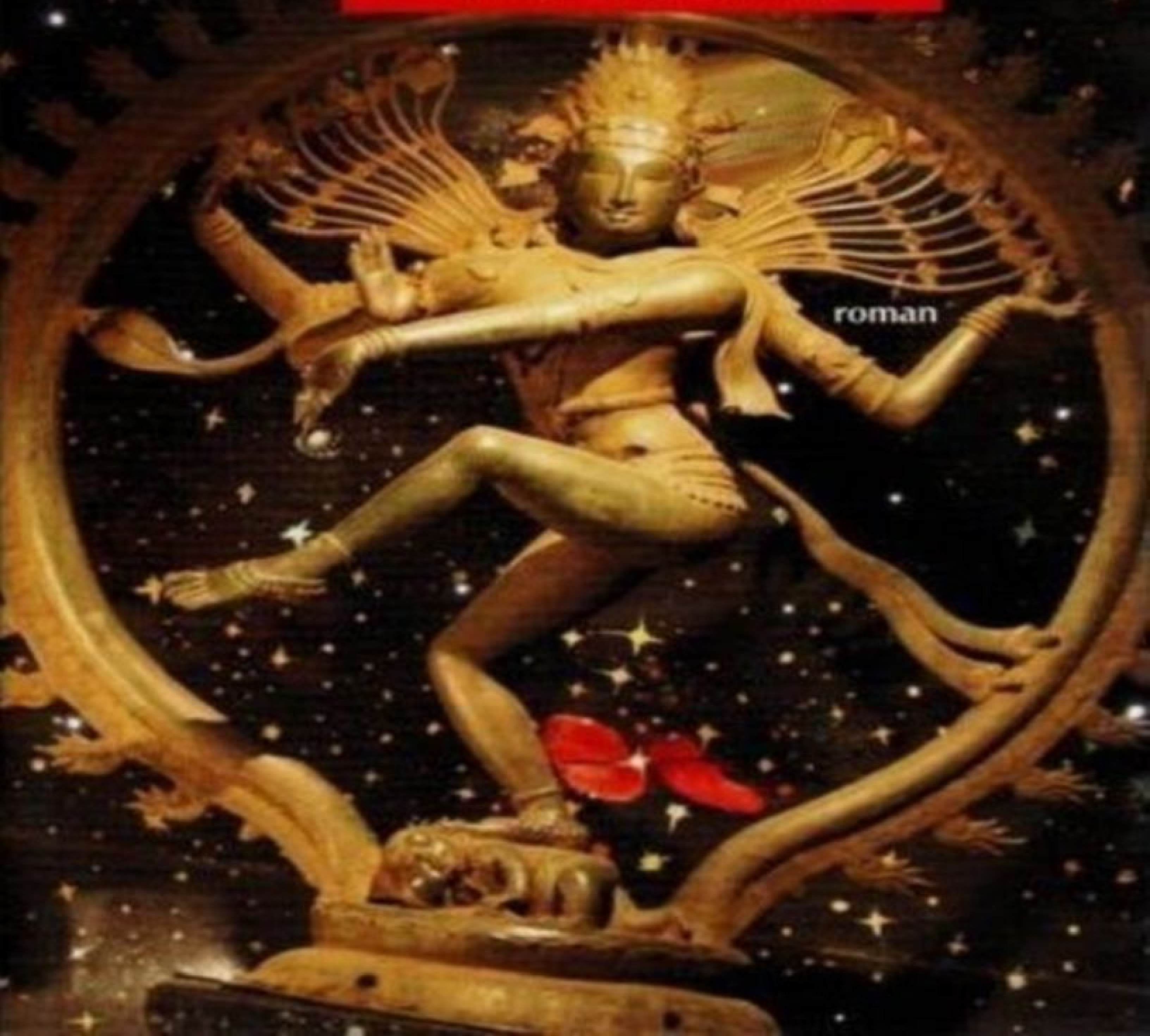
SECOLUL HIMERELOR

volumul I

CĂPCĂUNII GANGELUI

PHILIPPE CAVALIER

PHILIPPE CAVALIER

Seria Secolul himerelor #1

CĂPCĂUNII GANGELUI

Traducere din limba franceză de
Dorin Măran
EDITURA ALLFA

La aceste cuvinte rostite de Shiva, regele, meditând cu pioşenie, făcu o plecăciune, invocând Gangele.

În acele clipe, fluviul cu ape pure şi pline de frumuseţe, invocat de rege, văzu cum Shiva se scurse dintr-o dată din cer.

Uimiţi să-l vadă prăbuşindu-se, zeii, Marii Străbuni, geniile, şerpii şi căpcăunii năvăliră într-acolo.

Mahabharata, Ghidul Pelerinului, Cărţile I, III, IX

PRIMA CARTE A LUI DAVID TEWP

Bine-ai venit în Indii

În ce zi să fi fost? Cred că ştampila din livretul meu militar indică data de 13 sau 14 septembrie 1936. Am ajuns în Indii în jurul acestei date. În momentul în care am pus piciorul pe acest pământ necunoscut am fost realmente marcat de un sentiment de uimire şi perplexitate. Nu părăsisem Brighton-ul decât pentru a urma studiile de drept la Londra, pe când aveam nouăsprezece ani. Până atunci nu-mi amintesc să fi petrecut vreo noapte în afara casei părinteşti. Am dus o viață liniştită, fără prea multe iluzii... Viața obişnuită a unui tânăr englez aparținând clasei de mijloc. O viață fără probleme majore. Şi fără cine ştie ce ambiții... Până în momentul în care a intervenit hazardul. Destinul a decis total. Fără voia mea.

Am cunoscut un profesor la Londra; un avocat care renunțase la cabinetul particular pentru a preda la Universitate. Îi ajuta pe studenții din provincie fără relații să pătrundă în mediile inaccesibile ale politicii sau afacerilor. Le deschidea porțile. Le facilita întâlniri. Crea oportunități. Era convins că Anglia se va prăbuşi în ignoranță dacă nu-şi va reînnoi elitele. Se simțea patriot, şi pentru el patriotismul însemna să-i ajute pe aceşti coate-goale să izbândească în societate. Cel puțin aşa credeam. După câțiva ani am început să mă întreb dacă purtarea sa era rodul unui altruism veritabil sau era animat de patimi şi speranțe necunoscute. La urma urmei, ce mai conta. Un lucru e cert: datorită lui am intrat în MI6, serviciul de informații britanic de dincolo de mări.

Poate părea ciudat faptul că am ajuns să colaborez cu armata şi să mă integrez în structura sa cea mai opacă, denumită în mod curent „Firma”. Vedeam că la orizont se apropie nori amenințători, dar puțini dintre noi

conştientizam iminenţa unei catastrofe. În Europa, Hitler şi Mussolini erau un motiv de îngrijorare la fel de grav ca influenţa ascendentă a ruşilor. Imperiul se lăfăia pe laurii gloriei trecute, dar această impostură nu putea să dureze multă vreme. Nu mi-e uşor să spun că adevărata putere a naţiunii noastre s-a consolidat pe slăbiciunea altor naţiuni. Miracolul englez nu înseamnă nici Shakespeare, nici Adam Smith sau Disraeli. De la regina Elisabeta încoace, cheia miracolului englez s-a bazat pe lipsa de viziune şi uniune a continentalilor.

Preocuparea noastră de căpătâi la mijlocul anilor treizeci era legată de situaţia existentă în coloniile noastre. Cea mai mare problemă o constituia India. Gandhi începuse de multă vreme să atragă atenţia asupra sa, în timp ce mişcarea pe care o conducea şi Congresul câştigau zilnic în popularitate. Numeroşi oficiali britanici îl considerau pe Gandhi un oportunist, un şarlatan ambiţios care se afişa cu o zdreanţă atârnată de umeri pentru a înduioşa inimile şi a forţa respectul. Unii susţineau că n-ar fi fost decât o marionetă manipulată de propriul nostru guvern. Cu toate astea, nu de el ne temeam cel mai mult, ci de alţi indivizi mai activi şi mai periculoşi.

Aceşti indivizi erau duşmanii noştri de temut. Detestau prezenţa noastră, legile, valorile noastre, inclusiv religia... Ba mai mult, chiar şi miturile. Nu-i interesa progresul. Sfidau bogăţia materială şi nu erau câtuşi de puţin interesaţi de onorurile, titlurile sau diplomele noastre. Respingeau binefacerile egalitarismului, umanismului nostru... Aceşti indivizi erau adevăraţi naţionalişti hinduşi. Erau duşmanii noştri. N-aş putea spune că ne doreau moartea. Nu cred că erau fanatici. Nu. Voiau pur şi simplu să ne retragem. Voiau să redea Indiei adevăratul ei chip, să o scalde în apele ei ancestrale, să o smulgă din ceea ce noi

occidentalii, numim modernitate şi pe care ei o numesc Maya, iluzie. Spre deosebire de Gandhi, aceşti indivizi erau pregătiți să recurgă la violență, pe de-o parte pentru a-i vâna pe britanici, iar pe de altă parte pentru a lupta împotriva separatiştilor musulmani care voiau împărțirea teritoriilor. Nu se temeau să dea piept cu duşmanii. Metodic, strategic, îşi pregăteau ofensiva.

Cu câțiva ani înainte de război, eram convinşi de toate astea. Dar ostilitățile nu s-au făcut simțite. Rana, ce-i drept, începuse să supureze fără să fie însă deschisă. Londra spera s-o cauterizeze înainte ca şefii lor să facă primul pas. Iată unul dintre motivele pentru care venisem în Indii. Oficial, trebuia să mă asigur că acțiunile MI6 se derulau conform jurisdicției britanice. Moralişti şi chițibuşari, miniştrii Tories îşi făceau un titlu de glorie din respectarea normelor, în cele mai mici detalii, pe întreg teritoriul imperiului. Era foarte important pentru noi să oferim exemplul unei societăți drepte, care gestionează cu mare atenție orice problemă ce se iveşte.

Coloniştii ştiau că edificiul imperial se clatină şi că sfârşitul său va fi iminent. Armata, care se află la baza puterii noastre în Indii, se infiltrase în rețele naționaliste. Cea mai mare parte dintre ofițerii indigeni îşi dăduseră seama că Anglia nu va mai putea susține încă o dată un război în Europa şi nu va reuşi să mențină pacea în coloniile sale. Întreaga țară fremăta aşteptând să vadă cum vor decurge lucrurile. Am simțit asta de îndată ce am sosit la Calcutta. În aer plutea o tensiune ca cea dinaintea furtunii, o condensare de ozon şi electricitate care aştepta doar o scânteie... Colonelul Hardens, superiorul meu direct, era şi el conştient de acest lucru.

— Evident, n-o să-ți declar niciodată asta în mod oficial, Tewp, dar ştim cu toții că peste zece-cinsprezece ani vom fi

nevoiți să părăsim această țară. Hinduşii vor să devină stăpâni pe situație şi pentru asta nu trebuie să-i condamnăm. Hai să fim corecți, la urma urmei, sunt la ei acasă, nu-i aşa? Dar vezi tu, misiunea noastră aici, la MI6, nu e de a împiedica inevitabilul. Nici măcar de a-l întârzia. Trebuie să facem în aşa fel încât lucrurile să se petreacă cu blândețe. Şi mai ales ca de retragerea noastră să nu profite altcineva, mă gândesc la o putere străină. Ştii la cine mă refer?

— La Rusia, evident! am replicat cu naivitate. Pe care am încercat mereu s-o îndepărtăm din mările calde.

— Rusia... Da, bineînțeles. Dar şi alte puteri ar putea deveni redutabile dacă se aliază cu India. Mă gândesc la Japonia... Mă gândesc, de asemenea la Germania care ar avea aici o serie de avantaje dacă ne-am retrage.

Chipul lui Hardens s-a aprins în momentul în care a evocat Germania. Nu pot uita asta. A fost prima noastră întâlnire oficială. Am asistat la câteva reuniuni în birou său, dar n-am schimbat prea multe cuvinte; câteva, dai în jurul unor banale probleme de serviciu. Acum, după douăsprezece zile de la sosirea mea, eram pentru primi oară față în față, într-o atmosferă aparte, în care aveau sentimentul că superiorul meu încearcă să dea cărțile pe față.

— Ştii, Tewp, în urmă cu douăzeci de ani am luptai împotriva Germaniei, în tranşee. A fost groaznic. Soldați inamici erau mândri, curajoşi, luptând cu toate forțele, până la ultima picătură de energie. Ne-au creat mari probleme, dar până la urmă i-am învins. Insă, trebuie să-ți mărturisesc că nu ne-am purtat ca nişte adevărați învingători. Nici măcar nu ne-am dat osteneala să intrăm în Berlin. I-am lăsat pe germani pradă războiului civil, în loc să facem apel la forță pentru a construi acolo un regim

solid, compatibil cu cel al nostru. Am ales, din păcate, o altă cale. I-am umilit la Versailles. Cu noul lor cancelar vor să-şi ia revanşa. E un punct de vedere omenesc. Germanii sunt un popor care nu au nimic de pierdut şi în cazul ăsta n-au de ce să se teamă. Devine, aşadar, un duşman de moarte pentru noi şi pentru francezi, aşezaţi pe aceleaşi principii social-democrate lipsite de vlagă... Dacă va începe un război cu Germania, n-o să avem zile bune.

— Domnule colonel, asta nu se va întâmpla. Şi dacă, doamne fereşte, acest război va avea loc, îi avem pe americani de partea noastră. Germanii ştiu foarte bine că Statele Unite vor intra în război alături de noi după primul foc de armă. Nu, de data asta, nu vor îndrăzni! Am spus toate astea fără să reflectez, asemenea unui şcolar care a învăţat o poezie pe de rost.

— Dacă aşa gândeşti, Tewp, dă-mi voie să-ţi spun că eşti un naiv, ba mai rău, un imbecil, bombăni Hardens. Statele Unite au intrat în război în 1917 alături de aliaţi, în primul rând pentru a-şi proteja investiţiile pe care le-au făcut, acordând credite de război, nouă, englezilor şi francezilor. Îmi amintesc bine ce s-a întâmplat atunci. Frontul rus s-a prăbuşit şi divizii întregi ale duşmanilor au ajuns pe frontul de vest. În Atlantic, U-Boats au intrat în joc scufundând toate cargourile care transportau aurul european spre băncile americane. În tranşeele soldaţilor francezi era mare dezordine... în 1917, dragul meu, germanii ar fi putut să ne facă praf şi pulbere. Ia gândeşte-te ce s-ar fi întâmplat dacă drapelul cu Crucea de Malta ar fi fluturat pe Turnul Eiffel sau chiar pe Buckingham Palace... Ar fi fost imposibil pentru Washington să-şi mai recupereze împrumuturile uriaşe acordate Londrei şi Parisului. Imaginează-ţi pentru o clipă figurile acţionarilor yankei în momentul în care nemţii i-ar fi lăsat fără

dividende! Nimicirea *Lusitaniei* şi acţiunile germanilor prin care au aţâţat lovitura de stat din Mexic au constituit pretexte de netăgăduit, dar fondul problemei era altul. Cel al afacerilor curente de pe Wall Street!

— Poate aveţi dreptate, domnule colonel... Ceea ce nu înţeleg eu, e legătura dintre Germania şi India. Nu văd niciun punct comun, doar o prăpastie care le desparte. Culturile lor sunt radical diferite... Pe de altă parte, Reich-ul nu e o mare putere maritimă. Nu controlează strâmtorile. Nu are posibilitatea de a controla rutele comerciale între subcontinent şi Europa. Nu văd de ce ne-am teme.

— Te uiţi la hărţile geografice cu un ochi de englez, Tewp! încearcă să te detaşezi şi să nu te mai gândeşti că intrările constituie rute privilegiate. Aminteşte-ţi de Drumul Mătăsii. Cu o bună organizare a reţelei sale fluviale, a canalelor, a căilor ferate construite în cele mai propice locuri, este destul de uşor de construit o bună legătură între Europa continentală şi Mesopotamia şi chiar Valea Indusului. Dispunând de câteva regimente puternice care să garanteze stabilitatea de-a lungul întregului drum, căile terestre devin mai practice decât cele maritime. Un coşmar pentru noi, insularii. Îţi dai seama ce-ar însemna pentru noi un continent federalizat în jurul unei noi linii de comunicaţie care să lege resursele energetice ale Orientului Mijlociu de bogăţiile Indiei? Lumea n-ar mai avea nevoie de noi. Am deveni, pentru Europa, ceea ce înseamnă Islanda pentru Scandinavia: o periferie inutilă. Nimic mai mult!

— Dar legăturile obiective între Berlin şi Delhi? am insistat eu.

— Aceste legături nu sunt foarte reale, din nefericire. Te afli printre noi de mai bine de o săptămână, cred. Numele de Subhas Chandra Bose îţi spune ceva?

— Bose? Cred că am citit dosarul lui. E un partizan al independenței politice. Aparține Congresului Național Indian al lui Gandhi, dar nu e decât un individ marginal, un teoretician izolat. În niciun caz un conducător.

— Nu! Te înşeli! Nu-ți dai seama de adevărata importanță a lui Bose. Influența sa nu încetează să crească. E un discipol al lui Tilak. Ceea ce înseamnă că, spre deosebire de Gandhi, Nehru sau Patel nu e un adept al nonviolenței, ba dimpotrivă.

— Tilak? l-am întrebat, acceptând țigara pe care mi-o oferise.

— Un erudit. Specialist în Vede, mort prin anii ’20. Prestigiul său e încă foarte mare printre intelectualii naționalişti. Bose se inspiră din doctrina sa politică şi din gustul său pentru acțiuni violente. Pe el trebuie să-l supraveghem îndeaproape. Dar şi pe locotenenții şi pe străinii din anturajul său. Nu vorbesc de falşii diplomați ai Consulatului General al Germaniei din Calcutta, care nu sunt altceva decât simpli informatori. Nu! Cei care ne interesează cu adevărat sunt cei care nu pot fi clasați, în pofida originii tale civile, ai rang de ofițer în acest serviciu, în care îmi lipseşte personalul activ. O să te trimit aşadar pe teren. O să supraveghezi contactele străine ale lui Bose. Să afli cine sunt şi pentru cine lucrează. Asta vreau să aflu. Căpitanul Gillespie îți va da toate detaliile chiar mâine dimineață. L-am anunțat deja. O să lucrezi cu el. E inteligent. Va fi, pentru tine, un excelent debut...

Am rămas mut câteva clipe. Niciodată nu mă gândisem la perspectiva de a ajunge în prima linie. Uluit şi resemnat, mi-am stins țigara fără să rostesc un cuvânt, după care am luat poziția de drepți regulamentară în fața superiorului meu, cu un nod în stomac. După ce i-am întors spatele, i-am auzit vocea puternică.

— Tewp. Şi încă ceva!

— Domnule colonel?

— Nu cred că am avut ocazia să-ți spun: Bine-ai venit în Indii, locotenente!

Un superior, doi subordonați

Noaptea era pe sfârşite. Cu greu am reuşit să adorm în puținul timp care îmi mai rămăsese. Conversația pe care o purtasem cu Hardens şi, mai cu seamă, vestea numirii mele ca ofițer de teren mă adusese într-o stare de surescitare. Eram atât de nervos, încât uram întreaga planetă. Ca să mă dezvinovățesc, ar trebui poate să mărturisesc faptul că din ziua în care am pătruns în cartierul „Firmei”, la Londra, n-am avut decât foarte puțin timp pentru mine. Asta a fost – îmi amintesc chiar mai bine decât data sosirii mele în Indii – pe 19 ianuarie 1936, ziua în care ziarele au anunțat moartea lui Rudyard Kipling.

După scurte formalități, am fost plasat într-un birou în care nu puteai avansa decât cu prețul unor compromisuri. Timp de câteva luni, mi-am făcut datoria, fără să am însă vreo satisfacție. Dar, m-am simțit liniştit, împăcat cu mine însumi. Eram convins că voi rămâne în acest post o perioadă lungă, aşa încât am început să mă ocup de viața personală, aşa cum o vedeam eu: simplă şi discretă, instalat într-un mic apartament închiriat de o văduvă care mi-a dăruit căldura de care aveam nevoie, fără să-mi iscodească viața. Am profitat de această viață liniştită până în ziua în care am fost desemnat pentru plecarea în Indii. În pofida tuturor reticențelor mele, am fost nevoit să mă îmbarchez pe *Altair,* un pachebot civil care asigura legătura până la Calcutta.

Căldura şi umiditatea de pe vas, prin Mediterană, Suez. Marea Roşie, marea Oman, golful Bengal... jilăveala, atmosfera înăbuşitoare mi-au dereglat organismul obligându-l să se adapteze durerii, ritmurilor şi presiunilor cu care nu eram obişnuit. Eram victima unei dezordini psihice şi fiziologice cu totul dezagreabile care m-a obligat să stau țintuit în pat cea mai mare parte din timp. Îmi

omoram timpul citind cărțile împrumutate de la biblioteca pachebotului: Scott, Wordsworth, Maturin şi Sălci...

Nu m-a încercat nicio nefericire. Uneori mai scoteam capul afară, scrutând orizontul, contemplând mişcarea valurilor... însă fără tragere de inimă. Aş putea spune că toate astea mă plictiseau. Spre deosebire de o mare parte dintre englezi, n-am simțit niciodată o atracție pentru ocean. Lungit în cuşeta mea, m-am lăsat în voia lecturii, singurul lucru agreabil, îndepărtându-mă, fără să mă sinchisesc să le văd, de țărmurile yemenite ale *Arabiei Felix* sau de umbrele albăstrui ale falezelor din Ceylon...

În sfârşit, într-o seară de septembrie, chiar la sfârşitul sezonului ploios, am intrat în portul din Calcutta. Pe chei, mă aştepta ofițerul cartograf John Hume Ross. Întoarcerea pachebotului *Altair* spre insulele britanice urma să-i asigure revenirea în metropolă după patru ani petrecuți în Indii, şi această perspectivă îl înfierbânta precum apropierea Crăciunului pe un copil. Mi-a arătat cartierele, după care am urcat la etajul al cincilea al unei cazarme rezervate ofițerilor celibatari, atrăgându-mi atenția asupra unor amănunte specifice serviciului colonial şi a condițiilor de trai:

— Să nu te aştepți la nimic bun aici. Tewp. De căldură, de pildă, nu scapi nici vara şi nici iarna. Toți păianjenii sunt veninoşi, cât despre lilieci te asigur că te vor încolți. Or să sfâşie plasa de protecție ca să-ți sugă sângele. Noapte de noapte! În localuri n-o să te simți bine şi nici în compania colegilor. Pe piața neagră găseşti alcool, țigări şi prostituate de calitate, dar la ce preț! În schimb, opiumul nu-ți goleşte buzunarele şi, cu siguranță, îți va provoca clipe de neuitat. Îți doresc petrecere bună, Tewp.

Cam ăsta a fost discursul lui de întâmpinare. N-aş putea spune că a fost ca o cataplasmă pe suflet... Cu toate astea,

primele mele zile de colonialist au decurs fără probleme. Mi s-au încredinţat sarcini de birou asemănătoare cu cele din Londra şi, la un moment dat, a început să mă amuze gândul că am traversat o jumătate din globul pământesc pentru a face aproape acelaşi lucru, într-un birou, ca un funcţionar disciplinat şi anonim. Până în momentul în care Hardens m-a remarcat, anunţându-mă că voi lucra într-un serviciu activ. Bineînţeles că am fost foarte surprins să aud asta. Am fost chiar bulversat. Aşezat pe seară în pat, am adormit în cele din urmă spre dimineaţă, cu mâinile pline de sudoare şi cu o senzaţie de greaţă...

*

După cele din Londra, birourile MI6 din Calcutta erau cele mai importante din Imperiu. Aici funcţionau o mulţime de servicii care semănau unele cu altele, dar care nu aveau prea multă legătură unele cu altele. Erau asemenea unui corp cu mai multe capete, fără o gândire coerentă. Se spunea că starea asta de lucruri s-ar fi datorat actualului director general al serviciilor secrete, amiralul Hugh Quex Sinclair, care nu avea calităţile predecesorului său „C”, mult regretatul sir Mansfield Cumming. Cele câteva departamente ce compuneau armătura serviciului nostru erau împrăştiate într-o imensă cetate aflată la marginea oraşului care, în afară de marele spital militar al subcontinentului, adăpostea un regiment de artilerie, un altul de infanterie indigenă, diverse detaşamente aduse din colonii şi câteva mici corpuri izolate, cum ar fi poliţia militară sau unităţi de transport şi geniu, în depărtare, lângă un câmp, se aflau hangare monstruoase cu arme, muniţie şi carburanţi. În schimbul resturilor de alimente de la cantină, o mulţime de puşti pe jumătate goi veneau în fiecare zi la amiază ca să arunce câte o găleată de apă pe pereţii din tablă încinsă de soare, coborând cu câteva grade

simbolice temperatura arsenalelor. Cele trei edificii administrative care dominau zona erau plasate la mare distanță unele de altele, în mod aberant, având în vedere faptul că unele servicii nu aveau toate birourile în aceeaşi clădire. Din nefericire, nici „Firma” nu făcea excepție în acest sens. Hardens şi secretariatul său erau instalați într-un mare edificiu cu cinci etaje numite familiar „Marile Apartamente”, în care se aflau toate Statele Majore. Arhivele se aflau însă într-un alt imobil, foarte îndepărtat, la „Dunette”, în timp ce ofițerii subalterni, ca mine, aveam birourile într-o a treia cazarmă numită „Butoiul lui Nelson”, şi asta pentru că a fost construită după o arhitectură vag circulară, amintind de o anecdotă legată de corpul amiralului expediat la Londra după ce primise în plin un glonț francez la Trafalgar. Pentru a conserva cadavrul amiralului, ofițerii îl scufundaseră într-un butoi cu rom... O poveste care făcuse furori în epocă.

În această clădire îşi avea reşedința căpitanul Odet Gillespie – la primul etaj al fostului palat al unui prinț indian. Gillespie ocupa împreună cu primii doi subordonați ai săi, adjutanții Francis Edmonds şi Marcus Mog, o încăpere imensă în care ar fi putut lucra în condiții confortabile încă cinci-şase persoane. O încăpere care emana linişte, cu pereți înalți decorați cu fresce arăbeşti. Pe cele patru ferestre largi erau fixate panouri găurite din lemn care cerneau lumina crudă ce asedia palatul. Priveliştea dădea spre un mic parc amenajat în stil englezesc, cu arbori şi tufe întreținute de grădinari indigeni coordonați de un bătrân angajat al serelor regale. Un decor care emana o atmosferă mănăstirească, în care plutea parcă un aer grav, de căință şi puritate, în contrast cu atmosfera generală a taberei, cu înfățişarea ei crudă şi aspră. Gillespie n-avea câtuşi de puțin aerul unui călugăr.

Era un tip lipsit de maniere, rece, căruia îi plăcea să poruncească. Era cu vreo zece ani mai în vârstă decât mine, nu cred că avea mai mult de treizeci şi cinci – treizeci şi opt de ani. Avea însă trăsături fine. Un nas subțire şi cam lung, pomeți înalți, o dantură superbă. Era înalt şi îi plăcea să stea drept, aproape rigid, arborând un aer de superioritate. Ochii căprui-închis, cu priviri tăioase şi barbişonul tăiat perie îi accentuau aerul sobru şi aspru. Îmi era imposibil să mi-l imaginez, chiar şi în fața unui pahar, pus pe şotii.

— Serviciul nostru, îmi zise, nu e o afacere a oamenilor civilizați. Şi nicidecum un lucru plăcut. Dar trebuie făcut. Ştii ce aştept de la dumneata? Să ai personalitate, inițiativă, putere de renunțare şi mai ales să fii pe fază în orice împrejurare, fără să-ți pierzi capul. M-am făcut înțeles? Sper că nu eşti greu de cap.

— Nu. Cred că am înțeles bine, domnule căpitan.

— Crezi? Asta e bine, pentru că nu suport să mă repet. O să te prezint imediat adjutanților Mog şi Edmonds. O să lucrezi cu ei şi, având în vedere faptul că eşti mai înalt în grad, îți vor fi, parțial, subordonați. Țin să te previn de faptul că sunt la curent cu sosirea dumitale şi că asta nu e în măsură să le facă plăcere. Dacă-mi ceri părerea, află că-i înțeleg şi le-am dat dreptate. E o reacție cât se poate de normală. Va trebui să câştigi respectul subordonaților, asta e foarte important într-o colaborare în care nu trebuie să existe nicio fisură. Ți-a spus colonelul Hardens care este personajul țintă în acest moment?

— Chandra Bose, domnule căpitan, i-am răspuns încet, de parcă mi-ar fi fost teamă ca nu cumva pereții să fie căptuşiți cu urechi...

— Aşa e, Bose... E o figură tipul ăsta... Şiret şi deosebit de inteligent. Ştie foarte bine ce vrea şi puțin îi pasă de

duşmani. Nu-i prevăd o moarte senină! În niciun caz! Dar e prematur să vorbim de asta. Câțiva dintre colegii noştri sunt cu ochii pe el. Deocamdată nu e cazul să-i cunoşti. Operează incognito...

— Ah, da, bineînțeles, i-am zis pe un ton înțelegător, de funcționar versat al „Intelligence Service”, cu toate că eram deranjat de neîncrederea afişată.

— Aici nu ne ocupăm direct de Bose, ci doar de persoanele din anturajul său. Printre ele se află un personaj marginal, dar nu lipsit de importanță. Interesant chiar... Cred că ți-a spus Hardens că, în jurul lui bântuie câțiva străini.

— Aşa e, domnule căpitan. Mi-a atras atenția asupra unei grecoaice şi a unui italian.

— Avem dosarele lor. Ne lipsesc însă câteva elemente importante. Dar ştim cu ce se ocupă, cine îi finanțează... Grecoaica e o exaltată, cât despre italian, e mai degrabă pe jumătate senil. Nu ne temem de ei. Mai degrabă de un alt personaj, o austriacă tânără, care vorbeşte o engleză cu un puternic accent american, ceea ce mi se pare curios. Ca şi prenumele ei... Tot ce ştim despre ea se află în acest dosar.

Gillespie scoase dintr-un sertar dosarul şi mi-l puse în mână. L-am deschis şi m-am uitat prin el. Am recunoscut formulare de eliberare a vizei şi un permis de şedere temporară precum şi o fişă de intrare pe teritoriu din 25 august a. C. Tânăra sosise la Calcutta cu o lună înainte să ajung eu aici.

— Os tara Keller, recită Gillespie în timp ce parcurgeam dosarul. Născută la Gratz, în Styria austriacă, în vârstă de douăzeci şi trei de ani, jurnalist fotograf la cotidianul *Der Angriff,* lansat cu mare pompă de Goebbels în urmă cu nouă ani, care ar putea fi un *Times* dacă cei care îl conduc şi o parte din ziarişti n-ar fi naționalişti... Nu ştim dacă

este şi cazul personajului nostru, domnişoara Keller. Am putea presupune că da, cu toate că nu e de naționalitate germană. Dar şi Hitler e austriac. Asta nu l-a împiedicat să fie ales de nemți. Toate actele fetei sunt însă în regulă. Locuieşte la hotelul Hamett şi se întâlneşte în mod regulat cu Bose. O dată pe săptămână, şi asta imediat de când a ajuns aici. Sunt discuții oficiale. Am verificat asta. *Der Angriff* publică sub numele ei o serie de cronici consacrate Indiei şi principalelor personaje politice indigene. Dar articolele ei sunt curate. Asta înseamnă că redactarea lor nu-i ia mult timp. Ce face oare în afară de asta, ăsta e misterul! Un mister pe care va trebui să-l dezlegi, Tewp! Vreau să o urmăreşti pe această fată zi şi noapte. Să nu o slăbeşti din ochi până nu afli tot! Comentarii?

Luat din scurt, nu mi-a venit în minte nicio replică, nicio întrebare. Am bâiguit doar un „nu” lipsit de fermitate, pe care Gillespie l-a taxat cu o privire întunecată, exprimându-şi parcă neîncrederea în capacitățile mele profesionale. A încercat totuşi să-şi croiască o mină liniştitoare.

— Bine. În cazul ăsta poți începe să studiezi dosarul. Ai un birou în care sper că te vei simți confortabil, în spatele acestui paravan. Vom mai discuta după ce vor sosi Edmonds şi Mog.

Am întors capul spre paravanul de care mi-a pomenit. O piesă veche, acoperită cu un lac negru pe care erau încrustate în aur câteva figuri japoneze. În spatele paravanului se afla o masă din fier ca vai de ea, un scaun rudimentar şi un dosar cu hârtii îngălbenite, pline de praf. M-am aşezat pe scaun, după ce am şters totul de praf şi am început să studiez cazul Keller.

Aşa cum mă avertizase Gillespie, cele câteva elemente erau nesatisfăcătoare. În general, copii după acte

administrative ce proveneau din serviciile de imigrație. Am recitit, cu mare atenție de astă dată, fişa de intrare în India: Ostara Keller, austriacă, născută pe 25 octombrie 1913, din soții Althus Keller şi Sabrina, născută Ginter. Profesia: jurnalist fotograf. Un metru şaptezeci, păr blond, ochi verzi. Semne particulare: nu are. Garant de moralitate: M. Von Salzmann, consul al Germaniei la Calcutta... Copia fotografiei era întunecată, aşa încât n-am putut să-mi închipui decât vag cum arată misteriosul personaj. Eram foarte curios să ştiu, pentru că fizicul oferea o imagine a personalității. Cum erau oare vocea, privirile ei, coafura? Mersul ei... Şi multe altele. Întrebări care nu-mi dădeau pace. Toate astea erau cu mult mai importante decât data ei de naştere sau prenumele părinților. Reflecțiile mele au fost întrerupte de apariția celor doi, Francis Edmonds şi Marcus Mog, care mi-au făcut o impresie mai bună decât Gillespie.

Edmonds era un colos plin de grăsime care se mişca greoi. Respira anevoie, cu gura deschisă. Pe lângă el, Mog părea o foaie de hârtie. Subțire şi alb. Probabil că se ferea de soare, cine ştie din ce motiv, sau, poate că era vorba de o deficiență a pielii. Arăta groaznic, ce mai încolo şi încoace. Ca un cadavru. După ce s-au făcut prezentările, reduse la gesturi mimetice, ne-am tras trei scaune în jurul biroului căpitanului, pregătit pentru o şedință de informare.

— Domnilor, n-o să mă încurc cu introduceri. Din moment ce colonelul Hardens şi-a exprimat clar hotărârea, dumneata locotenente Tewp te vei ocupa de dosarul Keller. Mog şi Edmonds te vor însoți pe teren. O veți urmări pe tânără, pas cu pas, în următoarele zile. Vom analiza datele pe care ni le veți furniza şi pe urmă vom vedea ce e de făcut. Nu e nevoie de ordine speciale pentru că operațiunea

e departe de a fi complicată. Nu mă aştept la surprize neplăcute. E rândul vostru acum. Cum credeți că vă veți descurca?

Toate privirile s-au întors spre mine. Trei perechi de ochi militari care aşteptau o reacție inteligentă. Am bâiguit:

— Cum adică, să ne descurcăm?

— Mog şi Edmonds aşteaptă ordinul dumitale, bătrâne! Sunt convins că ştii exact ce servicii au de îndeplinit, nu-i aşa?

În acest moment, mi-am dat seama perfect de situația absurdă în care mă aflam: ofițer prin convenție şi încălcare a legii, agent MI6 prin manipulări şi decrete, colonist din întâmplare şi nu din necesitate, marionetă manipulată de un păpuşar stângaci, forțată să facă mişcări pe care morfologia ei nu i le permitea. Eram în situația de a executa numere pentru care nu eram câtuşi de puțin pregătit, să îndeplinesc misiuni despre care nu ştiam nimic, şi mai ales să dau ordine unor oameni care nu numai că aveau mai multă experiență decât mine, dar care îşi câştigaseră prestigiul cu sudoarea frunții. Ar fi trebuit să joc cinstit cu Gillespie şi să-i mărturisesc că nu eram la înălțimea misiunii încredințate. Preț de câteva clipe, m-am luptat cu mine însumi. N-a fost o încleştare între bine şi rău, dintre un înger şi un demon, ci între două tentații condamnabile – între doi demoni care întruchipau tentația renunțării la luptă şi cea a provocării, îi priveam cum se zbat. La un moment dat, unul dintre ei îl luă cu asalt pe celălalt, dominându-l. Am făcut un pas îndrăzneț, renunțând la tăcere în favoarea unui discurs convingător.

— Da, domnule căpitan. Ştiu ce avem de făcut, i-am spus plin de însuflețire. Iată ce propun. În primul rând, o urmărire simplă, cu concursul intermediarilor locali, pe care o vom organiza sistematic începând de mâine. Cât

priveşte cel de-al doilea plan... Ei bine, cel de-al doilea plan constă în... în...

Am rămas însă fără inspirație. Nici cea mai mică idee legată de un al doilea plan nu-mi trecea prin cap. Eram foarte agitat, mi se citea cu siguranță asta în priviri şi în frământarea mâinilor. Gillespie şi-a dat imediat seama că încerc să improvizez, fără succes. Îmi replică enervat:

— Am înțeles foarte bine că era vorba de un al doilea plan. Tewp. Aşteptăm să vedem despre ce e vorba... Ne mai fierbi mult?

Am simțit cum îmi năvăleşte sângele în obraji. Eram total blocat. Dar, dintr-o dată, câteva cuvinte mi-au ieşit din gură fără să le controlez:

— Ei bine, cel de-al doilea plan presupune, evident... o percheziție în camera suspectei. Am putea să ne concentrăm încă de pe acum asupra acestei probleme.

Eram încântat de această mică tiradă care a țâşnit din plămânii mei comprimați de nervozitate. Am făcut un pas în spate, cu mâinile încrucişate, aruncând priviri pline de satisfacție în jur. Aveam sentimentul deplin că răspunsul meu a fost pe măsura aşteptărilor lor, în primul rând ale lui Gillespie. Dar, vai. Cât m-am înşelat! În loc să se destindă, cele trei fețe din jurul meu s-au întunecat. După câteva clipe care păreau că nu se mai sfârşesc, Gillespie rupse tăcerea.

— Ai pomenit de intermediari locali care să intervină în cursul primei axe. La cine te-ai gândit?

Întrebarea m-a luat prin surprindere.

— Avem oameni de încredere în rândurile populației, nu? Aşa cum are şi poliția... în sfârşit... Presupun că...

Cei trei bărbați au făcut un schimb de priviri nedumerite. Mog plecă apoi ochii, mâhnit, în timp ce Edmonds era pe punctul de a pufni în râs. Gillepsie răbufni:

— Presupui greşit. De multă vreme nu mai lucrăm cu indigenii. Sau, mai degrabă, ei nu mai lucrează cu noi. Meşteşugarii, copiii de pe stradă, slugile, țăranii, băieții cu ricşa, toți, cu mic cu mare, preferă să-şi ofere serviciile, pentru câteva rupii, oricui, dar nicidecum nouă, englezilor. Toți aceşti adoratori de vaci nu aşteaptă altceva decât să ne înfigă pumnalul în spate... Chiar aici, în mijlocul armatei. Eşti nou venit şi nu ai fost încă avertizat că aşa stau lucrurile. Dă-mi voie să-ți dau un sfat, Tewp: orice s-ar întâmpla, oricare ar fi circumstanțele, să nu ai încredere într-un localnic. Poți să le ceri să-ți lustruiască pantofii. Dar să nu stai de vorbă cu ei. Să nu-ți pierzi niciodată timpul cu porcii ăştia.

Un discurs care m-a pus pe gânduri. Ce-aş fi putut să-i răspund? Nu-mi venea niciun cuvânt în minte. Văzându-mă în încurcătură, Mog, cu vocea sa tărăgănată, îmi dădu explicații:

— Să ştiți, domnule locotenent, că predecesorii noştri au încercat să colaboreze cu aceşti oameni, dar şi-au dat seama imediat că nu pot avea încredere în ei. Furnizau informații false sau se arătau reticenți. S-ar fi descurcat mai bine cu maimuțele care sunt mai docile şi mai eficace.

Ceilalți doi l-au aprobat râzând.

— Da... Poate, am spus jenat. Aşadar, vrei să spui că n-ați lucrat niciodată cu informatori? În cazul ăsta, cum procedați când aveți nevoie de informații?

— Ne descurcăm singuri, Tewp. Aşa cum o să faci şi dumneata. Deocamdată, ar fi bine ca Mog şi Edmonds să-şi vadă de treburile lor. Mai au câte ceva de făcut înainte de a lucra exclusiv pentru dumneata.

Cei doi adjutanți ne-au salutat şi s-au retras, lăsându-mă singur cu Gillespie. Ca să nu stau degeaba, am început să caut în arhive eventualele exemplare din jurnalul *Der*

Angriff. Un funcţionar îmi adusese aproape întreaga colecţie din ultimul trimestru, bine aranjată într-o cutie de carton. Am răsfoit-o şi, în scurt timp, am dat de articolele semnate de domnişoara Keller.

În numerele de la începutul lui august am găsit articole legate de Jocurile Olimpice din Berlin, cu fotografii semnate de Ostara Keller. Fotografii de o calitate excepţională. Unghiuri bine alese, compoziţia mereu inspirată, lumina favorabilă, toate astea recomandau un artist talentat şi sensibil. Pe baza acestor fotografii, urma să redactez introducerea la raportul pe care-l aştepta Gillespie. Un lucru era cert: fata asta, care probabil venise aici ca să facă agitaţie politică, era o profesionistă în activitatea ei de presă. Într-un număr mai recent am dat şi de primul ei reportaj din Indii. Din puţinele mele cunoştinţe de limbă germană, am înţeles că evenimentul era prezentat cititorilor cu o anumită solemnitate. În primul rând, pentru că era vorba de unul dintre primele reportaje de cursă lungă comandate de *Der Angriff,* pentru că reporterul era o tânără femeie şi, în ultimul rând, pentru că avea în dotare un aparat care-i permitea să facă fotografii color, ceea ce constituia o noutate în presa cotidiană de mare tiraj. Printre fotografiile din această pagină, patru erau color. În tonuri pale, ce-i drept, lipsite de contrastul şi strălucirea fotografiilor care ilustrau evenimente importante din presa londoneză de doi şilingi. Subiectele fotografiilor nu prezentau decât un interes relativ, mai degrabă de ordin turistic. Fiecare dintre ele purta însă amprenta unui talent evident, a unei sensibilităţi artistice de excepţie.

Un ceai la Hamett

În ciuda tuturor eforturilor, n-am reuşit să mă acomodez cu prezenţa subalternilor mei, Mog şi Edmonds. Pe de-o parte, nu suportam nici silueta scheletică şi muţenia lui Mog şi nici rotunjimile de butoi ale lui Edmonds. Pe de altă parte, mă enerva neîncrederea şi dispreţul din privirile lor. Încercam să înţeleg ce e în capul lor, cum îl priveau pe cel care le dădea ordine, care era mai tânăr decât ei, fără experienţă, fără să fi urmat cursurile Şcolii militare din Sandhurst; un civil care, în mod paradoxal, era mai înalt în grad decât ei. Nu m-aş fi simţit bine în pielea lor. Să primesc ordine de la un novice? Ce puteam face în situaţia asta? Cred că cel mai bun lucru pe care îl aveam de făcut era să-mi întăresc autoritatea. Cu mult tact, însă.

Prima după-amiază a colaborării noastre s-a scurs fără probleme. Am stabilit planul de supraveghere din jurul hotelului Hamett, una dintre cele trei sau patru clădiri importante ale oraşului. Ne-am aruncat din când în când priviri surâzătoare, am făcut şi schimburi de politeţe, asemenea unor bătrâne doamne reunite la o ceaşcă de ceai. Am încercat să intru în viaţa lor personală, aşa încât i-am întrebat dacă au o viaţă de familie, dacă au tot ce le trebuie sau dacă au probleme de sănătate. Bineînţeles că ar fi fost o imensă gafă să amestec însă viaţa lor privată cu problemele din serviciu. Ştiam asta, dar nu mă puteam debarasa de credinţa naivă că aş putea câştiga simpatia celor doi subofiţeri şi pe această cale.

Trebuia să ţin cont de o regulă elementară menţionată de Odet Gillespie: în nicio împrejurare, cu niciun chip, să nu încerci să cumperi respectul cuiva. Respectul trebuie impus. Dacă nu reuşeşti să faci asta înseamnă că nu eşti făcut să comanzi.

În sfârşit, după câteva zâmbete amabile de circumstanţă, am reuşit să punem la punct un plan de supraveghere. Aproape coerent, care urma să debuteze a doua zi. M-am gândit să-l însoţesc pe adjutantul Edmonds, primul pe listă în acest demers. În cea de-a doua fază, intram singur în acţiune după care îi venea rândul lui Mog.

— O să trec să vă iau mâine dimineaţă la ora 6, domnule locotenent. O să fac rost de o maşină civilă şi o să trecem la pândă. Să vă luaţi o sticlă cu apă. Căldura o să ne deshidrateze.

Cum era încă devreme şi nu aveam chef de somn, m-am dus să iau masa, după care m-am gândit să văd un film la cinematograful din cazarmă. Traversând un teren de instrucţie care despărţea cele două clădiri, am dat nas în nas cu un detaşament de gurkha[1] care revenea dintr-un marş forţat. Nepalezii erau plini de noroi din creştete până-n cap, aveau feţele livide şi ochii lipiţi, semn că nu dormiseră de cine ştie când. Cu toate că erau dărâmaţi, au executat ordinele impecabil, mergând în cadenţă, cântând cu voce tare *My Bonnie,* imnul pe care ofiţerul superiorii alesese pentru compania lor. L-am privit câteva clipe pe aceşti oameni cu feţele tăbăcite de soarele Indiei Orientale, cu trupurile chinuite de manevrele cotidiene prin terenuri pline de noroi. Cine ar fi putut să spună, privindu-i, că această ţară era o grădină pe care nu puteam s-o îngrijim? Am început să mă îndoiesc de opiniile fataliste ale colonelului Hardens, aparent convins de faptul că generaţia noastră ar fi trebuit să submineze moştenirea colonială pentru că eram incapabili să o transmitem intactă generaţiilor viitoare. În ceea ce mă privea, situaţia nu era chiar aşa de neagră. Că eram capabili să stăpânim aceste teritorii. Am abandonat aceste gânduri în drum spre

---

[11] Populaţie indiană de origine nepaleză specialistă în artele marţiale.

cinema. Rula un film, *Londra după miezul nopții.* Mi s-a părut atât de neverosimil şi insuportabil, încât am ieşit din sală după mai puțin de un ceas şi am pornit glonț spre camera mea. M-am culcat, scufundându-mă într-un somn fără vise.

*

A doua zi la ora 6, l-am găsit pe Edmonds la volanul unui ditamai Chevrolet negru, parcat în fața cazărmii mele. Nu ştiu de ce, dar am simțit dintr-o dată că era ceva ciudat cu el, că era parcă altul decât cel pe care îl văzusem cu o zi înainte. M-am uitat lung la el. Ținea în mână o țigară care se consuma, fără să o ducă la gură. O mână care atârna prin geamul deschis al portierei. Când mă zări, îl apucă sughițul. Se ridică din maşină, salutându-mă cu un aer pierdut.

— E ceva în neregulă, Edmonds?

— Domnule locotenent, cu tot respectul, permiteți-mi să vă spun că nu e prudent să mergeți îmbrăcat aşa.

— Cum sunt îmbrăcat? Ce vrei să spui?

Mi-am aplecat privirea spre uniforma mea impecabilă, crezând că-mi lipseşte vreun nasture sau că mi s-a desfăcut vreo cusătură.

— Domnule locotenent, un filaj presupune discreție. Cea mai bună ținută e în civil. Aşa, ca mine.

Edmonds purta un costum de in alb. Cred că asta îi transforma alura, dându-i un aer atât de diferit, de ciudat. Un puternic sentiment de ruşine puse stăpânire pe mine. Cum am putut fi atât de idiot? Cum am putut să-mi pun pe cap cascheta de ofițer, vizibilă la o sută de yarzi? Am încropit câteva scuze, după care am urcat în camera mea în fugă ca să mă schimb. Am pus pe mine unul din puținele costume pe care le aveam şi am coborât. Maşina demară, lăsând în urmă un nor de praf.

În acea vreme, existau două oraşe Calcutta.

Mai întâi, un oraş al populației de rând, cu străduțe strâmte, cu cartierele meşteşugarilor, cu mahalale... Un oraş mare şi bătrân, în vârstă de vreo trei sute de ani, în care veneau zilnic zeci de mii de țărani ca să-şi vândă grâul, orătăniile, legumele, lâna sau mai ştiu eu ce... o cetate care avea un suflet şi o personalitate unică.

Mai apoi, era celălalt oraş, al europenilor. Bineînțeles că englezii formau aici majoritatea, cu familii de colonişti, unele dintre ele ajunse la a cincea sau a şasea generație. Erau şi negustori italieni sau greci, industriaşi belgieni sau francezi, cultivatori olandezi, portughezi, exportatori americani... Câți să fi fost cu toții? Nu ştiu exact. Vreo cincisprezece mii, poate. În niciun caz mai mult de douăzeci de mii. Colonişti occidentali, bărbați activi, femei, copii, bătrâni, pierduți într-un ocean de indigeni. Calcutta europenilor, cu liniile ei de tramvai, cu rețeaua de canalizare, cablurile electrice şi centrala telefonică, nu era în linii mari asemenea celorlalte oraşe coloniale ale Imperiului. Un călător neatent ar fi putut să o confunde cu cartierele bogate din Cap sau Singapore.

Nu era decât o succesiune de bulevarde cu clădiri înalte în care locuiau familii bogate, cu bănci, teatre, companii de asigurare, cabinete de negocieri internaționale, de notari, avocați, cu edificii consulare ale unui număr de vreo treizeci de națiuni... Această Calcutta nu aparținea Indiei decât într-o foarte mică măsură. Aici nu găseai urmă de cerşetori sau de câini vagabonzi. Câte un şobolan doar... Singurii indigeni acceptați erau servitorii, îmbrăcați în stil occidental, care se descurcau în engleză mai bine decât cei din mahalaua londoneză.

Hotelul Hamett era situat într-o zonă foarte bună, între două bulevarde rezidențiale. Am parcat maşina pe o alee

laterală cu o vedere bună spre intrarea hotelului. Câțiva măturători se pregăteau să curețe treptele clădirii în timp ce distribuitorii de ziare şi pachete urcau şi coborau în grabă. Un portar îmbrăcat în costum indian – cu zorzoane, ceaprazuri şi turban – stătea pironit lângă uşă, uitându-se atent prin împrejurimi. La un moment dat, privirile i s-au oprit asupra noastră.

— Măgarul ăsta ne-a reperat, îmi spuse Edmonds, scoțând un pachet de țigări din buzunar.

— E vreo problemă?

— Nu neapărat. Oricum asta nu ne va împiedica să ne facem treaba. Mă îndoiesc că fata i-ar fi cumpărat pe funcționarii hotelului pentru a o pune în gardă în fața unor eventuale mişcări suspecte. La urma urmei, chiar dacă lucrurile stau aşa, o să ne descurcăm. Aş îndrăzni să spun că misiunea noastră ar deveni mai palpitantă. Mai sportivă!

— Văd că te ții tare, i-am zis, fără să fiu prea entuziasmat de „optimismul” său.

— Ei, nu chiar aşa. Oricum, dacă lucrurile merg prost, contez pe dumneavoastră. Eu mă mişc greu. Sunt bătrân şi corpolent, după cum se vede...

N-am înțeles exact ce voia să spună şi n-am făcut niciun fel de comentariu. Aşadar, primul nostru filaj începuse. Într-o atmosferă sufocantă. Niciunul dintre noi n-a mai scos niciun cuvânt. Soarele urca lent pe cer. Într-o frumoasă zi de început de toamnă. Până la ora 9, n-am observat nimic suspect. Niciun client nu-şi făcu prezența. Nici la intrare, nici la ieşire. Măturătorii îşi terminaseră de mult treaba pe peronul şi scările din marmură ale hotelului. Cei câțiva grădinari îşi aranjau foarfecele de tuns bascheții, în timp ce curierii făceau serviciul de rutină. La ora 9, au început să iasă din hotel primii clienți.

— Dacă fata şi-a petrecut toată noaptea în hotel şi acum binevoieşte să iasă, vom avea de lucru, domnule locotenent.

— Şi dacă lucrurile nu stau aşa?

— Ei bine, în cazul ăsta s-ar putea să ne pierdem vremea, ceea ce nu va fi deloc pe placul lui Gillespie. N-ar fi prima oară când se întâmplă una ca asta, îmi zise Edmonds, care părea să-şi amintească unul din evenimentele de genul ăsta.

N-am fost curios să-l descos. Se mai scursese o jumătate de oră fără să mai scoatem o vorbă. Ne aflam într-un loc bun de pândă, dar nu foarte aproape de hotel. Aveam însă vederea bună şi, nu fără efort însă, puteam distinge trăsăturile celor care ieşeau din hotel. Eram foarte concentrat asupra intrării, aşteptând febril să o recunosc pe domnişoara Keller. M-am gândit că n-ar fi rău ca la următorul filaj să ne dotăm cu un binoclu ca să putem distinge mai bine feţele suspecţilor. Tocmai voiam să-i spun asta lui Edmonds când i-am simţit braţul atingându-mi pieptul.

— Pentru Dumnezeu! îmi zise tremurând uşor şi zgâlţâind scaunul maşinii.

— Ei, ce s-a întâmplat? l-am întrebat, în timp ce inima începuse să-mi bată cu putere.

— Îl vedeţi pe tipul ăla care urcă treptele? îl cunosc.

— Cine e?

— Kiineck. Un neamţ din Deliii. Oficial, un industriaş expatriat. În mod neoficial, şeful SD Ausland, responsabil de tot subcontinentul indian şi Cochinchina franceză.

— SD Ausland? am întrebat, mărturisindu-mi astfel naivitatea.

Se pare că această lacună din bagajul meu de informații avea dimensiuni monumentale. Continuă ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Da, da, SD, serviciile de informații ale partidului lor, care se află la putere. Nu cele ale armatei. De ce credeți că a venit aici acest neamț? Ar trebui să aflați asta, domnule locotenent. Am dat nas în nas cu el. Dacă m-ar vedea, m-ar recunoaşte şi asta ar strica totul.

Ideea de a urmări un spion german nu mă încânta câtuşi de puțin, dar n-aveam încotro, trebuia să-mi pun la bătaie abilitățile profesionale în munca de teren. Mi-am amintit cuvintele lui Gillespie: „Va trebui să câştigi respectul subordonaților, şi asta ar fi o garanție importantă a succesului misiunilor dumitale”. Mă simțeam terminat, dar n-aveam ce face, trebuia să intru în joc. Fără să rostesc un cuvânt, am deschis portiera maşinii, mi-am aranjat puțin costumul şifonat şi am traversat strada, cu un aer cât mai natural posibil. După câțiva paşi, am ajuns pe treptele hotelului şi am împins nonşalant uşa rotativă de la intrare, ca un client obişnuit. Hamett nu era cel mai bun hotel al oraşului. Pentru cei din „clasa a doua” era însă un hotel de lux. Un lux, o eleganță, un rafinament care m-a izbit din prima clipă în care am intrat în clădirea cu lambriuri lăcuite, cu decorațiuni din alamă strălucitoare şi covoare groase care absorbeau zgomotele paşilor. M-am uitat după Kiineck, dar nici urmă de el. Am intrat într-o sală de restaurant în care se aflau câțiva clienți în fața micului dejun. Kiineck se afla la o masă şi tocmai făcea comanda. Am căutat un loc discret care să-mi permită să-l observ. Am luat loc la o masă, undeva în spatele lui, am desfăcut un ziar şi m-am prefăcut că citesc cu interes un articol. Când mi-am ridicat ochii, am zărit o femeie care s-a aşezat la masa neamțului. Față în față cu el. O femeie, am spus?

O tânără femeie, cu un aer de adolescentă... înaltă, blondă, trăsături fine. Era, neîndoielnic, Ostara Keller. Lucrurile începuseră să devină clare pentru mine: fata asta făcea parte dintr-o agenție de informații ale unei puteri rivale.

Cei doi nu aveau vedere directă spre mine. Şi nici nu au încercat să-şi orienteze privirile în direcția mea. Ocupam o poziție discretă, ce-i drept, dar care nu-mi era de mare folos, din moment ce mi-era imposibil să disting vreun cuvânt din conversația lor. Chiar dacă aş fi reuşit să le citesc cuvintele pe buze, tot nu mi-ar fi folosit la nimic, pentru că nu ştiam o boabă germană. M-am uitat cu atenție la domnişoara Keller, aşa cum am spus, foarte tânără. Nu-i dădeai mai mult de şaptesprezece-optsprezece ani. Purta însă veşminte mai degrabă sobre, care-i dădeau câțiva ani în plus. La asta se adăugau şi gesturile reținute. Avea însă un aer de prospețime amestecată cu inocență şi, în ciuda oricăror eforturi de imaginație, era aproape imposibil să crezi că fata asta era o spionă. Privind-o, ți-ai fi putut închipui că-şi petrece zilele ocupându-se de garderoba ei, de spectacole, de muzică, de o serie de lucruri plăcute de care se preocupa o domnişoară de familie bună după terminarea colegiului. După ce mi-am întipărit bine în minte trăsăturile celor doi, m-am gândit că ar fi potrivit să părăsesc restaurantul înainte ca ei să dispară. Am ieşit discret din hotel şi m-am întors la maşină. Edmonds mă aştepta oarecum neliniştit. Pe jos, lângă maşină era o grămadă de mucuri de țigară, semn că se plictisise de moarte. Când m-a văzut, a avut o tresărire şi, cu un gest neîndemânatic, a ascuns în buzunar o sticluță cu alcool.

— Aşadar, domnule locotenent? Ați stat ceva timp, nu glumă! Ați aflat ceva interesant? Mă întrebă adjutantul.

— Kiineck al tău a luat micul dejun cu domnişoara Keller, dacă asta vrei să auzi de la mine. Şi mai află că şi-

au spus multe lucruri. Au rămas în continuare în restaurant să discute.

— Sunteți sigur că era domnişoara Keller şi că nu era altcineva?

— Ea era. Sunt sigur de asta. Dacă nu cumva are o soră geamănă. Din păcate, n-am putut să aud ce-şi spuneau. Eram prea departe. Unde mai pui că vorbeau şi în germană... Edmonds, nu vrei să-mi vorbeşti despre Kiineck, pentru că pari să-l cunoşti.

Subofițerul ridică din umeri.

— Nu ştiu prea multe despre el. E corespondentul şef al Serviciilor Secrete ale Partidului Național-Socialist.

Nu în cadrul armatei, ci în cadrul SD Ausland, agenția externă a lui Heydrich...

— Da, desigur, ştiu foarte bine că e vorba de SD Ausland, l-am mințit, încercând în acelaşi timp să înțeleg despre ce e vorba.

— Bun. Heydrich ăsta pretinde că are o mică fabrică de hârtie la Delhi. Acolo e şi reşedința lui. Nu se deplasează decât rareori şi acolo îi primeşte şi pe agenții săi care vin să-i dea raportul. Cât despre...

Edmonds se opri brusc şi începu să se foiască, aruncând priviri curioase în jurul nostru. Mişcările lui neliniştite au forțat suspensiile Chevroletului.

— Ei bine? am reacționat eu extrem de nerăbdător.

— Ei bine, acest tip se află sub supravegherea constantă a băieților noştri din Delhi. Dacă în momentul ăsta e liber, ori a reuşit să le înşele vigilența, ori băieții sunt bine ascunşi pe undeva pe aproape. Încerc să-i reperez... dar nu văd nimic.

— Poate sunt în hotel.

— Da, e posibil. Dar nu asta e important pentru moment. Oricum o să le trimitem o copie a raportului nostru. Partea

bună e că am dat de Kiineck şi am văzut cu cine se întâlneşte... Nu-i aşa că domnişoara Keller are o misiune foarte importantă, din moment ce acest grangur al SD Ausland a catadicsit să iasă din bârlogul lui?

— Nu te ambala. Deocamdată nu avem informații concrete. Sunt sigur că nemții pun ceva la cale. Dar atâta vreme cât nu ştim exact despre ce e vorba, mi se pare inutil să ne batem capul anticipându-le mişcările.

— Lucrurile se vor schimba după ce veți pune în aplicare al doilea plan de acțiune, domnule locotenent îmi spuse Edmonds cu un surâs complice.

Voia să spună, evident, că asta se va întâmpla din momentul în care voi avea curajul să intru prin efracție în camera domnişoarei Keller...

— Şi, acum ce facem domnule locotenent? mă întrebă, aprinzându-şi o altă țigară şi ascunzând sticla sub scaun.

— Deocamdată, hai să ne facem treaba. Aşteptăm ca miss Keller să iasă din hotel şi s-o urmărim... De Kiineck nu ne mai ocupăm pentru că, aşa cum mi-ai spus, se află în atenția unei alte echipe.

— Exact, domnule locotenent. Aşadar, să ne înarmăm cu răbdare din nou şi să aşteptăm...

Şi-am tot aşteptat. A trecut o oră. Apoi două... Până s-a făcut ora prânzului. A sosit şi timpul în care, aşa cum era prevăzut. Edmonds uima să-şi părăsească postul, iar eu să continui filajul.

— Ar fi bine să vă las maşina, domnule locotenent, îmi spuse adjutantul, în timp ce scotea cheile maşinii din buzunar. Mi le înmână, atrăgându-mi atenția să am mare grijă de ele.

— Ei, nu-ți face griji! Chiar aşa de distrat mă crezi? I-am răspuns jovial.

Partea proastă a lucrurilor era că nu condusesem în viața mea o mașină. Nu știam nici măcar cum se pornește o drăcovenie ca asta. Edmonds n-avea de unde să știe, iar mie îmi lipsea curajul să-i mărturisesc una ca asta.

— Şi cu ce o să te întorci? l-am întrebat. Cred că nu-i făcea nicio plăcere să se deplaseze pe jos pe căldura asta, după ce golise aproape o sticlă de alcool.

— Cu ricșa, îmi spuse, luând-o șchiopătând spre periferie, acolo unde erau adunați indigenii slăbănogi, cu „taxiurile" lor pe două roți.

Parcă mi se făcea milă de cel care avea să transporte acest colos pentru câteva rupii, până în cartierul militar.

iată-mă singur. Cât timp am așteptat împreună, nu l-am văzut ieșind pe Kiineck din hotel. Încă mai discuta cu domnișoara Keller, agentul său. N-aveam nimic altceva de făcut decât să stau cu ochii pe ușa hotelului, transpirând în acest Chevrolet negru care absorbea tot soarele după-amiezii. La un moment dat, am simțit cum mă ia toropeala. Am întins o mână tremurătoare spre sticla cu apă pe care am golit-o toată, păstrând doar câteva picături ca să-mi spăl fața și ceafa. La un moment dat, am văzut o siluetă feminină care cobora treptele hotelului. Era aproape 3 p.m. Keller se hotărâse, în sfârșit, să iasă!

Pe malul morților

Să urmăreşti pe cineva pe străzile unui oraş necunoscut nu e deloc o treabă uşoară. Trebuia s-o fac însă cât mai bine cu putință. Din fericire, Keller mergea încet, aşa încât am putut s-o urmez liniştit. Ora asta îmi era pe cât de nefavorabilă, pe atât de benefică. Ca în orice oraş cu o climă tropicală, după amiaza, lumea se închide în casă pentru a evita căldurile toride. Străzile sunt aproape goale şi în condițiile astea e foarte greu să treci fără să fii observat. Am înaintat, oprindu-mă din când în când în intrândurile porților. Nu cred că fata m-a remarcat. Nu mai era îmbrăcată în taiorul elegant de in ei într-o ținută sportivă: pantaloni de călărie, o cămaşă largă, botine şi un fular de mătase. Pe umăr, legat cu o bandulieră, îi atârna tocul din piele al aparatului fotografic. Keller nu părea interesată de peisajul stradal. Ținea ochii aplecați, urmând un itinerar pe care părea să-l fi parcurs de mai multe ori. Era foarte sigură pe ea ori de câte ori trecea de pe o stradă pe alta sau traversa o alee. Ştia bine locurile, nu era nicio urmă de îndoială. Silueta ei suplă degaja un aer de prospețime care i se citea şi pe față, ale cărei trăsături fine şi regulate le-am remarcat în restaurantul hotelului. Mă gândeam dacă e într-adevăr frumoasă. Nu ştiu dacă e cuvântul cel mai potrivit. Avea ceva atrăgător. Corpul, trăsăturile fine... Dar, dincolo de toate astea, exista un farmec aparte, irezistibil, al unei copile sălbatice. Aici puteai regăsi esența caracterului ei.

Promenada a durat cam un ceas, chinuitor pentru mine, întrucât am fost nevoit să fiu atent să nu grăbesc pasul şi să păstrez distanța optimă pentru un filaj profesionist. Mă rugam clipă de clipă ca nu cumva să se întoarcă şi să mă zărească, zădărnicindu-mi toate eforturile. Din fericire, nu s-a întâmplat un astfel de eveniment. Am traversat partea

de est a cartierului colonial fără să ne oprim în fața frumoaselor magazine din Townshend Road sau pe terasele din Moore Avenue, apoi am traversat un bulevard care părea să marcheze un fel de frontieră, o linie de fractură, o demarcație între clădirile înalte în stil european şi cele ale vechiului cartier al Companiei Indiilor. După ce au fost părăsite timp de opt decenii, acestea şi-au păstrat perfect vizibile urmele războiului cipailor. În urma răzmerițelor şi a jafului. Compania a hotărât să intervină în forță. După ce a asigurat stabilitatea, India a intrat sub autoritatea acesteia. Din această zonă, plină de mine, începea adevărata Calcutta – cea a templelor dedicate zeului şobolanilor, cea a cămătarilor, a traficanților de opium, a fabricanților de vopsele, a puştilor care căutau în rigole resturi de mâncare sau ierburi pe care le mestecau pentru a-şi potoli foamea; o lume mizerabilă, care supraviețuia în aceleaşi condiții sub guvernul britanic ca şi strămoşii ei, cu secole în urmă, sub dominația mongolă.

Nici în locurile astea, Keller nu s-a oprit pentru a observa figurile jalnice ale indigenilor, clădirile aflate în paragină cu balcoane gala să cadă, invadate de o vegetație sălbatică care îşi fixa rădăcinile în cea mai mică crăpătură din zid. Hotărât lucru, nimic din acest pitoresc sălbatic şi sordid nu-i atrăgea atenția. Aparatul ei de fotografiat n-a imortalizat niciun cadru Dacă aş fi fost în posesia unui astfel de aparat cu peliculă color aş fi făcut fotografii la tot pasul, atras de peisajul jalnic, dar pitoresc, de culoarea cafeniu-aurie a copacilor, de contrastele violente ale şanurilor purtate de femei... Keller era cu totul insensibilă la acest spectacol stradal, mergând cu ochii plecați, concentrată asupra misterioaselor ei probleme. Era mai multă lume aici decât în sectorul european, o lume care pe măsură ce înaintam, devenea tot mai densă, mai compactă,

asemenea unui lichid care începe să se solidifice. Misiunea mea, în aceste condiții, devenea mai dificilă, mai ales pe străzile strâmte. N-am fost oprit de niciun individ. Nimeni nu m-a deranjat, nu mi-a cerut să-l ajut în vreun fel, nimeni nu mi-a cerut de pomană. Niciun gest inoportun, nicio chemare sau o atingere uşoară, nicio şoaptă... Keller era la fel de liberă ca şi mine. Nimeni nu ne băga în seamă.

La un moment dat, pe o străduță care se îngusta, am avut senzația că mi-am pierdut ținta care a dispărut în spatele unor baloți de paie pe care-şi făcuseră culcuşul nişte pui. Din fericire, am regăsit-o după câțiva yarzi. Mergea în aceeaşi direcție, cu acelaşi pas uşor. Şi aşa am ajuns până pe malul râului Hoogly care traversa oraşul de la nord la sud. Am spus râu, dar cred că nu e cuvântul cel mai potrivit. E vorba, de fapt, de unul dintre numeroasele brațe ale Gangelui care formează o deltă înainte de a se pierde în ocean.

Deasupra malurilor se înălțau nori de fum. Nu mi-am dat seama de la început despre ce e vorba. M-am gândit că se ardeau gunoaie pentru că răspândeau un miros greu, picant şi dulce, în acelaşi timp, care se intensifica pe măsură ce mă apropiam. Am ridicat ochii spre cer. Soarele era strălucitor. Semăna cu un disc cenuşiu, inconstant într-o boltă încețoşată. M-am uitat cu atenție spre locurile din care ieşea fumul, dar nu mi-am putut da seama ce ardea. Keller nu era departe de mine. Cobora treptele din piatră care duceau spre apă. Am înaintat spre un fel de parapet din piatră de care m-am sprijinit câteva clipe. Palmele mele erau aşezate pe un pat de pulbere grasă care acoperea suprafața pietrei. Am stat aşa preț de câteva clipe fără să mă mişc, fără să respir, fără să vreau să înțeleg ceea ce vedeam la doar câțiva yarzi de mine. Aveam senzația că dacă aş fi întins mâna, degetele mele ar fi atins

rugurile aprinse care se înşirau pe ambele maluri. Mi-era imposibil să le număr. Erau cu sutele. Ruguri funerare care scuipau flăcări peste trupurile întinse, carbonizate, prăbuşite în ele însele, amestecate cu jăratecul roşiatic, care s-ar fi spulberat la prima rafală de vânt. Şi, dincolo de asta, resimțea! O linişte strivitoare, teribilă, o linişte de doliu şi în acelaşi timp de indiferență, o linişte de durere, de mizerie şi de resemnare care îmi strângea inima, mă bulversa, oprindu-mi şuvoiul gândurilor, subjugându-mi rațiunea şi capacitatea de acțiune.

Era pentru prima oară în viață când spectrul morții se desfăşura înaintea mea într-un mod atât de crud, atât de puternic, de impozant şi masiv. O singură dată am văzut un cadavru, cel al mamei mele, când aveam şaptesprezece ani. În momentele în care mi s-a permis s-o văd, am fost cu totul bulversat. Avea fața suptă, de o paloare terifiantă care amintea vag de ființa care mi-a fost mereu alături. Aici, în acest lăcaş mortuar, totul părea firesc şi sălbatic. Nicio urmă din atmosfera care bântuie camerele în care morții sunt aşezați în sicriu cu mâinile pe piept, fardați, ca să atenueze spaima celor apropiați. Aici, pe această plajă de la capătul lumii, moartea părea la ea acasă, într-o atitudine liberă, etalându-şi cu neruşinare opera. Corpurile umane se calcinau, deformându-se şi prăbuşindu-se, răspândind mirosuri insuportabile, Dacă erai atent, puteai vedea țesuturile care explodau, lăsând să curgă lichide înspăimântătoare, transformate în gaze... Fumul rugurilor se aduna în nori cenuşii care acopereau cerul, scurgându-se pe alocuri în fuioare uleioase.

Keller mergea indiferentă printre ruguri. Nu puteam înțelege nonşalanța, detaşarea ei de tot ce se întâmpla în jur, de trupurile incinerate, mai vechi sau mai recente, de mormanele de oase înnegrite şi de cartilagii vitrificate care

aşteptau să fie aruncate în fluviu. Nu înainte însă ca rămăşiţele pământeşti să fie lăsate un timp la cheremul vântului şi al insectelor. Keller venise, desigur, să imortalizeze acest coşmar, această morgă sub cer deschis. Era la vreo treizeci de yarzi de locul în care mă aflam. Se îndrepta nepăsătoare spre o grămadă de trupuri mutilate, arse ca nişte animale la proţap. Deasupra, un stol de păsări se îndrepta spre acest morman de rămăşiţe hidoase.

Keller îşi pregăti aparatul de fotografiat. O vedeam cum se apleacă, se ghemuieşte, căutând cel mai bun unghi pentru a lua imagini cât mai plastice, cât mai surprinzătoare. Se apropia netemătoare de flăcări. Împingea cu piciorul cenuşa pentru a dezveli resturi umane îngropate pe jumătate în sol; câţiva metri mai încolo rămânea minute în şir nemişcată, uitându-se după animale care se hrănesc cu stârvuri, în speranţa că unul se va apropia de locul în care se afla... Nu ştiam ce să fac. Trebuia să plec şi s-o las să-şi vadă de pasiunile ei morbide? Sau să rămân continuând s-o supraveghez, suportând acest spectacol înfiorător? Trebuia să strâng din dinţi sau să mă sacrific şi să-mi fac datoria, oricât de mult ar fi durat. Keller îşi continua drumul, încet, apăsând din când în când butonul aparatului de fotografiat, schimbând de trei ori filmul. Soarele se pregătea de asfinţit. Luminozitatea, mai slabă în aceste locuri decât în oraş, era asemănătoare cu cea a unei zile de eclipsă. Nu vedeai mai departe de o sută de paşi. Keller îşi aranja aparatul în tocul de piele, apoi se îndreptă spre un grup de bărbaţi slăbănogi, îmbrăcaţi în zdrenţe, aflaţi lângă o veche palisadă din scânduri, înfiptă într-un teren mocirlos. Văzându-i, am ghicit că aveau sarcina de a strânge resturile carbonizate din jar şi de a le pune grămadă pe malul fluviului. Probabil că erau aceeaşi care dăduseră foc

rugurilor. Keller scoase dintr-un buzunar al pantalonului o mână de rupii, pe care le oferi unui bărbat înalt, numai piele şi os, cu plete încărcate de cenuşă. Brr! Avea înfăţişarea unui diavol! După ce şi-a luat banii, groparul o conduse pe fată spre o grămadă mai veche de oseminte aflată lângă un rambleu. Se aplecă şi începu să scormonească în grămada de oase. Scoase de acolo un obiect rotund, puţin mai mare decât un pumn. Era craniul unui copilaş. Înnegrit de flăcări şi plin de mizerii de la resturile de carne descompusă. Austriaca luă în mână acest obiect atroce, fără nici cea mai mică reţinere. Împachetându-l în fularul pe care îl purtase în jurul gâtului, după cat e o luă din loc fără să se uite în urmă. Avea ochii fixaţi în pământ, o privire de miel încăpăţânat şi arţăgos, dar nu lipsită de o urmă de tandreţe. M-am adăpostit în spatele unei clădiri ruinate din apropiere şi am lăsat-o să ia un avans de vreo treizeci-patruzeci de yarzi, după care am început s-o urmăresc. O dată cu venirea nopţii am încercat pentru câteva clipe un sentiment de teamă că misiunea mea se complică, dar după ce am părăsit cartierul morţilor m-am liniştit. Eram fericit că m-am smuls din acest infern şi că am revenit în lumea celor vii, că pot revedea chipuri însufleţite, culori, sunete, strigăte, râsete, că pot respira un aer curat lăsând în urmă mirosurile infecte care se răspândeau în tot cartierul Hoogly.

Keller nu se întoarse pe drumul cartierului colonial aşa cum speram. Mergea calmă, aşa cum venise, îndreptându-se spre est, spre zona hindusă a oraşului. Nu era nicio linie de tramvai aici. Nici măcar asfalt pe drum. Nici iluminat public. Doar câţiva stâlpi electrici, din trunchiuri de copaci tăiaţi grosier cu maceta, care legau câteva fire ce şuierau în bătaia vântului şi din care săreau, din când în când,

scântei în capul trecătorilor indiferenți. Nu existau hoteluri luxoase pentru turiştii Țării Mamă, ci doar case murdare în care mişunau insectele şi în care trăgeau țăranii din provincie aducând cu ei germeni de holeră, malarie sau ciumă... Nici biserici nu existau; doar temple în care erau adorați zei străini. În locul teatrelor şi al operelor, mici estrade construite din scânduri roase de carii în care se adunau asceți care-şi înfigeau în carne cârlige din oțel şi recitau în timp ce sângele şiroia pe trupul lor drept, nenumărate versuri din *Mahabharata.*

Keller a pătruns pe străduțele din aceste locuri, sub arcade şi prin galerii întunecate, cu acelaşi pas sigur de parcă le-ar fi cunoscut din copilărie. Mi-a fost greu s-o urmez. Era înaltă, ce-i drept, şi în pofida părului blond, luminos, care se amesteca printre cefele negre ale trecătorilor din aceste locuri întunecoase, îmi era din ce în ce mai greu s-o disting. Aşa încât am mărit pasul ca să mă apropii de ea, izbindu-mă de un bărbat ce purta un coş cu fructe, şi care venea drept spre mine. Nu voiam cu niciun preț s-o pierd din ochi.

Fata se opri la un moment dat într-o piațetă, la răscrucea unor străzi. Încercă, parcă, să desluşească un semn, o glifă, un reper anume pe zidul unei case. Înaintă şi bătu la poarta unei clădiri cu trei etaje, cu fațada aproape oarbă, străpunsă doar de câteva ferestre închise. Era dată cu var, a cărui culoare, un albastru puternic, viu, reflecta exact culoarea cerului crepuscular. Nu era pic de agitație prin preajmă. Cinci sau şase copii se jucau liniştiți în nisip lângă o tufă înflorită. Un adult bărbos aşezat în genunchi, cu un turban roşu care-i cădea peste ochi, părea să-i supravegheze. Se amuza ascuțind o nuia cu un cuțit lung cu două tăişuri care avea cu totul alte rosturi. Nimeni altcineva. N-am făcut niciun pas, rămânând undeva într-

un con de umbră. Nu mi-a folosit cu nimic acest lucru, pentru că fata dispăru fără ezitare în clădire, ca un client care intră într-un magazin oarecare. Am fost luat prin surprindere, deşi trebuia să-mi imaginez că aşa se va întâmpla. Nu aveam cum să-mi dau seama din exterior ce destinație avea clădirea. M-am uitat cu atenție, dar n-am observat nimic deosebit. Din dosul ferestrelor închise nu răzbătea nicio urmă de lumină. Niciun punct. Totul era scufundat în linişte. Agitația străduțelor din împrejurimi, zgomotele, vocile trecătorilor, ca să nu mai amintesc de infernul de pe malurile fluviului, totul devenise o amintire cu părțile ei urâte, hidoase. M-am apropiat de casa cu fațada albastră. Fără să-mi dau seama prea bine ce fac. Am bătut cu putere în uşă de trei ori. După care am intrat în panică. De ce oare n-am aşteptat liniştit ca domnişoara Keller să iasă. În loc să fac acest gest disperat şi riscant? M-am gândit să bat în retragere, să-mi iau picioarele la spinare şi să mă ascund undeva pe aproape. Era însă prea târziu. Poarta se deschise şi o mică făptură – nu ştiu dacă era mascul sau femelă, întrucât trăsăturile sale erau dizgrațioase şi contrastau cu formele corpului – mă invită să intru, fără să lase impresia că prezența mea ar fi surprins-o câtuşi de puțin. Aş fi putut găsi un pretext ca să mă justific, că am greşit adresa, de pildă, dar m-am abținut pentru că eram foarte curios să ştiu ce se întâmplă înăuntru. M-am aplecat ca să nu dau cu capul de tocul uşii, construită parcă pentru copii şi nu pentru adulți. M-am trezit într-un fel de coridor întunecos, cu pereții umezi. Era o atmosferă sufocantă care îți dădea sentimentul că te afli într-o grotă din inima unui munte. Un portar închise uşa cu un zăvor după care dădu la o parte o draperie. În fața mea se deschise un alt coridor, lung, al cărui capăt nu-l puteam vedea. Ființa aceea minionă mergea în fața

mea fără să grăbească pasul, liniştită ca şi cum prezența mea era mai mult decât firească. Mi-am dat seama că solul era înclinat. Am mers vreo treizeci de yarzi prin acest coridor din care nu apărea nicio uşă şi care avea pereții lipsiți de decorațiuni. La un moment dat, ghidul se opri în fața unei alte draperii pe care o trase la o parte. Am pătruns într-o sală mare şi întunecată asemenea unui naos de biserică cu plafonul jos în care era un miros neplăcut. Podeaua era plină de rogojini pe care erau întinse mai multe persoane; adolescenți îmbrăcați în tunici de cânepă se ocupau cu câțiva bărbați, ştergându-le cu un burete transpirația care le curgea pe față sau ventilau aerul deasupra vasului cu jăratec, folosind evantaie din hârtie. Din când în când, se mai auzea câte un strigăt înfundat sau un reproş care spărgea pentru câteva clipe liniştea din acest loc. Pentru scurt timp, am crezut că mă aflu într-un fel de dispensar sau spital de cartier, în care ființe inimoase se ocupau de bolnavi. În momentul în care m-am obişnuit cu lumina palidă de acolo mi-am dat seama că „pacienții" duceau la gură pipe lungi şi că de fapt mă aflam într-un loc în care se fuma opium.

Scârbit de mirosul dulceag al otrăvii, dar mai ales că mă aflam împotriva voinței mele în acest mediu decadent, m-am gândit să părăsesc aceste locuri în care mă simțeam mai rău decât pe malul Gangelui unde se ardeau morții. Deodată, am simțit o mână care mă apucă de haine şi mă trase înainte în timp ce ghidul meu dădea din cap făcându-mă să înțeleg că trebuie să traversez sala pentru a ajunge la destinația care îmi era rezervată. Am traversat un hol, apoi am trecut pe sub o arcadă, după care am ajuns într-o sală la fel de mare şi întunecată ca cea dinainte; goală în centru, dar având săpate de jur-împrejur mici alcovuri. Unele dintre ele erau închise cu câte un paravan lăcuit.

Micul monstru mă instală într-una din aceste nişe, îmi scoase pantofii, aşeză nişte perne şi mă invită să mă întind. N-am îndrăznit să protestez, în primul rând pentru că nu voiam să atrag atenția. În tot acest timp eram preocupat de domnişoara Keller. Era foarte aproape, nu mă îndoiam de asta. Dar unde anume? Am bătut la aceeaşi poartă ca şi ea, am străbătut acelaşi coridor fără uşi laterale, am intrat în prima sală şi n-am văzul decât indigeni, apoi această încăpere cu alcovuri. O fundătură aşadar. Unde putea fi Keller? Unde altundeva decât într-una din aceste nişe? Ca s-o urmăresc după ce ieşea de aici, cea mai bună soluție era să pândesc momentul prielnic din locul în care mă aflam. Micul meu ghid acoperi nişa în care mă aflam cu un paravan, după care dispăru. După câteva minute de linişte am auzit pe cineva tuşind, undeva în dreapta mea, iar puțin mai departe o uşoară agitație a consumatorilor de opiu care, deşi erau în stare de semiconştiență, înțelegeau să respecte liniştea care se impunea într-un astfel de loc. Creatura reveni, aducându-mi un platou rotund pe care se aflau diverse obiecte, după care aprinse o mică lampă pe un trepied de fontă. Deschise, în sfârşit, gura, cerându-mi cinci lire englezeşti. După ce i-am plătit, am rămas singur în acest loc în care nu mă simțeam confortabil, în fața unor eşantioane de substanțe şi instrumente de care, în mod cert, nu aveam să mă folosesc. Nu puteam să-l înşel pentru că, mai mult ca sigur, urma să se întoarcă şi să mă întrebe dacă aveam nevoie de ceva. M-am prefăcut că mă ocup de obiectele de pe platou, deşi nu mă vedea nimeni, după care m-am întors cu fața la perete, păstrând în mână pipa. Aşa a trecut un ceas întreg fără să aud vreo mişcare. Dintr-o dată s-au făcut simțite urmele paşilor creaturii care se apropie şi intră în alcovul meu. Am rămas nemişcat, cu ochii închişi, ca să-i dau impresia că dorm. Am auzit

zornăitul fin al unor metale, semn că amfitrionul meu a adus noi obiecte aşezate pe un platou. După ce plecă, corpul meu tensionat se destinse. Mi-am întors uşurat fața de la perete. Pe noul platou din aramă cositorită se aflau un ceainic, o ceaşcă, un bol cu marmeladă şi o farfurie adâncă în care se aflau cocoloaşe de pâine albă. Eram încântat de această gustare, cu atât mai mult cu cât nu înghițisem nimic de la micul dejun luai la Hamett. Eram obosit, înfometat şi însetat după atâta drum şi, iată, o mică răsplată. Am încercat să-mi controlez mişcările ca să nu atrag atenția asupra mea în timp ce mă ocupam de platou. Am golit aproape tot ceainicul, după care am simțit un gol imens în stomac. Am trecut imediat la dulceața care avea un gust greu de identificat. M-am gândit că e vorba de smochine, dar am simțit arome de mosc mai puternice decât gustul smochinei, aşa că nu m-am putut dumiri. Am luat câteva linguri şi am dat gata şi restul de ceai. Liniştea domnea în jurul meu. Nimeni nu s-a mai instalat în vreun alcov. Nimeni nu părăsi sala. Ca să nu-mi pierd timpul, am încercat să refac mental traseul străbătut în cursul zilei şi să sistematizez lucrurile, dar mi-am dat seama că nu eram în stare să-mi ordonez gândurile. Creierul meu era în derivă, asemenea unei nave duse în larg de curenți puternici. Nu-mi dădeam însă seama care era motivul. Să fi fost oboseala? Tensiunea nervoasă? Am simțit cum îmi cad dintr-o dată pleoapele. Parcă mă aflam închis într-o ladă. Nu mai aveam percepția lumii exterioare. Am rătăcit o vreme între viziuni şi coşmaruri, fără putință de a-mi regăsi conştienta. Vag, fără să ştiu dacă delirez sau dacă percepțiile mele erau reale, am simțit dintr-o dată cum orizontul meu se răstoarnă.

Am fost înhățat şi ridicat pe brațe de parcă eram un copil. M-am zbătut câteva clipe, din câte mi-am dat seama,

dar zadarnic. Am auzit o uşă deschizându-se. Un curent rece îmi atinse obrajii. N-am putut să deschid ochii. Nici picioarele nu mă ascultau. Eram paralizat, un cadavru... Spiritul însă părea să-şi revină. Credeam că n-o să-mi mai recuperez niciodată facultățile fizice. Că eram un mănunchi de gânduri pierdute într-un corp mort. Obsesia asta a durat parcă o veşnicie. Încetul cu încetul, mi-am revenit. Primul lucru pe care l-am auzit a fost o ploaie de râsete. Glasuri de copii pițigăiate. Mi-am simțit apoi obrajii şi fruntea atinse de palme... Am deschis anevoie ochii. În sfârşit, după nu ştiu câte ore de confuzie, mi-am revenit. Un chip de copilă îmi surâdea. Ea mă mângâiase. Când a văzut că prind viață, izbucni în râs. Râsul ei stârnise larma unor puşti care ieşiseră din umbră. Cred că i-am recunoscut. Erau aceiaşi care se jucaseră, la căderea nopții, în piațeta din fața imobilului.

Fata care mă privea nu avea mai mult de zece ani. Destul de drăguță şi chiar bine îmbrăcată. Avea ochii mari şi adânci, ce îi dădeau un aer aparte. După felul în care se comporta, părea şefa grupului de copii. Era foarte vioaie şi autoritară. Am vrut să mă ridic, şi în momentul în care a văzut că muşchii mei răspundeau anevoie comenzilor, fața i se încruntă şi în următoarea secundă îmi aplică o pereche de palme zdravene după care se năpusti asupra mea, în timp ce puştii mă apucară de umeri şi de glezne punându-mă la podea cu fața în sus. Eram total zăpăcit de violența neaşteptată a acestui grup de puştani care mă striveau cu greutatea lor, profitând de slăbiciunea mea pentru a mă jefui. Mâinile lor mi-au întors buzunarele pe dos. Am fost deposedat de toate obiectele pe care le aveam asupra mea: monede, batistă, portofel, acte de identitate, chei... Mi-au scos cureaua, ceasul de pe mână, mi-au smuls butonii de la mânecile cămăşii... în final, nemulțumiți de pradă, m-au

lovit cu o violență şi cu o cruzime inimaginabile pentru nişte copii. Pumnii lor se revărsau asupra mea, lovindu-mă în maxilare, tâmple, pe unde apucau, unghiile îmi intrau în piele, iar degetele se înfigeau în părul meu încercând să-l smulgă. M-au călcat în picioare, punând total stăpânire asupra mea fără să pot riposta. La un moment dat. În urma unui semnal misterios, atacul încetă şi hoarda se împrăştie urlând. Deasupra mea atârna un cer întunecat plin de stele. Cu greu am reuşit să-mi mişc mâinile şi picioarele. Contuziile cauzate de tratamentul dur la care am fost supus mi-au provocat dureri puternice, în timpul tratamentului administrat de aceştia mi-am muşcat limba sub efectul unui pumn zdravăn în maxilar. Din nas îmi curgea sânge... Eram într-un hal fără de hal. În sfârşit, am reuşit să prind puteri şi să mă ridic. Eram bucuros că nu mi-au frânt niciun os. În situația în care mă aflam, nu se mai punea problema s-o aştept şi s-o mai urmăresc pe Keller. De altfel, n-aveam cum să ştiu dacă nu părăsise locul în care se afla în timp ce eram întins la podea. Cel mai bun lucru pe care-l aveam de făcut era să plec din acest loc blestemat şi să ajung cât mai repede în cartierul colonial.

Mi-a luat ceva timp ca să mă pot orienta prin labirintul străduțelor. Pe de altă parte, nu era deloc confortabil să merg desculț. Nu ştiu exact ce s-a întâmplat cu pantofii mei. I-am uitat în locul în care se fuma opiu, mi-au fost furați de puşti... nu puteam să-mi dau seama. Din fericire, la această oră târzie din noapte, oraşul era pustiu şi puteam circula fără să atrag atenția. Am ajuns mai repede decât mi-aş fi închipuit, în Hoogly şi, în sfârşit pe Moore Avenue unde am întâlnit o patrulă care m-a însoțit până la cel mai apropiat centru de poliție. Umilințele au continuat. Am fost nevoit să-i conving de faptul că nu eram un simplu

civil care a avut probleme în cartierul indigen, ci un ofițer al MI6 aflat în misiune. Am fost apoi condus la cazarmă, unde căpitanul Gillespie a confirmat faptul că făceam parte din echipa sa, spulberând astfel bănuielile ofițerilor de poliție. Asta n-a fost decât o introducere la umilințele care mă aşteptau. Am fost nevoit să dau socoteală superiorului meu de felul în care am acționat de-a lungul întregii zile. Când i-am povestit cum am intrat în acea clădire fără să ştiu ce se întâmplă acolo, cum am gustat încrezător din dulceața cu opiacee, Gillespie explodă.

— Ți-am cerut să fii vigilent, Tewp. Şi cooperant. Nu trebuia să faci pasul ăsta fără să-i anunți pe ofițerii din spatele tău. Cu atât mai mult cu cât, din câte mi-a povestit Edmonds, fata şi-a petrecut dimineața discutând cu Kiineck! Ceea ce schimbă situația. Dacă tipul s-a deplasat ca s-o întâlnească în hotel înseamnă că fata e un personaj important! În acest caz, Tewp, mai multă prudență! Iar când eşti singur, nu prelua inițiative fără să te asiguri că ți le poți asuma până la capăt. Şi mai ține seama de încă un lucru: încearcă să nu intri în rahat. Am fost clar?

— Foarte clar, domnule căpitan, i-am răspuns cu o voce cleioasă şi nesigură, apăsat şi contrariat de evenimentele în care fusesem implicat.

După un timp, Gillespie se mai calmă. Era 4 dimineața. Gillespie nu era un tip agresiv pe termen lung. Un soldat ne-a adus cafea proaspătă. Am băut amândoi în semn de pace, aşezați pe marginea uneia din ferestrele înalte care dădeau spre parc, pentru a profita de aerul răcoros şi de liniştea matinală. Sorbeam cafeaua şi priveam soarele care mijea la linia orizontului. I-am povestit despre Keller şi despre comportamentul ei pe malul fluviului. Gillespie a rămas total perplex. N-a întrebat ce gândeam despre interesul fetei pentru morbiditate. Era un subiect care mă

acaparase din primul moment în care am aflat că fetei îi plăcea să fotografieze morții.

Cum era posibil ca o tânără să-şi mânjească ochii şi sufletul contemplând peisaje lugubre? Mi-era imposibil să înțeleg.

E tare ciudat... Dar, dincolo de asta, trebuie să admit faptul că suntem în posesia unor informații importante.

— Importante?

— După o zi de observație, ştim că această fată se află în contact cu un membru important al unei rețele străine, că-i place să se plimbe prin cimitire şi să culeagă eşantioane şi că e opiomană. În final, toate astea ne deschid perspective generoase. Am putea chiar s-o manipulam.

— Cum aşa?

— Să mai aşteptăm puțin. Am putea profila de prima ocazie în care ar da semne de slăbiciune. Keller nu >e pare o fată slabă. Foarte slabă...

Camera 511

În miezul celei de-a doua zile de filaj, am părăsit cazarma pentru a-mi face rondul. În ajunul zilei, adjutantul Mog a găsit Chevrolet-ul abandonat. Spre miezul nopții, a avut impresia că o vede pe Keller întorcându-se la Hamett. După ce a fost înlocuit de Edmonds, Mog a intrat în biroul lui Gillespie ca să-l anunțe că am dispărut, dar n-a apucat să-l facă pe Gillespie să se enerveze, că tocmai mi-am făcut apariția în mijlocul a două escuade de polițiști... Mog mă privi cu ochii lui de pește, fără să lase impresia că ar vrea să ştie ce mi s-a întâmplat. Rănile superficiale erau curățate şi pansate, iar starea mea era mai mult decât satisfăcătoare. Eram gata să reintru în rol. Voiam să ştiu ce face domnişoara Keller şi cum avea de gând să-şi petreacă ziua. Am încercat chiar un sentiment de fericire când am ajuns în fața hotelului Hamett unde am început să rememorez evenimentele din ajun. Fără îndoială, făcusem o gravă eroare şi dracii de copii au profitat din plin de asta pentru a mă prăda. Am pierdut puțini bani. Cât despre actele furate, am cerut să mi se facă duplicate. Nu era nimic grav în fond. Atât eu, cât şi Gillespie eram concentrați asupra fetei.

Dependența ei față de opium ar fi putut fi exploatată, în Indii, ca şi în celelalte colonii engleze, opiumul era un drog autorizat, vânzările fiind strict controlate. Bineînțeles că nu era încurajat consumul, nu însă şi producția, întrucât reprezenta o marfă de preț care susținea o bună parte din economia subcontinentului. Faptul că domnişoara Keller îşi otrăvea corpul şi sufletul cu acest drog mă întrista într-o oarecare măsură, dar reprezenta un teren propice pentru un eventual şantaj, ceea ce schimba datele problemei în favoarea noastră.

În Chevrolet era o căldură de nedescris, iar aerul, impregnat cu vaporii de sudoare în care îşi puseseră amprenta sticlele de bere golite şi fumul ţigărilor, era insuportabil. Un miros infect, care-mi întorcea maţele pe dos. Edmonds şi Mog udau de zor trunchiul unui copac din apropiere, uşurându-se ca nişte câini. Am căutat o poziţie cât mai comodă, pregătindu-mă să petrec câteva ore în acest mic iad în care transpiram ca un ocnaş. Lucrurile au luat dintr-o dată o turnură surprinzătoare. Keller tocmai ieşea din hotel. Urcă în singurul taxi ce se afla în apropiere, care demară sub privirile mele uluite. Am sărit din maşină fugind în urma taxiului pentru a vedea încotro o apucă. Eram surexcitat, iar inima îmi bătea cu putere. Din nefericire, n-am apucat să-l urmăresc prea mult. Am căutat un taxi, dar şi de data asta am fost urmărit de ghinion. La ora aceea străzile erau goale. Cu pumnii strânşi, priveam turbat de furie împrejur. Dintr-o dată am înţeles că pot transforma acest eşec într-un triumf! Plecarea ei îmi oferea ocazia ideală de a pătrunde în camera sa. Am simţit cum mi se ambalează inima. Bineînţeles că riscul era real: eram singur, fără sprijin pentru a-mi asigura acoperirea, iar pe de altă parte Keller putea reveni dintr-o clipă în alta. Dacă aş fi fost surprins scormonind prin bagajele ei, operaţiunile noastre discrete de filaj ar fi fost compromise, dar dacă totul mergea bine, câştigul era imens. N-am rezistat tentaţiei. Am dat râu liber instinctului fără să evaluez cât mai raţional situaţia.

Am intrat în holul hotelului fără să ştiu care va fi următorul pas, întrucât nu ştiam nici etajul şi nici numărul camerei lui Keller. Trebuia, în cel mai scurt timp, să recurg la un vicleşug pentru a afla asta fără să trezesc vreo bănuială în rândurile personalului hotelier. M-am apropiat de recepţie. Am scos un carnet, am smuls o filă şi

m-am prefăcut că scriu câteva cuvinte. Am cerut recepţionerei un plic, am vârât hârtia înăuntru şi, cu un scris caligrafic, am menţionat numele de Keller. Lucrurile s-au derulat aşa cum m-am aşteptat. Recepţionera n-a dat nici cel mai mic semn de neîncredere, depunând mesajul alb în nişa în care era agăţată cheia de la camera 511. Satisfăcut, m-am prefăcut că părăsesc hotelul dar, după ce am dat ocol unei coloane de marmură, m-am apropiat de lift, care tocmai oprise la parter, cu un grup de turişti englezi. Lacheul în livrea închise în urma mea grilajul metalic şi dădu drumul liftului. În timp ce cabina aluneca pe cablurile unse, mi-am permis luxul unui surâs pe care l-am savurat în oglindă. Eram mulţumit de mine, începeam să prind gustul meseriei de spion care, în acea vreme nu avea nimic romantic. La cinema nu puteai vedea filme cu spioni, iar literatura, în ciuda succesului aventurilor lui Ashenden, eroul lui Somerset Maugham. Nu explorase toate subtilităţile acestei meserii. În ochii celor mai mulţi ofiţeri, informaţiile ţineau mai mult de sarcinile poliţiei decât de autentica strategie militară. Cei din cadrul MI6 erau dispreţuiri de artilerişti, cavalerişti, marinari, infanterişti sau genişti. Pentru mine era mai puţin important prestigiul minim pe care ceilalţi îl acordau activităţii noastre. Şi asta pentru că începusem să prind gustul spionajului. Era ca un joc. Un joc pentru oameni mari, fără îndoială; un joc periculos, dar excitant, cu surprize, ciudăţenii...

După ce am ajuns la etajul al V-lea, am străbătut coridoarele lungi, lambrisate, pentru a mă acomoda cu geografia locului. Hotelul era construit după un plan general în formă de L, cu faţada principală care dădea în locul în care se afla parcat Chevroletul, pe când aripa cealaltă dădea spre o stradă foarte strâmtă şi puţin

frecventată. Intrarea în camera 511 se afla în această parte. Am pus mâna pe clanța ușii care, evident, era închisă cu cheia. Inima îmi bătea cu putere în timp ce mă uitam atent să nu apară cineva pe coridor. Am bătut în ușa camerei vecine ca să văd dacă era cineva înăuntru. Nu mi-a răspuns nimeni. Mi-am încercat norocul și am apăsat pe clanță. Ușa era deschisă. Camera era liberă, personalul o lăsase descuiată. Am mers în vârful degetelor ca să fac cât mai puțin zgomot posibil, m-am apropiat de fereastră, am deschis-o și am aruncat un ochi afară. De-a lungul fațadei se întindea o cornișă pe care aș fi putut ajunge până în dreptul camerei lui Keller. Asta în cazul în care aș fi avut curajul să trec dincolo de balcon. M-am decis s-o fac. Eram gata să merg până-ntr-acolo, să sparg un geam ca să pătrund în cameră și să simulez un furt, plecând de acolo cu câteva mici obiecte prețioase pentru ca totul să pară autentic. Am respirat însă ușurat după ce m-am aplecat și am văzut fereastra deschisă. Hotărât lucru, în această dimineață norocul era de partea mea. N-am ezitat să trec peste balustrada din fier și să pun piciorul pe comisă. Am avut grijă să nu privesc în jos și să nu fiu preocupat de prezența vreunei priviri indiscrete, dar pentru asta am parcurs cât mai repede cei câțiva yarzi care mă separau de fereastra deschisă, apoi am sărit pe balcon, am trecut mâna prin deschizătura ferestrei și am tras de clanță. Eram în al nouălea cer! Aveam asul în mânecă. Norocul începătorului, ar spune invidioșii. Poate. Cert e că am reușit prin propria mea inițiativă și prin calitățile personale într-o situație în care căpitanul Gillespie ar fi eșuat probabil, în care Edmonds n-ar fi avut șansa să ajungă până la capăt și în care lui Mog, sunt sigur de asta, nici nu i-ar fi trecut prin cap că o să izbândească. Eram mândru de aceste perspective.

Era absolut necesar ca la întoarcere, Keller să găsească obiectele personale, cel mai mic bibelou la locul lui, aşa cum le-a lăsat. Am hotărât aşadar să renunţ la ideea de jaf. Aveam să examinez fiecare corp de mobilă, rând pe rând, să ţin minte locul exact unde se aflau lucrurile pe care urma să le examinez. Minuţia şi ordinea te ajută să câştigi timp atunci când îţi lipseşte. Pe de altă parte, graba nu e la urma urmei decât luxul unui leneş. Pe jos se aflau împrăştiate discuri, în apropierea unei mari coli de hârtie aflată pe o comodă pe care erau desenate semne grafice reprezentând un grup de puncte. Am văzut şi nişte fotografii cu Zita Hollander. O vedetă din Germania care îi făcea concurenţă Marlenei Dietrich; Carolina Jis şi Harold Beauchamp, pe care nu-l ştiam. Am deschis apoi şifonierul cel mare şi am verificat conştiincios toate buzunarele hainelor, fără să găsesc nimic semnificativ. M-am uitat şi în cele două valize aflate pe o etajeră. Nu erau decât lucruri obişnuite. Am inspectat şi cel de-al doilea şifonier care nu conţinea decât lenjerie. Nu mai era mare lucru de examinat. M-am îndreptat spre secretair-ul din anticameră. Pe o tavă se aflau pilule Pervitin şi o maşină de scris înconjurată de foi de hârtie pline de notiţe în germană. În timp ce le parcurgeam în grabă, mi-au sărit în ochi câteva nume indigene şi engleze – Bose şi Gandhi, bineînţeles, lordul Linlithgrow, vice-regele Indii lor, sau chiar Eduard al VIII-lea... Toate sertarele biroului erau lăsate deschise. Era clar, fata nu se aştepta la o astfel de vizită. Credea poate că toate astea nu prezentau nicio însemnătate ca eventuale probe? Sau pur şi simplu nu se sinchisea să ascundă ceva, pentru simplul fapt că nu avea nimic de ascuns? Am observat un dosar într-unul din sertare. L-am deschis. Conţinea pagini de format mare, împăturite în două, pe care erau desenate cercuri de diverse mărimi, adnotate cu

simboluri bizare ale căror semnificații nu le cunoşteam foarte bine şi care îmi păreau asemănătoare cu cele folosite altădată în chimie pentru a desemna elementele înainte de clasificarea periodică a lui Mendeleev: un cerc cu un punct în mijloc pentru aur, un corn de lună pentru argint, un cerc străpuns de o săgeată pentru fier... Linii oblice de culoare roşie, verde şi albastră acopereau aceste diagrame, creând impresia unui năvod cu ochiuri neregulate, unei pânze de păianjen lăbărțate... în partea de sus a fiecărei foi erau însemnate nume, date şi locuri. Mi-am scos carnețelul şi am notat la întâmplare, cât am putut de repede, o mulțime de date, dar erau multe, mult prea multe ca să le copiez pe toate, întrucât trebuia să-mi continui observațiile în cel mai scurt timp.

Am descoperit pe noptieră un carnet extrem de interesant ce conține desene şi note scrise în engleză şi în germană. Un volum gros în care se aflau mai multe caiete diferite într-o varietate de texturi şi culori. Unele pagini erau lipite, altele erau roase sau rupte. Stilul scriiturii şi al desenelor varia de la o pagină la alta.

Devenea tot mai precis, mai împlinit. Părea un jurnal de călătorie sau un jurnal intim. Al lui Keller, fără îndoială. Ani avut impresia că-l începuse cu mulți ani în urmă, cu cinci, zece ani, când era un copil. Erau adunate vreo trei sute de pagini, cu un scris firav, lizibil, însă nu lipsit de eleganță. Un cititor bilingv ar fi avut nevoie de două sau trei zile pentru a-l parcurge cu atenție. Dacă m-aş fi limitat doar la lectura notelor scrise în engleză, cred că mi-ar fi trebuit cel puțin douăsprezece ore. Evident, nu aveam atât timp la dispoziție. M-am decis să arunc o privire asupra desenelor, cu speranța că acestea ar putea rezuma sensurile generale ale textelor.

Primele desene erau simple peisaje campestre. Nu mi-am pierdut timpul cu ele. Urmau schițele unor orașe moderne cu turnuri ascuțite și amenințătoare, netede precum silexul. Degajau un stil, o energie, o personalitate ieșite din comun, dincolo de timpuri și mode. Iată și primele portrete. Ale unor trecători anonimi, obișnuiți O tânără mamă care ducea în spate un copil, un coșar lipit de un perete, un negru care lustruia pantofii, funcționari care ieșeau dintr-o gură de metrou... Toți acești oameni păreau marcați de destin. Liniile desenelor scoteau în evidență suferința lor, zăpăceala, umilința. Nicio urmă de bunătate, de compasiune, de speranță, nu se citea pe chipurile lor. Artista vădea o evidentă desconsiderare față de acești oameni, accentuând până la dezgust detaliile morfologice și liniile hainelor. Această tendință dea sugera mizeria umană nu se regăsea și în crochiurile următoare consacrate faimoaselor Jocuri Olimpice din ’36, care se derulaseră numai cu câteva săptămâni înainte la Berlin. Keller nu se mulțumise să fotografieze evenimentele pentru jurnalul său, ea le desenase de asemenea cu un talent rar întâlnit. Desene care erau până la un punct mai bune decât clișeele apărute în *Der Angriff.* În mod vizibil, nu repulsia era cea afișată în aceste opere, ci, dimpotrivă, o mare fascinație pentru corpurile umane care se înfruntau în exerciții de luptă, de scrimă, de călărie, de aruncare cu sulița...

Neuitând că timpul meu era calculat, am întors rapid aceste pagini pentru a descoperi, în sfârșit, o duzină de portrete consacrate demnitarilor din Partidul Național-Socialist. I-am recunoscut pe grasul Goering și pe Goebbels sfrijitul... Pe cancelar însuși, dar nu am putut descoperi care sunt numele celorlalți. Erau prea mulți. După un pasaj lung în proză, un text realizat într-un stil care te făcea să te gândești la Callot sau la Durer, cam douăzeci de

ilustrații, realizate din puncte disparate se succedau, putând fi inspirate din poveştile pentru copii. Puteai vedea cavaleri, monştri sau ființe fabuloase, rătăcind de colo-colo în amurg în jurul unor simple colibe țărăneşti cu acoperiş de paie sau ținând aprinsă o candelă palidă în fața unei ferestre. După câteva pagini, inima mea începu să bată mai tare când am recunoscut India şi străzile din Calcutta. Erau mai întâi câteva vederi generale, aproape turistice: priveliştea clasică de la Victoria Memorial, un templu şi încă unul şi chiar fațada de la Hamett... Pagina următoare era acoperită de crochiuri reprezentând diverse notabilități hinduse şi apoi întorcând încă o foaie am descoperit un portret clasic, bine lucrat, fără niciun dubiu, cel mai frumos, cel mai impresionant din cele pe care Keller le făcuse până în prezent. Era bustul unui om de vârstă mijlocie. Nici prea tânăr, nici prea bătrân. Obrazul său era nobil fără morgă, grav fără tristețe, superior fără dispreț; o siluetă sălbatică lipsită de brutalitate, magnetică, fără vulgaritate... în mod bizar, nu ştiu de ce acest om, ca model, mă făcu să mă gândesc la eleganta unei săbii făurită de un maestru. Bustul şi portretele în picioare din paginile următoare întăreau şi mai mult calitățile evidențiate în primul desen. Peste tot se regăseau aceleaşi plete lungi, negre, umeri largi, ochii mari, de migdală, umbriți de gene groase, perfectul clasicism al trăsăturilor... Pozițiile şi veşmintele se schimbau, bineînțeles. Academice şi puțin împietrite, atitudinile se îmblânzeau, se apropiau de cele din viața obişnuită, arătând omul aşezat la piciorul unui arbore, conversând cu alte siluete toate abia schițate, sau mergând singur pe o potecă... Şi apoi veneau nudurile. Zece, poate cincisprezece... Crude. Indecente. Revoltătoare. Bărbatul era reprezentat în plină glorie, priapic în exces, arzător până la caricatură într-un mod care mă îngrețoşa.

Mă gândeam la acele gravuri abjecte ale marchizului von Bayros sau ale lui Aubrey Beardsley, pe care, la universitate, studenții deşucheați, amuzându-se, le făceau să circule în timpul cursurilor, şi care, dintr-o întâmplare, într-o zi îmi căzuseră sub ochi. Am întors repede aceste pagini obscene până când începea o nouă serie. Bărbatul nu mai era singur de data asta. Îşi câştigase o însoțitoare asemenea lui. Ce vârstă putea avea? Ca şi el, în jur de treizeci sau treizeci şi cinci de ani. Şi cu toate că trăsăturile lor erau diferite, totul evoca între ei o tulburătoare înrudire. Un frate şi o soră? Cu siguranță nu, pentru că existau prea multe deosebiri, dar puteau fi veri îndepărtați, sau poate... Femeia era la început reprezentată într-un portret. Apoi, ca şi tovarăşul ei, în poze mai naturale, cum sunt instantaneele... Avea întotdeauna un aer rece, distant, aproape ca de şerpoaică, aer care mă înspăimânta.

Paginile următoare mi-o arătau goală. Am trecut repede peste câteva desene, revenind însă la ele împotriva dorinței mele.

Câteva lucruri, un detaliu mai ales, mă îngrijoraseră. Nu dorisem să văd detaliile corpului desenat, dar ochiul meu prinse un lucru neplăcut, o anomalie care mă tulbura. Calm, am început să examinez urmele, una câte una. Fără îndoială, echilibrul compoziției era perfect. Corpul amplu şi fin, fragil şi musculos, atrăgea... Era executat cu o mare exactitate, fără stilizări, cu o evidentă preocupare pentru precizie şi realism. Un desen ce mi se părea atât de straniu, atât de special, atât de inuman. Şi asta, la urma urmei datorită unui detaliu neînsemnat: a unei minuscule umbre care să sugereze ombilicul şi care lipsea. Căci de fiecare dată modelul feminin era reprezentat cu abdomenul neted şi lucios, lipsit de ombilic. Am verificat minuțios. Nu era un lucru uitat întâmplător. Greşeala se repeta în mod

constant în toate pozele nudului. Nicio excepție... Perplex, am cercetat din nou modelul masculin fără să găsesc aceeaşi marcă distinctivă. Bărbatul era frumos şi bine înzestrat cu o cavitate ombilicală. Inima mea s-a oprit dintr-o dată.

O fotografie mare acoperea una dintre ultimele foi ale carnetului. O fotografie în alb şi negru, scoasă pe hârtie lucioasă şi prinsă în pagină în patru colțuri de carton. O fotografie care le reprezenta pe cele două modele, nu mai puțin impresionant decât în desenele precedente. Am recunoscut stilul fotografic al lui Keller, jocurile sale de umbre şi maniera caracteristică în care folosise acel contre-jour. Cele două personaje erau goale, îmbrățişate în fața unei ferestre mari, care se deschidea spre şirurile de arbori dintr-un parc. Amândoi erau cu fața spre obiectiv, bărbatul ținea femeia în brațe şi-şi ascundea jumătate din obraz în pletele desfăcute ale tovarăşei sale, amestecându-şi meşele de păr negru cu cele blonde ale iubitei sale. Lumina cădea din plin pe coapsele şi pântecul acesteia. Desenele nu mințiseră. Nicio scobitură nu marca abdomenul feminin, clar, mai lustruit decât o piatră de râu. Am închis caietul, cu siguranță mai tulburat decât voiam să-mi mărturisesc, şi am rămas o clipă în suspans, ca şi cum aş fi avut tot timpul din lume pentru a mă întreba ce trebuia să cred despre această descoperire. Aproape împotriva voinței mele, am pus carnetul acolo unde îl găsisem şi mi-am reluat percheziția. Exista o valiză din metal care nu fusese încă deschisă. Un cufăr mare, zgâriat pe fețe, cu câteva umflături care demonstrau că fata voiajase mult. Nu era închis cu cheia. Conținea material fotografic profesional: cutiuțe, lămpi de mare putere pentru luminat în interior, un trepied, bidoane cu produse inflamabile care serveau ca revelator... Şi apoi, chiar în mijlocul acestor materiale şi

trecând aproape neobservată printre instrumente optice, un fel de lunetă lungă, de genul celor care se ataşează la o ramă de foc. Am luat instrumentul în mână şi l-am analizat un moment. Am putut citi numele fabricantului german Mannlicher, o reputată uzină de armament. Am dus vârful de metal la ochi. Era reglat pentru vederea la distanță, aşa încât nu am putut observa nimic în spațiul strâmt al camerei. Am mers la fereastră şi am efectuat vreme de câteva clipe câteva reglaje grosolane care îmi permiteau să apreciez mai bine eficacitatea aparatului. După estimările mele, acesta era prevăzut pentru a atinge ținte la foarte mare distanță, o jumătate de milă, sau, poate mai mult. Şi în niciun caz nu era un instrument de amator. Cu spiritul total înfierbântat de această descoperire, am pus luneta la loc şi am început să scormonesc şi să scutur cufărul de metal, convins că acesta ascunde un fund dublu, unde aveam să găsesc desigur componentele unei arme de ucigaş profesionist. Dar toate eforturile mele au fost în van; nimic nu părea să fie ascuns în acest cufăr.

Sala de baie era acum singurul loc pe care nu-l vizitasem încă. M-am îndreptat spre ea. Aici se păstrase încă un miros chimic puternic. Resturi de revelator pluteau pe suprafața unei comode şi un fir de oțel inoxidabil fusese întins deasupra cadei. Un bec roşu era înşurubat în plafon. Era evident, Keller se servea de acest loc pentru a-şi developa fotografiile. Pe un platou de email fuseseră îngrămădite vreo cincizeci de clişee. Primul îmi atrase atenția. Era unul dintre măcelarii de pe malul fluviului Hoogly. Am luat maşinal restul grămezii, curios să aflu rapid ce socotise Keller bun, pentru a-l prinde precis în obiectiv. Fără a fi surprins, am văzut gros-planuri ale unor corpuri răsucite, fumegânde, vederi generale ale unor şiruri de ruguri, o întreagă serie de viziuni horror pe care n-aş fi

avut îndrăzneala să le arăt copiilor. Am deschis de asemenea ultimele dulapuri din sala de baie, fără să găsesc nimic deosebit. Mă pregăteam să plec, când mi-am amintit că nu văzusem craniul pe care-l adusese în seara din ajun. Ce făcuse cu el? Se debarasase de el? Îl uitase în salonul de fumat opium? Îl adusese astăzi cu ea sau îl ascunsese bine aici într-un loc pe care încă nu-l explorasem. Am trecut în revistă mobilele pe care le examinasem, sertarele pe care le deschisesem, dulapurile pe care le scormonisem. Nu-mi aminteam să fi uitat ceva. Dacă era încă aici trebuie să fi fost bine ascuns. Dar unde? Şi pentru ce? Febril, am revenit în camera mare încercând să ghicesc unde putea fi mascată o nişă; zadarnic! M-am aşezat pe vine pentru a verifica plintele, rândurile de parchet şi am început să pipăi mobilele pe dedesubt. Am revenit în sala de baie, am scrutat fiecare colţişor, fiecare plăcuţă de email şi apoi, în disperare de cauză, am deschis trapa de acces la ţevărie. Fără să văd nimic, am împins mâna la întâmplare în această gaură întunecată. Degetele mele au întâlnit un obiect alunecos, cu colţuri dure, pe care unghiile mele scârţâiră. Răsucindu-mă un pic, am reuşit să aduc obiectul la suprafaţă. Era un fel de cutie de carton dur cu capac, fără culoare deosebită sau ornamente. Nu era închisă. Am pus-o pe genunchi şi am deschis-o. Aparent un singur obiect fusese depus. Am recunoscut craniul de copil pe care Keller îl adusese de pe plaja cu ruguri L-am luat în palmă ca pe un fruct tare, căzut la pământ. Voiam să-l examinez, să încerc să înţeleg pentru ce femeia dorea să păstreze acest fetiş atroce şi pentru ce se găsea acum acolo, ascuns sub ţevăria din sala de baie. Aşa cum putusem să constat în ajun, această structură din os avea foarte puţin de-a face cu ideea legată în general de un craniu. Nu era genul alb şi lucios de pe care carnea este

înlăturată după lungi tratamente şi apoi folosite de generații întregi de studenți din facultățile de medicină. Nu. Dimpotrivă, era înnegrit, acoperit cu o crustă de funingine groasă, rezultată atât din trecerea sa prin flacără, cât şi prin afumarea sa în timpul carnajului. Lipsea de asemenea maxilarul inferior, cu siguranță dezmembrat la primul foc, prin topirea nervilor şi cartilajelor. Din momentul în care l-am luat în mână, am simțit că este mai greu decât ar fi trebuit să fie în mod normal. Evident, nu avusesem obiceiul să cântăresc scheletele, dai acesta era un lucru pe care-l ştiam din instinct Am avut ideea. Sau mai presus de toate presentimentul că aici cavitatea cervicală fusese umplută cu nu ştiu ce materie densă. Am pipăit craniul în toate direcțiile ca şi cum aş fi avut de-a face cu o casetă misterioasă a cărei cheie fusese pierdută. Nu mi-a luat totuşi foarte mult timp să cercetez această relicvă umană pentru a găsi sistemul de deschidere. Era o simplă tăietură orizontală de ferăstrău care efectiv separa calota de restul craniului. Nu avea niciun sistem de cepuri şi piulițe, nici balamale, nici fire pentru a lega cele două părți, doar un mic cilindru de ceară care fusese întins în şanțul tăieturii.

Nu m-am înşelat. Acest craniu fusese transformat într-un recipient. Pentru că am găsit vreo câteva obiecte aruncate în interior. Obiecte foarte simple. Dar care au făcut să-mi slăbească şi chiar să-mi oprească bătăile inimii cum nu mi se mai întâmplase niciodată. La început părea că aici n-ar fi existat mai nimic. Două bucățele rectangulare dintr-un fel de pergament, rulate într-un mic inel de argint, pe care erau schițate, pe una un cuvânt în scriere hindi, pe alta în cerneală maro, un fel de desen, sau, mai bine zis o pictogramă. O linie, uneori întreruptă, uneori ondulată, care făcea bucle şi întoarceri sub ea însăşi şi care se întindea de-a lungul laturilor întregii

suprafețe, ea însăşi împărțită în căsuțe. Am găsit în sfârşit o fiolă transparentă, conținând un lichid galben care avea consistența şi opacitatea unui ulei, pe fundul căreia se aflau o multitudine de particule, unele dintre ele plutind în suspensie. Dar nu toate astea au făcut să-mi îngheţe sângele în vine. Inima mi s-a oprit când am desfăcut un pătrat de hârtie lucioasă, împăturită grosolan în patru. Acest pătrat era o fotografie. Bine făcută. Clară. Ca un portret de studio fotografic. Reprezenta un bărbat în costum civil, rezemat de un parapet deasupra unui fluviu încărcat de morți... Şi acest bărbat eram eu! M-am clătinat din cauza şocului. Cred că n-aş fi fost mai şocat dacă aş fi avut în fața ochilor fotografia propriului meu cadavru. Nu doar pentru faptul că această fotografie era dovada că, în ciuda tuturor eforturilor mele, Keller mă recunoscuse şi mă reperase bine atunci când o urmărisem, ci pentru că mai era ceva, mai grav, mai tulburător. În cele patru colțuri ale portretului meu erau lipite adaosuri, în colțul superior din dreapta am recunoscut mai întâi o bucată din paşaportul meu. Numele meu complet, data şi locul naşterii erau notate dedesubt. La acelaşi nivel, în stânga, era o meşă de păr pe care austriaca o lipise pe hârtie cu câteva picături de ceară neagră. Dedesubt am crezut că recunosc o bucată ruptă din una dintre batistele mele. În ultimul colț se afla o mică cheie din legătura mea, furată ieri seara şi fixată cu un adeziv închis la culoare. Toate detaliile neplăcutei mele aventuri din acel loc nefericit mi se desfăşurată dintr-o dată în minte. Nimic nu fusese gratuit. Nimic nu se petrecuse la întâmplare. Keller mă condusese acolo cu bună ştiință, căutând un mijloc de a mă face să-mi pierd cunoştința, angajând cu siguranță creatura androgină să mă facă să înghit un narcotic, pe urmă plătise copiii ca să mă atace, să mă dezbrace şi să-mi smulgă părul. Şi aceasta

nu era tot Umerii, coapsele, gâtul siluetei mele erau pătrunse oribil de ace fine atât de ruginite şi corodate, că cea mai uşoară atingere era suficientă pentru a le sfărâma. Nu văzusem nimic asemănător. Această descoperire mă umplu de un dezgust imediat, instinctiv şi care aproape mă făcu să comit ireparabilul. Am avut intenția să ard aceste murdării, să le fac să dispară pentru a le şterge din memoria mea şi din întreaga mea existență. Ceea ce bineînțeles m-ar fi trădat. Or, dacă prin greşeala mea Keller ştia deja că noi o ținem sub supraveghere, trebuia cu orice preț să evităm ca ea să ne simtă ghearele prea aproape, hăituită ca un vânat. Bunul simț impunea ca noi să-i lăsăm un oarecare câmp de manevră, fără să-şi închipuie că vreunul dintre noi a pătruns aici şi ar fi aflat micile ei secrete murdare. Am încercat deci să mă calmez, frecându-mi obrazul cu apă rece apoi am făcut o copie după cuvântul hindi şi circuitul bizar de linii frânte care semănau cu urmele lăsate de un şarpe în cuşca lui. Am aranjat în cele din urmă în interiorul craniului toate obiectele găsite, inclusiv fotografia, am reaşezat capacul de os punând cutia acolo de unde o luasem. După ce m-am asigurat că nu lăsasem nicio urmă, am părăsit camera 511 şi am pornit pe drumul comişei. Întoarcerea se făcu fără dificultăți deosebite, atât doar că mintea mea era deja preocupată să privească în față consecințele descoperirilor mele. Pentru că, chiar dacă, în mod evident, nu cunoşteam nimic din „modus operandi” pe care ea îl folosea, era clar că mă învârtisem în jurul a ceea ce Keller era în curs de a practica prin intermediul acelei fotografii, acelor obiecte personale şi a acelor ruginite. Chiar dacă toate acestea mi se păreau groteşti, lipsite de orice rațiune şi trădând un spirit pueril superstițios, trebuia să recunosc evidența: Keller încerca să practice asupra mea un act de pură magie

neagră. Coboram treptele de la Hamett în timp ce, pentru prima oară în viața mea, am exprimat acest termen în mod conştient.

Faptul că această fată şi-ar fi băgat în cap să mă vrăjească m-ar fi făcut, desigur, să râd, dacă n-aş fi ținut în mâini acel craniu infect şi dacă n-aş fi văzut, cu propriii mei ochi, imaginea corpului meu, împănat cu ace murdare. Adevărul asupra intențiilor ei şi absoluta răceală a sufletului, cu care ea părea să conducă totul, mă înfricoşau Era evident că aveam înaintea noastră un agent extrem de periculos, fără niciun dubiu, deranjat mintal, dar metodic, organizat şi teribil de eficace în punerea în practică a delirului său.

Revenit în hol, am recuperat sub un pretext oarecare mesajul pe care îl lăsasem în căsuța cu numărul 511. Aşezat în maşină, am petrecut încă două sau trei ore de aşteptare şi de torturare a minții. Ideea de a-i mărturisi lui Gillespie că fata se jucase cu mine mă făcu să-mi fie ruşine ca unui copil care făcuse o năzbâtie. În sfârşit, când Mog îşi făcu apariția, a fost nevoie să-mi înfrânez gândurile, pentru a mă întoarce să dau raportul căpitanului.

Noaptea în strada Shapur

Nimic nu s-a petrecut cum fusese prevăzut. Nici măcar nu-l găsisem pe Gillespie în biroul său, şi nimeni din serviciu nu părea să ştie unde se află. Nici la popota ofiţerilor, ticsită totuşi la această oră, nu era nimeni care să mă informeze. Înciudat, obosit, m-am aşezat o clipă într-un colţ de umbră aproape de masa, unde cu trei seri în urmă, Hardens îmi făcuse cunoscută misiunea mea de teren.

Multă vreme, cu sufletul golit şi corpul sfârşit de oboseală, mi-am lăsat privirea să alunece pe feţele celor care mă înconjurau. Cine erau ei cu adevărat, aceşti oameni pe care Coroana îi însărcinase să păzească cea mai frumoasă parte a Imperiului ei? Erau de tipul gentilomilor, ca în timpul lui sir Clive şi luptelor sale împotriva dezmăţaţilor din junglă conduşi de Français Lally-Tollendal? Sau mai degrabă omuleţi trişti care-şi plasau toată metafizica şi toate invidiile în spatele unui simplu pahar cu bere? Prea ocupat cu propriile mele probleme, nu voiam să mă pedepsesc căutând să-mi dau un răspuns şi am preferat să părăsesc locul şi să mă închid în cămăruţa mea învârtind cheia de două ori şi să încerc să analizez elementele după-amiezii în lumina unei singure raţiuni. Unul după altul, am trecui în revistă obiectele găsite în camera 511.

Mai întâi luneta de tir. De ce o păstra Keller, dacă eu nu găsisem alte piese ale unei arme cu bătaie lungă? S-ar fi putut oare ca ea să nu o folosească decât ca instrument de mărit? Dar atunci de ce să nu prefere acestui aparat fragil şi delicat, un binoclu serios? Iar dacă era vorba efectiv despre partea optică a unei arme cu lunetă, cui îi erau destinate gloanţele acesteia? Acelor indivizi pe care ea îi desenase atât de frumoşi şi de goi în carnetul său? Cine

erau aceştia, de fapt? Şi apoi, enigma femeii care nu părea să-şi arate buricul. Era vorba despre o anomalie fizică benignă sau asta ascundea cu totul altceva? Dar, în primul rând, ce însemna acea întreagă bucătărie infectă de magie neagră prin intermediul căreia Keller părea convinsă că m-ar putea lovi? Că ar fi reuşit să mă ucidă cu ajutorul unui asemenea calabalâc? Ori avea în cap alte intenții? Nu puteam să ştiu nimic. Oboseala, tensiunea zilelor din urmă le simțeam drept în creier, mă zăpăceau. Am vrut să mă destind, să închid ochii şi pentru o clipă să evoc o amintire plăcută, în care să regăsesc puțină linişte. Mi-am amintit micile restaurante „Pimlico” şi „Marylebone”. În care, pe vremea când studiam la Londra, mă duceam să iau cina vinerea seara, împreună cu câțiva buni colegi. Oare unde se aflau aceştia, acum? Cea mai mare parte a tinerilor de familie bună nu avea nevoie să se lupte pentru supraviețuire, ci se instalaseră probabil confortabil în cabinetele lor de avocați, care străluceau de noi ce erau, cumpărate cu banii părinților, ori îşi dădeau importanță prin comodele birouri ale conducerilor de la Lloyds sau de la Banca „Rothschild”. Dar ăsta nu era grupul meu. Am tras aer adânc în piept, apoi l-am eliminat încet din plămâni, până la capăt, ca pentru a mă curăța şi de gândurile rele.

M-am ridicat, am luat un scaun şi, aşezat la masa de lucru, am compus o scrisoare lungă destinată tatălui meu, pentru prima dată de la venirea în India. El singur reprezenta întreaga mea familie. Părinții mei nu avuseseră alți copii şi mama murise tocmai când eram pe punctul să-mi încep studiile. Tata suferea din cauza absenței ei. Cred că şi din cauza absenței mele. I-am scris cuvinte liniştitoare şi i-am promis că-mi voi aranja o reîntoarcere în Anglia, neîntârziat. Încă nu ştiam că nu aveam să-l mai

văd, pentru că venise războiul şi că eu însumi eram prins în vârtejul aventurii mele, ca o frunză aruncată într-o tornadă monstruoasă. Era aproape de miezul nopţii şi nu mai aveam decât câteva ore până să-mi vină rândul în gardă, la Hamett. Am stins toate luminile, mi-am scos hainele, apoi am deschis fereastra larg, ridicând plasa împotriva ţânţarilor, m-am întins pe pat ca să pot privi cerul negru, care anunţa o furtună. Am închis ochii şi am respirat adânc. Un miros ascuţit mi-a umplut nările. Umezeală, căldură, descompunerea pământului cu care se încărca ozonul coborât din aer... Furtuna lansa numeroase ameninţări, însă nu şi-a pus în practică niciuna. A trecut pe deasupra Calcuttei, fără să se fi hotărât s-o atace. Am adormit.

*

Nu era nimic deosebit. Doar o mică pată de prurit la baza gâtului, căreia în mod sigur nu-i acordasem atenţie la momentul potrivit. Am văzut-o de dimineaţă, atunci când mă bărbieream. Nu mă durea. Sau mă deranja atât de puţin, încât nu-mi dădeam seama precis dacă ea era cauza sau poate atenţia subită pe care i-o acordam. Era situată exact în locul unde Keller înfipsese unul dintre acele ruginite în portretul meu. Cu multă atenţie, mi-am cercetat întregul corp, să verific dacă nu cumva apăruseră şi alte pete, în alte locuri pe care ea le înţepase, dar n-am văzut nimic, n-am simţit nimic, nici măcar la palpare. M-am liniştit – dar numai pe jumătate – şi am încercat din nou să-l întâlnesc pe Gillespie. Biroul lui era însă tot gol. Nemulţumit că nu-mi puteam face raportul vorbind cu voce tare, am încercat să schiţez câteva idei, povestind împrejurările care mă determinaseră să fac percheziţia de la camera 511 şi descriind obiectele principale pe care le găsisem acolo. Totuşi, am fost în mod voit mai puţin clar

când m-am referit la fetişul ascuns în sala de baie şi încă şi mai confuz când m-am referit la faptul că propria mea fotografie servea drept obiect al vrăjitoriilor pe care Keller părea să le practice. O dată treaba mea încheiată şi neavând nimic altceva de făcut, m-am hotărât să grăbesc puţin ora de înlocuire pentru Edmonds. Scoţându-şi trupul cu mare greutate din maşină, adjutantul a fost încântat să ciugulească vreo câteva ore de libertate în plus.

— Keller e acolo. Mog a văzut-o întorcându-se către miezul nopţii şi sunt sigur că nu a mai ieşit. Parcă o pierduseră ieri după-amiază, nu?

Cu o voce plictisită, i-am repetat lui Edmonds explicaţiile neplăcute pe care i le servisem şi lui Mog în ajun. Nu părea convins, dar nu a riscat să facă vreun comentariu. M-am aşezat pe scaunul şoferului.

— De fapt, domnule locotenent, mi-a spus adjutantul în timp ce trăgeam portiera după mine, cred că va fi timp pentru a muta maşina. E multă vreme de când se află în acelaşi loc şi asta poate să dea de bănuit. Faceţi deci treaba acum, e o piaţă mică ceva mai departe, unde o putem lăsa, o să vă arăt eu...

M-am albit la faţă. Era imposibil pentru mine să pornesc această maşină, câtă vreme eram incapabil chiar şi să fac deosebirea dintre pedala de frână şi cea de acceleraţie. Într-o fracţiune de secundă, toate pretextele posibile pentru a-mi argumenta un refuz s-au pierdut prin capul meu, dar nu, categoric, nimic rezonabil nu-mi venea în minte. Tot ce-aş fi putut spune ca să dreg situaţia ar fi fost grotesc, neadevărat, ridicol... Pentru a treia oară, urma să fiu băgat într-o nouă şedinţă de umilire publică. Cu-atât mai rău pentru mine! Înghiţindu-mi orice urmă de mândrie, am mărturisit spăşit:

— Îmi pare rău, Edmonds, dar cred că va trebui să procedăm altfel. Eu voi fi acela care te va ghida. E idiot din partea mea, dar n-am îndrăznit să te avertizez mai devreme că... n-am găsit timp niciodată să învăţ să conduc maşina!

— Ah! a venit comentariul sobru al adjutantului, ca şi cum ar fi fost deja plictisit de incoerenţa mea. În cazul ăsta... Bine...

Coborându-mi privirea, am părăsit vehiculul şi-am pornit să identific locul pe care-l găsise Edmonds. Nu se afla decât la vreo douăzeci de yarzi depărtare şi deplasarea era până la urmă simbolică pentru un observator atent, chiar şi dacă, rămânând acolo, ar fi evaluat cu mai multă prudenţă staţionările noastre, de la un moment la altul. Operaţiunea n-a luat mult timp, dar eu mă grăbeam, ca să se termine mai repede şi pentru ca Edmonds să lase locul liber cât mai curând. Îi simţeam privirea deopotrivă consternată şi batjocoritoare fixată asupra mea, în timp ce mă agitam ca un semafor, să-l dirijez cât mai bine. Treaba o dată terminată, în sfârşit, subofiţerul a plecat, cu o privire parcă galbenă, clătinând din cap, bombănind printre dinţi şi condamnându-l pe noul încurcă-lume care îl obligase să-şi deplaseze gabaritul impresionant până undeva, la marginea oraşului.

Era a treia zi de supraveghere şi ne aflam chiar pe la jumătatea dimineţii. Valuri de căldură se ridicau din pământ. Încă înecat de apa căzută în sezonul ploilor, solul supraîncălzit reflecta din plin razele unui soare care-şi făcea de cap. Decorul nu era compus decât din aburi şi nori. Cu capul plecat şi mâinile la spate, am făcut câţiva paşi de-a lungul trotuarului, obsedat de relicva care putrezea la numai câţiva yarzi de mine, într-un colţ întunecos al camerei 511.

Nu cunoşteam nimic despre magie. Sau prea puţin, îmi aminteam doar de o bătrână şi excentrică rudă, care-şi câştigase viaţa ţinând o dugheană de ghicit în cărţi şi umblând de-a lungul plajei din Brighton. Împreună cu tata o vizitam câteodată, pe vremea când eram un puşti, îmi plăcea acolo. Nu pentru vorbele ciudate pe care le stăpânea sărmana bătrână, ci pentru decorul de bazar adunat în jurul ei: o sferă de cristal, jocuri de tarot cu imagini amuzante, hărţi ale cerului colorate, cu figuri fantastice, cărţi vechi, cu titluri misterioase... Tot acel decor mă amuza poate şi pentru faptul că tata îmi spusese că lucrurile respective n-ar fi trebuit să fie luate în serios. La fel ca toţi englezii obişnuiţi, fusesem crescut şi educat în cultul protestant. Fără niciun fel de exagerări, fără rigiditate. Credeam în Bine. Credeam în Rău. Dar într-un mod ponderat. Ceea ce mă făcea să cred în special în indivizi corecţi şi înţelepţi, a căror existenţă trebuia protejată, şi în nebunii pe care trebuia să-i protejezi de ei înşişi, cât era posibil. Credinţa mea se îndrepta aşadar către această universală Mediocritate, care mi se părea singurul punct comun pe care şi-l împart oamenii adevăraţi, iar întreaga mea metafizică se oprea aici.

Fără să-mi dau seama, ajunsesem în vecinătatea hotelului, acolo unde ziua parcau câteva taxiuri, în aşteptarea clienţilor. Am remarcat că a treia maşină semăna cu cea pe care văzusem că o transportase pe Keller. M-am apropiat la noroc, am ciocănit în parbriz şi l-am întrebat pe şofer dacă el era cel care luase o tânără blondă, ieri, pe la primele ore ale după-amiezii. Tipul, un englez şmecher, s-a prefăcut mirat la întrebarea mea şi s-a lansat într-o tiradă despre obligativitatea discreţiei pe care o implica meseria lui. A fost nevoie de opt livre, aproape tot ce aveam la mine, ca să-i storc, în sfârşit, informaţia. Da,

îşi amintea bine de o tânără pe care o luase chiar de aici şi o adusese de la o anumită distanță, a doua zi.

— Nu ți-am dat opt livre pentru un simplu da sau pentru un simplu nu. Vreau adresa unde fata asta a cerut să fie dusă. Sunt sigur că ți-o aminteşti.

— Bineînțeles că mi-o amintesc! E o stradă de la marginea cartierului modern. Am lăsat-o pe strada Shapur, la numărul 19. Şi e tot ce ştiu, fiindcă nu a vrut s-o aştept...

Strada Shapur, numărul 19... Mi-am notat adresa şi apoi m-am întors să mă sui în Chevrolet, pentru a mă gândi la acest nou element şi să încerc să-l asociez cu altele. Numai că îmi era greu să gândesc. Îmi era capul greu, iar tâmplele îmi pulsau din cauza unei dureri din ce în ce mai puternice, care îmi cuprindea întreaga față şi îmi înfigea ace în ochi. Am petrecut în acest fel ultimele ore ale după-amiezii într-un fel de febră dintre cele mai supărătoare. Din fericire, Keller nu a părăsit Hamett în ziua aceea. Pe seară, folosindu-mă de avantajul răcorii date de umbră şi cum rezervele mele financiare se apropiau de sfârşit, am ieşit să-mi relaxez trupul tensionat şi să mă reîmprospătez sub briza care începea să se facă simțită. Mi-am desfăcut puțin gulerul cămăşii şi m-am îndepărtat de maşină, cu intenția de a face câțiva paşi. Era aproape ora 1900. Pe treptele de la Hamett se perindau perechi în ținută de seară, care intrau în sala de concert ca să danseze pe melodiile unei mari orchestre de alămuri, a cărei reputație extraordinară ajunsese până în Bomeo. Încet-încet, cu sufletul gol şi cu creierul încă torturat de un ciocănit febril, mi-am îndreptat paşii până spre aripa laterală a hotelului, acolo unde era situat apartamentul lui Keller. Strada era foarte puțin luminată şi goală. Mi-am ridicat privirea către etajul cinci, pentru a repera fereastra camerei 511. Contemplând fațada

din exterior, am rămas perplex dându-mi seama de ceea ce fusesem cât p-aci să fac cu o zi înainte. Văzută de jos. Cornişa nu era altceva decât un firişor de piatră plasat de-a lungul unui zid neted, fără vreo priză pentru mâini, de care să te agăţi în caz că te dezechilibrai. Un frison mi-a trecut pe şira spinării. Mi-am imaginat ce s-ar fi ales de mine, dacă printr-un ghinion mi-ar fi alunecat un picior sau m-ar fi cuprins ameţeala: o căzătură spectaculoasă şi mortală! Trebuie să fi fost nebun... Draperiile şi perdelele erau trase, totuşi se putea vedea puţină lumină pătrunzând printre ele. Deci fata se afla încă acolo. Cu paşi şovăitori, m-am întors la maşină, unde mi-am văzut răbdător de starea mea de rău, aşteptându-l pe Mog, care avea să vină cu cel puţin o jumătate de oră mai târziu faţă de orar, ceea ce-mi cădea ca naiba şi mă arunca într-o furie oarbă. Probabil iritat de această migrenă care nu voia să-mi dea pace şi-mi strângea tâmplele ca într-o menghină, m-am înfuriat cumplit pe adjutant, lucru ce nu-mi stătea în fire. După criza de furie, am vrut să mă întorc cât mai repede în cazarmă.

Mai aveam câţiva bani în buzunar şi m-am hotărât să iau un taxi. În momentul în care îi spuneam şoferului unde vreau să ajung mi-a venit ideea că aş face mai bine dacă m-aş folosi de cursă pentru alt scop. Aşa încât, am rectificat:

— Strada Shapur, numărul 19.

Drumul nu a durat prea mult timp, cincisprezece sau poate douăzeci de minute. Nu a trebuit să părăsim cartierul colonial. Am lunecat pe lângă clădirile luminoase, toate pline de prospeţime şi înconjurate de grădini închise. Apoi, pe o stradă care nu se deosebea cu nimic de celelalte, şoferul a încetinit şi a oprit maşina. I-am lăsat ultimele mele bancnote bărbatului, care a demarat, în timp ce eu

mă îndreptam, singur, spre clădirea necunoscută. Din câte reuşeam să observ – fiindcă un şir de ziduri înalte formau o incintă protectoare care acopereau aproape cu totul ansamblul – construcția principală era o vilă enormă plasată la capătul unui parc ce părea el însuşi uriaş, plin de boscheți şi de arbori deşi. Albă, curată, poarta de fier dublă de la intrare era masivă, sprijinită pe enormi stâlpi de piatră care dădeau ansamblului un aspect de fortăreață. Pe o placă de bronz strălucitoare se aflau gravate numele proprietarilor, Dalibor şi Laiime Galjero, nume străine a căror origine îmi era imposibil să o identific. La înălțimea unui stat de om, montate într-un bronz întunecat, două şiruri de câte trei medalioane de piatră urcau pe zid, de o parte şi de cealaltă a intrării principale. Gravate foarte fin pe ele erau reprezentate imagini de monştri, demoni, ființe hibride cu trăsături respingătoare. Am ezitat să apăs pe butonul soneriei care apărea în josul plăcii de bronz. Dar am considerat că era mai înțelept să aflu câte ceva despre aceşti oameni, înainte să mă prezint fără un motiv veridic la poarta lor. În schimb, am dorit s-o iau de-a lungul zidului de incintă, pentru a estima măcar mărimea proprietății şi a verifica existența altor eventuale intrări. Am făcut cel mult o sută cincizeci de yarzi, până să găsesc cotitura unei noi străzi. Am urcat pe unicul trotuar pentru a-mi continua periplul şi pentru a-mi da silința să fac turul complet al incintei. La prima vedere, vila şi terenul din jur trebuie să fi ocupat o suprafață pătrată, cu latura de circa trei-patru sute de yarzi, ceea ce era enorm; o proprietate situată în cea mai frumoasă zonă a cartierului rezidențial din Calcutta. Aşa cum mă aşteptam, am ajuns să descopăr o intrare de serviciu, care dădea în partea din spate a domeniului. Zăvorâtă, intrarea era flancată de aceleaşi stranii medalioane de piatră care împodobeau şi intrarea

principală. Strada pe care mă aflam era îngustă, întunecoasă, luminată ici-colo de felinare cu becuri electrice, dar şi de câteva lămpi cu gaz care răspândeau un gen de lumină pâlpâitoare şi totalmente insuficientă. Probabil din această cauză nu mi-am dat seama imediat de ceea ce se petrecea în realitate.

Exista o bornă de piatră destul de înaltă care, nu departe de porta), folosea la susținerea din exterior a zidului. M-am urcat pe ea şi, de la acea înălțime, am încercat să mă agăț de câteva ieşinduri, ca să ajung până în vârful zidului. Tot căutând, cam neîndemânatic recunosc, am găsit o crăpătură între două pietre, m-am prins cu mâinile şi m-am săltat suficient pentru a arunca o privire spre interiorul parcului. În ciuda obscurității dense, am ghicit ceva printre arbori. În stânga mea se distingea o masă compactă, imobilă. Forțându-mă să observ mai bine, am distins un fel de turn construit în stil oriental, pe jumătate stupă, pe jumătate pagodă, o clădire excentrică, din care nu vedeam bine decât acoperişul ascuțit, format din piese plane încastrate, parcă decupate pe cerul întunecat. În clipa aceea, fără vreo explicație, m-am simțit prins de o amețeală teribilă, amplificată de o greață violentă. Mâinile mi s-au desprins de piatră şi tălpile încălțărilor au alunecat pe suprafața de sprijin. Am căzut greoi la pământ, lovindu-mă cu fruntea de solul tare. Şocul a fost atât de puternic, încât pentru o clipă m-a făcut să-mi pierd cunoştința. Amețit, cu echilibrul tulburat în aşa fel încât îmi era imposibil să mă ridic şi să mă deplasez, am rămas sprijinit pe palme şi pe genunchi, tremurând din tot corpul. Sângele a început să-mi curgă pe jos, întinzându-se într-o mică maree roşie, chiar sub privirile mele. Mi se spărsese arcada unui ochi. Şi nu că rana ar fi fost profundă sau gravă, dar am resimțit o durere exagerat de mare, care a ajuns să-mi întoarcă

stomacul pe dos. M-au apucat nişte crampe infernale şi nu mi-a rămas de făcut altceva decât să mă golesc, scuipând, icnind, gemând şi tremurând lamentabil câteva timp, care mi se părea că nu se va termina niciodată.

În fine, criza a trecut. M-am ridicat pe jumătate din murdăria – sânge, bilă, salivă, secreții ale stomacului – în care mă scăldam şi am încercat să mă întorc până în fața clădirii, acolo unde poate că aş fi găsit un ajutor. Penibil, torturat şi umilit, cu tâmplele prinse ca într-o menghină, am reuşit să mă stabilizez pe picioare şi apoi, după câțiva paşi, nu ştiu de ce, m-am reîntors şi am privit fără niciun motiv clar medalioanele de bronz încastrate în zid. O transpirație rece ca gheața mi-a acoperit brusc corpul. Fără niciun fel de îndoială, privirile demonilor mă fixau! Sau, cel puțin acesta era efectul pe care l-am sesizat eu, atunci... Era ca şi cum ochii lor se deschiseseră şi mă sfredeleau, ca şi cum gurile îşi îndreptau către mine colții lor strălucitori, ca şi cum, dintr-o dată, cineva le dăduse viață şi ei se amuzau copios să mă vadă astfel aproape mort, dezmembrat, debusolat... Am avut acea viziune, am trăit acea spaimă... Şi am leşinat.

*

Pe pielea spatelui meu, simțeam răceala discului metalic al stetoscopului şi asta mă deranja. Mi-am scuturat muşchii umerilor şi am strănutat ca un cal nervos.

— Las-o baltă, locotenente Tewp! N-am avut niciodată un pacient atât de... impacientat şi dezagreabil ca dumneata. Mai degrabă respiră adânc, decât să te prosteşti!

Resemnat, mi-am umplut plămânii cu aerul saturat de izul mixturilor medicamentoase care pluteau prin cabinetul medical în care mă examina unul dintre cei douăzeci şi opt de ofițeri sanitari autorizați, cu diplomă, care activau la spitalul militar din Calcutta.

— Deci: migrene, dureri de stomac, ameţeli, leşin... Şi în plus, o mică rană deschisă deasupra ochiului, produsă printr-o cădere. E corect!

Am scos printre dinţi un „da” mârâit şi plin de iritare.

— Şi ce-mi poţi spune despre asta? m-a întrebat el. Arătând spre baza gâtului meu.

— Nu ştiu... Pot să spun doar că am observat-o ieri de dimineaţă. Dur nu era atât de mare şi nu mă ardea...

Căpitanul-medic Nicol era un vechi colonist ce se apropia de şaizeci de ani, bărbat frumos, zvelt, cu barbă argintie aranjată ireproşabil şi cu părul sur tuns zero. Nu bea, nu înjura şi fără îndoială mi-ar fi fost simpatic imediat ce l-aş fi văzut, dacă m-aş fi aflat într-o dispoziţie bună.

— N-am de făcut vreun comentariu special referitor la arcada spartă. Rana s-a închis singură, dar totuşi trebuie să fac câteva puncte de sutură, ca să fiu sigur că îţi rămâne doar o cicatrice neînsemnată. Cât despre crampele la stomac şi râgâieli, ei bine... să zicem că pur şi simplu ai mâncat ceva sărat pe care stomacul dumitale nu-l digeră, sper că îţi voi prescrie ceea ce trebuie... însă iritaţia asta de pe gât mă îngrijorează mult. Mai ales că există încă două în formare pe spate. Una spre ceafă şi cealaltă în zona lombară. A doua începe chiar să supureze...

— Ce-ar putea să fie? am întrebat, gândindu-mă din nou cu nelinişte la acele pe care Keller le înfipse în portretul meu.

Nicol a ridicat din umeri, semn că nu ştia ce să-mi răspundă.

— Deocamdată, o să dezinfectez locul şi o să-l pansez.

Poate că nu e decât o alergie trecătoare. Dar vei veni mâine din nou la mine, pentru că vreau neapărat să ţin sub observaţie strictă problema asta.

Îndopat cu medicamente pentru a lupta împotriva migrenei şi a senzației de greață care nu-mi dădea pace din ziua precedentă, am ieşit de la Nicol, ca să mă confrunt cu altă problemă: aceea a întâlnirii cu Gillespie. Promitea să fie o treabă delicată, fiindcă aveam destule explicații de dat despre percheziția de la Hamett, ca şi despre neplăcuta aventură de pe strada Shapur.

În prezența lui Edmonds, care se legăna tare mândru pe scaun, Gillespie m-a ascultat fără să spună nimic, închis în el, dar aparent curios să audă explicațiile pe care aveam să i le ofer. După ce am terminat rezumatul evenimentelor care mă conduseseră de la camera 511 pe strada Shapur, Gillespie a oftat, a luat rigla de lemn aflată pe birou şi a început să se distreze agitând aerul din jurul lui, ca şi cum tot ce spusesem eu până atunci nu îl contrariase, nici măcar nu-l înfuriase, ci pur şi simplu îl plictisise cumplit.

— Tewp, a început el să vorbească, într-un târziu. Tewp, cred că eşti un incompetent! Acționezi în mod necugetat, fără ca vreodată să te gândeşti, măcar o secundă, că nu eşti decât unul dintre membrii unei echipe. Mai întâi, ar fi trebuit să-mi spui că eşti incapabil să faci o supraveghere în mod corect. Pe urmă, niciodată, nici în ruptul capului, n-ar fi trebuit să te aventurezi de unul singur în percheziția apartamentelor lui Keller, la întâmplare. Cât despre ceea ce ai găsit acolo... nu ştiu dacă asta are mare importanță, dar...

Şi-a privit ceasul şi a început să bată cu rigla uşor în carcasa acestuia.

— ... Dar, peste exact douăzeci de minute, asta nu va mai fi problema noastră!

— Nu va mai fi problema noastră, domnule căpitan? Ce vreți să spuneți?

— Dacă nu m-ai găsit ieri la birou, Tewp, asta a fost din cauză că tocmai atunci am fost anunțat că dosarul Keller este pregătit să fie preluat de altă echipă.

Vestea mi-a dat fiori.

— Cum aşa, domnule căpitan? Noi nu făceam altceva decât să începem supravegherea fetei... Cine a dat ordinul ăsta stupid?

— Nu te ambala, Tewp! Ordinul a venit de la un superior, bineînțeles. Superior dumitale, ca şi mie... Şi în niciun caz nu o să-i judeci competența... E din cauza lui Kiineck, dacă vrei să ştii...

— Kiineck, şeful SD Ausland? am sărit eu, complet năucit.

— Chiar el. Când noi le-am transmis oamenilor noştri din Delhi că Kiineck se deplasase aici la începutul săptămânii ca s-o vadă pe Keller, asta a părut să-i înnebunească. Ei l-au avertizat pe unul dintre şefii lor, care ne-a făcut să oprim întreaga acțiune. Operațiunea de supraveghere se încheie pentru noi exact la sfârşitul acestei ore. Ei sunt cei care se vor ocupa de caz, de-acum înainte. Şi pe urmă eu cred că...

Gillespie s-a oprit brusc şi şi-a muşcat buzele, ca şi cum ar fi regretat că începuse să facă o mărturisire.

— Şi pe urmă, domnule căpitan? l-am întrebat.

— Hmm... Pe urmă, cred că se pregăteşte ceva neobişnuit. Şi nu-mi dau seama ce anume, dar există o agitație în ultimele zile... S-ar zice că, dintr-odată, India a devenit interesantă pentru numeroase servicii din metropolă. Nu ştiu despre ce e vorba exact... în fine, oricum vom vedea. Orice ar fi, locotenente, ordinele sunt formale pentru noi: oprirea operațiunii Keller. Ne reluăm patrularea obişnuită... Cu alte cuvinte, ne petrecem zilele

ca să-i facem pe superiorii noştri să uite că existăm. E clar, Tewp?

— Dar, dacă-mi pot permite, domnule căpitan, ce-a spus despre asta colonelul Hardens?

— Nu spune nimic, câtă vreme se află în Delhi doar pentru zece zile. În mod sigur, la întoarcere va lua hotărârea să te detaşeze în altă parte. Ceva mai bine pentru dumneata. Aşadar, până atunci încetează să te frămânţi şi profită de norocul ăsta ca să te odihneşti şi să-ţi iei puţin timp liber. Arăţi groaznic!

Întâlniri. O luptă

Ce-ar fi putut să însemne în India anilor ’30, expresia „a face o treabă bună” în gura unui căpitan al armatei coloniale? Prezentând în mod grosier ideea, aş zice că însemna să te îmbeţi până să cazi lat, să frecventezi casele de toleranţă, să-ţi joci solda la cărţi sau la cursele de ogari, ori mai degrabă să încerci să profiţi de spiritul expansiv al unei occidentale oarecare, neglijată de un soţ căruia afacerile sau amantele indigene îi ocupau prea mult timp. Iată la ce se rezumau aproape toate discuţiile obişnuite ale europenilor din Calcutta acelor vremuri, ceea ce părea a cuprinde întreaga lume. În ce mă priveşte, nu mă pasionau niciuna dintre aceste aşa-zise plăceri. Hotărât lucru, nu: dorinţa nu mă îndemnase niciodată să mă las pradă unor asemenea comportamente. Pe de altă parte, mă simţeam teribil de jignit, chiar umilit, iar asta îmi tăia orice poftă de a-mi dedica timpul şi gândurile altor probleme decât afacerii Keller.

Că acţionasem prosteşte în cursul ultimelor zile era evident, dar în mod cert nu meritam privirile grele şi dispreţul pe care Gillespie şi Edmonds nu încetaseră să mi le arunce, în timp ce îmi făceam raportul. Nu mai voiam deloc să fiu trimis într-un colţ obscur al nu ştiu cărui departament administrativ. În mod confuz şi în ciuda puternicelor mele temeri de la început, simţeam că aveam – în sfârşit – unele predispoziţii către acţiune. Cu ceva practică, aş fi fost sigur că puteam să-mi fac bine treaba. Şi pe urmă, mai ales, mai era şi Keller cu practicile sale diabolice îndreptate împotriva mea. Nu-i vorbisem clar despre asta lui Gillespie, preferând în schimb să-i povestesc că austriaca pur şi simplu îşi adunase în cameră o grămadă de accesorii vrăjitoreşti, fără să fi precizat ceva legat de implicarea mea în toate acele pregătiri. De fapt,

asta nu-l privea pe el. Era o afacere personală, o chestiune de reglat urgent între austriacă şi mine. Totuşi, cum s-o fac, cum s-o rezolv? Să mă duc să-i bat la uşă, apoi s-o somez să-mi explice cam ce soartă îmi pregătise? Era o soluție simplă şi tentantă. N-aş fi fost însă sigur că, după ce aş fi făcut zece paşi la Hamett, unul dintre noii spioni însărcinați cu supravegherea ei nu m-ar fi arestat. Fiindcă nu mă îmbătăm cu apă rece: biroul din Delhi beneficia de agenți eficace. Uneori chiar mult mai bine pregătiți şi mai bine organizați decât cei din Bengal. Se dovediseră superiori renunțând la filarea lui Kiineck şi a miza în acest context pe incompetența lor n-ar fi însemnat altceva decât o mai mare idioțenie. Şi-atunci? Neştiind prea bine cum să procedez, am luat hotărârea să aflu informații despre aceşti Galjero de pe strada Shapur, la reşedința cărora – acum ştiam – se afla Keller atunci când îi scotocisem prin cameră. Dacă erau străini. În mod clar trebuia să existe informații despre ei undeva.

Un zâmbet subțire, care se întindea pe toată fața plină de acnee a unui tânăr subofițer, mă condusese fără probleme pe calea cea bună, punându-mi în brațe dosarul gros al românilor. Fiindcă era un întreg volum cu documente, deschis pe numele Galjero, nu doar o simplă fişă de carton. Amploarea verificărilor pe care le aveam de efectuat m-a făcut să oftez atât de tare, încât un arhivist s-a întors către mine zâmbindu-mi larg, încântat să fi găsit pretextul pentru o conversație.

— Soții Galjero ne furnizează unul dintre cele mai consistente dosare ale noastre, a rostit el, cu o voce subțire. Pot să vă ajut să selectați toate astea...

În mod evident, perspectiva propusă îmi făcea plăcere. Prin urmare, am acceptat, după ce mi-a spus că se numeşte Eric Arthur Blair, documentarist de primă clasă

detaşat la MI6 din Calcutta de doi ani şi patru luni. Apoi, ne-am aşezat unul lângă altul la masa de lucru, ca doi şcolari în bancă, având înşirate în fața noastră vreo sută de documente.

— Ştiți ce anume căutați sau mai întâi aveți nevoie de o introducere generală?

Am optat pentru introducerea generală, cu multă plăcere.

— Buun, a comentat ca pentru sine micul arhivist, cu un aer pofticios, să începem atunci cu biografia domnului!

Degetele lui lungi au împuns fără ezitare un portret aflat într-un adevărat joc de fotografii. Mi l-a întins. Era o imagine bine realizată, luată în picioare, semnată de un fotograf londonez. Imediat, am recunoscut trăsăturile regulate, privirea sigură şi atitudinea sălbatică a bărbatului care poza. Era de altfel o treabă uşoară, deoarece Ostara Keller îi desenase portretul pe toate paginile de final ale carnetului său.

— Domnul Dalibor Galjero cu titlul de *esquire*[2], zis Blair, ca să folosim o formulă mai corectă. Născut pe 25 octombrie 1899 la Bucureşti, România... Familie de mari proprietari de terenuri. Nu are profesie, trăieşte din rente. Căsătorit cu...

O altă fotografie a apărut între degetele documentaristului.

— ... doamna Laiime Galjero, şi ea tot de cetățenie română. Născută în februarie 1902, la Tulcea, oraş situat la gurile Dunării. Fără profesie... Fiica unor mari proprietari de terenuri...

Înainte de a lua fotografia pe care mi-o întindea, ştiam pe cine aveam să văd. Da, era chiar acea femeie ciudată pe

---

[2] *Esquire* sau *squire* = titlu onorific utilizat în Marea Britanie, în special ca formă de adresare în scrisori.

care, de asemenea, Keller o desenase şi o fotografiase; frumoasa Venus cu trupul zvelt, ale cărei plete blonde se amestecau cu cele atât de negre ale soțului său. În mod evident, arăta mult mai nevinovată în acest portret oficial, decât în cel realizat de austriacă, însă amănuntul respectiv nu-i anula cu nimic magnetismul aparte. Fără niciun fel de îndoială, femeia era o frumusețe. Am aşezat cele două fotografii în fața mea.

— Perechea asta nu cred că nu a trecut neobservată, am spus eu, mai mult pentru mine însumi, decât pentru a-l încuraja pe arhivist să facă alte precizări.

— Aveți dreptate, domnule locotenent! Domnul şi doamna Galjero se numără printre vedetele întrunirilor mondene de pe cel puțin trei continente. Pot fi văzuți la Paris, la Londra, la Berlin, dar şi la New York, Chicago. Buenos Aires sau chiar la Hong-Kong, Singapore şi... la Calcutta, unde se află în posesia unei mari vile.

— Pe strada Shapur 19... am adăugat eu.

— Exact! Prin urmare, îi cunoaşteți un pic... I-ați întâlnit până acum?

Mi s-a părut că percep în această întrebare provocatoare, un fel de aviditate şi chiar o nuanță de invidie.

— Nu, am răspuns eu. Dar cred că în acest moment ei se află chiar în Bengal. Nu aveți cumva permisul lor de intrare în zonă?

Individul a răsfoit şi a extras documentul pe care i-l cerusem: copia formularului oficial pe care românii îl completaseră, conform uzanțelor la debarcare. Ştampila indica 23 august, ca dată de sosire. În mod excepțional, ei au călătorit cu avionul, nu cu vaporul, la bordul unuia dintre cele patru aparate Boeing 247 pe care le poseda la vremea respectivă Deutsche Lufthansa. Pentru că aceşti

indivizi – care nu se ascundeau – veneau direct de la Berlin. Am şuierat uşor printre dinţi.

— Vă preocupă ceva anume, domnule locotenent?

Nu am răspuns, preferând să obţin eu informaţii, decât să le ofer.

— Acum, intraţi în amănunte, vă rog. De fapt, cine sunt aceşti oameni?

— V-am spus: sunt persoane care aparţin lumii mondene. Averea lor e una dintre cele mai mari din Europa şi îşi petrec viaţa umblând de colo-colo...

— Au vreun angajament politic?

— Aparent, da... Dacă ne luăm după diversele rapoarte care circulă, ei cultivă unele simpatii pentru adepţii metodelor forte... Soţii Galjero se află în relaţii foarte apropiate cu cuplul Mosley. Capii Uniunii britanice fasciste şi nu fac un secret din faptul că sunt unii dintre marii finanţatori ai Gărzii de Fier, mişcare naţionalistă din România. Sunt conservatori, evident. În egală măsură, reacţionari. Dar orice individ are opiniile lui, nu-i aşa? Şi pe urmă, acum e o modă în Europa, ştiţi şi dumneavoastră: nemţii mai întâi, se-nţelege, dar sunt şi Cămăşile Negre din Italia. Cagula în Franţa, Falanga în Spania... în fond, toate astea nu sunt grave. Importante faptul că soţii Galjero sunt indivizi încântători, ale căror conversaţii şi prezenţe sunt apreciate pretutindeni... Iată, domnule locotenent, aruncaţi o privire acestei fotografii!...

O nouă imagine s-a strecurat sub privirile mele. Pe treptele care urcau către o terasă lungă, vreo douăzeci de persoane pozau cu armele în mâini. Unele feţe îmi erau vag familiare, dar arhivistul m-a scutit de grija căutării numelor lor.

— Această fotografie a fost făcută în iarna anului ’26, în timpul unei partide de vânătoare la Balmoral. Îl

recunoaşteţi, desigur, aici, pe cel care la vremea respectivă nu era altul decât prinţul de Galles, actualul nostru suveran, Eduard al VIII-lea şi, în stânga sa, mai înalt decât toţi ceilalţi, pe Dalibor Galjero, bineînţeles. Puţin ascuns în dreapta se află scriitorul anglo-german Houston Steward Chamberlain, care pe-atunci se stabilise la Bayreuth şi care a murit, câteva luni mai târziu. Aici îl aveam pe John Maynard Keynes, un economist care face să se vorbească mult despre el în momentul prezent şi care a demisionat din cadrul Conferinţei pentru pace din 1919, fiindcă critica enormele cereri de despăgubiri formulate de Aliaţi către Germania. Pe urmă, iată-l şi pe celălalt, cu un aer totuşi ceva mai simplu: ei, bine, n-ai zice, dar e unul dintre nepoţii preşedintelui Roosevelt... Toţi ceilalţi aparţin aceluiaşi mediu, se-nţelege...

— E impresionant! am replicat eu pentru a-l încuraja pe Blair să vorbească, în aşa fel, încât parcă aş fi fost cu totul absorbit de compania selectă a domnului Galjero.

Cu o mişcare scurtă a mâinii, am dat deoparte cea mai mare parte a fotografiilor din faţa mea şi le-am observat una câte una. Suficient de rapid ca să-mi pun întrebări în legătură cu importanţa rolului dosarului prezentat întrebarea mea a părut să-l stingherească foarte mult pe Blair.

— Motivul este... vedeţi dumneavoastră, domnule locotenent, soţii Galjero au enorm de multe legături cu o anume parte din populaţia care în general este foarte protejată politic... Ca să vă mărturisesc totul, până la capăt... sunt faimoşi pentru liberele lor moravuri şi cum frumuseţea lor îi face foarte populari... Ei, bine, nu au niciun fel de problemă să-şi diversifice cuceririle în acest gen de mediu, ştiţi...

Nu. Nu ştiam atât de bine unde voia Blair să ajungă, înțelegeam, desigur, că soții Galjero erau personaje mondene ale căror averi şi frumuseți ar fi justificat orice exces, dar nu vedeam în ce măsură toate astea argumentau şi o asemenea documentație despre ei.

— Ei. Bine... Existau câteva poveşti neplăcute legate de ei. În acest timp... în timpul ultimului lor sejur în Bengal, anumiți răuvoitori i-au acuzat că ar fi corupt mulți tineri din înalta societate. Nu ştiu ce s-a întâmplat exact, dar în grădina lor au fost găsite cadavrele lui Frederic şi Sybil. Cei doi copii ai lordului şi ai lui lady Bentham... Ancheta a dus la concluzia că fusese vorba despre o sinucidere cauzată de o dublă pasiune adolescentină, dar aceasta nu a făcut altceva decât să încingă spiritele, desigur...

— Să încingă spiritele, Blair? Despre ce e vorba?

— Reputația lor, mai degrabă... Dacă vreți, impunerea imaginii lor... Un fel de don Juan bărbat şi femeie. Atrăgând şi în acelaşi timp eliberându-se de morala comună. Ceva în genul personajelor create în romane.

— Dar convingerea dumneavoastră intimă, legată de ei. Care ar fi?

— Din nefericire, nu i-am întâlnit niciodată personal... Aş fi totuşi tentat să spun că e vorba despre indivizi interesanți. Partea proastă ar fi că, în ceea ce vă priveşte, i-ați cunoscut forțat de împrejurări, nu-i aşa?

— Cam aşa e, am plusat eu, fără a fi convins cu-adevărat de asta.

— Şi. Pe urmă, ar mai fi o problemă. Toate aceste detalii mondene nu rezumă, ele singure, personalitatea cuplului Galjero. Priviți!...

Afişând un zâmbet de pastor care prezintă câteva imagini sfinte pentru a-şi convinge auditoriul, Blair a împins spre mine o fotografie de format mare, în culori sepia, cu

marginile zimţate la fel cum sunt cele ale timbrelor poştale. Am luat-o pentru a putea s-o văd mai bine. Dalibor şi Laiime Galjero se aflau în prim-plan. În mijlocul unui grup de câteva zeci de copii indigeni – treizeci, poate patruzeci... toţi, îmbrăcaţi în uniforme şcolare englezeşti. Mi-am ridicat privirea întrebătoare către arhivist.

— Fotografia aceasta a fost făcută în primăvara anului 1933, în timpul ultimei vizite a soţilor Galjero la Calcutta. Românii se află acolo, împreună cu protejaţii lor, copii dotaţi din familii bengaleze modeste, pe care i-au trimis să-şi facă studiile în Europa. Ei sunt cei ce au plătit totul: drumul, şcolarizarea, cheltuielile curente... Toţi copiii au plecat pentru patru sau cinci ani. Se pare că în prezent se află în curs de selecţie o nouă promoţie... Prin urmare, domnule locotenent, vedeţi că în ciuda faptului că oamenii noştri au categoric simpatii fasciste, ei nu sunt fiinţe cu inimi de piatră, insensibile la soarta celorlalţi. Cred că sunt oameni de bine...

Am mormăit aşa. Formal, un fel de aprobare, care până la urmă ar fi condus totuşi la convingerea mea intimă. Nu-mi dădeam seama de ce, şi totuşi pe undeva mi-i închipuiam pe Galjero într-o postură nepotrivită unor mecena dezinteresaţi. Un presentiment pe care nu-l puteam explica mă invada şi îmi dădea fiori.

— Există veşti despre aceşti copii trimişi în Europa? am întrebat, cu o voce inexpresivă.

Arhivistul a părut surprins.

— Presupun că da. În orice caz, nimeni nu a spus nimic rău despre asta. Familiile copiilor erau foarte fericite să-şi trimită progeniturile la Berlin. Era o ocazie nesperată, câtă vreme Londra neglijase din ce în ce mai mult oferirea unor oportunităţi pentru copiii din propriul imperiu...

— Aşadar, nu aveţi dovezile vreunei plângeri în legătură cu acest subiect? Nici măcar un gen de nemulţumire?

— Nici cea mai mică nemulţumire. Totuşi, dacă doriţi chiar lămuriri complete, ar trebui să mergeţi la Misiunea Thomson 284, Durham Lane. Acolo este locul de selecţie a copiilor...

M-am gândit că aflasem destul. Sigur că B lair a încercat să mă reţină, oferindu-mi o ceaşcă de ceai, dar era deja obosit de aerul pasional pe care-l arăta atunci când vorbea despre soţii Galjero. O tânără croitoreasă n-ar fi putut să afişeze atâtea maniere vorbind despre vedetele sale favorite şi asta mă agasa. L-am „plantat" aşadar acolo pe tânărul acneic şi m-am întors la mine, pentru a putea să mă gândesc în tihnă la cele aflate, singur şi liniştit. De fapt, un alt motiv mă îndemna să revin în bârlogul meu. O durere. Sau, mai exact, nişte dureri din ce în ce mai puternice, pe care le simţeam cuprinzându-mă în josul spinării şi la ceafă, şi care mă nelinişteau. Mica oglindii aflată deasupra lavaboului meu nu-mi oferea prea multe posibilităţi ca să mă examinez, dar nu aveam nevoie să văd aspectul pruritului, pentru a-mi da seama că acesta nu se vindecă, ba dimpotrivă. Palmele mi se acopereau cu o sudoare sângerie, ca şi cum ţesutul pielii ar fi fost viu. Nu-mi doream decât să treacă noaptea cât mai repede şi să mă revăd cu căpitanul-medic Nicol, la prima oră a programului său de consultaţii. În momentul acela, aflat în stare febrilă şi foarte neliniştit în legătură cu sănătatea mea, nu mai exista nimic de care să-mi fi putut păsa cu-adevărat.

*

— N-am văzut asta decât de două ori înainte de dumneata. Tewp. Nu îţi voi ascunde că s-a terminat rău pentru acei doi sărmani oameni... Sunt dezolat să îţi spun...

Nicol era sincer. Ochii săi, obrazul, mărturiseau o imensă compasiune privitoare la starea mea. Dar aceasta n-a îndulcit cu nimic şocul provocat de cuvintele lui.

— Vreţi să spuneţi că am contactat o boală mortală, doctore? am bâlbâit eu, uluit.

Nicol se asigură că uşa cabinetului este bine închisă şi, revenind, se aşeză în spatele biroului său în timp ce eu îmi puneam cămaşa tremurând.

— Ceea ce mă uimeşte în cazul dumitale este că tocmai ai venit de la Londra fără să fi avut vreodată un serviciu peste mări. Asta nu se potriveşte deloc cu schema. Şi apoi... Eu nu te cunosc bine, desigur, dar ceva îmi spune că nu eşti genul de bărbat care să-şi ia o metresă indigenă. Mă înşel?

Nu vedeam deloc unde voia Nicol să ajungă. Ce legătură putea să existe între boala care începuse să-mi roadă carnea, venirea mea de la Londra şi viaţa mea intimă?

— Dacă te întreb asta, Tewp, este pentru că cei doi flăcăi de care ţi-am vorbit erau soldaţi veniţi de mult în colonii şi poveştile lor sunt similare. Dumneata nu semeni cu ei.

— Ce poveste, domnule căpitan? Dacă mi-aţi spune puţin mai mult ar fi mai uşor pentru mine.

Nicol a inspirat adânc şi a început:

— Unul dintre aceşti flăcăi a venit la mine şi l-am îngrijit la Cairo unde am avut un post din 1923 până în 1929. El rămăsese mult timp în Egipt fără să se întoarcă acasă şi îşi luase două sau trei fete localnice pentru cornpanie. Şi apoi, într-o zi, a solicitat o permisie de patru luni pentru a se întoarce în ţară. Voia să se căsătorească cu o femeie respectabilă. Concubinele n-au apreciat acest lucru. Ele l-au pus să aleagă: fie abandonează proiectele matrimoniale, fie lansează o vrajă asupra lui. O vrajă de moarte. Tipul n-a luat asta în serios, normal. El a plecat făcând haz de necaz,

a găsit o fată drăguță şi a adus-o cu el la Cairo în sezonul următor. La trei zile după întoarcerea lui, a venit să mă vadă. Prezenta aceleaşi simptome ca dumneata. Am încercat să-l îngrijesc. Am făcut tot ce am putut. Dar după două săptămâni, cioclii erau cei care se ocupau de el.

M-am aşezat în fața lui Nicol. Povestea lui mă făcea să mă simt fără de speranță. I-am cerut totuşi să mi-o povestească şi pe a doua.

— Celălalt caz? Ei bine, a fost aici la Calcutta. Aproape aceeaşi schemă. Un ofițer care avea o metresă din rândurile populației locale a vrut să se întoarcă în metropolă pentru a-şi găsi o soție de la noi. Aceeaşi cauză, acelaşi efect. Omul a murit în trei săptămâni. Nimeni din acest serviciu n-a ştiut să-l îngrijească... Vezi, Tewp, prefer să fiu franc față de dumneata şi să nu îți dau speranțe false. Chiar dacă aş încerca să acționez altfel cu dumneata... Mai întâi, va trebui să-mi spui dacă ai chefuit cu fete dubioase recent. Şi lasă-ți pudoarea la vestiar, nu este momentul să minți...

Am surâs fără voia mea. Nu, nu întrețínusem niciun raport vinovat cu vreo femeie, de asta Nicol putea să fie sigur. I-am explicat în schimb căpitanului că activitățile mele mă conduseseră la urmărirea unei femei şi că aceasta se jucase cu mine, reuşise să-şi procure portretul meu, obiectele personale, meşe din părul meu, reuşise să-mi afle numele şi data naşterii şi că găsisem eu însumi în interiorul unui craniu toate aceste elemente străpunse de ace oxidate. Ascultând povestea mea, ochii lui Nicol se deschiseseră mari peste măsură, dar, în momentul în care am terminat, a rămas mult timp tăcut. Când reuşi să-şi găsească din nou glasul, vocea era gravă. Chiar solemnă.

— Crezi în magie, locotenente Tewp?

— Sunt un om raţional, domnule căpitan. Totuşi nu sunt gata să refuz ferm unele principii străine de raţiune dacă le constat eficacitatea... ca să spun adevărul, nu-mi pun problema convingerii în a crede în ceva sau nu. Sunt un pragmatic. Unele lucruri folosesc sau nu folosesc. Asta e tot.

— Deci eşti gata să admiţi că dumneata ai fost...

— Vrăjit?... Cu condiţia ca aceasta să mă elibereze, da, sunt gata să admit. Eventual.

— Atunci haide să facem primii paşi pe drumul vindecării!

*

Nicol mi-a vorbit de o franţuzoaică, o femeie de vârstă medie care călătorise mult şi care locuia la Calcutta. Garance de Reault a trăit mereu în aşa fel încât să nu se abată niciodată de la romantismul numelui ei. Pariziană, îşi petrecuse prima tinereţe fără să părăsească imobilele bogate din bulevardul Saint-Germain – orizontul sub care i se făcuse cunoscută lumea se găsea bineînţeles între Piaţa Odeon şi malul Senei. Apoi la 1 ianuarie 1900, fix la 12 noaptea, s-a căsătorit cu mare pompă cu un bătrân diplomat din Quai d'Orsay, paralizat din cauza unui reumatism, pe care, în pofida funcţiilor sale, l-a expus ca pe un trofeu în Africa, în China, în Australia şi chiar în Rusia ţaristă. Acolo, bătrânul a sfârşit prin a muri de frig, vrând copilăreşte să-i imite pe boierii care se bălăceau ca urşii în râul Moscova. Liberă, tânără şi suficient de bogată, văduva refuzase să se întoarcă în Franţa, aşa cum îi cerea familia. În ciuda tuturor evenimentelor – nu se ştia exact de ce – şi-a tras pe ea o pereche de pantaloni îmblăniţi înainte de a dispărea luni de zile în Siberia, de unde s-a întors cu pielea tăbăcită ca un pirat, o frumoasă cicatrice lăsată de o armă albă pe tâmplă, pletele răvăşite şi ochii

mai limpezi ca niciodată, hotărâtă ferm să nu mai pună vreodată piciorul în Europa.

— Această femeie, mi-a spus Nicol, a văzut multe lucruri ciudate. Cred că a mers acolo unde nici un alt om alb nu a reuşit să ajungă. Povesteşte-i istoria dumitale. Ea va şti poate ce să facă...

Căpitanul-medic îmi scrise în grabă adresa ei pe un carton lucios şi apoi, strecurându-mi două pachete de sulfamide în mână, mă părăsi pentru a se ocupa de pacienții obişnuiți. Într-un birou de la Dunette am dat de un planton ațipit care m-a depus în fața locuinței doamnei de Reault, doar la câteva străzi de Hamett. Când a auzit că m-a recomandat căpitanul Nicol, aceasta m-a primit fără rezerve. Casa în care locuia nu-i aparţinea. Ea nu stătea acolo decât provizoriu, la nişte prieteni. Pentru că doamna de Reault era o nomadă, întotdeauna pe picior de plecare, dispărând uneori luni întregi fără ca nimeni să ştie unde se găseşte înainte de a-şi face brusc reapariția, fără explicații, dar cu carnetele pline de însemnări şi cu sacul burduşit de plante uscate, eşantioane de minerale şi obiecte indigene necunoscute, pe care le revindea la cele mai cunoscute muzee de etnologie din întreaga lume... Această viață aventuroasă o dotase cu un fizic remarcabil. Nu vreau să spun prin asta că era frumoasă, nu. Nici în tinerețea ei nu cred că fusese frumoasă în sensul obişnuit al termenului. Dar prezența sa radia un fel de lumină solară în jur. În viața mea nu mai întâlnisem o persoană care să emane o asemenea energie. Am vorbit timp îndelungat într-un mic salon la parter departe de acel du-te-vino al servitorilor.

În mintea mea era un haos total. Am încercat să-i spun totul despre ceea ce mă condusese la ea. I-am povestit despre aventura mea şi despre faptul că eram victima unui soi de vrăjitorie ale cărei efecte asupra mea nu le mai

puteam ignora. A cerut să vadă pruritul, bineînțeles, şi a trebuit să desfac un bandaj pe care mi-l făcuse Nicol, pentru a-i arăta stadiul de purulență care se întindea acum de la gât pe piept şi pe umeri, şi pe tot spatele. Pansamentul era deja plin de sânge.

— Spuneți că ați făcut o copie după acele două pergamente pe care le-ai descoperit în cavitatea craniului? Pot să le văd, locotenente?

Am deschis paginile carnetului meu şi i-am arătat cele două indicii.

— Cuvântul hindi este numele zeiței Durga. Dacă veți afla că ea este una dintre personificările morții în panteonul vedic, cred că nu veți fi surprins, presupun...

Evident, nu am fost surprins, dar nu am emis niciun comentariu. A continuat.

— Cealaltă linie este surprinzătoare... Mai ales fiind trasată de o fată atât de tânără. Ce vârstă spuneți că are?

— Este o tânără de douăzeci şi trei de ani. Aşa indică paşaportul ei. Chiar dacă este fals, nu cred că se depărtează prea mult de adevăr. Am văzut-o trecând foarte aproape de mine şi seamănă cu adevărat cu un copil...

— Atunci trebuie să existe ceva în spatele său... Pentru că ceea ce face ea acum nu e o misiune la voia întâmplării. Asta cere ani lungi de practică. Cel puțin dacă fata nu este excepțional dotată...

— Dar ce încearcă ea să facă de fapt?

— Evident să vă ucidă!

Garance de Reault părea să cunoască perfect procesele de vrăjitorie obişnuite practicate, după cum susținea ea, pe cele cinci continente. Cu toate că mă asigurase că nu era un specialist, ştiința sa în materie era impresionantă.

— Vrăjitoria e veche de când lumea, ea există peste tot şi va exista întotdeauna, locotenente. Se pot foarte bine

construi căi ferate, se poate aduce electricitate şi telefon în capătul Tibetului, se pot inventa tot felul de mecanisme inutile, dar nu se pot şterge din mintea oamenilor amintirile şi nevoia de această practică. Asta este şi nu se poate face nimic. Ideal e să ştii puţin mai devreme la ce să te aştepţi pentru a nu fi prins în capcană. Ghiciţi de ce se plânge cel mai mult un vrăjitor, domnule Tewp?

— De faptul că vraja este ignorată de cel asupra căruia a fost aruncată, presupun... Principiul acţiunii acestor lucruri trebuie să fie autosugestia... Ceva ca un fel de condiţionare generată de inconştient...

— Nu, nu, nu! Aţi raţionat ca un occidental modern. Când un vrăjitor din jungla africană sau dintr-un sat francez atacă o turmă, vacile nu au conştiinţa faptului că au fost vrăjite. Asta nu le împiedică să dea lapte şi să nască viţei morţi înainte de a crăpa ele însele. Vraja solicită forţe independente care sunt frumos şi bine îndreptate către om, ofiţer Tewp. Şi fiţi convins de asta din start. Lucrul de care se plânge un vrăjitor este „şocul întoarcerii”. Pentru a simplifica, să spunem că vraja este ca un glonţ de energie aruncat de un trăgător în direcţia unei ţinte. Dacă ţinta este atinsă, energia se difuzează şi sfârşeşte prin a dispărea cu moartea subiectului. Dacă, dimpotrivă, ţinta nu este atinsă glonţul revine direct spre vrăjitor care, în general nu-l poate evita.

— Bumerang?

— Exact.

— Dar domnişoara Keller – în acest stadiu nu mai credeam că este necesar să-i ascund numele – domnişoara Keller şi-a atins deja ţinta. Ea nu are nimic de care să se plângă...

— Atâta timp cât lucrarea nu este terminată, vrăjitorul este în pericol. Forţele pe care le foloseşte sunt volatile,

versatile... Mai ales fragile. Un fleac e suficient să le altereze. Avantajul pe care îl avem asupra acestei fete este că ea nu ştie că i-aţi găsit efigia.

— Efigia?

— Suportul de vrajă pe care îl foloseşte. Craniul şi obiectele pe care le conţine, dacă preferaţi să o spun altfel vă simţiţi capabil să vă întoarceţi în camera ei pentru a-l recupera?

Am prevenit-o pe doamna de Reault că lucrul nu va fi uşor, mai ales dacă starea mea fizică se înrăutăţea. Creierul meu suferea de teribile migrene care mă aruncau într-o stare de ameţeală aproape conştientă, dar, dacă trebuia s-o fac, atunci, ei bine voi încerca...

— Bine, spuse ea. Noi vom încerca să întoarcem încărcătura îndreptată spre dumneavoastră. Acesta este primul lucru. În sfârşit vă vom repune pe picioare. Durga este o zeiţă nocturnă. Mi-aţi spus că aţi găsit cele două pergamente prinse într-un inel de argint?

— Da.

— Atunci trebuie să presupunem că ea şi-a organizat ritul după fazele lunii. Actualmente suntem într-o perioadă ascendentă. Ceea ce explică rapiditatea cu care acţionează vraja... Dar progresia va trebui să încetinească atunci când vom intra în faza descendentă.

— Să încetinească? Şi pe urmă să dispară?

— Nu. Doar să încetinească. Dar, la sfârşitul ciclului lunar de 28 de zile, dumneavoastră veţi fi mort. Bineînţeles. Trebuie să găsim efigia înainte ca această perioadă să se împlinească.

În teorie, să furi craniul din camera 511 de la Hamett era destul de simplu. În practică, aceasta impunea o prezenţă constantă în hotel pentru a observa plecările şi ieşirile austriecei şi pentru a acţiona la momentul potrivit. Or, eu

nu mă puteam bizui pe nimeni ca să mă ajute la supravegherea tinerei. Mog, Edmonds şi Gillespie erau prea bucuroşi că am fost descărcați de sarcinile anchetei pentru a accepta să mă ajute în această sarcină de necrezut. Şi apoi era o altă problemă: Keller mă cunoştea acum.

Eram sigur că din capul locului ea va repera prezența mea în apropiere de Hamett. Cu cât mă gândeam mai mult, cu atât constatam toate dificultățile pe care le întâmpina proiectul. După doamna de Reault, totuşi, aceasta era condiția *sine qua non* a vindecării mele. Ce să fac atunci? Să găsesc, evident, un partener. Dar pe cine? Nicol era prea bătrân ca să rişte. Îmi trebuia cineva tânăr, suplu, pe care Keller să nu-l fi văzut niciodată, care să nu rişte să fie remarcat de oamenii din MI6 din Delhi şi care ar putea să circule pe culoarele hotelului Hamett fără să pară suspect. Îmi trebuia o umbră. Îmi trebuia o fantomă...

Am părăsit casa doamnei de Reault foarte uşurat pentru că descoperisem o persoană atentă la problemele mele – chiar dacă ea dăduse viață în acelaşi timp şi celor mai înspăimântătoare temeri – şi nerăbdător să intru într-un univers care îmblânzea răul. Când o întrebasem pe franțuzoaică care era semnificația celorlalte semne de pe pergament, acel desen făcut din linii întrerupte, ea mi-a răspuns simplu că e un fel de schiță mnemotehnică pentru vrăjitorie, fiecare dintre căsuțe corespunzând unui stadiu diferit al concentrării ei.

— Contrar a tot ceea ce se credea, nu este un ritual precis pentru stabilirea unei vrăji. Aceasta nu funcționează ca o rețetă de bucătărie sau o formulă de laborator. Vrăjitorul este cel care montează întotdeauna propriul său mecanism, în funcție de personalitatea victimei, munca pe care o necesită în acest scop şi, mai ales propria sa sensibilitate şi propriile predispoziții. Această linie care

formează pătrate este un fel de şotron al operatorului. Seamănă cu un cod, dar este de fapt destinat unei persoane unice: cea pentru care au fost trasate. Ar fi o pierdere de timp să încerci s-o descifrezi...

Nu sesizasem exact ce vrea să spună doamna de Riault. Dar puțin îmi păsa pentru moment de tehnicile pe care le folosea Keller pentru a mă distruge. Simțeam din plin eficacitatea lor în carnea mea şi acesta era suficient ca să accept că puterile ei erau o realitate fără să mai caut să ştiu nimic altceva.

În stradă, plantonul nu mă aşteptase, aşa încât am fost constrâns să merg pe jos. Plouase în timp ce îmi petrecusem după-amiaza conversând cu doamna de Reault. La lăsarea serii, oraşul era spălat, curat şi lucea aproape ca Londra după furtună. Am mers de-a lungul câtorva străzi; pielea gâtului meu şi spatele îmi făceau la fel de rău şi le simțeam coşurile cumplite. În sfârşit, am găsit o şosea străbătută de două linii de metal. Puțin mai departe, o stație de tramvai adăpostea câțiva călători grăbiți să se întoarcă acasă. Din fericire, lihia mergea până în apropierea cartierului militar. Am urcat într-un vagon, am plătit şi am început să fiu foarte atent la împrejurimi pentru a nu rata stația de coborâre. Un soldat indigen, care stătea jos, m-a salutat şi a vrut să-mi cedeze locul imediat cum m-a văzut, dar i-am făcut semn să rămână pe locul său şi am curățat o fereastră mică pentru o oarecare vizibilitate în praful care se acumulase pe geamurile vehiculului. Contururile norilor înalți şi negri păreau aurite în soarele apusului. Spectacolul era superb. Şi apoi a avut loc un şoc neaşteptat. Tramvaiul a frânat brusc, cu un scrâşnet teribil scos de şinele sale şi ne-a scuturat ca şi cum ne-am fi rostogolit pe nişte pietre. Au fost câteva strigăte de surpriză. O tânără femeie şi-a pierdut echilibrul

şi-a căzut cu un zgomot lung de stofă sfâşiată. În sfârşit, tramvaiul s-a oprit din cursă înainte ca noi să reuşim să ne venim în fire, vatmanul a sărit pe pământ, a evaluat situaţia şi ne-a cerut să părăsim vagonul cât mai calm posibil. Ne-am conformat liniştiţi. Tânăra care căzuse a fost susţinută de concetăţenii ei, în timp ce domnii, întotdeauna avizi de detalii tehnice, s-au înghesuit în jurul maşinăriei încercând să înţeleagă cauzele accidentului. Garnitura de vagoane fusese smulsă din locul ei, iar cablurile rupte alunecaseră pe şosea pe o lungime mai mare de treizeci de yarzi, înainte ca forţa de inerţie să împiedice oprirea convoiului. N-am mai întârziat întrebându-mă împreună cu ceilalţi pasageri despre cauzele şi rezultatele accidentului. Noaptea se lăsa. După aprecierea mea, cazarma trebuia să nu fie departe. Am traversat piaţa în diagonală şi am apucat-o pe o stradă despre care credeam că mă va duce direct acolo. Nu ştiu dacă a fost de vină obscuritatea sau intenţiile mele, dar a trebuit să nu ţin cont de o bifurcaţie pentru că, aşa mi se părea, cu cât avansam mai mult, cu atât mai puţin cunoscut devenea cartierul. Pe măsură ce înaintam, am văzut case rărindu-se, asfaltul străzilor se ridica, scările se contorsionau, desfundate pe dedesubt de creşterea buruienilor pe care nimeni nu mai avea grijă să le taie. Faţadele trădau lipsa proprietarilor. Băşici de umiditate dădeau un aspect marmorat pereţilor, obloanele spânzurau în afara nişelor, adevărate osuare, şi vrejuri groase de iederă se înfăşurau fără graţie în jurul grilajelor incintelor. Am luat-o pe o stradă laterală ca să fac turul aglomerării de case dar, revenind pe acelaşi drum, totul nu a fost decât o pierdere de timp în plus. Lumea din jurul meu părea golită de orice prezenţă. Nu era nimeni pe care să-l întreb care este drumul bun, nicio indicaţie, nici măcar o lumină

nu era vizibilă în jur. Pătrunsesem din greşeală într-un cartier abandonat, un foburg obscur şi sinistru, compus din case părăsite şi terenuri abandonate.

Am mers astfel cincisprezece sau poate douăzeci de minute, fără să întâlnesc pe nimeni şi fără să-mi încrucişez drumul decât cu pisicile căţărate sus care pândeau şobolanii alungaţi în canale de ploile torenţiale ale ultimei furtuni. Dezorientat, m-am strecurat pe o străduţă noroioasă care părea să ducă în direcţia bună, dar nu era decât o fundătură. Atunci m-am oprit în faţa unui perete care se ridica în capăt, cu inima bătând, tâmplele prinse într-o menghină de foc, în vreme ce în spatele meu a răsunat un zgomot care m-a făcut să tresar. Era un fel de răsuflare amestecată cu un horcăit. Un plânset, mai mult decât o ameninţare. M-am întors repede ducând instinctiv mâna la înălţimea coapsei, acolo unde atârna greoaie arma de serviciu. O umbră ieşi dintr-o scobitură aflată în zid. O umbră umană, cu picioare goale, îmbrăcată într-un sari spălăcit şi întinzând către mine o mână care nu avea degete... Era o localnică, o leproasă care îmi cerea milostenie. Obrazul, pe care nu şi-l ascunsese, era marcat de boală, distrus de cratere formate în carne, care se întinseseră pe obrajii săi, pe fruntea sa. Deasupra ochilor, dintre care unul nu mai era decât o pată albă, fără iris, fără pupilă. În spatele ei alte siluete apăruseră, târând picioarele, întinzând către mine mâini roase, mâini care semănau cu nişte gheare ascuţite. Am fost înconjurat, obligat să mă retrag până la perete şi să mă sprijin să nu cad sub presiunea care creştea în jurul meu. Am fost tentat să folosesc forţa pentru a mă elibera, nu utilizând arma, desigur, ci doar jucându-mă cu pumnii şi coatele pentru a-mi croi un pasaj de trecere în mijlocul acestor nefericiţi care mă sufocau şi al căror număr mă înghiţea la fel de

nemilos ca valurile marine. Febril, am băgat mâna în buzunarul pantalonului şi am găsit câteva monede pe care le-am aruncat la nimereală prin mulțime, asemenea unui semănător care îşi aruncă sămânța în brazdă. Imediat, presiunea a slăbit în jurul meu. Găsind încă forța să mă salvez, am împins încet cerşetorii, i-am lăsat să exploreze solul spongios în căutarea monedelor de aramă sau argint şi am început să fug cât de repede puteam de-a lungul aleeii strâmbe, fără să caut să evit băltoacele de noroi din care ridicam jerbe de apă murdară care îmi loveau gleznele.

La capătul puterilor, am ieşit din acest spațiu strâmt, oribil şi mi-am continuat la întâmplare cursa pe străzi, până la epuizare. La un moment dat, am fost obligat să încetinesc. Privirea îmi era aburită; inima îmi bătea nebuneşte, mâinile şi picioarele îmi tremurau. M-am aşezat o clipă pe vine, cu mâinile în şolduri, apoi mi-am scos cascheta ca să-mi şterg părul presărat de enorme picături de sudoare. Am privit în jurul meu. Eram din nou în oraş. Lumina strălucea la ferestrele caselor şi un magazin era încă deschis. O serie de gură-cască se învârteau pe trotuar în fața sa. Un om mă privi cu un aer mirat, apoi se opri politicos să mă întrebe dacă aveam nevoie de ajutor. M-am sculat, încercând să arăt prezentabil şi l-am rugat să-mi indice drumul spre cartierul militar. Cu ajutorul său am luat-o în direcția bună, dar iarăşi am pierdut timp pentru că m-am rătăcit din nou.

Rătăcind la întâmplare pentru a descoperi puncte de reper, întoarcerile mele m-au condus în cele din urmă spre o latură a câmpului, acolo unde se întindea pârloaga terenului de exerciții. Ar fi trebuit să merg încă preț de câteva minute lungi ca să ajung la intrarea principală. Eram epuizat, înfometat, scăldat în apă şi sudoare şi simțeam că pansamentele erau toate încărcate de sânge.

Gândul că aş fi fost obligat să traversez tot cartierul pentru a urca la mine, la etajul cinci, mă exaspera. Intuitiv, oarecum neîncrezător, am început să analizez grilajul care închidea terenul de exerciții, sperând să descopăr o gaură, un spațiu prin care puteam să mă strecor şi să o iau pe scurtătură. Am descoperit repede un orificiu destul de mare pentru a permite unui om să treacă, o ieşire clandestină folosită de unii pentru a părăsi incinta militară fără permis. O grămadă de tufişuri o acopereau. Dar erau puse prost acolo sau poate erau pur şi simplu aduse de furtună. Aşa cum arătau tufişurile, aici nu prea ascundeau mare lucru din ceea ce trebuia ascuns. Eram obosit şi doream să-mi economisesc timpul şi forțele. Făcând o gaură în tufiş m-am strecurat prin orificiu şi am traversat pe lateral terenul de exerciții, chiar în direcția cantonamentului meu, fericit să descopăr o potecă goală.

În timp ce treceam pe lângă un hangar pentru armament, am auzit zgomote surde. M-am apropiat discret. Se auzeau gâfâituri, gemete şi de asemenea, o voce joasă care îmi părea cunoscută. Am avansat puțin... într-un colț, într-o baracă de tablă, două siluete erau încleştate într-o luptă. Una enormă, soioasă, o încălecase pe cealaltă, fragilă, mică, răsucită pe pământ. Am văzut o lovitură de picior, apoi alta, amândouă direct în stomac.

Am recunoscut matahala imediat, era adjutantul Edmonds. Ținea o sticlă în mâini şi lovea un soldat indigen ghemuit pe sol. Printre dinți şuiera înjurături îngrozitoare. Puteam merge mai departe şi să mă amestec în această poveste, puteam să mă prefac că n-am văzut nimic... Dar scena m-a îngrozit. Fără să mă gândesc, fără să ştiu ce se petrece cu adevărat, m-am aruncat asupra lui Edmonds şi l-am tras deoparte de omulețul de care se agățase. Surprins, subofițerul s-a clătinat pe picioare, dar nu a

căzut. Nu m-a recunoscut. Aburit de alcool, avea ochii lucind într-un galben răutăcios şi obrazul, congestionat de efort, era scăldat de picături mari de sudoare. Gura se strâmbase într-un rictus.

— Tewp! Plecați de aici ca să termin să-l învăț pe acest shudra ce înseamnă respectul. Povestea asta nu vă priveşte, domnule locotenent.

Am încercat bineînțeles să-l fac pe Edmonds să raționeze, dar nimic nu a fost de folos. A încercat să revină asupra victimei sale şi l-am împins din nou, ceea ce l-a înfuriat. Între noi tonul era cam ridicat. A spart sticla de perete şi a vrut să se servească de ea ca de o armă, dar alcoolul şi corpolența i-au împiedicat mişcările făcându-le încete şi îndreptate greşit. Prima lovitură a fost spre gâtul meu, lovitură pe care am parat-o fără greutate. Eram mult mai tânăr decât el, infinit mai rapid, şi, de asemenea mai uşor şi mai suplu. Îl auzeam respirând ca o vită la orice mişcare. Intenția mea nu era să lupt, nu era să lovesc. Voiam pur şi simplu să înceteze lupta epuizându-se singur. O altă lovitură, un semicerc destinat pântecului meu, porni spre mine, dar am sărit înapoi şi m-am pus la adăpost fără probleme. Vedeam bine că Edmonds nu înceta să mă atace. Era foarte dar atacurile sale erau destinate rănirii mele, poate chiar uciderii... Aşa era şi noi ştiam de când ne-am încrucişat privirile că clipa fatală trebuia să sosească. Nu voiam să fiu luat prin surprindere. Poate de aceea mă simțeam, într-un fel, în siguranță. Prea în siguranță... Şi atunci, în timp ce făceam o eschivă pentru a evita al treilea atac, piciorul meu a alunecat pe o piatră, aproape mi-am scrântit glezna şi am căzut cât eram de lung. La pământ fiind, n-am avut timp să mă scol că Edmonds s-a lăsat cu toată greutatea lui deasupra mea. Paralizat, nu puteam lupta pentru a mă apăra. Plămânii

îmi erau apăsați, blocați şi aerul nu mai ajungea la ei prin gâtul sufocat; nu puteam nici măcar să strig după ajutor. Edmonds mă privi drept în ochi, după care mă lovi în obraz şi ridică brațul deasupra capului dorind să mă lovească chiar în jugulară, cu sticla spartă. Mâinile mele începură să bată frenetic pietrişul din jur şi, din instinct, am adunat un pumn de pietricele ude pe care, copleşit de disperare, am reuşit să i le arunc în obraz. Surprins, şi-a deplasat centrul de gravitație, vrând să evite pietricelele. În mod providențial, am putut duce mâna la coapsă. Am strecurat-o în tocul revolverului meu de serviciu, l-am scos repede de la locul său, am îndepărtat piedica şi, cum Edmonds îşi ridicase brațul pentru a-mi da lovitura fatală, am tras un foc rapid în trupul negru, de adevărat căpcăun, al celui care mă sufoca.

În tăcerea nopții, detunătura a răsunat cu o putere de necrezut. Corpul adversarului meu a basculat încet şi s-a prăbuşit în noroi. Eliberat şi ignorând durerea care îmi străbătea corpul, am respirat adânc aerul care îmi lipsise nişte secunde atât de lungi. M-am ridicat şi am aruncat restul de sticlă care alunecase din pumnul lui Edmonds, şi apoi m-am aplecat asupra grăsanului. Îşi pierduse cunoştința. Un fir de lichid verzuliu mustea în colțul gurii sale şi o pată mare roşie, creştea pe bluzonul său în mijlocul abdomenului. Am îndepărtat cum am putut poalele vestei sale, i-am rupt cămaşa şi am apăsat cu toată palma pe gaura deschisă, o fântână de sânge, pe care glonțul meu o făcuse în regiunea splinei. Ştiam că acest tip de rană putea fi mortal. Dacă nu i se dădeau imediat îngrijirile necesare, Edmonds putea să moară. Am aruncat o privire în jur. Micul hindus era încă întins de-a lungul peretelui de tablă. Gemea încet, dar ştiam bine că şi el îşi pierduse cunoştința şi nu putea face nimic. Am luat din

nou arma şi am descărcat regulat în aer cartuşele rămase în ea.

În curând am auzite ţipete, chemări şi am văzut torţe spărgând întunericul. Am strigat. O patrulă ne-a găsit, în sfârşit. A fost chemat un doctor şi trupul lui Edmonds a fost luat de o ambulanţă. Din fericire, barăcile spitalului erau foarte aproape. Cu o intervenţie rapidă, un om normal putea să scape. Dar Edmonds nu avea nimic dintr-un om normal. Ştiam că bea, fuma şi mânca prea mult. Organismul său urma să suporte greu traumatismele, să se cicatrizeze şi să se vindece... Cum va rezista? Atâta timp cât plutea între viaţă şi moarte eu nu eram încă un ucigaş. Dar va depăşi momentul? Ce se va întâmpla cu mine? Aş fi putut foarte bine să declar că acţionasem în legitimă apărare, ceea ce era adevărat, dar nu mă simţeam mai puţin responsabil de crimă. Şi cum aş face acum să recuperez efigia de la Keller? Toate planurile mele căzuseră. Un căpitan din poliţia militară s-a apropiat şi i-am întins revolverul meu Webley. În timp ce, înconjurat de gărzi, urcam în vehiculul de serviciu, am văzut că soldatul hindus se ridicase clătinându-se, susţinut şi încurajat numai de un camarad indigen. Niciun doctor, niciun infirmier nu părea să se intereseze de el. Mă simţeam invadat de un puternic sentiment de compasiune pentru acest omuleţ. Fără să spun nimic, confuz şi plin de o imensă tristeţe, m-am lăsat condus până la biroul şefului „Beretele Roşii”, poliţia militară care se diferenţia de toate celelalte corpuri de armată prin faptul că purtau o bandă roşie ca sângele pe beretele lor.

Arestarea de rigoare

Ce să spun despre restul acelei nopţi? Puţine lucruri, pentru că arestarea şi amănuntele procedurii administrative la care am fost supus nu au adus nimic nou faţă de povestea mea. Am relatat, bineînţeles, evenimentele care mă conduseseră la a trage cu arma asupra adjutantului Edmonds: întoarcerea la cazarmă după o seară petrecută în oraş, descoperirea spărturii în grilajul din jurul câmpului de manevre şi apoi scena pe care o surprinsesem în zona hangarelor, Edmonds beat şi furios, apăsând aparent fără motiv deasupra trupului unui soldat indigen, lupta mea cu colosul, încleştarea sălbatică aproape, cu acesta. Nu am făcut uz de armă decât în ultimă instanţă, ca să mă apăr, să mă salvez de o moarte sigură. Asta era tot. Nu mai aveam nimic de adăugat. Ofiţerul respectiv m-a ascultat grav, a transcris cuvintele mele într-un raport preliminar, apoi a semnat trimiterea mea provizorie în arest, cel puţin atât cât dura ancheta care, doar ea, trebuia să hotărască dacă fusesem sau nu în legitimă apărare când folosisem arma. Abia spre miezul nopţii m-am trezit sub zăvoare, într-o celulă din zona penitenciară a cazărmii din Calcutta. Mi s-a dat o încăpere în care să stau singur. Gradul meu de ofiţer îmi oferea acest drept. Confortul era rudimentar: un pat strâmb de fier, o saltea de paie, învelită cu un cearşaf găurit, o cuvertură imprimată de un miros înfiorător, o gaură drept latrină şi un robinet de apă rece. Lumina venea printr-o răsuflătoare astupată cu vergele strâmbe care nu puteau fi date la o parte. Decorul, de fapt, nu era surprinzător.

Mult timp am rămas trist, aşezat pe acel pat mizerabil fără să ţin cont de rănile care îmi pătau cămaşa cu sânge. Totul era deci pierdut. Condamnat să rămân aici, nu mai puteam acţiona asupra lui Keller. Când voi ieşi de aici în

urma pronunțării juriului, va fi prea târziu. Vraja îşi va fi terminat opera de un anume timp şi nimeni nu va mai putea face nimic. Cu toate astea m-am forțat, deşi trist, să mă spăl cu apă rece. Am îndepărtat pansamentul din dreptul rinichilor. Cum se întărise sub sângele uscat, aceasta m-a făcut, în ciuda voinței mele, să scot un strigăt de durere... Fusesem închis puțin înaintea zorilor şi acum am avut repede dreptul la prima vizită: un gardian indigen care mi-a adus aşa-zisul „Adam şi Eva pe o plută”, adică micul dejun obişnuit al prizonierului, două ouă puse pe o bucată de pâine neagră. Nu l-am dispreţuit. Fiziologia umană este atât de diversă! Stomacul meu ar fi trebuit să rămână gol şi spiritul meu să rămână detaşat de toate problemele materiale, dar nu era aşa. Mi-era foame. Datorită revelațiilor, dramatice făcute de Garance de Reault, evenimentele nopții mă umpluseră de o energie nouă, de un fel de bucurie copilărească. Poate că era pur şi simplu inconştiență, dar mă simțeam bine dispus şi, în final destul de mândru că îndrăznisem să găuresc pielea groasă a acelui subofițer. Ştiam că acționasem drept şi conştiința mea era transportată de bucurie. Desigur, starea lui Edmonds mă neliniştea şi mă rugam în forul meu interior ca omul să se facă bine, dar asta nu m-a împiedicat – atât cât era posibil – să merg în lungul şi în latul celulei mele, frecându-mi mâinile şi vorbind tare, felicitându-mă că nu am avut nicio clipă de ezitare pentru a interveni când îl surprinsesem pe monstruosul adjutant în timp ce îl tăbăcea pe sărmanul om. Întorcându-mă să mă aşez pe marginea patului, am mâncat tot ce îmi adusese plantonul. La întoarcerea sa, când a văzut farfuria goală, soldatul a surâs şi m-a salutat într-un mod aparte:

— Dumneavoastră sunteți locotenentul Tewp? m-a întrebat în timp ce-mi punea alături un nou „Adam” şi o

nouă „Evă”. Dumneavoastră ați intervenit de îndată în favoarea caporalului Swamy, nu-i aşa?

— Nu ştiu cum se numeşte omul căruia i-am luat apărarea, am răspuns eu. Şi nu am avut timp nici să-i observ gradul. Am văzut doar că era un soldat indigen... De ce îmi pui asemenea întrebări?

— Fără niciun scop, domnule locotenent. Nu voiam să vă ofensez. Voiam numai să vă spun că a fost foarte curajos din partea dumneavoastră. Ştirea despre intervenția dumneavoastră s-a răspândit repede... Eu sunt sergentul Panksha, şeful gărzii de noapte. Dacă aveți nevoie de ceva nu trebuie decât să-mi cereți. Voi face tot ce-mi stă în putință să vă procur.

Nu ştiam până la ce punct putea fi Panksha credincios cuvântului său. În minutele următoare mi-a adus, fără să-i cer nimic, o masă, un scaun, a schimbat salteaua de paie, a înlocuit cuvertura rău mirositoare cu o alta, curată, mi-a adus săpun şi lenjerie de corp să mă schimb. Mi-am făcut toaleta completă şi apoi, de bine de rău am frecat petele de sânge şi noroi care îmi murdăreau uniforma. În jurul orei 10 dimineața, am primit vizita unui ofițer, însărcinat să conducă ancheta în cazul meu şi am fost în măsură să-i fac față decent. Mă simțeam puțin mai proaspăt şi mai prezentabil şi mai bine înarmat pentru a-i răspunde la întrebările dezonora. Ite legate de urmările încăierării mele cu Edmonds.

Întrevederea s-a desfăşurat relativ bine. Interlocutorul meu m-a informat că adjutantul părea să supraviețuiască acelei răni. Operația se desfăşurase bine. Din fericire, glonțul nu atinsese niciun organ vital. El va suferi, desigur, mult timp. Dar totul lăsa să se întrevadă că nu va rămâne cu sechele serioase. În sfârşit, fiind rupt de terminologia şi procedurile juridice, anchetatorul mi-a uşurat sarcina de a-

mi prezenta versiunea dintr-un unghi cât mai favorabil posibil. În plus, Edmonds era renumit pentru beţiile sale şi crizele de violenţă repetate. Întrebările pe care mi le punea erau clare, concise, de bună credinţă şi nu se îndepărtau deloc de la subiectul principal, reflectând practica unui bun profesionist. Le-aş fi pus cu siguranţă şi eu dacă aş fi fost în locul lui. Desigur nu ne simpatizam, dar un oarecare respect se instalase între noi. Bineînţeles, el nu era autorizat să facă niciun comentariu privitor la soarta mea. Nu acesta era rolul său – o ştiam foarte bine şi mă abţineam scrupulos în a-l provoca să se depăşească – aşa încât nu mi-a spus când voi părăsi închisoarea. M-a părăsit promiţându-mi că va reveni în ziua următoare să mă informeze asupra situaţiei. Din nou singur în celulă, am fost obligat să-mi petrec necazul cu răbdare. Nu aveam nimic de făcut decât să mă gândesc şi să dorm. M-am întins deci pe patul meu amărât, copleşit în cele din urmă de o masă de oboseală şi de tensiuni pe care le acumulasem din ajun. Aici la demisol, încăperile unde erau ţinuţi prizonierii erau răcoroase. Aveau acest avantaj în raport cu alte părţi ale garnizoanei, şi se menţineau astfel în timpul marilor călduri ale după-amiezii. Am găsit deci aici un oarecare confort. Am avut un somn de plumb până spre ora 18. Când am fost trezit de zgomotul unui mic grup care se întorcea în clădire. Erau prizonierii obişnuiţi, care, însărcinaţi cu anumite treburi în timpul zilei. Îşi reocupau celulele pentru noapte. A fost un apel scurt, o aliniere pe culoar, după care au fost duşi în încăperile lor, unde împărţeau, câte trei sau patru, un spaţiu nu mai mare decât acela pe care îl ocupam eu singur. Cea mai mare parte dintre aceşti tip nu aveau să-şi reproşeze decât flecuri: întârzieri înregistrate la întoarcerea dintr-o permisie, mici pungăşii comise la antrepozite, refuzând de

a asculta un ordin, încăierări... nimic altceva decât lucruri obişnuite pentru justiția militară în timp de pace. O clipă totul a devenit calm, apoi am auzit zgomotul unui cărucior de cantină ale cărui roți se rostogoleau pe dalele culoarului. Zgomot de broaşte care se deschideau şi se închideau, voci ridicate, ordine şi replici în hindi. Nu prinsesem nici un singur cuvânt în engleză. Am conchis că începuse serviciul de noapte Dacă ziua garda era asigurată de soldați britanici, paza nocturnă era condusă de subofițeri şi soldați indigeni. Şi apoi, după părerea mea, toți prizonierii erau hinduşi, aşa că folosirea limbii locale devenise absolut utilă. Uşa s-a deschis la rândul ei. Ca şi de dimineață, a apărut Panksha care ducea acum două farfurii în echilibru pe mâinile sale larg deschise.

— «Zepelinân nori», domnule locotenent! Poftă bună!

Am aruncat o privire spre mixtură. Era un cântat mare foarte gros – «Zepelinul» – înotând într-un piure de cartofi făinoşi – «norii». Dorința, sau poate, mai bine spus, foamea mea de dimineață dispăruse. Vederea unui asemenea cantități de mâncare mă de bora. Printr-un gest hotărât am împins farfuriile şi m-am întors să mă întind pe burtă în pat. Mă simțeam abătut, aproape prăbuşit. Prăbuşit pentru că trăsesem asupra unui om, prăbuşit pentru că aveam de suportat umilința închisorii. Prăbuşit pentru că, în atât de puține zile eşuasem pe toată linia. Prăbuşit mai ales că eram dezarmat, redus la neputință, în fața aceluia care îmi voia moartea. Mi-am îngropat obrazul în perna de iarbă de mare, am închis ochii şi am încercat să uit cum puteam această zi murdară. Provenind din celulele vecine, din afară, am auzit zgomot de veselă, tacâmuri de aluminiu care scârțâiau pe farfuriile de zinc, râsete, chemări, schimburi de cuvinte vii, sonore, aproape frățeşti între prizonieri şi gărzi. Toți englezii fiind plecați până în zorii

zilei următoare, închisoarea devenise o enclavă a Indiei libere, căci era uşor de ghicit, prizonierii erau în cea mai mare parte dintre aceia care erau numiți cu dispreț „mici englezi” şi care puneau în prim-planul preocupărilor lor nu gloria imperiului, ci respectul față de legi. Noaptea cădea. Gardienii au aprins lumina electrică. O lumină crudă, vie, dureroasă mi-a pătruns printre pleoapele închise şi mi-a sfredelit creierul ca un cui de oțel. Nu ştiam dacă se datora vrăjii, dar ochii mei nu mai suportau acum decât penumbra. Suspinând eram gata să mă cațăr pe scaun ca să scot acel bec blestemat pe care nu-l mai văzusem până acum. De pe poziția mea, la înălțime am văzut întâi un vârtej de țesături pestrițe, un fel de butoi mic de pânză compactă, învelind un bondoc, totul fiind prost asamblat, dizgrațios la drept vorbind. Coborând de pe scara mea improvizată, am văzut o față sumbră, cu toate că la origine după cât se părea, avea trăsături amuzante, dar acum era umflată în unele locuri, tumefiată, învinețită... Obrazul omului era unul care frapa. Sub o mustață scurtă, tăiată bizar, cu părul țepos, buza superioară era grosolan despicată descoperind desigur mai mult decât faptul că nu-i căzuseră dinții mari, neregulați. Pe o arhitectură corporală construita aparent din economie, fără carne, fără grăsime, fără materie de prisos, dar toată alcătuită dintr-o armătură de muşchi vii care îi dădeau o mare forță, purta uniforma de serviciu a unui caporal indigen dintr-un regiment de geniu.

— Cine eşti dumneata, am întrebat eu pe un ton dur, iritat că fusesem surprins în plină activitate domestică.

— Domnule locotenent, sunt caporalul Habid Swamy. Omul pe care l-ați ajutat ieri seară. Aş vrea pur şi simplu să vă mulțumesc pentru ceea ce ați făcut pentru mine, domnule locotenent. Nu ştiu dacă alți ofițeri englezi ar fi

riscat să intervină... A fost foarte curajos din partea dumneavoastră... Vă mulțumesc...

Vocea era frumoasă, engleza ireproşabilă. Exista la acest caporal un amestec straniu de dulceață şi energie care mi l-a făcut imediat simpatic. Cu echimozele care îl însemnau brutal, avea aerul unui ştrengar ieşit dintr-o încăierare în curte, în timpul unei recreații. Fără să fi avut nicio intenție răutăcioasă – doar o anumită tandrețe apărută brusc – am început să râd un pic prosteşte.

— Scuză-mă, caporale, eu nu-mi băteam joc de dumneata... Doar că... venirea dumitale aici este puțin surprinzătoare... Dar îmi face plăcere. Mare plăcere chiar... Sunt bucuros că ai reuşit să ieşi din această poveste fără prea multe probleme. Cred că adjutantul Edmonds avea intenția clară să te lichideze.

— Hmm... da... E posibil. Nu era pentru prima oară când adjutantul şi cu mine am avut un schimb de cuvinte...

Dar nu s-a mers niciodată până atât de departe. Nu ştiu ce l-a apucat... Este regretabil pentru toată lumea. Şi mai ales pentru dumneavoastră, domnule locotenent, pentru că sunteți închis aici din cauza mea...

În câteva fraze l-am asigurat pe Swamy, l-am făcut să înțeleagă bine că preferam să zac într-o celulă decât să fi rămas pasiv şi să am de suportat gândul morții sau paraliziei lui... Discursul meu părea să-l arunce pe om într-un abis de reflecții. Cred că nu se aşteptase să dea peste un tip ca mine, atât de detaşat de realitățile obişnuite ale vieții militare, cum părea să fiu. Evident, el nu putea şti că ființa mea întreagă era detaşată de lume. Acum o oarecare apariție fatală şi rapidă a unui rău care mă devora mă făcea să-mi bat joc de tot. În sfârşit, Swamy îşi luă rămas bun, promițând că va mai reveni să mă vadă cât de repede putea şi rugându-mă să-l informez de ce aveam nevoie

după acea aventură. Nu s-au scurs nici cinci minute după plecarea lui şi uşa s-a deschis din nou şi a apărut faţa radioasă a lui Panksha. O mică aglomerare de oameni, compactă, se îndesa în spatele lui.

— Pot veni aceşti oameni să vă salute domnule locotenent?

— Oameni? Să vină să mă salute? Dar de ce?

Înainte de a putea să-mi dea un răspuns, Panksha a fost răsturnat, împins în celula mea de zece sau cincisprezece persoane în ţinută lejeră, care imediat m-au înconjurat, mi-au strâns mâinile făcând semne caraghioase din cap, aşa cum fac credincioşii în faţa unui sfânt sau a unui preot... în mijlocul harababurii nu auzeam decât „Mulţumesc”; „Felicitări, domnule locotenent”; „Aţi făcut bine...”. Uitându-se complet protocolul, am primit bătăi pe umăr şi un ghiont zdravăn în spate. Aceşti oameni erau în majoritatea lor prizonieri hinduşi care îşi executau pedepsele în celulele vecine. Dar gărzile erau de asemenea acolo, printre ei, şi mă felicitau în acelaşi timp. Am simţit dintr-o dată cum mi se deschide mâna cu forţa şi mi se îndeasă o brichetă, un pachet de ţigări, câteva batoane de ciocolată, o pastă de fructe... Panksha mă privea surâzând.

— Vedeţi, domnule locotenent... Vestea s-a răspândit. Se întâmplă rar ca un britanic să intervină pentru cineva de aici. Toată lumea vă este recunoscătoare...

A trebuit din nou să strâng mâini, să mulţumesc pentru ceea ce mi s-a oferit, să asigur pe toată lumea că acţionasem spontan, fără să mă gândesc, şi că aş face acelaşi lucru pentru nu contează cine, până când ei au consimţit în sfârşit să evacueze locul, să mă lase să-mi găsesc un pic de odihnă... Panksha a fost ultimul care a plecat, nu fără să-mi şoptească la ureche că, dacă arestarea mea se prelungea, se vor găsi mijloace să mă facă

să mă simt mai bine în timpul şederii mele forţate în închisoare. Şi mi-a făcut cu ochiul în timp ce flutura cu zgomot sub nasul meu impresionanta legătură de chei pe care, în mod obişnuit o purta agăţată de centură. În sfârşit, am rămas singur. Cum locul era foarte strâmt, acum se instalase o cumplită dezordine. Scaunul fusese răsturnat, masa împinsă într-un colţ de năvala micii maree umane, şi am observat chiar urme de paşi care îmi murdăriseră cearşaful. Unul dintre acei tipi se suise pe pat şi trecuse peste cuverturi fără ca eu să-l observ. Mi-a luat zece minute bune să fac puţină ordine în cameră şi apoi am reuşit să scot acel bec a cărui lumină prea albă îmi sfredelea ochii. În sfârşit. În tăcere şi în binecuvântata obscuritate, m-am întins cât eram de lung şi am adormit...

*

Ziua următoare a trecut fără ca ofiţerul judiciar să revină. Contrar celor promise, nu a apărut şi am aşteptat zadarnic vizita lui. Am fost scos din cuşca mea pentru o plimbare de o oră, singur, pe un culoar cu gratii care se înfundau într-o curte fără perspectivă. Doi gardieni englezi mă supravegheau învăluindu-mă într-o privire răutăcioasă. L-am auzit pe unul întrebându-şi tovarăşul ce-mi reproşează.

— Este un tip care a tras într-unul dintre ai noştri care nu făcea totuşi nimic altceva decât să-l burduşească pe un shudra, cel puţin aşa părea.

Acesta a scuipat la pământ şi mi-a aruncat o privire plină de ură care voia să spună clar spre cine mergea simpatia lui, de la englezii torţionari la victimele hinduse.

Apoi, când tocmai mă întorsesem din această plimbare, căpitanul-medic Nicol a intrat, scos din minţi, în celula mea. ץ

— Te caut de două zile, locotenente! De ce nu m-ai anunțat de situația dumitale?

Aş fi putut să-i răspund că totul mi se părea inutil şi că simțeam clar că partida era pierdută. Că nu mai aveam nicio speranță să stăvilesc această lepră care în fiecare zi îşi săpa mai adânc şanțuri în carnea mea, că totul îmi era egal. Dar n-am avut forță. M-am mulțumit să ridic din umeri. Nicol m-a făcut să mă dezbrac şi a scos un mormăit când a văzut starea în care se aflau rănile purulente. Le-a dezinfectat, a schimbat bandajele şi apoi m-a întrebat dacă aş dori să mă transfere la spital, dar i-am răspuns că prefer să rămân aici cât va fi posibil. Cel puțin în puşcărie eram mereu printre oameni vii. Intrarea în spital, din contră, reprezenta ultima linie dreaptă înainte de groapă. Desigur eram bolnav, dar simțeam într-un mod confuz că pentru mine nu venise încă momentul să mă angajez pe acest drum. I-am mulțumit, însă i-am refuzat ferm oferta.

— Ai văzut-o pe doamna de Reault? m-a întrebat el.

— Doamna de Reault este sigură că sunt victima unei vrăjitorii şi că doar obținerea obiectului pe care a lucrat vrăjitoarea ar putea să mă salveze. Ceea ce este absurd este că o cred! Dar acum nu am nicio posibilitate de a acționa în lumea exterioară... Mi s-a spus că nu voi ieşi viu de aici înainte de cel puțin zece zile. Unde va fi Keller în zece zile? Nu ştiu nici măcar dacă mai este în Calcutta.

Ofițer din corpul de sănătate, neaparținând de MI6, Nicol nu era în măsură să-mi furnizeze asemenea informații.

— Ce-aş putea face pentru dumneata, fiule? mă întrebă cu tristețe.

— Reveniți să-mi schimbați pansamentele şi țineți această poveste pentru dumneavoastră... Cred că asta-i acum.

Cu regret, Bartholomew Nicol şi-a aranjat instrumentele în cufăraşul de piele şi a părăsit celula. Era târziu. Ca şi în seara precedentă, grupul de soldaţi trimis la muncă s-a întors şi echipa de gărzi de noapte şi-a luat în primire serviciul. Mi s-a adus să mănânc şi apoi Panksha a venit să mă vadă împreună cu Swamy.

— Domnule locotenent, am auzit spunându-se că nu veţi fi eliberat înainte de întoarcerea colonelului Hardens. Va trebui să vă îngrijiţi suferinţa cu răbdare încă vreo câteva zile. Puţin mai mult de o săptămână, de fapt... Nimeni altcineva nu poate semna punerea dumneavoastră în libertate... Aşa că, Swamy şi cu mine avem să vă propunem ceva, dacă aţi dori...

Era evident că acel., ceva” era cam delicat de explicat. Aş fi putut să-i incit să vorbească, dar n-am făcut nimic, aşteptând să văd cine îşi găseşte curajul să se arunce în apă. Cel care a riscat a fost Habid Swamy.

— De fapt, domnule locotenent, se crede că vă plictisiţi aici... Atunci, pentru că garda de noapte este în întregime indigenă, s-ar putea spune că... aţi dori poate să profitaţi de câteva exerciţii afară... Noi am putea chiar să vă înlesnim să ieşiţi din cazarmă în fiecare noapte şi să vă întoarceţi dimineaţa înainte ca „friţii”, vreau să spun englezii, să-şi ia în primire postul... Timpul nu vi s-ar mai părea atât de lung.

— Îmi propui o evadare, caporale? Este destul de... imoral, nu crezi?

— Fireşte că este contrar regulamentului „domnule locotenent, interveni Panksha surâzând. Dar nu imoral. Asta nu... Chiar deloc imoral. Faptul că sunteţi aici, plictisindu-vă în această gaură, când n-aţi făcut nimic altceva decât bine, asta este imoral. Asta da...

Am reflectat o clipă. Era diavoleşte de tentant... Cu atât mai mult cu cât ştiam perfect la ce mi-ar putea folosi aceste ore de libertate providenţială clandestină care îmi erau dintr-o dată oferite, ca printr-o minune: să-mi reiau supravegherea de la Hamett şi să pun mâna pe efigia lui Keller! În sfârşit mi se prezenta o ocazie de contrabalansare a lipsei de şansă de care sufeream cronic din momentul în care părăsisem pachebotul *Altair.* Am acceptat cu entuziasm.

— Dar, în acelaşi timp, există o condiţie, mă avertiză Panksha.

— Care? Banii?

— Nu, domnule locotenent... va trebui să acceptaţi un însoţitor... Asta nu pentru că ne-am gândi că n-aţi vrea să vă întoarceţi... Este just în cazul dumneavoastră, dar... În sfârşit, trebuie să fim siguri că vă veţi întoarce în perfectă stare în celula dumneavoastră dimineaţa.

Am acceptat imediat această condiţie.

— Şi cine mă va întovărăşi în ieşirile mele nocturne? am întrebat eu.

— Eu, domnule locotenent. Evident dacă vreţi, mi-a răspuns Swamy.

*

L-am simpatizat repede pe Swamy. Ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, el m-a condus spre ieşire la căderea nopţii, pe poarta mare a închisorii pe care Panksha o deschisese regeşte pentru noi. Singura parte aventuroasă a parcursului era acolo. În faţa construcţiei care adăpostea celulele, se afla un teren vast, curăţat, bine luminat şi erau vreo patruzeci de yarzi de traversat fără posibilitatea de a intra într-un con de umbră. Din fericire niciun incident nu s-a produs şi, fără complicaţiile pe care le presupuneam, seară după seară, am părăsit cartierul militar pentru a ne

înfunda în Calcutta civililor. Prim; mea escapadă cu caporalul a avut scopul de a ne apropia Evident nu aveam nicio idee în cap, făceam filajul 1:

Hamett pentru a verifica dacă Keller avea încă reşedinţa acolo. Dar intuiţia mea îmi spunea că mai întâi trebuia să-i ofer informaţii lui Swamy. Poate ajutorul său avea să-mi fie preţios în recuperarea efigiei din camera 511. Cu orice preţ trebuie să fac din omul acesta un aliat.

— Aşadar, ce o să facem acum, domnule locotenent? m-a întrebat prima oară când am depăşit bariera cartierului. Există un loc unde vreţi să mergeţi?

— Nu prea cunosc bine Calcutta. Ştii... Nu ştiu ce este de „bon ton” să facem între apusul şi răsăritul soarelui. Mai ales că nu sunt decât un semi-evadat puţin suferind. Ai vreo sugestie, caporale?

Swamy surâse. Da, avea o sugestie. De fapt era o invitaţie simplă pe care a formulat-o fără jenă şi care m-a încântat.

— Ei bine... poate că aţi accepta invitaţia mea la cină, domnule locotenent? Soţia mea are întotdeauna ceva pregătit şi ar fi încântată să vă mulţumească personal că mi-aţi sărit în ajutor în seara aceea. Sunt sigur că vizita dumneavoastră i-ar face mare plăcere. Dar să nu luaţi asta ca pe o ofensă, domnule locotenent!

Bineînţeles că nu vedeam nicio ofensă! Dimpotrivă, propunerea mi-a plăcut mult. Mi-am potrivit, deci pasul după cel al caporalului care m-a condus pe nişte străduţe înguste, nu departe de cazarmă, până la un cartier de căsuţe joase de lemn, curate, bine întreţinute, dar modeste, fără etaj.

— Acestea sunt locuinţele familiilor soldaţilor indigeni ai Majestăţii Sale Eduard al VIII-lea, domnule locotenent. Administraţia militară a avut bunătatea să ni le ofere la

prețuri mici. A mea este cea mai apropiată de marele masiv cu bambus...

Era destul de târziu în noaptea aceea când am pătruns pentru prima oară în casa lui Swamy. Totul era ordonat, bine aranjat. Mobilele erau lustruite cu ceară şi luceau dulce în lumina împrăştiată de câteva lămpi cu gaz. Un miros de curățenie plutea în aer, amestecându-se cu parfumul mirodeniilor. Era casa unui cuplu cuminte, fără poveşti... Swamy a mers să-şi caute soția, o femeie măruntică, având trăsături fine, dulci şi netede şi un păr frumos negru împletit într-o coadă groasă care îi cădea pe spate până jos.

— Ea e soția mea, Lajwanti, mi-a spus Swamy. Nu vorbeşte aproape deloc engleza... Scuzați-o.

Lajwanti m-a primit cu un surâs blând de prințesă bengaleză şi o mică plecăciune de credincioasă protestantă. A dispărut apoi în bucătărie şi a revenit cu o simplă cupă cu apă proaspătă pe care mi-a întins-o cu ochii pe jumătate închişi.

— Aceasta este *arghya,* apa omagială, domnule locotenent, mi-a explicat Swamy. Prima şi cea mai importantă dintre ofrandele ospitalității.

Ceremonios, am luat două înghițituri de apă înainte de a ne aşeza la masă, unde mi-a fost servită o cină foarte simplă. Pentru prima oară am descoperit ce înseamnă curry, paprika, piperul roşu, semințele de un anumit soi de mărar. Mă încerca o anumită tulburare, un fel de amețeală, ca şi cum aş fi băut un vin dulce. Dar era agreabil, nou şi totuşi plăcut... La sfârşitul mesei. Lajwanti a dispărut şi ne-a lăsat singuri pe Swamy şi pe mine. De afară, prin fereastra deschisă, se auzeau ştrengarii care râdeau şi se jucau în întuneric, în ciuda orei târzii din noapte... Nu ştiu dacă aceste zgomote de joacă au fost cele care m-au pus pe

gânduri, dar o întrebare indiscretă îmi stătea pe suflet. Înainte ca s-o pot opri, ea mi-a țâşnit de pe buze, împotriva dorinței mele:

— Nu aveți copii, dumneata şi Lajwanti, nu-i aşa, Swamy?

Obrazul hindusului s-a întunecat dintr-o dată, ca şi cum aş fi evocat o nenorocire. Aş fi vrut să nu fi îndrăznit să pun o întrebare atât de intimă.

— Nu. Din nefericire nu putem... E un lucru care ne apasă greu... Doctorii au spus că nu este nimic de făcut. Ne-ar fi plăcut foarte mult, dar este imposibil...

— Sunt mâhnit de nepriceperea mea, Swamy. Nu voiam să trezesc o durere. Scuză-mă...

— Nu, domnule locotenent, nu face nimic... Şi apoi noi suntem înconjurați mereu de copii. De fapt ei vin atât de des, încât casa este aproape întotdeauna plină. Ei ne relaxează...

Şi Swamy mi-a explicat că soția sa şi el luaseră sub aripa lor câțiva copii care avuseseră neşansa să aibă drept tată un englez şi o mamă hindusă. Caz frecvent în marile oraşe coloniale, şi chiar în avanposturile cele mai îndepărtate, britanicii îşi luau ca metrese temporare femei din partea locului, şi le părăseau când rămâneau însărcinate şi nu voiau să avorteze. Bietele fete cereau zadarnic reparație morală şi asistență, dar nimic nu era prevăzut pentru ele. În final, repudiate de întreaga comunitate, trebuiau să se descurce singure pentru a creşte o progenitură purtând două feluri de sânge, şi pe care nimeni nu voia să o vadă. De asemenea e un grup de copii cu vârste între aproximativ cinci şi cincisprezece ani. De care Swamy şi Lajwanti se ocupau de la un timp, strângând pentru ei haine, ceva hrană şi încercând să le ofere o fărâmă de educație...

— La prânz ei vin sub comanda mea şi manevrează ţevile de stropit, unelte pentru răcirea tablei. Am primit permisiunea să-i las să-şi bage nasul în bucătăria cantinei ca să-şi potolească foamea mâncând cel puţin o dată pe zi şi apoi există unul sau doi cu adevărat descurcăreţi, încerc să-i învăţ să citească şi să socotească. Poate vor reuşi să iasă la lumină într-o zi. Dar orice ar face ei rămân aceeaşi „daliţi” sau „paria”...

În momentul acela nu ştiam decât foarte puţin despre regimul castelor care caracteriza India. Ştiam de existenţa unei ierarhii între caste, dar nimic din ceea ce reprezentau ele şi condiţiile în care un individ făcea parte din una anume. Asupra acestui subiect ca şi asupra multor altora, Swamy era cel care mi-a furnizat informaţiile cele mai precise:

— Poporul hindus este împărţit în trei diviziuni majore, domnule locotenent. Prima este aceea a dravidienilor, primii locuitori ai continentului, împreună cu arienii, invadatorii veniţi din nord. Apoi este diviziunea castelor. La originea acesteia nu erau decât patru: brahmanii adică preoţii, kshatryas – războinicii, echivalentul cavalerilor voştri din Occident, vaysas – comercianţii şi meşteşugarii şi, în sfârşit, shudra care cuprinde ţăranii şi muncitorii...

— Shudra, am intervenit eu. Este un termen pe care l-am auzit deja. Este pronunţat cu mult dispreţ, cred...

— De către ignoranţi, da... posibil... Este casta căreia îi aparţin. Este adevărat că astăzi este dispreţuită, dar este o perversitate a timpurilor pentru că, la origine nicio castă nu se bucura de anumite privilegii, toate erau necesare, unele altora. Brahmanii garantau justeţea cultului, a ritualului pentru a asigura echilibrul, războinicii apărau graniţele, comercianţii asigurau prosperitatea şi ţăranii furnizau hrana. Castele erau ca inelele unui lanţ. Şi totul

mergea destul de bine. Dar natura şi inimile oamenilor s-au pervertit. Castele s-au fragmentat în sub-caste din ce în ce mai numeroase şi mai însetate de putere, şi preoţii au crezut că erau superiori războinicilor, războinicii că sunt mai importanţi decât comercianţii, comercianţii mai onorabili decât ţăranii şi aceştia infinit mai merituoşi decât daliţii, paria, care sunt drojdia societăţii pentru că practică meseriile cele mai murdare. Şi iată unde am ajuns astăzi. Fiecare vorbeşte despre vecinul său cu dispreţ şi ranchiună. Asta nu e bine...

— Şi a treia subdiviziune, Swamy?

— A treia este cea mai recentă. Poate şi cea mai teribilă. Este aceea care separă hinduşii de musulmani. Aceea care se va arunca într-o zi foarte apropiată într-un război civil. Această sfâşiere este contrara naturii. Ea este ireparabilă.

Despre acest război civil pe care toţi păreau să-l creadă inevitabil am discutat mult, tot restul acelei nopţi. Pentru prima oară ascultam un hindus vorbind despre India fără ruşine, fără fard, fără precauţii diplomatice sau false păreri. Pentru Swamy, ca pentru cei mai mulţi dintre concetăţenii săi, situaţia era destul de simplă, singura voce onorabilă fiind aceea a naţionaliştilor hinduşi care se opuneau din toate puterile musulmanilor răsfăţaţi de Gandhi şi de englezi. Căci fiecare hindus ştia că britanicii optaseră deja pentru plecare, şi că interesul lor era să lase ţara în haos, fruct putred, roasă de certurile interne, sfâşiată de luptele între clanuri şi războaiele religioase, deci impracticabilă timp îndelungat, altui colonialism... Orice se întâmplă acum, fie că în Europa se declanşează sau nu războiul, soarta Indiei era reglată pentru douăzeci de ani, de acum înainte. De când avuseseră loc primele masacre între musulmani şi hinduşi, zarurile fuseseră aruncate: nimic şi nimeni nu putea face ceva pentru India...

— Dar Gandhi? Ce crezi? Nu poate fi o creație a englezilor, cum pretind unii. Milioane de hinduşi îl urmează... Toate aceste mulțimi nu pot fi cumpărate!

— Cumpărate, nu, poate că nu... Dar înşelate da, cu siguranță. Gandhi este susținut de castele inferioare, cele mai numeroase, cele mai uşor de flatat şi de păcălit. El nu acționează pentru adevărata grandoare a Indiei.

— Atunci cine? Bose?

Swamy rămase mut o clipă. Evident el se hotăra greu să vorbească. Mai ales despre Bose...

— Port uniformă britanică, domnule locotenent. Îmi primesc solda de la Coroana Imperială. Nu pot nutri sentimente prea favorabile pentru un om care vrea să doboare Imperiul cu armele. Chiar dacă în forul meu interior... nu pot decât să-l aprob. Dar, vedeți dumneavoastră, domnule locotenent, m-am angajat cu douăzeci de ani în urmă în armata Majestății Sale. La vremea aceea lucrurile erau mult mai simple, cum nu mai sunt astăzi. Noi aceştia, poporul, nu aveam obiceiul să ne gândim la politică. Astăzi totul s-a schimbat: fără să fi avut cu adevărat conştiință, am fost gata să jur credință unei puteri care mi-a ocupat pământul natal... în felul meu şi eu şi toți soldații indigeni am devenit paria, ultima. Cea mai disprețuită dintre toate castele Indiei şi a cărei simplă menționare este ca o impuritate în gură...

Swamy şi-a întors capul şi a aruncat o privire spre ceasul său.

— Trebuie să ne întoarcem, domnule locotenent. Zorii se vor ivi curând.

Mi-am luat rămas bun de la Lajwanti; i-am mulțumit cât de călduros am putut pentru ospitalitate, apoi am părăsit casa de lemn pentru a regăsi cazarma. Cum mergeam în tăcere în noaptea neagră şi proaspătă şi cum treceam pe

lângă hangarele cu muniții, o idee ciudată mi-a țâşnit din minte ca un foc de artificii.

— Câți copii spuneai că ai la dispoziție, Swamy?

Ideea mea era simplă Am reflectat la ea o zi întreagă cântărind riscurile, gândindu-mă chiar la lucrurile imprevizibile... Am căutat şi argumentele care să mă facă să renunţ, dar nimic nu m-a convins că ideea mea ar fi fost rea. Îndrăzneaţă doar, nu însă şi absurdă. Cu condiţia ca Swamy să-mi dea undă verde. Pentru că, la urma urmei, totul depindea de el. De judecata şi aprobarea sa.

— Nu pot spune că sunt foarte sedus de această perspectivă, domnule locotenent, îmi spuse în timp ce treceam pentru a doua oară dincolo de sârma ghimpată a cazărmii, plimbându-ne ca doi colegi plini de chef pe o alee goală. Să te uşurezi pe ziduri ca puştii, e normal, dar să faci asta pentru a trece neobservat în timp ce urmăreşti suspecţi, şi mai ales suspecţi periculoşi, iată o idee notabilă. Realitatea însă te poate decepţiona...

N-am insistat. M-am prefăcut că sunt de acord cu el, agăţându-mă însă cu furie de speranţa că germenele pe care l-am sădit în mintea caporalului va încolţi şi se va preschimba într-o floare minunată...

— Da, Swamy, ai perfectă dreptate. Ar fi prea periculos... Păcat. Să nu ne mai gândim la asta.

Timpul şi-a spus cuvântul. După câţiva zeci de paşi, Swamy şi-a schimbat părerea.

— Poate...

— Nu, nu, Swamy, te rog. Să uităm această poveste, e o nebunie.

— Am putea încerca totuşi...

— Nu, Swamy, nu trebuie să te simţi constrâns, ca să zic aşa. Şi, la urma urmei, să nu uităm: sunt doar nişte copii. N-aş vrea să...

— Mai bine să-i întrebăm pe ei. Cred că e mai simplu. Dacă sunt de acord, o să facem o încercare. Ce spuneţi?

Am spus da, bineînțeles, după care i-am prezentat un plan de bătaie. În cele din urmă, Swamy mi-a cerut un mic răgaz ca să poată intra în joc, timp în care schimburile noastre de politețuri au încetat. I-am povestit pe scurt evenimentele din zilele precedente. Eram încrezător în el, aşa încât n-am omis nimic din tot ceea ce s-a întâmplat. Chestia asta, presupun, l-a impresionat foarte tare.

— Să nu mai zăbovim. Obiectul acela murdar care vă face zile negre trebuie recuperat cât mai repede.

Am stat mult de vorbă pe marginea unui plan simplu şi lipsit de pericol pentru copii. Era absolut necesar să profităm de absența lui Keller, să acționăm aşadar în plină zi, ceea ce excludea prezența mea. Şi apoi, pătrunderea în camera fetei era o problemă. Forțarea broaştei cu un şperaclu nu era o treabă discretă. Aşadar, cum puteam intra într-o cameră a unui mare hotel fără să trezim bănuieli?

— Să profităm de situația în care fata va cere să i se aducă noi bagaje! spuse dintr-o dată Swamy, pocnind din degete.

L-am privit pe micul caporal hindus cu un aer îndoielnic. Băiatul ăsta ştia ce spune? Focul care îi aprindea ochii îmi dădea de înțeles că avea deja răspunsurile pregătite pentru orice întrebare.

— Să ne imaginăm, aşadar, că domnişoara Keller urmează să primească bagaje. Cufărul ajunge la hotel în momentul în care ea e plecată. În această situație, ce va face portarul?

— Va duce cufărul în camera ei...

— Exact! răsună vocea lui Swamy. Dar în cufăr nu se va afla lenjerie, să zicem, ci unul dintre micuți. Khamurjee, de pildă. În momentul în care îşi dă seama că se află în camera fetei va sări din cufăr, va lua obiectul şi...

— Şi?

— Şi va ieşi cum va putea, spuse Swamy încurcat, însă, ultima parte a planului nu e cea mai inspirată. Dar, în general, e bine pus la punct. Ce spuneţi de asta?

Pendulând între entuziasm şi scepticism, am recapitulat toate fazele acestui proiect bizar, punându-i tot felul de întrebări, la care Swamy îmi răspunse prompt.

— Puştiul va încăpea într-un cufăr? Şi nu se va asfixia?

— Voi avea grijă de asta.

— Cine îl va trimite?

— Eu!

— Şi dacă Keller va intra pe neaşteptate şi va da de copil?

— O să stau în faţa hotelului cu un fluier. Dacă apare fata, o să dau semnalul!

— Şi cum o să ne dăm seama că Keller e sigură că nu a fost filată? Şi încă ceva. Unde va ascunde puştiul cufărul în care a fost transportat?

— Nu e nevoie să-l ascundă, domnule locotenent! Femeia v-a declarat război! Aşadar, o să vă apăraţi! Cui îi pasă ce gândeşte? O să-i dau lui Khamurjee o şurubelniţă ca să forţeze broasca din interior. Imediat după ce va recupera craniul va ieşi pur şi simplu din hotel. Şi jocul va lua sfârşit!

Planul era destul de simplu la prima vedere şi destul de nebunesc pentru a reuşi. Tipul era amuzat. M-am arătat neîncrezător.

— Nu-i aşa, domnule locotenent. Khamurjee e un copil dotat. Ştiu bine asta. L-am învăţat o mulţime de lucruri, l-am antrenat şi memoria antrenându-l în jocul lui Kim.

De acest joc îmi aduceam vag aminte. Am făcut eforturi pentru a-mi reaminti acest roman al lui Kipling în care un tânăr hindus e iniţiat în metodele serviciilor de informaţii

coloniale: „jocul” consta în exersarea unor artificii mnemotehnice în scopul de a nu uita niciun detaliu dintr-o scenă, dintr-un loc, dintr-o grămadă de lucruri diverse. Într-o vreme în care nu existau microfilme, memoria era extrem de importantă la un agent. M-am mirat că Swamy a pregătit un puşti pentru acest gen de activitate ca şi cum ar fi ştiut că într-o bună zi ar fi fost utilă pentru cineva.

— Simplă intuiție, îmi spuse laconic, aruncându-şi modest privirea în pământ.

Asta e tot ce-am aflat despre acest subiect.

— Mâine când o să reveniți aici, o să vi-l prezint pe puşti. Vom discuta detaliile şi vom lua o hotărâre. Ce spuneți?

Mi s-a părut o soluție bună. Îi eram profund recunoscător lui Swamy că se ocupă de problemele mele cu compasiune, dar şi cu entuziasm. Am încercat să-mi exprim mulțumirea, dar mi-o reteză scurt, în timp ce-şi lovea ceasul cu degetele.

— Cred că am face bine să ne întoarcem, domnule locotenent. De-acuma se va lumina de ziuă foarte repede.

Ne-am întors în cazarmă şi Panksha a închis în urma mea uşa celulei, cu un aer de regret. Am dormit puțin, înainte ca Nicol să sosească pentru a-mi face vizita zilnică. În pofida sentimentului de simpatie pe care mi-l inspira acest om cumsecade, nu am considerat de cuviință să-l informez în legătură cu micile aranjamente de care beneficiara în penitenciar. Asta ar fi făcut ca asupra lui Panksha şi Swamy să planeze grave bănuieli şi nu voiam să compromit în vreun fel cea mai mică şansă ce mi s-ar fi oferit, de a pune mâna pe efigie. Medicul mi-a schimbat pansamentele, mi-a dat o cantitate zdravănă de aspirină şi a vrut să-mi lase ziarul.

— Ai văzut şi dumneata, Tewp, s-a anunțat oficial pe prima pagină! a rostit el iritat, deschizând cotidianul în față şi bătând peste foile acestuia cu dosul palmei.

— Despre ce este vorba, domnule căpitan?

Neaflându-mă într-un moment în care să fi dat dovadă de simțul umorului, abia am aruncat o privire scurtă către fotografia pe care o împungea cu degetul şi care părea să-i fi declanşat furia. Nu am observat decât portretul suveranului nostru, Eduard al VIII-lea.

— Regele! Vizită oficială în India peste cincisprezece zile.

— Şi ce e anormal în asta? El este acum împăratul, am replicat eu pe un ton plictisit, agasat de lipsa de consistență a sugestiilor lui Nicol.

Într-adevăr, nu vedeam nimic nefiresc în faptul că regele, urcat pe tron în ianuarie trecut, urma să efectueze un turneu în dominioane, în timpul primului său an de conducere.

— Nu va veni la Calcutta, din câte se pare. Nici Bengalul nu-l interesează. Delhi, Lahore, Bombay... dar nu Calcutta. Cu-atât mai bine! Nu vom avea de suportat nicio umilință!

— Despre ce umilință vorbiți, domnule căpitan?

— Despre ce umilință? Dar... în fine, ştii şi dumneata foarte bine. Toată povestea asta cu americanca. Ştii că o portă după el pretutindeni. Ai văzut şi dumneata acea fotografie dezgustătoare publicată într-unul dintre ziare, în august!

Nu, eu nu văzusem nimic. În august mă aflam în cursul pregătirilor de plecare şi nu avusesem timp să mai citesc şi bârfele din presă. N-aveam nici cea mai mică idee la ce făcea aluzie Nicol.

— E de-a dreptul extraordinar! Trebuie să fii singurul britanic care ignoră faptul că Eduard al VIII-lea s-a afişat

cu o anume doamnă Wallis Simpson! O femeie divorțată, din Lumea Nouă!

— O divorțată? am făcu eu, cu un real dezgust. Oh, ce idee!

— Şi nu-i numai asta, dar se spune că vrea să se căsătorească cu ea! A dus-o într-o croazieră pe Mediterana, în luna august, şi a făcut pe şmecherul, fotografiindu-se împreună cu ea pe plajă. Îşi pusese şi un prosop în jurul capului! Imaginează-ți un pic scena! Acest rege mărunțel şi plăpând, cu turban pe cap, gângurind vorbe dulci unei femei divorțate, cu ochelari negri la ochi, pe o plajă din Dalmația! Îți imaginezi ridicolul acestei posturi!

Eram de-a dreptul şocat. Şi nu pentru că un rege celibatar îşi permitea să umble cu metrese, dar faptul că se expusese alături de o femeie divorțată era pur şi simplu revoltător.

— În mod sigur, n-a fost decât o ieşire trecătoare. Nu poți să te gândeşti serios că femeia asta o să urce pe tron!

— Ah, nu aşa ceva! Imaginează-ți fața episcopului de Canterbury! Ar fi un scandal cumplit!

Nicol a plecat, după aceste vorbe deloc politicoase la adresa suveranului, dar care traduceau exact ceea ce simțeam. Dacă Eduard punea în practică ideea căsătoriei respective, în mod corect asta n-ar fi dus decât la abdicarea sa. Dar aşa ceva, oricâtă importanță ar fi avut, nu intra deloc în preocupările mele de moment. Mi-am petrecut restul zilei cum am putut mai agreabil, întorcându-mă la patul meu şi dormind aşezat pe o parte, pentru a nu-mi odihni corpul nici pe spate, nici pe abdomen, fiindcă aşa mi s-ar fi putut irita rănile care se tot întindeau. Din mâncarea ce mi s-a adus nu am mâncat aproape nimic, de parcă stomacul meu ar fi refuzat cu totul să se hrănească. Trăiam încă din rezervele acumulate, însă ştiam bine că

aveam să mă simt slăbit, continuând cu acel regim. În curând, aveam să nu mai fiu capabil nici măcar să părăsesc închisoarea, pentru escapadele mele nocturne. Oricare ar fi fost planul adoptat de Swamy şi de mine, trebuia să acţionăm rapid.

În a treia seară, caporalul a venit din nou să mă caute şi ne-am îndreptat iarăşi, împreună, către reşedinţa lui. În încăperea spaţioasă, frumos aranjată, care servea deopotrivă drept bucătărie şi cămară, un copil drăguţ, de vreo doisprezece ani, se ocupa de curăţatul cojii unui fruct, dar, în loc să-l înghită bucată cu bucată, îşi băga mâna sub masă, de unde se iţea un căpşor viu, subţiratic, mătăsos, cu ochii negri luminând ca două bucăţi de jar.

— Khamurjee are grijă de Ulitivi, mi-a explicat Swamy, de parcă prezenţa acolo a micului animal era cât se poate de firească. Ah, deci n-aţi mai văzut niciodată o mangustă, domnule locotenent? M-a întrebat caporalul, în timp ce mă apropiam, să văd mai bine această vietate, cu toată blăniţa lui, cu toţi nervii şi muşchii, în întreaga sa lungime... Este un excelent vânător de şerpi. Foarte util, de altfel, când trăieşti în vecinătatea ierburilor înalte...

Din momentul intrării mele în câmpul său vizual, creatura a fugit să se ascundă sub masă, de unde n-a mai fost chip să iasă, ceea ce l-a făcut să râdă pe Khamurjee, a cărui faţă, în mod evident, trăda amestecuri de sânge. Pielea lui era destul de întunecată, însă trăsăturile fine nu păstrau nicio trăsătură specifică rotunjimilor lunare, întâlnite deseori la cei născuţi în Bengal. Băiatul se legăna de pe un picior pe altul, îmbrăcat sărăcăcios cu o cămaşă veche plină de murdărie şi în jurul coapselor având înfăşurată o pânză de in albicioasă. Era desculţ. Ochii lui ardeau mocnit.

— Puştiul e un fel de negustor, a comentat Swamy. Adună bucăți de metal şi le revinde la micile topitorii de artizanat. Asta nu-i aduce cine ştie ce venituri, dar cel puțin nu fură. Iar când îi e foame, ştie că poate să vină aici, oricând. Vorbeşte şi scrie în engleză foarte bine. Este cel mai bun elev al meu. Are şi anumite calități... Arată-ne Khamurjee!

Caporalul a scos dintr-un buzunar două creioane micuțe, i le-a întins băiatului, apoi i-a aşezat în față două foi de hârtie rupte dintr-un carnet. Cu brațele încrucişate, a aşteptat ca puştiul să fie pregătit, cu un creion în mâna dreaptă şi celălalt în stânga, înainte să-l anunțe:

— Povestea celor patru frați. Un tigru şi un tânăr care cară apă. Paisprezece milioane şapte sute optzeci şi două de mii cinci sute şaizeci şi trei le vei împărți la nouăzeci şi cinci de mii trei sute şaizeci şi unu!

În acel moment, Khamurjee a realizat un lucru extraordinar. Ceva ce aş fi jurat până atunci că e imposibil, ceva ce n-am mai văzut pe urmă, niciodată. Aparent fără vreun efort, băiatul a început să deseneze cu mâna dreaptă, să înşire cifre şi să rezolve operația matematică folosindu-se de mâna stângă, în timp ce, cu ochii fixați în ai mei. Depăna povestea!

— Cu multă vreme în urmă, în regatul Patalăputra trăiau patru frați orfani şi săraci. Cel mai mare dintre ei le-a spus celorlalți: „Haideți să căutăm în lume ceva de învățat, o meserie anume şi să ne dăm întâlnire tot în locul ăsta, peste un an”. Frații s-au despărțit şi s-au apucat să caute timp de un an de zile, după care s-au reîntâlnit şi s-au întrebat unii pe alții despre ceea ce reuşiseră să învețe. „Eu am deprins arta care permite să creez carne în jurul oaselor”, a spus primul. „Eu am învățat arta de a face să crească piele şi păr deasupra cărnii”, a continuat al doilea.

„Eu, cu ajutorul oaselor, cu carne, piele şi păr. Pot să creez membre şi o faţă”, a continuat al treilea. „Iar eu pot să dau viaţă unei făpturi neînsufleţite, care are oase, carne, piele, păr, membre şi chip”, a încheiat al patrulea. Atunci, au pătruns împreună în desişul junglei, pentru a căuta un os. Pe cel dintâi găsit, primul dintre fraţi a creat muşchi, al doilea a aşezat piele şi păr. Al treilea membre şi un chip, înainte ca al patrulea să sufle viaţă asupra întregului. Dar se întâmplase ca osul pe care-l găsiseră fraţii să fie al unui leu. Readusă la viaţă, fiara s-a năpustit asupra celor patra oameni care îl creaseră, l-a devorat pe toţi, apoi s-a întors Liniştit în junglă. Şi în felul acesta au pierit cei patra brahmani orfani...

Când şi-a încheiat povestea, Khamurjee a împins către noi cele două foi de hârtie. Pe una, desenase silueta unui tigru apropiindu-se de o tânără îmbrăcată în sari, care cufunda urciorul în apa unui râu. Pe cealaltă foaie.

Împărţirea ce i-o dictase Swamy era scrisă ordonat şi părea să fi fost rezolvată.

— Rezultatul operaţiei este o sută cincizeci şi cinci virgulă zero, unu, şase, opt, şase... a rostit copilul.

Swamy şi-a îndreptat statura sa impunătoare. Era mândru de acest puşti, se vedea clar. Cât despre mine, eram şi eu, la rândul meu, extrem de impresionat de performanţa lui Khamurjee. Ceea ce tocmai realizase dovedea o organizare cerebrală cu totul ieşită din comun, caracteristică unui adevărat geniu. Mut de admiraţie, i-am întins mâna. I-am simţit strânsoarea palmei fermă şi demonstrând o voinţă puternică şi totodată nesupusă.

— Khamurjee, caporalul Swamy te-a pus la curent cu ceea ce plănuim să facem?

— Da, domnule. Ştiu că trebuie furat un obiect aflat în camera unei femei, de la hotelul Hamett. Mă simt în stare s-o fac.

— Chiar dacă e ceva periculos?

— Ce-aş putea să risc? Să fiu bătut de angajaţii hotelului? Ştiu ce-nseamnă să primeşti lovituri, domnule...

Privindu-l, am avut atunci convingerea că băiatul nu se bucurase de o viaţă uşoară. Gândul a făcut să mi se strângă inima.

— Aş vrea să fii răsplătit pentru ceea ce vei face. De fapt, eu te voi plăti.

În mod cert, era o manieră neinspirată de a-i mulţumi puştiului pentru riscurile pe care şi le asuma în locul meu, însă chiar nu vedeam o altă variantă.

Swamy a început să se agite, spunând că nu era cazul să mă gândesc la aşa ceva, dar eu am insistat şi am pus pe masă cele câteva livre pe care le aveam asupra mea.

— O să vă dau mai mult, după ce-o să ies din închisoare. Până atunci vreau să luaţi amândoi banii ăştia. Va trebui să vă faceţi rost de bagaje, să găsiţi un camion... N-o să coste puţin...

— Dar deja avem pregătite bagajele şi camionul! m-a înştiinţat caporalul, cu un zâmbet larg. Totul e gata!

Swamy nu-şi pierduse timpul. În timp ce eu, lipsit de puteri, încercam să mă odihnesc în celula mea, el găsise o valiză suficient de mare pentru ca puştiul să se poată ghemui în ea şi recuperase un vechi vehicul al armatei, un Bedford cu prelată scos din circulaţie de către mecanicii Majestăţii sale, pe care îl reparase şi-ntr-o după-amiază îl repusese în stare de funcţionare.

— Cum vei şti că Keller nu e la hotel. Swamy? Totuşi, nu-ţi vei putea petrece timpul în faţa hotelului, aşteptând ca ea să iasă. Şi pe urmă nici nu poţi măcar s-o recunoşti!

— Foarte simplu, domnule locotenent... Spuneați că lipseşte, practic, în toate după-amiezele. Nu am altceva de făcut, decât să telefonez la recepție şi să cer să vorbesc cu ea. Dacă telefonul din camera ei nu răspunde... atunci, ne repezim!

Simplitatea cu care Swamy rezolva problemele mă dezarma. Cel puțin în aparență, situația fusese înțeleasă şi eu nu mai aveam nimic de adăugat.

— Totul va merge bine, domnule locotenent, a continuat Swamy. Dacă obiectul se află încă la acea femeie rea, va ajunge la noi, într-un fel sau altul...

Khamurjee mi-a făcut un semn din ochi, pentru a mă asigura că încrederea în reuşită a caporalului era şi a sa. Spectacolul oferit de fețele lor la fel de încrezătoare, la fel de radioase, m-a făcut să izbucnesc în râs. Cu mutrele de pirați şi cu zâmbetele lor convingătoare, cei doi m-au făcut dintr-odată să-mi recapăt încrederea totală în viitor.

*

În celula mea, mă simțeam ca un general de armată refugiat în buncărul său, în timp ce trupele pornesc la atac asupra unei poziții imposibil de cucerit. Doream ca operațiunea să reuşească, bineînțeles, dar în plus voiam să nu i se întâmple nimic lui Khamurjee. Poate că uitasem puțin cam repede un amănunt: Keller era agent al serviciilor de informații naziste, ceea ce însemna că era bine antrenată, bănuitoare şi, chiar şi față de un copil nu ar fi arătat niciun pic de milă. Creat de însuşi Himmler – şi MI6 cunoştea asta – SD era condus de un anume Reinhardt Heydrich, un uriaş blond, maestru în scrimă şi în echitație, cu o gândire rece, care adunase în jurul său o echipă de intelectuali excepționali şi de literați, ale căror rezultate excelente le depăşeau de departe pe cele ale spionilor tradiționali ai Abwehr-ului ştersului amiral

Canaris. Heydrich şi ai săi erau gata să facă orice, pentru a-şi atinge scopurile: şantaj, manipulări de toate felurile, chiar şi asasinate, dacă i se impunea... Iar dacă şi Keller făcea parte din această echipă, nu mă îndoiam nicio clipă că ea împărtăşea din plin fanatismul celorlalți şi gustul nestăpânit pentru violență.

Chiar în momentul când mă gândeam din nou la ea, privirea mi-a căzut iarăşi pe articolul care anunța sosirea în India a lui Eduard al VIII-lea. O intuiție subită m-a făcut să recitesc programul detailat al deplasărilor regelui. Nicol avea dreptate: Delhi, Lahore, Bombay erau menționate în cadrul turneului regal. Nu şi Bengal. Nu şi Calcutta. M-am liniştit. Pentru o clipă, crezusem că de fapt Keller venise aici ca să-l asasineze pe regele nostru. Totuşi, de ce venise cu două luni înaintea vizitei acestuia? Şi de ce alesese să se instaleze într-o vilă aflată departe de circuitul oficial? În sfârşit, de ce Germania ar fi avut interesul să-l elimine pe Eduard, tocmai pe el, care – un lucru de notorietate publică – era „foarte” germanofil? Nu, în mod cert, temerile mele erau absurde! Am făcut ghem ziarul şi l-am aruncat cu dispreț într-un colț al celulei, apoi m-am întins pe patul mizerabil, aşteptând cu nerăbdare să treacă orele. Schimbarea de tură s-a efectuat ca de obicei, pe la orele şase seara. Soldați! Britanici îşi terminaseră serviciul şi plecau să profite de timpul lor liber, bucuroşi că hinduşii îi scuteau de corvoada schimbului de noapte. Am devenit neliniştit. Nici Panksha, nici Swamy nu veniseră să-mi deschidă uşa, ca de obicei. În sfârşit, comandantul gărzii a apărut aducându-mi ceva de mâncare. Nu era la curent cu ceea ce caporalul şi cu mine puseserăm la cale, dar îşi dădea seama bine că tocmai se petrecea ceva anormal.

— Panksha, l-ai văzut cumva pe Swamy? l-am întrebat imediat.

— Încă nu, domnule locotenent! E ceva în neregulă?

Am făcut un gest vag. Nu voiam să-l pun la curent cu efracția pe care o plănuisem la Hamett, însă ardeam de nerăbdare să discut cu cineva. M-am abținut cât am putut să-i povestesc totul. Văzându-mă atât de agitat, am crezut că va părăsi celula, înțelegând că seara promitea să nu fie una obişnuită. Şi nu a fost.

O oră mai târziu, Swamy încă nu apăruse în închisoare, întârzierea lui aruncându-mă într-o stare de disperare şi de nervi, de nedescris. În sfârşit, şi-a făcut apariția îmbrăcat într-un costum civil, palid la față, cu ochii roşii şi cu şuvițe de păr lipite între ele de sudoarea care-i şiroia de sub turban.

— Băiatul n-a ieşit încă din Hamett, domnule locotenent. Se află acolo de aproape cinci ore! E mult prea mult!...

Într-o clipită, mi-am aruncat haina pe mine şi am plecat în trombă, Swamy explicându-mi ce se întâmplase, în timp ce traversam curtea închisorii în pas alergător, fără să ne pese că am fi putut fi zăriți de cineva.

— La început, totul a mers aşa cum am plănuit. Telefonul nu răspundea în camera domnişoarei Keller, iar portarul hotelului n-a avut probleme să accepte trimiterea bagajelor. Apoi, eu am aşteptat în stradă, ca să supraveghez zona şi să-l pot preveni pe Khamurjee, prin două fluierături scurte, dacă aş fi văzut-o pe fată întorcându-se. Dar nu s-a întâmplat nimic. Băiatul nu a mai ieşit... Şi-atunci, am alergat să vă previn...

— Vrei să spui că acum nimeni nu mai supraveghează intrarea în hotel?

— Ba da, e acolo Anânda, care a mers cu mine şi pe care l-am lăsat în loc. E celălalt băiat despre care v-am vorbit. Dar el n-o să poată face mare lucru...

Am ieşit din incinta cazărmii prin locul nostru cunoscut. Camionul lui Swamy se afla parcat în apropiere. Ne-am urcat în el, ca să ne întoarcem la Hamett cât mai repede posibil, dar în timp ce străbăteam în viteză străzile puțin animate din cartierul colonial, i-am cerut brusc caporalului să schimbe direcția, dându-i adresa doamnei Garance de Reault.

— Dar de ce, domnule locotenent? m-a întrebat Swamy, răsucind volanul împotriva voinței sale.

— Pentru că, dacă băiatul nu a ieşit, vom avea nevoie să intrăm în hotel şi dumneata nu o să te poți strecura, fără să fii reperat. În ce mă priveşte, eu nu pot să pătrund acolo îmbrăcat astfel – i-am spus, arătând spre hainele mele boțite şi murdare, după atâtea zile petrecute în celulă, spre uniforma fără cravată şi centură, pantofii fără şireturi, toate obiectele fiind lăsate la intrarea în cazarmă, conform regulamentului.

Swamy a ridicat din umeri, a bombănit ceva, dar a apăsat pe accelerator. Câteva minute mai târziu, sunam ca doi drăcuşori la poarta doamnei de Reault, făcând să latre toți câinii din cartier. În legătură cu asta, fusese un gest nebunesc din partea mea, pentru că pur şi simplu ignorasem posibilitatea ca franțuzoaica să se fi aflat în seara aceea la prietenii săi. Totuşi, trebuia făcut ceva, neapărat, iar această femeie era singura persoană la care puteam să apelez. Mulțumită lui Dumnezeu, ea ne-a primit fără niciun fel de reținere. În două fraze i-am spus situația şi ea a acceptat să ni se alăture, în acțiunea noastră de salvare. Din fericire pentru noi, firea sa era atrasă în mod implacabil de pericole, la fel ca o bucățică de fier, de magnet.

— Ar trebui să vă înarmați cu o valiză, i-am spus eu, în timp ce se pregătea, în cea mai mare grabă.

— O valiză, locotenente? Dar pentru ce?

— Pentru că metoda cea mai bună să intri într-un hotel şi să te plimbi prin el este să arăţi a client! O să închiriaţi o cameră, dacă este posibil la etajul cinci. O să găsiţi un motiv oarecare... Acela va fi cartierul nostru general. După ce veţi ajunge acolo, voi încerca să vă contactez. Apoi vom acţiona!

— Foarte bine, o să iau şi o valiză, dar în primul rând îmi iau Lepage-ul! a precizat ea scoţând dintr-un sertar un revolver pentru femei, căruia i-a dat drumul în buzunar, ca şi cum n-ar fi fost altceva decât o banală cutie cu pastile.

Am urcat din nou în Bedford-ul pe care Swamy La făcut să demareze în trombă. Un trio insolit, pornit pe urmele unui copil dispărut, eram concentraţi, dar şi îngrijoraţi, indiferenţi la riscurile evidente pe care ni le asumam. Şi până la urmă, toate astea erau pentru a mă salva pe mine. Aproape că-mi era ruşine de situaţie. Am oprit camionul vizavi de aleea unde Edmonds avea obiceiul să parcheze Chevroletul, pe vremea când efectuam primele noastre filaje, apoi doamna de Reault a coborât şi s-a îndreptat spre hotel, ducându-şi valiza, ca o făptură plăpândă.

Swamy a sărit şi el jos din maşină, pentru a încerca să-l găsească pe Ânânda. Cât despre mine, căzusem de acord să aştept cincisprezece minute, înainte să mă prezint la recepţie pentru a mă întâlni cu doamna de Reault. În halul în care arătam, personalul nu m-ar fi împiedicat să urc într-o cameră deja plătită şi ocupată de o femeie respectabilă. În ce priveşte observaţia dacă cei din MI6 se aflau la posturi în hotel şi dacă m-ar fi recunoscut, ei bine... ăsta era un risc în plus care plana asupra mea, nici mai mult, nici mai puţin...

Swamy l-a găsit pe Ânânda înainte ca eu să fi părăsit camionul. De când rămăsese în postul său de observaţie,

nu văzuse luminile aprinzându-se la camera 511, ceea ce părea să însemne că încă nu se întorsese, Keller. Dar trebuia totuşi s-o facă, în curând. Niciodată – pe vremea când se afla sub supravegherea noastră – Keller nu petrecuse o noapte întreagă în afara hotelului. Era aproape ora nouă şi jumătate. În mod evident, timpul se scurgea în defavoarea noastră. Atât cât am putut mai bine, mi-a pus o oarecare ordine în îmbrăcăminte. Swamy mi-a pus cravata lui în jurul gâtului, apoi mi-a dat centura şi şireturile sale. Puteam să mă prezint în holul de primire, fără să risc ca un angajat plin de zel să mă arunce afară. Forţându-mă să merg cât mai drept şi cât mai calm posibil – în pofida îngrijorării, dar şi a durerilor pricinuite de iritaţiile de pe spate şi de pe piept – am pătruns pentru a treia oară în holul impunător al acelui hote] şi am cerut să fiu primit de doamna de Reault, o clientă sosită de foarte puţin timp.

— Tocmai am înregistrat această persoană, domnule: camera 434, m-a informat recepţionerul, pe un ton glacial, probabil impresionat de nuanţa cenuşie a pielii mele şi de oboseala care-mi brăzda faţa.

Din nefericire, doamna de Reault nu reuşise să închirieze decât la etajul patru. Am luat ascensorul şi am bătut de trei ori, rar, la uşa ei. Mi-a deschis, ţinând în mână bătrânul său Lepage.

— Nu vă uitaţi strâmb la jucăria asta, a zis ea. Dacă aţi şti de câte ori mi-a fost de folos! Şi nu numai ca să trag în şobolani!

Percepând tonul cu care vorbea despre arma sa, mi-am dat seama că. Fără îndoială, nu glumea deloc. Am discutat rapid despre ceea ce urma să facem. Am propus să convingem un băiat de pe etajul cinci să ne deschidă uşa camerei 511, dar doamna de Reault a venit cu o idee şi mai aventuroasă decât a mea.

— Eu am o variantă mai simplă şi mai sigură: dumneavoastră veţi sta de pază şi eu voi forţa încuietoarea!

— Dar asta o să ia ceva timp... Şi dacă între timp Keller se-ntoarce?

— Ei. Bine, vom vedea atunci cine dintre noi va trage mai întâi: ea sau eu!

Am vrut să mă opun unei alegeri atât de radicale, dai franţuzoaica deja se strecurase pe culoar, îndreptându-se către scara care ducea la etajul superior. Plantat acolo ca un caraghios, nu aveam altceva de tăcut decât să mă iau după ea sau să bat în retragere. Am urmat-o evident... Doamna de Reault era o femeie plină de energie şi de idei. Şi-a sacrificat o agrafă lungă din părul său şi a meşterit la încuietoarea camerei lui Keller cu o incredibilă pricepere şi remarcabilă eficacitate. În zece secunde uşa zăvorâtă era deschisă!

— Nu aprindeţi lumina! m-a atenţionat ea, când m-a văzut întinzând braţul către întrerupător. N-are niciun rost s-o alertăm pe fata asta, dacă ajunge prin zonă, închideţi uşa încet, în urma dumneavoastră, Tewp!

Supunându-mă acelei femei ca în faţa unui superior, m-am executat. Apoi, intrând în cameră, am găsit un cufăr mare, deschis, aşezat pe jos. În mod sigur, era cel în care fusese ascuns Khamurjee. Aşadar, unde era băiatul? Am cercetat rapid camera principală, fără să descoperim vreo urmă a micului nostru spion. Am împins uşa sălii de baie, care stătea întredeschisă. Locul era cufundat în întuneric, dar ochii mei, deja obişnuiţi cu obscuritatea s-au îndreptat instantaneu spre un corp neînsufleţit, aflat pe pardoseală. Inima a început să-mi bată nebuneşte şi am scos un strigăt scurt. În timp ce m-am repezit către Khamurjee, dar în acelaşi moment vocea doamnei de Reault a răsunat în spatele meu, cu o duritate care m-a făcut să încremenesc.

— Să nu vă mişcaţi, Tewp! Altfel, sunteţi mort!

Vocea devenise brusc ameninţătoare, chiar ostilă. Fără să înţeleg de ce adoptase dintr-odată un ton agresiv, m-am întors către ea. Ţinea în mână revolverul său micuţ, îndreptat spre mine. Nu mai înţelegeam nimic.

— Ieşiţi din încăpere cât mai încet, Tewp, şi mai ales nu vă pierdeţi cu firea!

Am şovăit o clipă să-i urmez ordinul. Garance de Reault chiar se afla în postura de a mă ameninţa cu arma?

— Ieşiţi din încăperea aia odată, locotenente. Ştiu eu bine cum să mă port cu gângăniile astea, dar trebuie să-mi lăsaţi câmp liber de acţiune!

Oare despre ce gângănii vorbea? Fără să vreau, i-am aruncat o scurtă privire lui Khamurjee. Abia atunci am văzul lunecând pe pieptul lui o creatură lungă, cu multe inele pe corp, ce cobora încet spre sol... Era un şarpe enorm, animal de coşmar, care acum se descolăcea şi se îndrepta exact către mine!

Reault m-a tras de mânecă şi m-a împins cu o forţă incredibilă în afara sălii de baie. M-am dezechilibrat şi am căzut greoi în spatele ei, în timp ce femeia înainta hotărâtă atacând monstrul – o cobră lungă de vreo patru picioare, care îşi ridicase capul şi scuipa către ea, ca o pisică turbată. Fără să-i pese de ameninţare, Reault a înhăţat un prosop de pe lavoar, l-a înfăşurat rapid în jurul încărcătorului armei şi a tras două focuri către şarpele care a început să se zvârcolească, decapitat de gloanţe. Atenuate de ţesătura prosopului, împuşcăturile nu făcuseră mai mult zgomot decât o tuse seacă.

— Secretul reuşitei e întotdeauna hotărârea! a dat verdictul Reault. Împingând cu piciorul bestia şi aplecându-se deasupra micului corp întins pe jos. Mi-am revenit, uluit totuşi de cât sânge rece dăduse dovadă

această femeie şi m-am apropiat şi eu de Khamurjee. Culoarea pielii sale devenise palidă şi nu vedeam niciun semn de viață animându-i fața.

— N-a murit, a şoptit franțuzoaica, după ce i-a palpat gâtul Muşchii îi sunt plini de otravă, dar încă rezistă. Trebuie să-l scoatem de aici cât mai repede.

În timp ce-l ridicam pe puşti în brațe şi îi percepeam îngrozit răceala trupului, Reault a îngenuncheat lângă cada de baie şi şi-a vârât mâna în ascunzătoarea deja deschisă. Am văzut căutând câteva clipe, apoi scoțând de acolo cutia pe care eu însumi o descoperisem la prima mea venire acolo. Cu un aer triumfător, şi-a aşezat-o sub braț şi m-a urmat, pentru a verifica dacă drumul era liber. M-am felicitat din nou, în gând, că apelasem la ajutorul acestei femei. Dacă ea nu ar fi avut prezența de spirit să recupereze efigia prin care mi se făcuse vrăji, nebunia care mă cuprinse la vederea corpului inert al lui Khamurjee m-ar fi făcut să uit că riscasem, de fapt, atâta. Fără prea multe probleme, l-am dus pe băiat în camera de la etajul al patrulea al hotelului. L-am aşezat pe pat, în timp ce doamna de Reault verifica dacă în cutie se află şi craniul.

— Sunt toate aici, locotenente Tewp. Am reuşit!

În momentul acela însă, puțin îmi păsa dacă am fi pus mâna pe acel obiect diabolic. Toate gândurile mele se îndreptau către băiat şi aş fi dat orice să-l pot salva. Din nefericire, aveam convingerea că nu mai era nimic de făcut, deoarece pulsul îi era tot mai slab.

— Avem nevoie de un doctor, am spus. Mă duc să-l caut pe doctorul Nicol!

— E o idee proastă, Tewp! Nicol e un medic bun, dar cunoştințele sale sunt limitate. Avem nevoie de cineva mult mai competent. Şi eu sunt cea care va merge să-l caute! Vă

rog mult să aveți încredere în mine, să nu ieşiți şi mai ales să nu atingeți craniul!

Perspectiva de a rămâne în camera aceea de hotel, singur cu puştiul în agonie, mă cam înspăimânta.

— Şi dacă se-ntoarce Keller şi ne găseşte? am întrebat-o, îngrozit.

— Împuşcați-o! mi-a răspuns Reault, privindu-mă fix în ochi şi punându-mi în mână revolverul său Lepage. Arma încă era caldă şi mirosea a praf de puşcă.

*

Doamna de Reault se întâlnise afară cu Swamy şi plecase imediat cu el către nu ştiu care cartier din Calcutta. Pentru mine, aşteptarea durase cât o eternitate şi în fiecare clipă mă temeam ca micul Khamurjee să nu înceteze să respire.

— Şi mai ales nu-l încălziți, sub niciun motiv, mă prevenise franțuzoaica, înainte să plece. Nici baie caldă, nici învelit... Asta, fiindcă ați determina dilatarea vaselor de sânge şi ați ajuta otrava să se răspândească în corpul lui. Lăsați-l aşa cum se află acum. Dacă a supraviețuit atâta timp, înseamnă că e capabil să mai reziste un pic!

Mai era o oră până la miezul nopții şi planul nostru risca să degenereze într-un dezastru. Desigur, eram în posesia efigiei, dar cu ce preț? Îmi frământam mâinile şi aproape că plângeam de disperare, învinovățindu-mă că-l trimisesem pe băiat în prima linie. Cât egoism avusesem ca să-l arunc în această aventură! Ar fi trebuit să-mi dau seama despre Keller că era o ființă perversă şi un inamic redutabil. În mod cert, ea observase că prin camera sa controlase cineva. Da, acum, un lucru mi se părea clar: amețit de sugestiile lui Gillespie legate de vulnerabilitatea acestei fete, orbit şi de prea mare încredere în propriile mele capacități, intrasem prin efracție în camera 511, dar, în ciuda măsurilor de precauție, trebuie că lăsasem, fără

îndoială, urme ale trecerii mele pe-acolo. Moment din care, devenind mult mai bănuitoare, Keller pusese şarpele să păzească spaţiul gol de sub cada de baie, iar băiatul îl eliberase, vârându-şi mâna acolo. Keller! Era clar că totul fusese opera ei! Degetele mi s-au încleştat pe pistolet. Neputincios şi neştiind ce altceva puteam face decât să-l privesc pe puşti cum moare chiar în faţa mea, am fost cuprins brusc de un fel de nebunie. În mare grabă, am urcat la etajul cinci pe scara de serviciu. Dacă austriaca se întorsese, eram ferm hotărât să-mi reglez conturile cu ea imediat, fără să-i pun întrebări, fără să încerc să aflu ce căuta la Calcutta. Am înaintat pe culoar. Pe sub uşa ei răzbătea o fâşie de lumină! Strângând revolverul în mână, mi-am lipit urechea de uşă, încercând să ghicesc în ce parte a încăperii se află, însă nu am perceput nici cel mai mic zgomot. Deodată, am simţit un cilindru rece de metal împungându-mi ceafa. Încordându-mă, mi-am întors încet privirea într-o parte, pentru a descoperi faţa agresorului.

— Am intervenit exact în momentul în care erai pe punctul de a pune în practică o idee proastă, locotenente Tewp!

Cel care-mi şoptise acele cuvinte era un bărbat de vreo patruzeci de ani, suplu, aproape la fel de înalt ca mine. Era îmbrăcat cu un costum deschis la culoare, confecţionat din cea mai bună stofă, iar pe cap purta pălărie. Mi-a făcut semn să mă retrag, apoi mi-a luat revolverul din mână, înainte să mă împingă spre capătul culoarului. Dintr-o cameră a ieşit o pereche şi pentru o clipă mi-a trecut prin cap să profit de ocazie, dar, ca şi cum bărbatul mi-ar fi citit gândurile, m-a avertizat cu o voce fermă că orice mişcare necugetată a mea va fi imediat sancţionată.

— Unde mergem? l-am întrebat.

— Acolo de unde ai plecat, în camera 434.

N-avea rost să mai comentez. Individul era înarmat şi părea să ştie multe despre mine. Pentru moment, nu aveam altceva de făcut, decât să mă supun. Am coborât din nou treptele şi am intrat împreună în camera în care Khamurjee, din fericire, încă respira. Bărbatul mi-a făcut semn să mă aşez într-un fotoliu, lângă pat, apoi, cu spatele lipit de uşă, a aprins un chibrit şi şi-a dus o ţigară spre gură.

— Nu-ți face griji, bătrâne, a rostit el, în timp ce un nor de fum albăstrui îi învăluia fața. Nu-ți face griji, sunt de partea ta!

— De partea mea? în timp ce mă ameninți cu arma?

— Mai bine mi-ai mulțumi că te-am ajutat să eviți să faci o prostie enormă!

Individul mi-a spus că se numea Surey. Dacă trebuia să-l cred, era un ofițer din Delhi.

— Firma m-a trimis să văd cine e această Keller, de care faci atâta caz aici, la Calcutta. Se pare că Erick Kiineck s-a deplasat să se întâlnească cu ea?

Cu micul Khamurjee muribund lângă mine, nu aveam niciun chef de pălăvrăgeală. Prin urmare, am tăcut, neştiind dacă ar fi trebuit să am încredere în acest nou-venit, despre care nimeni nu-mi putea dovedi că aparține într-adevăr serviciilor noastre.

— Nu vrei să vorbeşti, Tewp? Păcat... Chiar mi-ar fi plăcut să ştiu ce tot bântui pe-aici, alături de un puşti indigen gata să moară, în timp ce se presupune că te afli cât se poate de liniştit în arest... Şi pe urmă, mi-ar plăcea mai ales să ştiu de ce erai gata s-o ucizi pe Keller. Chiar asta voiai să faci, nu-i aşa?

Cum aş fi putut să-i explic acelui bărbat aventura mea? Cum să-l fac să înțeleagă că tânăra pe care pretindea că o supraveghează era o vrăjitoare ticăloasă, suficient de

dotată ca să trimită boala asupra oricărui individ, înfigând ace în fotografii?

— De cât timp o supraveghezi? l-am întrebat pe Surey, pe un ton resemnat.

— De două zile. De ce?

— Nu ți s-a întâmplat nimic ciudat, în timp ce o filai? N-ai pierdut niciun obiect personal? Nu te-ai ciocnit de niciun vagabond de pe stradă, care să-ți smulgă un fir de păr ori să te zgârie puțin?

Surey a izbucnit în râs.

— Ce tot spui acolo, locotenente Tewp? Nu cumva cauți o cale de scăpare? Dar, uite, nu te mai ameninț. Şi dacă asta te poate linişti, îmi ascund şi arma.

Însoțindu-şi vorbele cu gesturi, a făcut să dispară pistolul în tocul prins sub braț şi s-a apropiat de Khamurjee, pipăindu-i fruntea.

— E într-o stare mizerabilă puştiul tău. Nu crezi că ar fi mai corect să apelăm la medicul hotelului?

— Nu! Ştiu ce are. Pentru moment e absolut inert, dar va ieşi curând din starea de leşin, am mințit eu.

— Nu ştiu dacă e o idee bună. Dar te las pe dumneata să judeci. În orice caz, nu e decât unul dintre zecile de mii de orfani care bântuie prin oraşul ăsta, după cât se pare. Dacă se duce, nimănui n-o să-i lipsească.

— Nimănui, cu excepția mea! am replicat eu, profitând de ocazie pentru a mă întinde ca un arc şi a mă arunca dintr-o dată asupra lui Surey.

Prea încrezător, bărbatul nu se aştepta la aşa ceva. Umărul meu l-a lovit direct în stem, fapt ce l-a dezechilibrat, făcându-l să cadă greoi pe marginea patului. Mi-am pus genunchii pe pieptul său, i-am prins în mâini capul şi l-am lovit de podea, până şi-a pierdut cunoştința. Cu inima bătându-mi nebuneşte, m-am ridicat rapid, am

smuls cordonul unei perdele, i-am legat mâinile şi picioarele pretinsului agent al Firmei şi i-am îndesat batista în gură, înainte să-şi revină. Nu avea în buzunare niciun act, iar portofelul conținea doar vreo zece livre, pe care nu i le-am luat. În schimb, i-am luat arma şi am recuperat revolverul pe care mi-l dăduse Garance de Reault. În fine, l-am târât în sala de baie şi l-am răsturnat cu destul de mult efort în cadă, înainte să arunc o privire pe coridor, pentru a verifica dacă nu cumva fusese cineva alertat de zgomotul luptei. La ora aceea, hotelul răsuna de alămurile orchestrei de la parter. Timp de trei seri pe săptămână, la Hamett te puteai delecta cu melodiile interpreților de jazz. Acoperită la momentul oportun de muzică, gălăgia pe care o tăcuserăm nu atrăsese nimănui atenția. Liniştit, m-am întors în baie, hotărât să-l fac pe Surey să vorbească. Cine era el. De fapt? Cum se face că ştia atâtea despre mine? Şi de ce mă împiedicase s-o împuşc pe Keller? Trebuia să-mi vorbească despre toate astea. Dar cum? Să faci să vorbească un om nu e posibil decât sub amenințare sau sub tortură. Cu ce-l puteam speria pe Surey, câtă vreme nu ştiam nimic despre el? Cât despre tortură, asta ieşea oricum din discuție, căci nu m-aş fi coborât până la a folosi asemenea metode! Mi-am dat seama că nu aveam totuşi nicio putere pentru a-i smulge prizonierului meu cea mai mică informație, înciudat, am închis uşa băii şi am revenit alături de Khamurjee.

A mai trecut o oră fără să se fi petrecut aproape nimic Nici Reault nu se întorsese. Dacă printr-un ghinion nu m-aş fi putut întoarce în celula mea până în zori, poliția militară britanică m-ar fi considerat un evadat asupra căruia ar fi fost perfect legal să se tragă fără somație! În sfârşit, am auzit pe coridor un zgomot care se apropia de uşa camerei. Pentru mai multă siguranță, am îndreptat

pistolul lui Surey către intrare şi mi-am încordat degetul pe trăgaci în momentul când am observat clanţa mişcându-se încet. Garance de Reault a intrat în încăpere, în urma ei, trei siluete şi-au făcut apariţia. L-am recunoscut pe Swamy, dar ceilalţi doi, nişte hinduşi îmbrăcaţi în sari şi cu turbane negre pe cap, îmi erau total străini.

— Cum îi merge băiatului? a întrebat Reault, fără să se mai obosească pentru a face prezentările.

— Aşa cum l-aţi lăsat. Nici ameliorare, nici agravarea stării, cred eu.

— Bine, atunci vom putea trece la prima etapă... Aceşti doi bărbaţi sunt brahmani. Preoţi şi medici. Îl vor lua în primire pe băiat. Dumneavoastră, Tewp, din câte am înţeles de la caporalul Swamy, aţi avea tot interesul să vă întoarceţi în închisoare, înainte de ivirea zorilor. Duceţi-vă, oricum nu ne puteţi ajuta cu nimic. O să ne revedem chiar aici mâine seară şi îl vom scoate pe Khamurjee... O să vedeţi că o să-i meargă mai bine!

— Şi efigia? am întrebat eu, cu o undă de nelinişte în ce privea propria mea soartă.

— Efigia e o problemă care mă priveşte pe mine. Dar o să vă spun şi despre asta tot mâine. Haideţi, mergeţi acum...

— Mă tem că mai e o problemă, doamnă!

— Ce mai e?

În două vorbe, i-am explicat că aveam un oaspete, care se află legat fedeleş, în sala de baie. Nu-l puteam lăsa acolo douăzeci şi patru de ore. Garance de Reault şi-a ridicat privirea sper cer.

— Ei, bine, locotenente, cred că o să fie totul în regulă, îl daţi afară mâine. Duceţi-vă şi verificaţi dacă e bine legat. Nu ţin neapărat să se elibereze.

Mai mult în silă, am avut grijă câteva minute să mă asigur că Surey stătea în siguranţă în cadă, dar era foarte

adevărat că nu ne puteam asuma riscul de a-l elibera. Cu ochii larg deschişi, încercând să vorbească prin căluşul improvizat de mine din batistă, bărbatul se agita şi împungea cu priviri pline de furie.

După ce m-am convins că nu se putea desface, am ieşit din baie şi l-am urmat pe Swamy în afara hotelului. Am găsit Bedfordul la capătul aleii şi, fără să ne adresăm vreun cuvânt, ne-a deplasat până în apropierea închisorii militare.

— Ştii cumva cine sunt cei doi tipi pe care i-a adus doamna de Reault? l-am întrebat pe caporal, în timp ce oprea motorul.

— Nu am nici cea mai vagă idee, domnule locotenent! Femeia mi-a cerut s-o aştept în faţa unui templu de pe Kalighât Road. A intrat singură şi a revenit după vreo douăzeci de minute, împreună cu cei doi brahmani. Nimeni nu a scos niciun cuvânt, în timp ce-i aduceam la Hamett.

— Cred că nu mai avem de făcut nimic altceva, decât să încercăm să dormim puţin, Swamy, am spus eu, în timp ce coboram din bătrânul camion. În momentul ăsta nu mai avem niciun atu în mânecă!

*

Am primit în ziua aceea vizita lui Nicol, ceva mai târziu decât de obicei. Starea mea de sănătate nu se îmbunătăţea, după părerea lui. Aveam tenul palid şi ochii umflaţi, iar pe deasupra mai şi slăbisem. Pe urmă, iritaţiile de pe piele se extinseseră şi pe partea superioară a coapselor, dându-mi o oribilă senzaţie de arsură şi făcându-mă să pierd în fiecare zi o cantitate de sânge mai mare decât aş fi vrut să cred.

— Va trebui să te internez în spital, băiete. Sunt dezolat, fiindcă am convingerea că asta nu-ţi va îmbunătăţi starea, dar ne va permite măcar să-ţi schimbăm pansamentele de

două ori pe zi şi să te hrănim prin perfuzii. Deja ai pierdut mult din greutate. Dacă încă te încăpăţânezi să nu mănânci, după mine n-o să rezişti mai mult de zece zile, bătrâne...

I-am mulţumit lui Nicol pentru bunăvoinţa sa, dar am insistat să nu mă oblige să mă duc la spital mai devreme de cel puţin patruzeci şi opt de ore.

— E absolut stupid şi chiar nu pricep de ce faci asta. Dar o faci pe pielea ta, la urma-urmei! Vrei morfină? Măcar aşa or să-ţi mai dispară senzaţiile de arsură...

Am acceptat recunoscător injecţia cu opiacee, lucru care mi-a permis să adorm şi să-mi petrec cea mai mare parte a zilei într-o stare de inconştienţă binefăcătoare. Corpul meu avea nevoie de aşa ceva. Mă săturasem să mă zbat de zile întregi într-un ocean de întrebări care nu mă ajutau cu nimic. De ce venise Keller la Calcutta? Chiar avea cu adevărat abilităţi de vrăjitoare? Cine era Surey? Plănuia oare Kiineck asasinarea lui Eduard al VIII-lea, în timpul vizitei acestuia în India? Dar atunci, de ce să se întâlnească cu Keller în Bengal, o provincie neinclusă în circuitul regal?... Nimic din toate astea nu păreau să aibă vreun sens... Pe parcursul mai multor ore, din fericire, drogul m-a despovărat de aceste enigme şi, când m-am trezit, cu o oară înainte să se întunece, eram aproape odihnit. O oră, înainte ca Swamy să revină, pentru a mă duce la Hamett... Am plecat împreună, imediat ce s-a făcut noapte. El trebuie că-şi îndeplinea serviciul de zi în regimentul său şi nu avea nicio veste de la Garance de Reault. Îngrijorat ca şi mine, chipul lui se înăsprise. Am crezut că îmi purta pică pentru cele întâmplate.

— Bineînţeles că nu, domnule locotenent. Pe femeia aceea rea mi-e ciudă! Pe acea Keller! Cred că aţi fi făcut

bine dacă o împuşcaţi. E o fiară periculoasă căreia trebuie să-i venim de hac. Acum!

La vederea trupului lui Khamuijee inert şi rece, cu şarpele încolăcit pe pieptul lui slab, în seara trecută nervii mi se întinseseră la maximum şi eram capabil de orice. Dorisem s-o împuşc pe Keller, era adevărat. Şi chiar aş fi putut s-o fac, dacă nu intervenea Surey. Dar astăzi? Aş mai fi găsit în mine acea forţă care să mă înfurie? Dacă Reault mi-ar fi dat cea mai proastă veste, nu mă îndoiam că răspunsul era afirmativ. Dar dacă băiatul îşi revenise? Nu, de bună seamă, nu mă vedeam descărcându-mi cu sânge rece arma în austriacă, la fel cum nu mă vedeam înfigând aşchii de bambus sub unghiile lui Surey, ca să-l fac să vorbească. Oricine ar fi fost acest individ... Trecând cu îndrăzneală prin faţa recepţiei hotelului, Swamy şi cu mine am urcat direct către camera 434. Cu ascensorul. În interiorul acestuia, o femeie corpolentă a holbat ochii, văzându-ne că intrăm în cabină Duhoarea de puşcăriaş bolnav care plutea în junii meu a lovit ca un bici nasul ei mare şi pudrat, pe care şi l-a prins între degete cu un teribil aer de dezgust. În sfârşit, după trei bătăi în uşă, am intrat în cameră. Toată lumina dinăuntru era dată doar de două lumânări aprinse la capătul patului. Khamurjee, învelit în pături, îşi revenise pe jumătate şi, cu spatele sprijinit de perete, sorbea nu ştiu ce băutură aburindă, dintr-o ceaşcă mare, cu însemnele hotelului.

— S-a trezit acum o oră. Ne-a anunţat Reault, cu ochii strălucindu-i şi cu părul uşor răvăşit. Darpân şi Anânda au făcut treabă bună. L-au salvat!

Aşezaţi în faţa patului, cei numiţi Darpân şi Anânda erau la fel de nemişcări ca două statui. Swamy s-a apropiat de băiatul aflat pe pat şi a început să-i vorbească încet, în

hindusă. Băiatul îi răspundea cu voce slabă, însă ochii îi zâmbeau. Swamy avea ochii în lacrimi, atât era de fericit.

— Cum ați procedat? am întrebat-o pe Reault.

Ea s-a mulțumit însă doar să ridice din umeri şi să-mi facă semn spre cei doi brahmani.

— Ca să îți răspundem la întrebare, ar dura ore întregi, sahib Tewp. Şi îmi închipui că avem ceva mai bun de făcut în noaptea asta... Ne-am ocupat de micul dâlit, era problema cea mai urgentă. Acum trebuie să te gândeşti la dumneata...

Cel care vorbise era Darpân. Bine clădit, era un bărbat impunător, în vârstă de aproximativ cincizeci de ani. Era imposibil să-i zăresc părul sub turbanul negru, dar sprâncenele şi genele îi erau complet albe. Avea o voce profundă şi gravă – vocea unui om în care puteai avea încredere.

— Dacă nu erau ei, n-aş fi putut să vă ajut, locotenent Tewp, mi s-a adresat Reault. Ceea ce am văzut eu în satele de pe înălțimile tibetane ei practică aici. Vindecarea muribunzilor, dezlegări de vrăji... Sunt capabili chiar şi de alte lucruri... Au fost inițiați la Bon Po, în lamaseriile din Himalaya. Poate că în altă parte, în lume, există vindecători mai buni, dar eu nu-i cunosc!

— Şi Surey? am întrebat eu. E tot în baie? Va trebui să ne ocupăm de el. Nici nu se pune problema să-l lăsăm aici, din moment ce ați închiriat camera pe numele dumneavoastră... Swamy! O să am nevoie de tine ca să-l scot pe tipul ăsta din baie. Cum facem să ieşim?

Caporalul a început să se tragă de mustață.

— M-am gândit, după-amiază. Cam ce gabarit are?

— E mare ca mine, aproximativ, în ce priveşte înălțimea, doar că e puțin mai corpolent. O să-ți dai seama singur cum stau lucrurile.

Am intrat împreună în sala de baie. Surey se afla tot întins în cadă şi nu mai mişca.

— I-am pus în trei rânduri o batistă îmbibată cu opium, pe faţă. Doarme de ieri seară, a explicat doamna de Reault, care se strecurase în spatele nostru. Era cea mai bună metodă, ca să avem linişte.

— O să meargă! ne-a anunţat Swamy, cu un aer misterios. Nu vă mişcaţi, domnule locotenent. Doar un minut!

Hindusul a aruncat o privire afară, fără să dea vreo explicaţie, apoi a revenit, cu o mină satisfăcută.

— O să-l putem duce. Ridicaţi-l de umeri, eu îl prind de picioare.

L-am extras pe Surey din cada de email alb şi l-am cărat fără să întâlnim pe cineva, până la camera cu lenjerie de pe etaj, pe care Swamy a deschis-o cât ai clipi.

— Haideţi, domnule locotenent, acum îi facem vânt pe tobogan! Va ateriza la subsol pe o saltea de lenjerie murdară. Până reuşeşte el să explice totul poliţiei hotelului, noi vom avea timp s-o ştergem!

Ideea mi se părea bună. L-am împins pe Surey ct picioarele înainte prin trapa care servea pentru a trimite lenjeria murdară, de la fiecare etaj, până jos, la spălătorie cu un zgomot supărător, dar fără să scoată vreun strigăt prizonierul a căzut de la etajul al patrulea, până la cel mai de jos nivel al subsolului. Să ieşim cu Khamurjee nu a fost atât de complicat cum crezusem. Dintr-un motiv foarte simplu: eram numeroşi. Patru bărbaţi cu înfăţişări ciudate ducând un copil înfăşurat într-o pătură şi o bătrână doamnă cu un aer ferm ne-a oferit luxul de a lua ascensorul şi de a părăsi hotelul trecând prin holul principal. Ne-au fost aruncate priviri întrebătoare, dar nimeni nu s-a gândit să ne oprească, pentru a ne întreba

încotro se îndreaptă cortegiul nostru. L-am aşezat pe băiat în Bedford şi Swamy ne-a condus la el, în casa ierburilor înalte, unde Khamurjee urma să stea în pat, până la recăpătarea forțelor. Cea mai mare parte din otravă fusese eliminată, dar copilul avea încă nevoie de îngrijirile pe care cei doi brahmani se angajaseră să i le acorde în mod regulat. Lajwanti l-a instalat într-o cameră situată în partea din spate a casei, apoi, într-o nişă de deasupra micului convalescent, a aprins o lumânare şi un bețişor parfumat. La lumina flăcării aurii, deja învăluită în vaporii de parfum care se răspândeau în întreaga încăpere, am zărit statueta unui bărbat cu abdomenul proeminent şi cu față de elefant. Câteva flori, proaspete şi un pumn de orez fiert erau aşezate la picioarele sale.

— Zeul păzitor Ganesha, mi-a explicat Swamy. Protectorul celor umili. Şi duşmanul şerpilor...

Am simțit un fior rece în picioare. Ulitivi, mangusta, tocmai venea să-şi vadă stăpânul. La fel ca o pisică, s-a ghemuit în brațele puştiului, ai cărui muşchi au găsit puterea să o strângă la piept. Când am părăsit camera, adormiseră amândoi.

— Acum, că operațiunea a fost dusă la bun sfârşit, locotenent Tewp, o să te debarasăm de câinele ăsta negru care te devorează, m-a anunțat Darpân.

— Câinele negru care mă devorează?

— Te vor dezlega de vrăji, ofițere, a rostit mai pe înțelesul meu Reault.

Aşa cum am înțeles mai târziu, principiile alungării farmecelor sunt la fel de simple ca acelea ale ritualurilor malefice, însă Darpân nu a încercat atunci să-mi detalieze subtilitățile artei sale.

— Mă surprinde ceva în tehnica folosită de femeie pentru a-şi săvârşi lucrarea de moarte, a comentat totuşi el. Nu

ştiu cum te voi dezlega de asta. Probabil va fi dureros. Şi periculos. Dar pe urmă va trebui să discutăm. Pentru că această femeie foloseşte cunoştinţe care nu sunt cele ale unor vrăjitori tradiţionali. Va trebui aflat cine a iniţiat-o pe tânără în asemenea practici. Şi eventual să-i scoatem din circuit. Vei plăti în plus trei sute de livre englezeşti, dacă te vei vindeca.

Puţin surprins de felul în care preoţii îşi negociau atât de categoric serviciile, i-am aruncat o privire neîncrezătoare doamnei de Reault.

— Bon Po sunt deosebit de eficace, dar nu prea au reputaţia de a lucra dezinteresaţi. Îmi pare rău, domnule locotenent!

— Dacă veţi reuşi, voi plăti...

— O să ne dai totul? Banii şi informaţiile despre fată? A insistat Darpân, accentuând fiecare silabă.

— Tot ce veţi dori, dacă veţi împiedica această lepră să mă mănânce cu totul. Da, am promis, cu nervii întinşi la maximum.

— Atunci, e foarte bine. Vom începe de mâine. Din câte ne-a spus doamna de Reault, dumneata eşti disponibil noaptea.

— Până acum, da. Dar nu ştiu cât va mai dura. Mă tem să nu mi se ia şi libertatea asta, dintr-un moment în altul.

— Aceasta este problema dumitale, locotenente, nu a noastră. Mâine seară, ieşi din cazarmă împreună cu caporalul Swamy. Noi vă vom aştepta la el acasă. E cel mai bine aşa. Tot noi vom pregăti totul. Aşteptând momentul respectiv, şi de fapt ultimul lucru pe care îl mai poţi face în seara asta, taie-ţi unghiile şi dă-ne nouă restul.

Reault mi-a aruncat o privire tristă. În mod sigur, trebuie că simţise că acest Darpân nu era totuşi omul în care mi-ar fi plăcut să am deplină încredere...

*

Într-un fel care mi se părea incredibil, escapadele mele în afara închisorii continuau să treacă totalmente neobservate. E adevărat că beneficiam de cele mai bune complicităţi posibile, de vreme ce gardienii înşişi îmi deschideau uşile şi falsificau registrele, pentru a înşela vigilenţa britanicilor. Şi totuşi lucrul ăsta nu înceta să mă intrige: imperiul atinsese oare un aşa grad de slăbiciune. Încât un deţinut putea, cu puţin noroc, să-şi părăsească celula şi să dispună de timpul petrecut afară după bunul său plac? Iată un lucru deloc liniştitor în privinţa viitorului. Discutasem cu Nicol despre această relaxare generală a serviciilor.

— Nu, categoric, Tewp, toate o iau razna! Nu numai că regele nostru nu se situează la înălţime în afacerile interne – da, ştiu, n-ar trebui să spun asta, dar aici e o opinie răspândită şi chiar colonelul Hardens al vostru nu se fereşte s-o spună după ce bea un pahar în plus la popotă – dar el afişează şi ceva mai mult decât simpatie faţă de inamicii noştri. Ştiai că a făcut semnul de salut hitlerist în ziua când noul ambasador al Germaniei şi-a prezentat scrisorile de acreditare? Ca idioţii ăia de fotbalişti britanici, la Berlin! Eşti la curent cu toate astea, Tewp?

De fapt, cine nu auzise vorbindu-se despre aceste lucruri? Chiar şi eu, care totuşi eram puţin interesat de actualitate şi nu acordam nici cea mai mică atenţie manifestărilor sportive, aflasem despre incidentul respectiv. Se întâmplase la Londra, în timpul primelor mele săptămâni de serviciu juridic în MI6.

— Ai văzut asta, David? mă întrebase, desfăcând un ziar, un coleg mândru, care de obicei nu-mi vorbea.

Da, prin forţa împrejurărilor, văzusem. Şi treaba asta îmi făcuse rău, fără să fi putut spune precis de ce. Vederea

fotografiei cu cei unsprezece englezi în ţinută lejeră, cu braţul întins către tribuna unde se afla cancelarul Adolf Hitler. Mă dezgustase profund. La fel, ca pe o bună parte din naţiune, de altfel, dovadă că, dacă ori ce urmă de bun simţ pierise din clasa noastră conducătoare, acesta rămăsese totuşi la fel de viu în rândurile oamenilor din popor.

— Toată lumea face plecăciuni în faţa lui Hitler şi îl tratează ca pe un nobil. Îl vom lăsa să acţioneze şi pe urmă, într-o zi, când va deveni suficient de puternic, va anexa Austria şi regiunea Sudetă. Atunci vom avea aceeaşi problemă ca în 1914 şi totul va reîncepe! Te asigur de asta!

Hitler, politica internaţională, războiul care poate că bătea la uşă – în momentul acela, toate astea nu mă interesau deloc. Devorat de ciuma roşie pe care mi-o trimesese Keller, nu mă gândeam decât la Darpân. Puteam avea încredere în el? Şi pe urmă, de ce părea să-l intereseze atât de mult spioana din SD? Doamna de Reault nu-mi spusese nimic despre el. Nu mă interesase unde îl întâlnise şi de ce îi acorda atâta importanţă. Era un fel de preot vindecător. Fie. Şi mai departe? Asta nu era de ajuns ca să defineşti un om...

Pe la mijlocul după-amiezii, când aproape că deliram sub efectul unei febre ce nu încetase să crească încă din timpul dimineţii – uşa celulei mele s-a deschis şi înăuntru a intrat un bărbat. Nu era Nicol. Nu era nici Panksha. Era Surey! Sprijinindu-se în mersul său şchiopătat pe o cârjă, cu mâinile încă umflate, după ce fuseseră legate atâta timp, a tras scaunul lângă patul meu. M-am ridicat puţin, ca să-l pot înfrunta. Avea un aer evident furios şi pe o tâmplă îi ieşeau în evidenţă câteva vinişoare, dezvăluind o vânătaie. Căderea pe toboganul spălătoriei se vede că nu avusese loc

chiar lin. Dar acum, venirea sa mă surprinsese prea tare, ca să mai fi putut rosti eu primul cuvânt.

— Aparent, eşti mai puțin prost decât pari. Tewp. Citisem raportul despre dumneata şi nu mă convinsese. Am avut dreptate! A rostit el cu o voce care să dorea a fi neutră. Eşti un băiat plin de resurse şi care-şi ascunde bine jocul. E cazul chiar să recunosc că eşti mai degrabă un as în domeniul ăsta, nu-i aşa?

— Păi, ai spus adevărul. Chiar faci parte şi dumneata din „Firmă”? M-am mirat eu, ştergându-mi cu dosul palmei picăturile de transpirație care îmi curgeau în ochi, îmi pare foarte rău că te-am tratat în felul ăla. Dar n-am crezut nimic din povestea dumitale de la Hamett.

— Păcat. Asta ne-ar fi ajutat să câştigăm timp. Dar, de fapt, ce ți s-a întâmplat? Am înțeles că eşti bolnav, că suferi de ceva...

I-am spus lui Surey o minciună, pretextând că nu eram decât victima unui soi de alergie agravată de o gripă severă. Cum l-aş fi putut convinge în legătură cu povestea unei vrăjitorii, despre care eu însumi nu eram sigur că era adevărată? A bodogănit ceva, cu un aer sceptic, dar nu a schițat vreun gest care să fi arătat că vrea să afle noutăți despre starea mea de sănătate. Avea altceva în cap.

— Cum te descurci ca să părăseşti locul ăsta în fiecare seară, în timp ce te afli, arestat oficial, sub consemn strict? La drept vorbind, ar fi grija mea cea de pe urmă... Dacă vei fi prins în timpul escapadelor dumitale, n-o să vin să te recuperez, Tewp! Mai ales după cele ce mi-ați făcut, dumneata şi acoliții dumitale...

— Şi-atunci, ce cauți aici, Surey? l-am întrebat, enervat de prea lunga lui introducere.

— Sunt aici ca să mă ajuți să privesc mai clar povestea cu Keller. Există o grămadă de aspecte pe care nu le consider normale. Am nevoie de ajutor.

— De ajutor? m-am mirat eu. Păi, de ce nu te consulți cu căpitanul Gillespie? El a fost răspunzător pentru primele zile de supraveghere. Şi are şi libertate de mişcare...

— Numai că Gilespie îmi face probleme. Tewp. De fapt, întreaga echipă care a filat-o pe Keller îmi face probleme.

— Despre ce fel de probleme vorbeşti, Surey?

Eu am oftat, agentul şi-a scos pălăria şi a agățat-o de spătarul scaunului.

— Au trecut deja trei ani, de când Gillespie e mereu căpitanul cel mai prost apreciat din întreaga echipă a colonelului Hardens. Aghiotantul Mog este un toxicoman notoriu, ceea ce explică paloarea feței sale şi reacțiile foarte lente. În ce-l priveşte pe Edmonds... ei, bine, ai constatat chiar dumneata: e un bețiv gata să cadă oricând pradă unor crize violente. În termeni medicali, are toate simptomele unui psihopat. Cât despre dumneata, nu eşti decât un răcan. Un conțopist căruia i se dau rapid, fără instruire prealabilă, ordine pentru a acționa în teren. E grotesc. Absurd. Hardens e departe de a fi un tip idiot, dar aş putea zice că şi-a alcătuit în mod conştient echipa asta, din indivizii cei mai mediocri pe care-i putea aduna...

Ideile lui Surey erau destul de dure ca să nu-mi pună orgoliul la grele încercări. Totuşi, nu puteam să nu-i dau dreptate. Gillespie nu era deloc atât de scrupulos cât voia să pară. Şi observasem starea şubredă a sănătății lui Edmonds. Ca şi lamentabila istețime de care dăduse dovadă întotdeauna Mog... Cât despre lipsa mea de experiență, o conştientizasem prea bine. Totuşi, de ce Hardens ar fi pus în mod deliberat sub supraveghere o persoană cum era austriaca, în sarcina unor incapabili?

— Deocamdată nu am decât frânturi de informații. Şi intuiții. Asta-i tot. Dar mi-e de ajuns ca să mă neliniştească toată povestea asta. De obicei, îl țin sub observație pe Erick Kiineck, la New Delhi. Mai degrabă îi cunosc obiceiurile. E un tip sedentar şi foarte prudent. Aproape niciodată nu se deplasează ca să-şi întâlnească agenții.. Dacă s-a întâlnit aici cu Keller, asta dovedeşte o activitate a sa dincolo de sarcinile obişnuite. Însă toate astea nu m-ar fi alertat, dacă nu ar fi fost şi anunțatul turneu regal... Se pune la cale ceva, Tewp. Ceva foarte grav!

Ceva grav? Da, probabil. Dar, la drept vorbind, ce? Surey se afla în posesia celor două rapoarte pe care le scrisesem după ce o urmărisem pe Keller la locul unde se fuma opium şi după ce îi percheziționasem camera. Lăsând deoparte informațiile despre practicile vrăjitoreşti cărora se pare că le căzusem victimă, nu ascunsesem nimic din ceea ce aflasem.

— De ce ai venit să mă vezi, Surey? I-am întrebat, năucit de bănuielile pe care le rostise împotriva lui Hardens.

— Fiindcă sunt sigur că nu ai scris tot în raport, Tewp. Altfel, de ce ai fi ocupat camera 434 din hotelul Hamett, împreună cu venerabila doamnă, cu puştiul şi cu cei doi hinduşi? Trebuie să ştiu ce ai găsit acolo şi ce ascunzi... Cu alte cuvinte, în ce fel de poveste te-ai amestecat?

— La urma-urmei, dacă voia să ştie, de ce să nu-i fi spus ce mi se întâmplase? I-am relatat în detaliu evenimentele, despre leşinul meu la locul unde se fuma opium, despre împrejurarea în care Khamurjee fusese muşcat de şarpe, în sala de baie a lui Keller...

Surey a izbucnit într-un râs răutăcios.

— Nu, haide, chiar am fost un idiot! Eu sunt cel ce nu-i în regulă! Îmi pare rău că te-am deranjat, bătrâne. Dacă chiar crezi că fata asta ți-a făcut vrăji, înseamnă că îți

meriți din plin locul pe care-l ocupi în echipa-marionetă a lui Gillespie... Scuză-mă, o să plec. Te las să delirezi în voie...

Am vrut să-l prind de mânecă, dar eram la capătul puterilor. Brațul meu abia se putea mişca.

— De ce... De ce crezi că se pregăteşte ceva împotriva regelui la Calcutta, câtă vreme Bengalul nu figurează pe lista provinciilor pe care el ar trebui să le viziteze? Am îngăimat totuşi, cu o voce stinsă.

Ridicându-şi bastonul şi aranjându-şi pălăria pe creştetul capului, Surey mi-a aruncat o privire scurtă.

— Ți-aş fi spus, dacă mi-ai fi ținut un discurs rațional, înțelege că nu pot încredința un secret de stat unui tip scrântit... De fapt, Tewp, dumneata eşti cumva galez?

— Nu, m-am născut la Brighton. Ai putut să afli asta din dosarul meu. De ce mă-ntrebi?

— Nu ştii? Tewp înseamnă „imbecil”, într-un dialect din Țara Galilor. Nu-ți face griji, bătrâne, eu cred că-ți porți numele ăsta cu onoarea cuvenită!

*

Apăruse un nor de furtună. Ciudat, culorile lui erau foarte vii, foarte luminoase. O furtună roşie, galbenă şi albastră, cu sclipiri orbitoare, brăzdată de fulgere. O tornadă de coşmar, la fel de asurzitoare ca o salvă de obuz, la fel de lungă ca o pomenire a marților. Când m-am trezit, mi-am dat seama că nu mă aflam în celulă. Eram întins pe un pat alb, curat, nu pe un aşternut mizerabil. Fereastra nu mai avea zăbrele şi în țier plutea un miros de clor. M-am ridicat pe coate, ca să cercetez locul, dar el îşi dăduse seama că m-am trezit şi s-a apropiat. Era căpitanul Nicol. Purta o bluză albă şi ținea un stetoscop în jurul gâtului.

— Te-a găsit paznicul în celulă, fără cunoştință. Îmi pare rău, dar nu se pune problema să fugi din spital, bătrâne...

— De când sunt aici?

— Cam de două ore. Ți-am făcut repede o perfuzie, ca să te rehidratezi. Erai uscat ca o coală de hârtie.

— În seara asta, am reuşit să şoptesc, în seara asta trebuie să mă întorc la închisoare.

Nicol a afişat un aer dispreţuitor.

— Din momentul acesta, nu vei mai părăsi camera în care te afli. În primul rând, fiindcă nu eşti capabil s-o faci, apoi pentru că în faţa uşii se află un paznic. Te afli tot sub arest, dacă asta îți face plăcere şi ai uitat, cumva. Totuşi, sub arest într-un loc mult mai potrivit cu starea dumitale de sănătate...

— Căpitane Nicol, am articulat eu, încercând să-mi extrag din braţ acul lung prin care curgea serul, chiar dumneata m-ai trimis la doamna de Reault. Ea e cea care ştie cum trebuie să fiu tratat. Dar pentru asta am nevoie să fiu liber. Chiar astă-seară! Neapărat!

— Pot să-i permit doamnei de Reault să te viziteze. Şi pot chiar s-o anunţ acum. Chiar nu m-aş împotrivi unui tratament, dacă printr-o fericită întâmplare ar avea unul. Fiindcă, în starea în care ai ajuns, eu nu mai pot face nimic pentru dumneata. În afară de a-ți interzice să mai ieşi la joacă pe afară. Asta n-ar face altceva decât să-ți agraveze situaţia. Ți-e rău? Vrei puţin drog?

Da, îmi era rău. Cumplit de rău. Dar am refuzat morfina. Nu voiam să devin iar inconştient şi să pierd ocazia de a mă întâlni cu Darpân la Swamy acasă, imediat ce mi s-ar fi ivit ocazia. Fiindcă deja eram hotărât să nu țin seamă de interdicţiile lui Nicol şi să înfrunt toate piedicile care mi s-ar fi ivit în cale. Pe de altă parte, reuşisem să pătrund cu succes în camera unei spioane care aparţinea de cele mai bune servicii secrete germane; să ies dintr-un spital britanic ar fi trebuit să fie floare la ureche.

Nicol a fixat din nou cu grijă acul de perfuzie în brațul meu, mi-a dat medicamente împotriva febrei şi a promis că va reveni după o oră. Imediat ce a plecat, m-am ridicat şi am vrut să ies din cameră, dar în fața uşii stătea postat un individ din poliția militară.

— Îmi pare rău, domnule locotenent, dar nu puteți ieşi. Rezerva dumneavoastră beneficiază de toate dotările pentru necesitățile obişnuite, iar dacă doriți să chemați o infirmieră, aveți o sonerie deasupra patului.

Individul era bine făcut. Chiar şi într-o împrejurare normală, nu l-aş fi putut anihila cu mâinile goale, decât cu mare efort. Stors de puteri cum eram, o asemenea variantă nu stătea deloc în picioare. M-am întors în cameră, am deschis fereastra şi am constatat că mă aflam la etajul al treilea, cu vedere către fațada clădirii; poziția cea mai puțin favorabilă unei evadări. Bombănind înciudat, am verificat apoi dacă mi se aşezaseră măcar hainele în dulap. Acesta era gol. Fără îmbrăcăminte, desculț, orice evadare era compromisă din capul locului. Aveam nevoie din nou de Swamy. Numai el îmi putea face rost de singurul lucru care ar fi impresionat un „copoi": uniforma unui ofițer superior al său! Dacă aş fi reuşit să mă îmbrac astfel, ar fi trebuit doar să aştept schimbarea gărzii, apoi să ies din cameră, ca şi cum aş fi terminat interogatoriul bolnavului. Am aşteptat aşadar, încercând să îmi stăpânesc nerăbdarea, ca Nicol să mă viziteze din nou şi l-am rugat să-l cheme pe caporal, care a primit propunerea mea cu destulă nemulțumire.

— Cum aş putea să vă găsesc o uniformă de grad superior, din poliția militară, domnule locotenent?

— De la o curățătorie, desigur! l-am lămurit, foarte mândru de mine.

Swamy a bombănit ceva, dar a admis că ideea mea nu era chiar atât de proastă.

— Va trebui să negociez la sânge cu meşterul, dar voi face imposibilul să reuşesc!

După o oră, revenea cu un sac în mână, zâmbind.

— Ain adus lenjeria şi efectele persoanele pentru domnul locotenent, cum i-am dat să înțeleagă paznicului aflat încă în fața uşii. Am reuşit să fac rost de ceea ce mi-ați cerut, domnule locotenent. Dar mai e o problemă...

— Ce mai e, Swamy?

— Gradul uniformei, domnule locotenent. Nu am găsit decât unul de colonel!

Să porți o uniformă care nu corespunde regimentului tău e deja o infracțiune gravă conform regulamentului militar, dar să-ți însuşeşti un grad este şi mai grav.

— Eh! am făcu eu, resemnat. Eram pregătit să fiu căpitan, de exemplu. Atunci, de ce să nu fiu colonel?

— Fiindcă sunteți prea tânăr pentru asta, domnule locotenent, s-a arătat neliniştit Swamy.

Am îndepărtat obiecția cu un gest scurt al mâinii. Fața mea trasă mă îmbătrânea teribil şi pe urmă nici nu aveam de ales. Dacă doream să nu întârzii la întâlnirea cu Darpân, trebuia să acționez cât mai rapid. „Secretul reuşitei e întotdeauna hotărârea”, îmi spusese Garance de Reault imediat după ce împuşcase şarpele. Şi era un sfat bun.

Am vorbit despre Khamurjee, în timp ce Swamy mă ajuta să-mi pun uniforma cu manşete roşii.

— A dormit până spre prânz şi a început din nou să vorbească. Când am plecat să-mi iau în primire serviciul, Lajwanti l-a convins să mănânce. Cred că brahmanii l-au scos din necaz. Slavă zeilor!

— Unde ziceai că i-ați găsit pe indivizii ăştia, Swamy?

— Doamna de Reault mi-a cerut să o conduc la templul de pe Calea Kalighât. E un monument religios fără preoți.

Acolo nu se instalează decât preoţi pelerini care vin să oficieze pentru perioade foarte scurte, de obicei. Când soseşte un brahman, cel care se află acolo, pleacă mai departe, în pelerinaj. Este singurul templu de felul acesta din Calcutta.

— Cărui zeu îi este dedicat? l-am întrebat.

— E consacrat unei zeițe: Durga! mi-a răspuns Swamy şovăitor, ca şi cum s-ar fi temut să pronunțe acel nume.

Durga... Zeița morții... Aşa deci, preoţii care-l salvaseră pe Khamurjee şi care intenționau să alunge vraja care îmi devora propriul corp serveau un cult diabolic! Nu puteam să cred aşa ceva. Dar nu era momentul potrivit pentru cugetări. Mi-am pus rapid uniforma şi l-am trimis pe Swamy să patruleze pe culoar, ca să mă anunțe imediat ce se schimbă garda. La un minut după sosirea noului paznic, am afişat un aer sever, am ieşit din încăpere şi am trântit uşa în urma mea. La vederea epoleților mei, soldatul şi-a ridicat fruntea şi a încremenit în poziția de drepți. Am trecut mai departe, fără să-i arunc măcar o privire, am coborât cele trei etaje extrem de calm şi afară m-am întâlnit cu Swamy. Deoarece încă nu aveam acte de identitate asupra mea, am ieşit din cazarmă tot prin spărtura din gard folosită de atâtea ori. Răspunzând acum la drăgălaşul nume „Daisy”, cum îşi botezase Swamy maşina, bătrânul Bedford ne aştepta de partea cealaltă a străzii. În câteva minute, ajungeam acasă la Swamy.

Era deja o oră târzie din seară, când i-am întâlnit pe Darpân şi Anânda în locuința caporalului. Doamna de Reault se afla şi ca acolo. Am vrut să lipsesc un minut ca să-l văd pe Khamurjee, însă Darpân mi-a blocat drumul către camera băiatului.

— Îi merge bine. Iar ceea ce vom face noi ne va ocupa toată noaptea. Vino, Tewp. O să-l vezi pe copil mai târziu. Am pregătit totul. Acum trebuie să mergem.

Pe drum, am pus câteva întrebări care însă au rămas fără răspuns. Darpân nu a vrut să-mi spună nimic în legătură cu ceea ce urma se întâmple.

— Cu cât vei şti acum mai multe despre asta, cu atât îți vei reduce şansele de vindecare. Dacă scapi de problemă şi mâine vei fi la fel de curios, atunci o să-ți răspund cu plăcere la întrebări.

În pofida huruitului motorului, doamna de Reault auzise ce-mi spuse Darpân. S-a răsucit către mine cu o tandrețe deosebită şi cu o privire aproape maternă.

Darpân i-a indicat lui Swamy un drum care ieşea din oraş şi mergea de-a lungul unui râu. Cu fruntea înfăşurată în turban, abia depăşind înălțimea volanului, caporalul conducea repede şi bine. În mai puțin de o ora, pe un drum de țară prost ne îndepărtasem cu mai bine de treizeci de mile[3] de centrul Calcuttei. Darpân l-a pus pe Swamy să oprească maşina la o margine de drum şi ne-a cerut să coborâm. Eram epuizat. Emoțiile din timpul zilei, combinate cu dozele de morfină şi cu anemia care mă termina, mă secătuiseră de puteri. Swamy şi Anânda s-au opintit să mă sprijine, ca să-l pot urma pe brahmanul Bon Po, care înainta printr-o întindere de ierburi înalte, biciuindu-le cu o nuia, pentru a face să fugă şerpii. Din drumul acela nu am păstrat decât amintiri foarte vagi. Țin minte cerul negru, fără stele şi fără lună. Un strigăt de pasăre răzbătând straniu dintre ramurile unui copac singuratic şi un enorm şi adânc şir de bambuşi, pe care l-am traversat pe o cărare îngustă până la un râu ce clocotea.

---

[3] Aproximativ 48 de kilometri (n. Trad.)

— Aproape am ajuns, a spus Darpân, făcându-le semn celorlalţi să mă aşeze pe pământ. Locotenente Tewp, eşti încă de acord cu preţul pe care urmează să mi-l plăteşti?

— Trei sute de livre englezeşti, Darpân. N-am uitat, i-am răspuns eu, încercând să-mi recapăt respiraţia care simţisem cu disperare că piere, încet. Trei sute de livre şi chiar mai mult, dacă o să opriţi măcar să avanseze boala asta.

Niciodată nu mă mai simţisem atât de rău. Efectele ultimei injecţii cu morfină dispăruseră de mult timp şi iritaţiile pielii îmi produceau dureri insuportabile. În plus, priceam acum că „lepra Keller”, cum numeam asta, începuse să lucreze şi asupra organelor interne.

— Trei sute de livre vor fi de-ajuns, a reluat Darpân. Cu condiţia să ne oferi totodată şi informaţiile dumitale despre femeia care ţi-a făcut asta. *Toate* informaţiile.

Scuipând un amestec de bilă cu sânge şi cu o substanţă amară, am promis tot ce dorea „Turbanul negru”, fără să-mi mai pun întrebări. Îngenuncheat pe pământul fărâmicios al taluzului, scufundându-mă într-un fel de neant, nu mai eram în stare să refuz nimic, oricui s-ar fi oprit să mă ajute.

— Bine, a aprobat Darpân, trecându-şi mâna prin părul meu năclăit de transpiraţie. Atunci, haide să începem...

S-ar fi zis că spatele unui animal uriaş se vedea plutind în mijlocul apelor, dar nu era decât o stâncă imensă, netedă, o enormă bucată de bazalt negru, lucios, şlefuit de mii de ani de eroziunile lichide. Darpân mă aduse în spate, singur, fără să ceară ajutorul lui Swamy sau Anânda şi sărind din piatră în piatră, printr-un vad strâmt şi periculos, care îi permitea, cunoscând geografia locului, să ajungă cu picioarele aproape uscate pe insula stâncoasă întinsă ca o migdală în mijlocul râului părând să dea în clocot. Noaptea era opacă şi cerul, încărcat de umbre, părea mort. Trebuia să ai ochi de pisică, asemenea celor ai lui Darpân ca să vezi locul. Mă lăsă pe pământ şi îmi scoase uniforma. Nu aveam forța să rezist la această dezbrăcare umilitoare. Alunecându-mi pe piele, mângâind suprafețele purulente, vântul rece al nopții îmi făcu totuşi bine. În timp ce Darpân îmi împăturea hainele, am auzit paşi în spatele meu. Sosea Anânda, urmat de Swamy şi doamna de Reault, care părea că trecuse vadul la fel de uşor ca bărbații. Dintr-un sac pe care-l adusese Anânda scoase un obiect pe care îl puse alături de mine. Am recunoscut cutia de carton cu capac conținând craniul de copil pe care Keller îl achiziționase pe malurile fluviului Hoogly, de unde mi se trăgea tot răul, şi câteva fiole de sticlă care conțineau uleiuri: colorate şi un pumn de pietricele albe care făcură ur zgomot surd când alunecară din mâinile brahmanului pe pământ. Darpân se întoarse spre mine pentru a-mi scoate pansamentele. Carnea vie, plăgile începuseră să sângereze. Bon Po studie totul cu atenție.

— Doamna de Reault mi-a spus că nu practici niciun ritual religios în mod deosebit. Este adevărat?

— Sunt de origine protestantă, dar n-am mai mers la biserică de ani de zile, am murmurat printre dinți.

— Spui aşadar că eşti raționalist, locotenent Tewp?

— Mă întrebați dacă subscriu viziunii unui univers unde toate simțurile vor fi absente?

Darpân schiță un „da” tăcut înclinând capul.

— Nu. Eu nu cred că Universul este lipsit de simțuri...

— Atunci aceasta explică rapiditatea cu care te roade răul. Faci parte dintre acei oameni, foarte numeroşi şi foarte fragili, al căror defect este onestitatea spirituală. Vă faceți o datorie de onoare din a vă îndoi de tot şi de toate fără să vă scufundați în orbirea nihilismului. Asta e bine. Dar, paradoxal, lipsa voastră de convingere face din fiecare dintre voi o ființă care poate cădea pradă unor influențe de tot felul. Nicio barieră nu vă protejează. Iată pentru ce ai fost atât de uşor păcălit de femeia aceasta...

Nu înțelegeam ce voia să spună Darpân, nici pentru ce judecase momentul drept unul bun, ca să-mi vorbească. Poate acesta era un mod de a-mi insufla încredere, de a mă ajuta să-mi depăşesc temerile. Pentru că mi-era teamă. Teamă de această noapte profundă, de această noapte care mă înconjura, teamă de aceste ape furioase pe care le simțeam curgând în junii meu şi ale căror forțe mă copleşeau; teamă, în sfârşit, de această boală stranie de care numai doi preoți ai unei religii pe care nu o practicasem niciodată erau capabili să mă elibereze.

— Întinde-te în sensul curentului şi închide ochii, locotenente.

Ascultător, m-am instalat cu capul întors spre amontele râului, cu corpul paralel cu firul de apă, în timp ce Anânda aprindea şi punea, nu departe de mine, câteva lămpi ale căror flăcări pâlpâiau sub sticla lustruită. Cu ochii închişi, l-am auzit că se mişcă pe lângă mine şi apoi am simțit că

aliniază obiecte rotunde şi plate pe corpul meu. Prospețimea contactului m-a făcut să ridic o clipă pleoapele. Concentrat, Anânda se aplecase asupra mea. De la gât până la pântec îmi aşezase pietrele albe pe o linie perfectă, în anumite puncte pe care, cu o atenție deosebită, le repera cu precizie.

— Anânda pune paznici la porțile corpului tău, locotenente. Nimic nu trebuie să te neliniştească. Poți să închizi ochii din nou, spuse Darpân, care cu brațele încrucişate, supraveghea munca ucenicului său.

Fără voia mea, am ascultat. Apoi Anânda întinse în jurul ochilor mei închişi un fel de pastă rece şi contactul cu ea mă făcu să tremur.

— Nu e decât nămol amestecat cu ierburi, locotenent Tewp. Acesta se va usca foarte repede şi astfel veți evita efortul de a contracta muşchii pentru a ține pleoapele închise.

În câteva clipe nămolul se transformă într-o crustă dură, opacă, imposibil de spart printr-un simplu joc al muşchilor obrazului meu. Zăvorât astfel, copleşit de o oboseală extremă care mă lipsea de orice putere, obscuritatea în care fusesem scufundat acționa, în câteva minute, asemenea unui soporific. Din ce în ce mai confuz, auzeam în jurul meu cuvinte pronunțate cu o voce joasă, într-o limbă necunoscută, pietre care se frecau, clinchete metalice cărora nu puteam să le determin proveniența, dar ale căror vibrații nu aveau nimic amenințător. Darpân reveni şi se aşeză în genunchi lângă mine.

— Locotenent David Tewp, spuse el, va trebui acum ca propriul spirit să participe la eliberarea ta. Ştiu că acest lucru nu va fi tocmai plăcut, dar este necesar să rememorezi clipa în care ai descoperit craniul în camera austriecei. Scopul nu este să descrii scena, ci să exprimi

emoțiile, imaginile care te-au marcat atunci. Crezi că este posibil?

Amintirea aceasta era încă proaspătă în mintea mea. Ezitam în acelaşi timp să o evoc pentru că mă scufundam într-o mlaştină vâscoasă, un vârtej rece, coroziv care îmi ataca în acelaşi timp sufletul şi carnea trupului.

— Vorbeşte încet, mă încurajă Darpân. Şi nu te teme să schimbi subiectul dacă simți invidie... Vorbeşte. Asta reprezintă tot ce avem nevoie.

La început printre dinți, apoi din ce în ce mai distinct. Am început să vorbesc. La început, încercarea a fost destul de grea şi a trebuit să am puterea să fac apel la ultimele rezerve de energie pentru a articula cuvintele care îmi veneau din străfundurile spiritului. În sfârşit, ca o maşină care se rodează, maxilarele mele se mişcară, se încălziră şi se puseră să „bată” din ce în ce mai repede pe măsură ce limba mea palpita în gură. Cuvintele pe care le pronunțam nu aveau nimic plăcut, dimpotrivă. Apoi am evocat clipa descoperirii craniului de copil, care conținea fotografia mea, apoi spiritul meu a luat-o razna şi a trebuit să folosească termeni înfricoşători pentru a descrie plastic emoțiile negre care se încrucişau în mine, şi care păreau că se ridică din corpul meu ca rotocoalele de fum deasupra unei cenuşe fierbinți, încă fumegânde. Am început să vorbesc de acei vapori sumbri pe care imaginația mă făcea să-i văd, țâşnind din pielea mea în panglici fine pentru a se înfăşură puțin câte puțin în junii membrelor mele, în jurul pieptului meu, al rinichilor pentru ca, în cele din urmă, să țeasă un înveliş doar de pânză aspră, scrobit şi scârțâitor, o carapace strâmtă, un cocon, un cerc unde trebuia să putrezesc. Inima mea îşi ieşi din minți şi începu să bată asemenea unei şarje de cavalerie în timp ce un val uriaş de nelinişte se ridică din adâncul ființei mele.

Asemenea lupilor ieşind din pădure, ţâşniră la suprafaţă toate temerile, toate răutăţile, toate spaimele pe care le simţisem în timpul vieţii mele. Cel mai neînsemnat dintre coşmaruri, cea mai ieftină porţie de frică, nimic nu a fost lăsat deoparte. Aceasta dură timp îndelungat. Probabil tot atâta timp cât îi trebuie unei piese proaste de teatru să fie jucată până la ultima replică. Nu ştiam dacă vorbeam sau mă închisesem în mine pentru a mă îneca în tăcere în sânul tuturor acestor orori. Crispat, întins. Îmi simţeam trupul atât de chinuit, ca şi cum aş fi fost tras pe roată de un călău. Am scos un strigăt prelung şi mi-am pierdut cunoştinţa. Mi-am revenit când Darpân a aruncat câteva picături de apă pentru a umezi micile capace de nămol care îmi închideau ochii şi degetele sale mari reuşiră să spargă uşor platoşele. O linie galbenă urca spre răsărit pe deasupra copacilor, anunţând zorile. Nu cânta încă nicio pasăre. Briza dimineţii trecea pe deasupra corpului meu gol dându-mi frisoane. Mă simţeam totuşi mai bine şi m-am răsucit vrând să mă ridic pe coate, ceea ce făcu să se rostogolească pe pământ micile pietre albe pe care Anânda le aliniase deasupra mea la începutul exorcismului. Una dintre ele alunecă aproape de mâna mea. Am luat-o între degete. Nu mai era albă. Nici lustruită. Ca şi celelalte devenise neagră şi carbonizată. Ca un strop de lavă răcită.

— Pietrele paznici şi-au îndeplinit bine misiunea, îmi spuse Darpân, care îngenunchease lângă mine. Ele au absorbit muşcăturile pe care câinele negru a vrut să ţi le facă atunci când a simţii că te pierde. Principiul răului care intrase în dumneata a fost scos, locotenent Tewp. El s-a trezit dezarmat aici.

În mâna sa, Darpân ţinea o păpuşă de ceară, în al cărei trup erau încrustate răzuielile unghiilor făcute de brahman atunci când îmi ceruse să-i încredinţez veghea.

— Am creat o diversiune pentru subjugarea lui Keller, locotenent Tewp. Este un simulacru care acum va primi şi va acumula încărcăturile negative care îţi sunt destinate. Îl voi îngropa într-un colţ de junglă, într-un loc strâmt unde se va descompune încet şi toate energiile, al căror depozitar este acum, se vor dilua şi vor putrezi fără să afecteze persoana. Acum îţi rămâne să te dispersezi dumneata însuţi de ceea ce a mai rămas, aruncând fetişul în râu pentru a pune capăt la toate astea.

Îmi pusese în palmă fragmentele din craniul de copil şi bucăţile rupte din fotografia care mă reprezenta, naiv şi afectat, pe malul fluviului Hoogly.

— Încearcă să faci un efort. Poţi să te ridici singur acum.

Compasiunea faţă de alţii nu era caracteristica principală a lui Darpân. El nu mă ajută să mă ridic în picioare. Cu stângăcie, mi-am câştigat singur echilibrul, bucuros în acelaşi timp să simt o vigoare nouă curgându-mi prin mâini şi picioare. Desigur, pielea mea era încă într-o stare jalnică. Pe pântec şi în dreptul rinichilor era încă dureroasă, roşie atât cât puteam vedea, dar aveam sentimentul că toate crăpăturile se uscaseră deja.

— Ţi-am dat uleiuri ca să îţi purificăm pielea, dar nu refuza sulfamidele pe care continuă să ţi le prescrie doctorii de la spitalul militar. Cele două medicini nu sunt incompatibile. Acum încetează să te analizezi şi du-te să arunci în valuri obiectele vrăjitoarei.

Încă gol, tremurând, ţinând în mâinile mele rămăşiţele întunecate ale craniului de copil, m-am apropiat singur de marginea insulei. Doamna de Reault, Anânda şi Swamy dispăruseră. Am deschis pumnul deasupra curentului şi am lăsat să cadă resturile fetişului. Totul dispăru în valurile puternice, umflate de oxigen, din acest punct al

râului. Darpân se apropie de mine şi îmi acoperi umerii cu o cuvertură veche.

— S-a terminat pentru moment. Îmi datorezi trei sute de livre, locotenente.

Pragmatismul la care brahmanul nu renunța mă făcea să surâd. Ca preot nu ar fi trebuit să acorde nicio importanță banilor. Pentru el, aceştia nu reprezentau nimic.

— Swamy va găsi prețul prestației dumneavoastră în buzunarul meu. El este cel care vă va da această sumă, i-am spus în timp ce-mi recuperam hainele şi începusem să mă îmbrac.

Eram epuizat şi, desigur, nu întru totul lucid, dar am crezut că pătrund indispoziția lui Bon Po, faptul că el mai avea ceva de spus, fără ca, totuşi să se hotărască să vorbească. Mă gândeam că nu îndrăznea să aducă vorba despre celălalt aspect al înțelegerii, aşa cum convenisem.

— Nu am uitat că mi-ați cerut informații despre Keller, dacă asta este ceea ce vă sâcâie.

Marcat de ridurile noi care îi apăruseră în timpul nopții, obrazul lui Darpân arăta o imensă oboseală. Dar şi o nelinişte în acelaşi timp.

— Da, trebuie să vorbim de asta cât mai repede... Dar înainte, există un lucru despre care trebuie să te informez. Un lucru grav.

Inima mea se opri o clipă. Din tonul folosit, simțeam că brahmanul nu urma să-mi comunice o nouă bucurie. Mi-am tras umerii înapoi ca pentru a para o lovitură.

— În această noapte noi am eşuat, locotenent Tewp. Exorcismul nu a fost complet...

Un zbârnâit urcă spre tâmpla mea. Despre ce voia să vorbească? Nu-mi spusese el că totul se terminase? Că boala dispăruse?

— Exorcismul nu a fost complet pentru că eu nu am fost în stare să retrimit vraja direct acolo de unde a venit. Aceasta înseamnă că domnişoara Keller s-a pregătit pentru o eventuală întoarcere a încărcăturii de vrajă împotriva ei. Ceea ce confirmă că are mari cunoştinţe în acest domeniu. Cunoştinţe mult prea evoluate...

Garance de Reault îmi vorbise despre acest şoc în trecere, când îl evoca pe Darpân. «Atâta timp cât opera sa nu este terminată, un vrăjitor este în pericol...» spusese franţuzoaica.

Am părăsit insula prin podul de pietre, regăsind pământul tare, fără să spunem un cuvânt. Încet, noaptea de cărbune se transformase în una de cenuşă gri. Trebuia să ajung acum la spital cât mai repede pentru a nu fi pedepsit ca un evadat. Am sărit peste bariera de bambus în cărare, pătrunzând în pajiştea de ierburi înalte. Venind în direcţia noastră, umbre enorme şi tăcute se mişcau în şir drept. Ne-am îndepărtat pentru a le lăsa să treacă.

— Elefanţii ai căror îngrijitori merg pentru a-i ţesăla pe malul râului, în lumina răsăritului, şopti Darpân.

Aşezaţi călare, în spatele urechilor enormelor animale, micuţele siluete adolescentine ne priveau în timp ce animalele treceau. Era prima oară în viaţa mea când vedeam asemenea creaturi. Am întins mâna pentru a-i mângâia uşor. Un instinct ciudat părea că mă împinge... Voiam să fac să vină spre mine acel flux extraordinar de viaţă, care îi traversa. Un val de căldură dulce, liniştită, m-a învăluit la contactul cu ei. Inima mea îşi încetinise bătăile şi, la atingerea cu acestora, neliniştile se diluară înainte de a dispărea cu totul.

— Aceste animale sunt prizoniere şi nu reţin decât foarte puţin din adevărata forţă care curge în corpurile animalelor libere. Imaginează-ţi ce ai putea simţi la mângâierea unui

animal sălbatic... spuse Darpân. Care vedea bine că acest contact acționa asupra mea ca un balsam.

Convoiul trecu, lăsând în urma lui un suflu puternic de viață care mă întări astfel încât nu am mai cerut ajutorul lui Darpân pentru a traversa pârloaga care ne despărțea de camion. Doamna de Reault, Swamy şi Anânda ne aşteptau acolo, cuminți şi gravi, neştiind dacă să se întristeze sau să surâdă. I-am liniştit în câteva cuvinte şi apoi l-am grăbit pe Swamy să ne facă să ajungem în oraş cât mai repede. Caporalul a ambalat motorul. În timp ce eu luam loc pe o bancă înăuntru.

— Nu ştiu dacă vom mai avea ocazia să ne vedem în cursul zilelor care vin, spuse Darpân. Aşadar, iată ce vreau să faci. Aşterne în scris tot ceea ce ştii despre Keller. Anânda va veni mâine să te viziteze în camera dumitale şi îi vei înmâna notele. Cred că micul joc a ieşirilor clandestine trebuie să înceteze acum, până vei recâştiga oficial libertatea. Şi pe urmă, ai nevoie de repaus. Ne vom revedea amândoi de îndată ce vei fi stăpân pe timpul dumitale.

— De ce țineți atât de mult să obțineți informații despre această fată? Şi de ce vreți să vă însuşiți secretele ei?

— Nu, locotenente Tewp. Nu vreau să-mi însuşesc secretele ei. Această occidentală, cred eu, este o poartă care se deschide spre alta. Iată de ce am nevoie să o cunosc mai bine.

— Ce fel de altă poartă? Spre cine?

— Un asasin de copii, locotenente Tewp. Da. Un asasin de copii...

*

Regăsirea camerei mele din spitalul militar nu a fost o problemă măruntă. Mai întâi pentru că, în ciuda ştiinței conducerii de care dăduse dovadă Swamy, camionul „Daisy” nu era un vehicul cu performanțe nelimitate, apoi,

mai presus de aceasta, pentru că Nicol aflase de evadarea mea şi se afla pe punctul de a avertiza poliția militară.

— Tewp! Să nu-mi mai provoci niciodată o asemenea spaimă! Te-ai gândit în ce situație m-ai pus? Şi ce e cu uniforma asta? Ai devenit colonel acum? Scoateți-o imediat.

Am suportat stoic furtuna de reproşuri pe care le-a revărsat ca o ploaie asupra mea bătrânul doctor, înainte de a-l ruga şi a-l convinge să mă ajute să disimulez escapada şi să înlătur garda de la intrarea în camera mea. I-am promis în schimb să-i povestesc felul în care brahmanii m-au curățat de răul *pe* care-l aveam. Bunul om era curios cu privire la aceste lucruri şi nu s-ar fi lipsit de ocazia de a învăța ceva mai mult dintr-un domeniu care îl fascina.

— Este adevărat că rănile dumitale nu mai supurează şi că febra a scăzut mult, îmi spuse el când mă ajută să-mi recuperez patul. Spune-mi... Ți-ai văzut totemul?

— Totemul meu? Ce înseamnă asta?

— Ei bine... ştii... Asta este ceea ce povestesc toți cei care călătoresc în ținuturile spiritului... Ei îşi părăsesc corpurile, călătoresc în astral, unde îşi întâlnesc ghidul care îi ajută să depăşească încercările... Adesea, un animal. Totemul lor!

A trebuit să nu-l dezamăgesc pe căpitan admițând că nimic de acest fel nu mi se întâmplase. Niciun animal nu mă primise în lumea spiritelor şi nu aveam nicio amintire care să-mi fi fost oferită.

— Hmm... Asta pentru că şocul a fost prea mare. Rațiunea dumitale nu putea suporta revelația a tot ce ai văzut acolo. Dar va trebui să îți revii din visare.

I-am repetat frumos căpitanului că eram sigur că nu-mi părăsisem corpul pentru „a călători în astral” cum spunea el, ceea ce a fost o cauză pierdută. Mare admirator al

operelor spiritiste ale lui Allan Kardec, obişnuit să facă să se învârtă masa, Nicol avea multe idei preconcepute şi refuza să le demonteze. Insistența lui devenise agasantă şi m-am hotărât să recurg la o diversiune.

— Ai auzit recent vorbindu-se despre asasinatele asupra unor copii, domnule căpitan?

Din nefericire, lovitura nu atinse ținta. De o natură excesiv de permeabilă la bârfe şi mare colecționar de zvonuri, Nicol nu auzise totuşi vorbindu-se despre nicio problemă de acest fel.

— Ce-mi tot spui, Tewp? Asasinate asupra unor copii? Aici? La Calcutta? În cartierul european? Bați câmpii! Morți, oameni ucişi printre civili sunt foarte rari, nu ştii? Unul ucis la cinci sau şase ani. Nu mai mult. Poveşti cu soți geloşi sau cu femei înşelate. Uneori o încăierare între bețivi care degenerează, dar nimic altceva. Şi de asta se ocupă birourile Scotland Yard. Nu noi. Dar morți printre copii... Nu. Ce oroare. De unde naiba ți-a venit această idee?

Prefăcându-mă că nu am auzit întrebarea, am jucat scena epuizării, mimând că adorm şi închizând ochii. Mormăind în barbă, Nicol a mai rămas încă câteva clipe alături de mine, apoi, înțelegând că nu eram dispus să reiau conversația, părăsi camera, puțin enervat.

Starea mea părea că se ameliorase, dar mă simțeam încă golit de toată energia. Somnul mă cuprinse repede şi i-am consacrat câteva ore înainte de a putea să redactez nota despre Keller, pe care mi-o ceruse Darpân. Mi-ar fi plăcut să-i transmit integral elementele pe care MI6 le asamblase privitor la ea, dar a mă deplasa până la biroul lui Gillespie pentru a sustrage dosarul nu mi se părea rezonabil şi nici posibil. Pentru moment, trebuia ca Bon Po să se mulțumească şi el cu ceea ce puteam să-i furnizez. De ce

oare, mai ales preotul o urmărea pe Keller cu precizie? În camionul care ne readucea în oraş, el nu se arătase prea explicit.

— Zvonurile circulă în Calcutta de câteva săptămâni, locotenent Tewp. Zvonuri care pretind că o femeie albă vine noaptea şi prinde copiii sărmani care dorm în subsoluri sau lungiți pe grămezile de mizerii ale oraşului.

Nimeni nu-i mai vede. Nimeni nu ştie ce se întâmplă cu ei... Poate că nu mor. Poate sunt doar vânduți în junglă sau în munți, sau în piețele de sclavi sau abandonați unor triburi. Sau poate sunt legați în lanțuri în calele unor cargouri pentru a pleca spre Europa sau America. Nu ştiu... Dar dacă această femeie care îi prinde este Keller, pentru ea sau pentru altul, atunci am vrea mai degrabă ca ei să fie morți. Pentru că dacă această femeie îi foloseşte pentru actele ei de vrăjitorie, ea trebuie să comită asupra lor murdării care îi fac să iasă pentru totdeauna din lanțul reîncarnărilor. Dacă ea îi atinge, ei părăsesc ciclul Samsara şi sufletul lor piere pentru totdeauna... E posibil să fie atât de mizerabilă, încât nici să nu merite numele de om.

„Sufletul lor piere pentru totdeauna...” Aceste cuvinte m-au marcat. Doamna de Reault auzise de asemenea cuvintele brahmanului.

— Copii dâliți care dispar... Aceasta n-ar fi prima oară. Dar de persoanele obişnuite nu se ocupă nimeni. Nici chiar Bon Po. De ce sunteți atât de scufundat în această problemă, Darpân?

Brahmanul nu dorise să-i răspundă franțuzoaicei, lăsând doar un surâs să plutească pe buzele sale. Un surâs în care se puteau citi bine toate motivele posibile, dar care, fără niciun dubiu, nu voia să destăinuie adevăratele sale mistere. Petrecusem ziua încercând să asamblez amintirile mele despre Keller, pentru a realiza un tot unitar, care să

poată fi înțeles. Noile mărturisiri ale lui Darpân nu făceau decât să sporească şi mai mult confuzia într-un tablou deja obscur. În primul rând, aveam de-a face cu o femeie tânără a cărei pretinsă acoperire de ziaristă ascundea evident o activitate de spionaj. În ceea ce o privea, doar această simplă constatare era suficientă pentru a o expulza sau pentru a o arunca în închisoare. Dar această primă înfăţişare masca o paletă de alte talente. Şi nu mai era vorba de spionaj de data asta, ci de activități radical diferite, de talente murdare, nesănătoase şi cu totul supranaturale.

Probabil că Surey o supraveghea acum pe Keller. Trebuia să-l revăd, să am o discuție cu el, să-l conving că nu eram atât de nebun cum credea. Dar unde era el? Şi cum să-l contactez dacă eram încă prizonier în acest spital? Această situație ridicolă nu putea să dureze. Trebuia, cu orice preț, să-mi recâştig libertatea, fără cea mai mică amânare. Am încercat zadarnic să smulg o informație privitoare la soarta mea de la soldați! Care îmi păzeau uşa. Cum niciunul nu părea în măsură să-mi dea un răspuns, am intrat într-o criză de furie neagră şi am pretins pe loc o întrevedere cu ofițerul care venise să mă interogheze în prima zi de încarcerare. Urlând din ce în ce mai tare, cererea mea a fost ascultată şi bietul individ, cu siguranță târât în catastrofă de o sarcină administrativă neînsemnată, se prezentă pe dată în camera mea. Da, dosarul meu era tratat cu viteza şi competența cerute; nu fusesem uitat şi, în sfârşit, eram sigur că ieşirea mea era condiționată de semnătura colonelului Hardens, superiorul meu, care, din nefericire, se afla într-o deplasare de vreo câteva zile. Nu aveam în tot acest timp niciun motiv să mă neliniştesc: ancheta îmi era în tot cazul favorabilă şi apoi adjutantul Edmonds avea o reputație binecunoscută de jucător şi

băutor, şi era vestit pentru crizele sale violente şi caracterul iritabil în orice moment. Toată această informație era frumoasă şi bună dar nu făcea să treacă timpul mai repede.

A mai trecut încă o noapte, apoi una şi încă una. Şi singur căpitanul Nicol ținea să mă informeze de ce se petrecea afară.

— Profită de timpul care ți-a rămas să-l petreci aici pentru a te pune cuminte pe picioare. Plăgile dumitale nu mai sângerează şi s-au uscat, dar această poveste te-a făcut să pierzi în greutate. Şi n-ai fost niciodată prea masiv, Tewp. Gândeşte-te deci să mai pui ceva pe dumneata. Eşti încă tânăr. Corpul dumitale nu cere prea mult... Şi apoi... bărbații sportivi plac mai mult femeilor decât slăbănogii, să ştii...

Această remarcă mă făcu să ridic din umeri. Femeile... Nu mă interesaseră niciodată cu adevărat. Eram sensibil la frumusețea unora dintre ele, bineînțeles, sensibil la farmecul lor, dar aici se oprea totul. Nu simțisem niciodată nevoia companiei lor. Nici măcar nu mă gândisem vreodată la căsătorie – nici ca o necesitate, nici ca o datorie sau plăcere. Sub nicio formă nu-mi imaginasem o companie feminină alături. Mi s-ar fi părut indecent.

— Nu mă omor să plac femeilor, domnule căpitan, am replicat puțin îmbufnat.

— Bah! La ce e bună viața, atunci?

La ce e bună viața? Întrebarea nu mi-o pusesem niciodată, nici măcar în trecut. Viața există, nici cadou, nici blestem. Trebuia să o prinzi când venea şi să nu-ți pierzi timpul încercând să-i pătrunzi misterele. Aceasta era toată înțelepciunea mea.

— Este o întrebare nepotrivită cea pe care mi-aţi pus-o. Doctore... La ce e bună viaţa? Eu o ignor. Cred că nu există răspuns.

— Dimpotrivă, aceasta este una dintre cele mai bune întrebări care se pot pune. Singurele întrebări care valorează sunt cele care nu au răspuns, nu crezi?

— Mică metafizică de tejghea, domnule căpitan. Conversaţia noastră nu va continua astfel.

Nicol surâse.

— Vorbele mele sunt poate acelea ale unui om cam bătrân, sunt de acord, dar în orice caz tensiunea dumitale sugerează anumite taine...

Swamy, mă vizita şi el, bineînţeles cu regularitate. Îl întrebasem dacă încercase să-l regăsească pe Surey.

— Tipul care a fost aruncat în spălătorie? Era cu adevărat unul dintre colegii dumneavoastră, domnule locotenent?

— La Delhi, da. El este cel care o supraveghează pe Keller în prezent. El mă ia drept un tip simplu, dar are aerul că îmi caută ajutorul. Nu ştiu unde ai putea să-l găseşti.

— Dacă este încă pe urmele acelei femei rele, trebuie să tragă spre Hamett. Eu îl voi localiza, domnule locotenent.

În ciuda tuturor eforturilor, căutările lui Swamy se dovediră zadarnice. Trei zile în timpul cărora încercă să-l localizeze trecură, dar nimeni nu părea să-l fi văzut pe omul din Delhi. Singurul element de care eram siguri era că Keller încă avea camera sa la hotel. Aparent găsirea şarpelui ei făcut bucăţele de o salvă în baie nu o emoţionase peste măsură... încă o ciudăţenie aparentă. În sfârşit, la patru zile după ce Darpân mă condusese la râu. Colonelul Hardens reveni la Delhi. Una dintre primele sarcini căreia i se consacră a fost să semneze ridicarea pedepsei mele. „Beretele roşii” încetară să prindă rădăcini

în fața uşii mele şi Nicol îmi făcu o ultimă vizită medicală înainte să mă autorizeze să părăsesc spitalul.

— Pielea dumitale a redevenit aproape ca aceea a unui bebeluş. Tewp, ai avut noroc. Când am văzut cum ai venit, nu îți mai dădeam nici cincisprezece zile... E o minune...

— Datorită dumneavoastră, domnule căpitan. Numai datorită dumneavoastră. Dumneavoastră sunteți cel care m-a făcut să recunosc oamenii buni. Fără deschiderea dumneavoastră spirituală cred că aş fi fost mort şi îngropat. Vă datorez enorm. Nu voi uita.

Sensibil ca o femeie bătrână, Nicol îşi strivi o lacrimă care strălucea în colțul ochiului.

— Revin-o din când în când, Tewp. Dacă asta îți face plăcere, desigur...

I-am promis că îl voi vizita mai des. Bătrânul fusese singurul britanic care îmi arătase simpatie de la venirea mea în Indii. Şi chiar el era cu adevărat cel care, cu aerele sale de superioritate, îmi salvase viața. Nu aveam intenția să mă arăt ingrat. Mi-am recuperat efectele personale pe care le lăsasem la intrarea mea în celulă, îmbrăcat normal, cu centură, cravată şi şireturi, mi-am regăsit puțin din mândria pierdută. Mi-a fost înapoiată de asemenea, arma de serviciu, puternicul Webley cu şase focuri care eşuase în uciderea lui Edmonds.

— Colonelul Hardens vă aşteaptă imediat în biroul său, am fost prevenit, în timp ce semnam ultimele documente administrative care făceau iarăşi din mine un om liber.

Mergând în plină lumină pentru prima dată după zece zile, m-am trezit în „Marile Apartamente”. În grădină, aerul se împrospătase subtil, sugerând astfel că urma să depăşim limita care separă vara de toamnă. Întrevederea cu Hardens a fost scurtă, aproape rece. În ziua aceea colonelul n-avea chef de atitudini formale.

— Sunt lucruri dezagreabile cu care am de-a face în funcția pe care o ocup, locotenente. Unul dintre ele este a face poliție între doi subordonați. Am aflat că ai sosit în timpul absenței mele. Am citit rapoartele, l-am văzut pe Edmonds. El e de acord că a fost greşeala lui. Îl cunosc un pic. Nu este un tip rău, dar bea prea mult. Acuzațiile care apasă asupra ta au fost ridicate. Nu am timp de un proces la curtea marțială pentru tine, Tewp. Aşadar, dacă eşti de acord, vom trece cu buretele peste acest regretabil incident. Evident, nu vei mai lucra cu Edmonds, Mog şi Gillespie. Îți convine?

Îmi convenea. Evident nu i-am mărturisit lui Hardens, niciodată nu-mi plăcuseră tipii de acest fel. Şi ştiam că şi ei au aceeaşi părere despre mine.

— Cum doriți, domnule colonel. Aş putea să vă întreb în ce constau noile mele funcții?

Hardens îşi drese glasul.

— Mă gândeam la ceva special pentru tine, o misiune punctuală, care te va ține în priză. Dar nu e decât pentru săptămâna viitoare. Mi s-a spus că ai fost suferind. La spital ar fi tratați mai bine caii, nu-i aşa? În încheiere, ca să punem lucrurile la punct, eşti liber trei sau patru zile. Nu face prostii, pentru că vei fi din nou acuzat. Tewp, continuă să îți urmăreşti scopul şi acordă-ne favoarea de a face totul uitat.

Mai mult fericitul decât tristul incident care mă pusese față în față cu Edmonds se încheiase, în sfârşit, iar eu m-am întors în cartierul meu fără să mă mai preocupe restul. Am făcut puțină ordine în afacerile mele şi pe urmă m-am hotărât să mă întorc în oraş pentru a o vizita pe doamna de Reault. Am găsit-o la prietenii ei, bucuroasă, cred, de a mă vedea restabilit. Ne-am dus să ne plimbăm într-un parc, nu departe de domiciliul ei. Nu îndrăzneam să-i mărturisesc,

dar eram măcinat de o mare curiozitate privitor la cele întâmplate. Aveam mii de întrebări de pus despre ce ştia ea în legătură cu vrăjitoria, despre felul în care îl cunoscuse pe Darpân şi despre identitatea exactă a acestor călugări Bon Po, ale căror cunoştinţe părea că le admiră mai mult decât orice. În sfârşit, după câteva minute de conversaţie banală, am îndrăznit să atac subiectul.

— Vreţi să ştiţi ce vi s-a întâmplat, Tewp... Este normal. Dar n-o să vă supăraţi dacă vă voi preveni că nu ştiu în fond mult mai multe decât dumneavoastră... De fapt, singurul lucru care mă diferenţiază de cea mai mare parte a occidentalilor este că nu acord niciun credit legii creştine şi nu o iau decât drept ceea ce este: o manipulare de mare anvergură care a reuşit. Asta e tot.

— Nu credeţi de fapt în Iisus Cristos?

— Nicio clipă. Dacă Cristos este un personaj atât de minunat ca în poveştile cu zâne, aceasta nu este altceva decât o construcţie cabalistică... Mulţi oameni vă vor explica aceasta mai bine decât mine şi vă vor demonstra mecanismul acestei invenţii. Dar această primă înşelătorie a religiei creştine nu a împiedicat ca de-a lungul secolelor să se producă un fel de condensare de speranţe, de visuri şi de suferinţe pe care această credinţă le-a generat. Vă încredeţi într-o minciună cu suficientă forţă de-a lungul timpului, Tewp, şi aceasta a devenit o realitate la fel de puternică şi la fel de impresionantă ca nu ştiu ce adevăr. Este unul dintre fundamentele magiei.

— Autosugestie.

— Spuneţi-i cum doriţi. Da, autosugestie. Probabil.

Orice lucru este un pic mai mult decât suma elementelor din care este compus. Oamenii. Animalele. Plantele... Şi pietrele la fel... Şi chiar aerul, metalele, focul şi apa... Totul este viu. Totul doarme şi se trezeşte. Pe diferite octave. Dar,

de fapt, totul ascultă de ceea ce hinduşii numesc Dharma: legile intangibile ale Universului. Nu vorbesc de legile fizice, bineînțeles, ci de legile echilibrului, de evoluție, de moarte şi renaştere. Hinduşii nu sfâşie lumea. Numai creştinismul o face...

— Dar... vrăjitoria lui Keller? De unde îşi trage ea întreaga ştiință?

— Nimeni altul decât ea n-ar putea să o spună, locotenent Tewp, nimeni. Dar ceea ce este sigur este că ea a înțeles bine legile Dharmei. A avut profesori buni. Iată de ce Darpân se teme atât.

Nu ajunsesem acolo unde voiam să ajung.

— Ați auzit cuvintele lui despre răpirea copiilor. Ce credeți despre această poveste?

— Nu l-am mai revăzut pe Darpân din dimineața în care v-am adus de la râu. N-am putut să vorbesc cu el. Dar, evident, toată această poveste îmi ațâță curiozitatea. M-am plimbat prin cartierele respective. Am întrebat. Fără să găsesc altceva decât zvonuri, care circulă, ca întotdeauna, cu sutele în subsolurile oraşelor. Deci, ce să vă spun? Nu ştiu...

Am părăsit-o pe doamna de Reault cu inima strânsă, având sentimentul frustrant că nu am avansat niciun pic. Singurul mod de a avansa era cu siguranță să dau cu piciorul tare în tot acest furnicar. Dar aveam dreptul să o fac? Şi de ce aş fi făcut asta? Pentru că mi se ordonase? Nu! Pentru că trebuia să raportez cuiva? Nici gând... Atunci pentru ce? Pentru că totul mă intriga. Pentru că eram sfâşiat de curiozitate. Iată de ce. De multă vreme voiam să adun în fața mea piesele unui puzzle de neînțeles: o spioană, un cuplu de daci, un ofițer din Delhi, o vrăjitorie, o aventurieră franțuzoaică, doi preoți exorcişti, un secret de stat, un rege sosit în India, copii care dispăreau în

subsoluri. Totul era prea dezlânat ca să formeze ceva concret. Şi totuşi... Spiritul meu simţea că există o legătură. Un element comun care lega toate aceste piese... Hamett nu era departe de Reault. Mă întorceam gândindu-mă că, dacă Swamy nu putuse să-l descopere pe Surey. Acesta din urmă m-ar găsi repede dacă mi-aş băga nasul prin faţa hotelului. M-am plimbat un pic prin faţa aşezământului, fără să îndrăznesc totuşi să intru. Nu voiam să risc să mă trezesc faţă în faţă cu Keller. Psihic eram pregătit pentru asta, o doream chiar, dar o parte din fiinţa mea se întorcea pe dos la ideea acestei confruntări. Ruşinat şi trist, la căderea nopţii m-am întors în cartier, fără ca Surey să se fi arătat.

*

Nu pot spune cu precizie cum s-a conturat ideea. Probabil în timpul somnului, acest timp favorabil reculegerii, regăsirii gândurilor, aflării unor contradicţii fecunde, a unor paradoxuri productive... Ceea ce am făcut în cele din urmă a fost să mă trezesc în dimineaţa aceea cu conştiinţa absolut clară a ceea ce aveam de făcut. În câteva minute mă pregăteam şi mă lansam în căutarea caporalului Habid Swamy. Regimentul căruia îi aparţinea nu era cel mai glorios din armatele Indiilor. Era un simplu corp de geniu, soldaţi! Care îl compuneau nu erau destinaţi luptelor în prima linie. Erau recrutaţi nu după calităţile lor războinice, ci mai ales după abilităţile în mânuirea ferăstraielor, ciocanelor, topoarelor şi şurubelniţelor şi sarcinile care le erau încredinţate se rezumau adesea la simple lucrări de tâmplărie. Rătăcind pe numeroase alei şi trecând dintr-o clădire în alta, am sfârşit prin a-l găsi pe Swamy în primele ore ale după-amiezii, în timp ce supraveghea lucrările efectuate de ferăstraiele din atelier. Zgomotul lamei, propulsate de o veche maşină cu aburi,

era asurzitor, dar mult mai uşor de suportat decât particulele de rumeguş care păreau să țâşnească de pretutindeni. Cu torsul gol şi o batistă umezită prinsă în jurul nasului, Swamy mi-a făcut semn să ies de acolo pentru că mă văzuse. Cu o grimasă puțin jenată, după cum am gratificat-o eu, caporalul părea să fi înțeles repede că o nouă excentricitate îmi încolțise în suflet. Fără să ştie sigur la ce să se aştepte, cred că se amuza totuşi pentru că îmi surâse cu dinții săi cariați.

— Vei fi liber să mă întovărăşeşti într-o zonă a oraşului, caporale? l-am întrebat.

— Oricând şi oriunde, domnule locotenent!

Recuperându-şi vesta prăfuită din atelier, se întoarse la mine agitând cheile de la „Daisy”. Ne-am urcat apoi în camionul parcat nu departe de acolo şi am pornit spre oraş.

— Unde mergem, domnule locotenent?

— Misiunea Thomson, am răspuns. Durham Lane, 284. Concentrat asupra condusului, caporalul n-a făcut niciun comentariu. Cu toate că ochii săi urmăreau atent volanul, el o conducea pe „Daisy” cu o viteză înfricoşătoare pe străzile aglomerate ale Calcuttei la aceea oră din zi. Într-un loc plin de pietoni şi vehicule făcu să geamă ambreiajul, înfundându-se pe o străduță paralelă, fără să se preocupe de tarabele care flancau drumul şi rafturile pe care îşi etalau marfa negustorii ambulanți, distrugându-le fără scrupule o bună parte din marfă. Pentru un şofer obişnuit, drumul ar fi însemnat o oră bună de mers, dar lui Swamy îi trebuiră doar vreo douăsprezece minute ca să ajungă în cartierul Misiunii Thomson. Am oprit nu departe de intrarea principală a construcției, o casă lungă, aparent bine îngrijită.

— Şi acum, domnule locotenent? Care este lucrul care vă interesează aici, dacă-mi pot permite să vă întreb?

Am rămas o clipă gânditor, fără să-i răspund.

— Ştii această casă? l-am întrebat la rândul meu. Caporalul clătină din cap în semn de negaţie.

— După cât mi s-a spus, ea adăposteşte în momentul de faţă copii hinduşi. Copii înzestraţi. Aici, li se evaluează potenţialul înainte de a fi trimişi să studieze în Europa. Mai precis la Berlin. Este un cuplu care face mecenat şi care suportă cheltuielile. Românii Dalibor şi Laiime Galjero... Ai auzit vorbindu-se despre asta?

Swamy se încăpăţână să rămână mut, dar dădu încă o dată din cap, negând că ar cunoaşte aceste personaje.

— O nouă promoţie este, după cât se pare, în curs de selecţie. Aş vrea să văd asta un pic mai de aproape... Vii cu mine, Swamy?

Dar caporalul se înfundă în locul său, şi făcu o mutră care îmi arăta că ar fi preferat să rămână în camion. Nu am insistat şi am pornit singur spre intrarea în Institut. Nu aveam niciun plan sigur în minte. De fapt, nu aveam nicio autoritate pentru a efectua vreo anchetă, aşa cum aveam de gând să iac. Gândurile şi sufletul se legaseră totuşi de cuvintele lui Darpân privind presupusele răpiri ale copiilor, vizita făcută de Keller acelor Galjero şi modul în care aceştia susţineau pensionul din Calcutta. Toate acestea compuneau o ghirlandă de fapte care se îmbinau prea bine unele cu altele ca să nu mă intereseze să le privesc ceva mai de aproape. Am socotit deci că doar uniforma mea ar suplini absenţa mandatului oficial şi mă gândisem să îmi justific ancheta de rutină pentru a încerca să vizitez locurile şi să mă lămuresc asupra Misiunii Thomson. Uşa principală era încuiată. Am tras mânerul clopotului care pendula. Mi-a deschis o femeie de vreo cincizeci de ani,

occidentală, purtând un fel de patrafir albastru. Obrazul său era drept, iar părul cenuşiu şi încâlcit era vizibil la capătul unui soi de voal. Picioarele îi erau goale în sandalele vechi de piele roasă. Vârfurile degetelor de la picioare aveau unghii lungi, murdare şi îngălbenite. Aerul său general era acela al unei surori dintr-un ordin laic. M-am prezentat. Uniforma şi-a îndeplinit misiunea pentru că, ceea ce m-a surprins – n-am întâmpinat niciun refuz, nicio încercare de a se sustrage întrebărilor mele. Da, Misiunea Thomson era finanțată integral de cuplul Galjero. Da, ea era dedicată unei opere de caritate, destinată să ajute familiile hinduse mai puțin bogate ca să-şi poată trimite copiii să studieze la şcolile bune din Europa; da, chiar era posibil să vizitez, în măsura în care doream, toate construcțiile. Femeia vorbea engleza cu un puternic accent german. Am întrebat-o care era originea ei, în timp ce mă conducea pe o alee pietruită către edificiul principal – o vastă locuință cu patru etaje vopsite roz.

— Vin din Geneva, mi-a explicat ea. Acolo am fost recrutată de doamna şi domnul Galjero ca, de altfel, aproape tot personalul european din această casă. Am venit prima dată aici în 1933 ca să pregătim prima promoție şi actualmente suntem gata s-o selecționăm pe a doua. Atunci când vom avea contingentul nostru, noi vom putea să plecăm...

M-am mirat de termenul folosit.

— Contingent! am zis eu. Asta pare un pic militar, nu-i aşa? După ce criterii selecționați aceşti copii?

— Pe criterii de inteligență, cinste şi vitalitate. Dar noi nu ținem cont de castele cărora le aparțin. Nici de sexul lor. Vedeți dumneavoastră, noi dorim să formăm elitele Indiei de mâine, domnule ofițer. Această Indie care va fi în sfârşit eliberată de superstițiile şi tradițiile care o înlănțuie şi o

împiedică încă să fie o mare țară modernă, aruncând idolii şi deschizându-se spre progresul ştiinței. Cu aceşti copii crescuți în cultul egalității tuturor oamenilor în fața legilor divine, nu ne îndoim că bătălia va fi în curând câştigată.

— Sora Marietta spune adevărul! India este încă un pământ pentru misiuni, domnule ofițer! Un pământ de misiuni pentru credință. Dar, în acelaşi timp, un pământ de misiuni pentru rațiune.

O voce de bărbat venind din spatele meu era cea care rostea aceste cuvinte. Sora Marietta se opri şi se întoarse ca şi mine. Fără ca noi să-l fi auzit venind în spatele nostru, am văzut un tip cu obrazul prelung şi spân, un individ care ne privea binevoitor cu mâinile pios încrucişate pe piept.

— Sunt Peter Talbot, a spus bărbatul. Responsabil cu Misiunea Thomson în fața generoşilor noştri patroni, cât şi în fața autorităților locale... Cu ce pot să vă fiu de folos, domnule ofițer?

Sora Marietta mă scuti cel puțin să-mi repet explicațiile. În câteva fraze, ea îi relată lui Talbot tot ceea ce inventasem pentru a justifica venirea mea aici. Cuvintele lipsite de o argumentare solidă nu păreau să-l tulbure pe director, care puncta fiecare sfârşit de frază prin clătinări extatice din cap, ceea ce m-a tăcut să mă gândesc la o curcă de curte sau la un duh din basme închis într-o sticlă. Ceea ce făcea Talbot, şi el cetățean elvețian de origine germană, era să aprobe fără rezerve toate cuvintele mele. Aş fi putut jura, că după un timp îndelungat de aşteptări şi speranțe, vizita unui ofițer britanic îl copleşea.

— E cu adevărat trist ceea ce vă spun, domnule ofițer, da, cu adevărat trist, dar guvernul dumneavoastră nu pare să se ocupe cum ar trebui de copiii din coloniile sale... De ce trebuie să se intereseze de particulari, când ar trebui să-

şi întoarcă privirile asupra propriilor acţiuni? Nu aceasta este mai presus de toate sarcina statului dumneavoastră? Ce credeţi?

Nu credeam nimic. Sau, bineînţeles, credeam că omul avea evident dreptate, dar nu venisem aici pentru a discuta politică. L-am informat în termeni cât se poate de diplomatici că aş dori, dacă este posibil, să văd copiii. La etajul al doilea, în marea sală restaurată, Talbot mi-a arătat vreo douăzeci de copii aplecaţi deasupra pupitrelor de şcolari. Un bărbat, un hindus cu turban, ţinea ora scriind pe tabla neagră lista de cuvinte aparţinând vocabularului german. Aruncând o privire rapidă asupra lor, am apreciat că ştrengarii trebuiau să aibă între şapte şi cincisprezece ani, poate puţin peste. Erau aproape toţi atâţia băieţi cât şi fete şi purtau uniforma strictă pe care o descifrasem în fotografia promoţiei precedente pe care Blair mi-o arătase în arhive. Atitudinea copiilor era impresionant de serioasă şi de atentă. Niciunul nu şi-a ridicat ochii spre noi când Talbot şi cu mine am pătruns în sală.

— Învăţământul nostru se face în principal în limba germană. Noi încercăm de asemenea să-i facem pe aceşti copii să se lepede de proastele obiceiuri datorate păgânismului. Dar, din nefericire este o sarcină foarte complicată pentru că hinduismul este un amalgam de tradiţii care nu poate fi înglobat într-o dogmă fixă...

Elveţianul continua să comenteze teologia, dar eu nu-l ascultam, căutând mai ales un mijloc de a-i pune, fără să-l şochez, singura întrebare care mă interesa. După câteva ezitări, m-am hotărât, în sfârşit, să-l întrerup.

— Când este hotărâtă reîntoarcerea copiilor din prima promoţie?

— Asta depinde de caz. Primii se vor întoarce după câteva luni, cel puţin. Alţii îşi vor continua educaţia în

timpul unui an suplimentar. Poate chiar mai mult. Totul este în funcție de rezultatele şi de ambițiile pe care le manifestă față de ei înşişi.

— Presupun, că ştiți, desigur, cum să luați legătura cu fiecare dintre ei?

Talbot nu părea să înțeleagă unde vreau să ajung. Aerul de dezorientare din privirea sa mă făcu să-mi spun gândul pe şleau.

— Domnule Talbot, aş dori să-mi comunicați lista acestor copii şi adresele sediilor sau reşedințelor unde not fi găsiți.

Elvețianul a ezitat într-un fel, înainte de a se lăsa convins. Peste numai câteva minute însă, după ce îmi formulasem cererea, eram în posesia unei liste lungi, dactilografiate, conținând vreo patruzeci de nume de copii bengalezi, în care erau precizate adresele şi ocupațiile părinților acestora, ca şi numele centrelor de educație care îi primea pe fiecare în Germania. Am împăturit repede hârtia şi am strecurat-o în buzunar, în timp ce directorul mă întovărăşea spre ieşire.

— O ultimă chestiune, dacă-mi permiteți.

— Desigur, domnule ofițer.

— Care sunt exact criteriile ce conduc spre selecția acestor copii?

— Condițiile au fost fixate de doamna şi domnul Galjero personal, şi trebuie să vă spun că sunt destul de simple. În primul rând, copiii trebuie să provină din medii modeste – noi acordăm chiar un anumit privilegiu orfanilor sau celor care sunt lăsați în grija unor rude îndepărtate după moartea părinților. În sfârşit, este necesar ca ei să prezinte serioase aptitudini intelectuale native. Nu are importanță dacă au fost sau nu educați. Ceea ce căutăm noi, înainte de toate, sunt predispozițiile. Noi căutăm copii dotați. Chiar supradotați. Este cât se poate de necesar, pentru că noi îi

pregătim să devină luminile Indiei de mâine. În sfârşit, ei trebuie să se bucure de o sănătate bună, pentru că noi nu suntem un dispensar. Pentru asta există alte aşezăminte, înțelegeți?

L-am salutat cu o înclinare din cap şi apoi mi-am luat un rămas bun curtenitor, înainte de a-l regăsi pe Swamy care făcea sute de paşi pe trotuar fumând un îngrozitor tutun negru şi amuzându-se să lanseze fumul în rotocoale, după o geometrie discutabilă. Când mă văzu, stinse repede țigara cu o lovitură de călcâi şi îşi reluă locul la volanul lui „Daisy”, fără să-şi descleşteze buzele. Pe drumul de întoarcere, respectând ierarhia, nu mi-a pus nicio întrebare, dar se răsucea pe locul său şi scotea suspine adânci, astfel încât să mă facă să înțeleg că avea multe de spus. Atunci când ne-am oprit la o intersecție pentru a lăsa să treacă un convoi de căruțe cu lucrători, tentația de a vorbi s-a dovedit mai puternică.

— Nu ştiu dacă e o idee bună, domnule locotenent, se lansă caporalul foarte încurcat. De fapt, eu cred că nici nu sunt de acord!

— Dar, despre ce vorbeşti acolo, Swamy?

— Locul acela... Misiunea Thomson... Mi-ați spus că este un fel de şcoală pentru copii inteligenți, nu-i aşa?

— Da.

— Şi vreți să-l înscrieți aici pe Khamurjee, pentru că ați văzut că poate face mai multe lucruri în acelaşi timp şi pentru că vă gândiți că soția mea şi cu mine suntem prea ignoranți ca să-l educăm într-o manieră convenabilă, nu-i aşa?

Swamy era atât de contrariat de ceea ce-şi imagina el, încât obrazul său rotund nu părea să fie decât o bilă şifonată. Poate că aş fi izbucnit în râs dacă, văzându-l atât de bulversat, nu m-aş fi simțit eu însumi chinuit.

— Dar nu este vorba de asta, Swamy! Niciodată nu m-am gândit să vi-l iau pe micuț. Nici pe Khamurjee şi nici pe oricare dintre protejații voştri, ai să vezi!

Şi, în timp ce liniştit, Swamy porni motorul, am început să-i explic adevăratul scop al vizitei mele în Durham Lane.

— Este un fel de presentiment, vezi tu. Un presentiment pe care, pentru moment, nu mă pot sprijini fără o probă, dar nu-mi place povestea asta cu români selecționând copii aici, pentru a-i trimite departe de familiile lor.

— Acum, că aveți lista acelor copii, noi putem să verificăm uşor dacă se găsesc efectiv acolo unde se presupune că se găsesc...

Swamy era optimist. Această verificare nu s-a dovedit aşa de uşoară. De fapt, a devenit repede imposibilă. Întors în cazarmă, am încercat imediat să dau câteva telefoane în Germania la numerele pe care mi le dăduse Talbot. Din nefericire, comunicațiile internaționale nefiind grozave, am pierdut legătura după numai câteva secunde. Supărările cauzate de tehnică nu făceau decât să întrețină barajul natural al limbilor. Nevorbind germana, nu puteam să fac înțelese decât cel mult mediocru intențiile mele față de interlocutorii adesea puțin plictisiți şi de asemenea, la fel de puțin versați ca şi mine în folosirea limbilor străine. Tentativele mele telefonice se soldară deci cu un eşec.

— Ați face mai bine să le întâlniți părinții, sugeră Swamy, în timp ce eu puneam furios receptorul la locul lui. Cea mai mare parte din ei locuiesc la Calcutta. Să mergem chiar acum!

Prima familie de pe lista lui Talbot era şi cea care locuia cel mai aproape de cartierul militar. Noi am ales-o de comun acord pentru şirul nostru de încercări, dar când ne-am prezentat la adresa indicată n-am găsit niciun fel de

casă ci doar o grămadă de planşee calcinate într-o grădină devenită teren viran.

— Unde sunt oamenii care locuiau aici? întrebă Swamy o vecină ştirbă care curăța legume pe pragul uşii sale.

— Casă arsă, oameni plecați, răspunse bătrâna fără să ridice ochii de la treaba ei.

Ne-am încercat atunci şansele într-un alt cartier, aproape de fluviu şi de atelierele de tăbăcărie. Mirosul care plutea asupra acestui district era îngrozitor. Era unul dintre acelea care îți umflă bronhiile şi care făcea să ți se urce secreția biliară în gură într-un mod de-a dreptul oribil. După vreo douăzeci de minute de bâjbâială groaznică printre străduțele pestilențiale, ni se indică un amărât în zdrențe, care amesteca un piure ca o scoarță tare, abrazivă, într-o cratiță mare de aluminiu.

— Tu eşti cel care are un fiu numit Goropal pe care l-au luat străinii? îl întrebă Swamy în hindi. Ai veşti de la el?

— Da, eu. Dar de ce aş avea veşti de la el? Dacă eu le-am vândut acest băiat, sigur nu este pentru a mai auzi vorbindu-se de el. Nu ştiu ce s-a mai întâmplat cu el şi nici nu-mi pasă.

Swamy a făcut traducerea şi mi-a aruncat o privire cumplită. Am avut sentimentul că îmi prezenta scuze pentru a atenua duritatea cuvintelor compatriotului său.

— Acest om spune că şi-a vândut fiul lui Galjero, nu-i aşa?

— Da, domnule locotenent. După spusele lui, el a primit o sumă frumoasă. Dar a cheltuit deja totul şi nu mai are un alt copil la fel de inteligent ca primul. S-a dus să bată la poarta Misiunii Thomson, dar ei nu mai voiau alți băieți. Prea sălbatici! I s-a spus acolo despre ei.

La fel de dezamăgiți pe cât de enervați, nereuşind să obținem informațiile pe care le doream, am părăsit cartierul

tăbăcarilor. A treia adresă era cea a unui magazin de plante medicinale situat într-o piațetă calmă şi curată, umbrită de arbori mari, cu tulpini uriaşe. Era târziu deja, spre sfârşitul zilei, când am intrat în prăvălie.

unde pe rafturile de bambus se uscau în perfectă ordine buchețele de flori străine, colorate, care saturau aerul cu mirosul lor puternic. Se afla acolo o femeie hindusă înaltă şi frumoasă. Putea să aibă în jur de patruzeci de ani, iar sub trăsăturile ei ascundea un aer înțelept şi blând care el singur părea a fi deja un medicament pentru suferințele sufletului. Totuşi o apatie învăluia obrazul ei imobil. O apatie sau mai bine zis o melancolie. Cu Swamy urmărindu-mă de aproape, m-am apropiat de ea fără să îndrăznesc să-i vorbesc. N-aş putea spune de ce, dar prezența ei mă intimida. Un punct roşu era însemnat între sprâncenele ei. Preț de o clipă, mi-a polarizat toată energia privirii. Swamy însă nu părea atât de tulburat ca mine la vederea acestei siluete, aşa că i-a explicat în hindi rostul venirii noastre. Pe măsură ce caporalul vorbea, vedeam clar cum ridurile deveneau din ce în ce mai adânci pe obrajii şi fruntea femeii. Într-un minut arăta ca şi cum douăzeci de ani ar fi trecut dintr-o dată peste ea.

— De ce nu ați venit decât acum? a spus ea în engleză, când micul subofițer şi-a încheiat preambulul.

Întrebarea ne-a surprins. Swamy şi cu mine am schimbat o privire perplexă, apoi m-am apropiat de femeia care începuse să tremure uşor. Însuflețit dintr-o dată de un puternic sentiment de compasiune, i-am luat mâinile în ale mele. Erau reci şi aspre ca ramurile unui copac doborât în vreme de iarnă.

— Unul dintre fii dumneavoastră a fost luat de un străin, nu-i aşa? am întrebat-o. Şi nu ați mai avut nicio ştire de la

el de atunci. V-ați adresat autorităților, dar nimeni nu a dat atenție plângerilor dumneavoastră. Aşa a fost?

Femeia nu mai avea nevoie să-mi răspundă, vedeam bine în ochii ei că înțelesesem deja toată disperarea în care se zbătea, singură de atâția ani. Totuşi ne-a spus povestea ei, cum înțelesese repede că fiul său manifestă calități pe care puțini alți copii le aveau. Cum, curios fiind privitor la tot ceea ce-l înconjura, învățase să citească singur, ghicind fără ca cineva să-i arate, sensul şi valoarea literelor, calculând repede şi bine, cunoscând toate cele patru operații fără să pună ceva pe hârtie şi reținând pasaje întregi din opere complicate după una sau două lecturi. Şi apoi, cum ea însăşi, văduvă şi fără alt venit decât acest magazin, fusese disperată că nu-i poate oferi singurului ei copil educația pe care o merita, într-un colegiu unde el putea să primească. În sfârşit, de la profesori adevărați, toată ştiința de care sufletul lui era însetat.

— Într-o zi, am auzit vorbindu-se de oameni care caută copii inteligenți ca să le dea o educație bună în Europa, într-o țară despre care nu mai auzisem niciodată vorbindu-se. Asta m-a făcut să mă tem puțin, dar, în acelaşi timp m-am dus să-i văd şi l-am prezentat pe fiul meu. Ei l-au examinat şi i-au pus multe întrebări la care el a răspuns de fiecare dată corect. Oamenii aceia mi-au spus că acceptă să-l ia pe fiul meu şi că era o şansă nesperată pentru el să poată profita de binefacerile unei educații în Europa... M-au felicitat pentru că îl adusesem la ei, înainte de a-mi oferi o mică sumă de bani drept recompensă pentru că fusesem o mamă atât de bună. Am avut încredere în aceşti oameni. Eram mândră de copilul meu, şi, mai ales, bucuroasă pentru el. Atunci l-am îmbrățişat şi i-am cerut să-mi scrie des, pentru că eu ştiu să citesc aşa cum el ştie să scrie. A plecat împreună cu ceilalți şi s-au făcut trei ani de atunci.

Şi din ziua aceea n-am mai primit nicio veste de la el. Dintr-o dată, femeia a început să plângă. Voia totuşi să continue să vorbească.

— De nenumărate ori am sunat la poarta din Durham Lane, dar nimeni nu mi-a deschis vreodată. Apoi am rămas nopți întregi să aştept în fața casei, fără să văd nicio lumină la fereastră. Fără să mai ştiu ce să fac, am mers să vorbesc cu oamenii de la postul de poliție, nu departe de casa mea. Am povestit ce mă adusese acolo şi chiar am insistat ca să mă asculte un agent englez. Nu s-a făcut nimic. Nimeni n-a putut să mă ajute. Acum visez în fiecare noapte că micuțul meu este singur şi dezbrăcat, că cineva îi face rău şi că rătăceşte, tremurând ca un orb într-o țară de tenebre...

Să asculți această femeie povestind istoria şi temerile ei a fost o încercare teribilă. Când am părăsit-o, Swamy şi cu mine, bulversați, simțeam cum un sentiment de neputință şi de nedreptate ne apasă inimile.

— Cred că ați pus mâna pe un iepure gras, domnule locotenent... ar trebui să prevenim autoritățile străine de această dispariție. Vreți să vă conduc la biroul Yard-ului?

Încă odată, era vocea înțelepciunii cea care se exprima prin cuvintele lui Swamy. Şi încă odată eu nu am ascultat-o.

— Să ne păstrăm calmul. Deocamdată nu avem altceva decât o suspiciune din partea mea şi mărturia acestei femei. Este mult prea puțin pentru a te prezenta în fața funcționarilor de poliție ca să-i obligi să declanşeze o anchetă contra unei instituții susținută de oameni puternici. Ne trebuia ceva în plus. Ceva mai concret decât plângerile unor familii din cartierele modeste. Ne trebuie probe!

Probe! Dar ce fel de probe? Şi cum să le obţinem? Aveam, bineînţeles, ideea mea. Şi Swamy mi-o împărtăşea, aşa că din acest punct de vedere nu a fost nevoie de o înţelegere în plus.

— Trebuie s-o facem, domnule locotenent... Este singura şansă pentru noi de a pătrunde în acel loc şi de a descoperi ce se întâmplă cu adevărat.

Nu m-am mai jucat cu cuvintele faţă de caporal. Avea dreptate şi eu ştiam. Ne-am întors la locuinţa sa şi el l-a chemat pe Khamurjee. Cum noi îi cerusem să pătrundă în camera lui Keller, la Hamett, ghemuit într-un cufăr, în ciuda acestei experienţe penibile, băiatul s-a arătat o dată în plus fericit şi nerăbdător să acţioneze.

— Dacă tu eşti de acord, Khami, te voi duce mâine la Misiunea Thomson, unde nişte oameni te vor supune unor probe pentru a-ţi evalua inteligenţa. Vei rămâne acolo, în pensiune, câteva zile, apoi ne vom întoarce să te recuperăm sub un pretext oarecare. Va trebui să ne raportezi tot ce vei observa în acest aşezământ. Dar nu risca nimic şi nu încerca să intri acolo unde nu eşti autorizat să mergi. Noi vrem doar să ştim în ce constă învăţătura care este oferită copiilor de acolo. Vorbeşte şi cu ceilalţi copii şi câştigă-le încrederea... Poate ştiu lucruri pe care nu vei avea timp să le afli decât din gura lor...

Khamurjee ne-a asigurat că înţelesese bine ce aşteptam de la el. A promis că nu va comite nicio imprudenţă, apoi a plecat să se culce ronţăind un mango. Ziua următoare am revenit aici pentru a-l conduce în Durham Lane. A-l ajuta să fie admis la Misiunea Thomson mi s-a părut de o simplitate dezarmantă. Am avut o scurtă întrevedere cu Peter Talbot căruia i-am explicat că hazardul serviciului meu m-a făcut să-mi încrucişez drumul cu un mic indigen remarcabil, despre ale cărui aptitudini credeam că merită

ceva mai mult decât un destin de vagabond în gropile de gunoaie ale oraşului. Directorul m-a asigurat că-l va lua pe protejatul meu sub supravegherea sa directă şi că îl va admite cu bucurie în noua promoție Galjero, dacă va trece cu succes testele cerute. Cu o strângere de inimă, l-am lăsat pe spionul meu, Khamurjee, în grija lui Talbot şi a surorii Marietta, zicându-mi, pentru *a* mă consola că, oricum, copilul va întâmpina mai puține riscuri în incinta protejată de la Misiunea Thomson decât pe străzile rău famate din Calcutta.

*

Nu era decât un pătrat de hârtie albă. O foiță care fusese strecurată pe sub uşa mea în timp ce dormeam. O adresă şi o oră pentru un rendez-vous fuseseră înscrise fără să existe nici o altă mențiune. Niciun nume. Nici cel mai mic indiciu care mi-ar fi putut permite identificarea corespondentului meu. Era o capcană? Era o farsă? Era oare ceva cu adevărat important? Toată ziua m-am chinuit oscilând între trei ipoteze., A venit şi clipa în care a trebuit, în sfârşit, să mă decid. Dintr-unul din sertare am scos o cutie cu cartuşe şi am încărcat metodic butoiaşul vechiului meu Webley pe care îl lăsasem gol de când îmi fusese înapoiat. Încărcat cu gloanțe, revolverul atârna mai greu pe coapsa mea, dar prezența sa, chiar dacă nu voiam să recunosc, mă liniştea.

Am închis uşa camerei, am luat un taxi şi am pornit spre oraş.

Adresa era aceea a unei case mici, fără personalitate, pe o stradă perpendiculară pe Moore Avenue... Niciun nume nu era scris sub butonul soneriei. Am răsucit mânerul grilajului de la intrare, fără să întâmpin vreo rezistență şi am pătruns într-o grădină prost întreținută care se întindea în fața unui imobil cu un etaj, cu jaluzelele rupte,

abia ținându-se în balamale. Protejate de prelate unsuroase, două maşini erau garate într-o parte. Seara cădea, scăldând decorul într-o lumină violetă, nesigură. Dacă afară încă se putea vedea, interiorul locuinței era scufundat în întuneric. Nicio lumină nu pâlpâia totuşi în acest pavilion necunoscut. Am strigat. Niciun răspuns! Am făcut câțiva paşi. Din prudență am desfăcut apărătoarea care închidea tocul revolverului meu şi am înaintat până la maşini, încercând mereu să merg astfel încât tălpile să nu-mi scârțâie pe pietriş. În dreapta mea. În arbori, s-a simțit o mişcare care m-a făcut să sar şi să-mi scot arma. Nu era decât o mică maimuță care se speriase la venirea mea şi care se înfundase în frunziş la apropierea mea, sărind din creangă în creangă pentru a se adăposti în vârful unui pom.

Cu inima bătând, impresionat de tăcerea grea care învăluia această casă, am urcat şirul de trepte care porneau din peron. Uşa de la intrare era întredeschisă. A scârțâit când am împins-o. În fața mea se deschidea un culoar sumbru. Ochii mei nu puteau vedea la doi paşi. Am pipăit peretele, în căutarea unui întrerupător, dar cel pe care l-am găsit a funcționat în gol. Nu aveam la mine nimic pentru a face lumină, nici lanternă, nici chibrituri... Am strigat din nou. Zadarnic. Resemnat că va trebui să explorez de unul singur acest loc pustiu, am mai avansat puțin. Un miros de umezeală şi de putrefacție plutea în aer. Asta nu m-a alarmat totuşi, pentru că înțelesesem deja că în India climatul macină doar în câteva zile o casă nelocuită şi poate să dea un aspect de ruină oricărei construcții a cărui întreținere este neglijată chiar şi pentru un timp scurt. Am intrat în prima încăpere aflată în dreapta. Era o bucătărie mică, echipată cu o sobă, o rezervă de lemne, bufete şi o chiuvetă mare. Am scotocit

până când am găsit o cutie de chibrituri şi o lumânare. Aveam lumină acum, aşa încât mi-am continuat explorarea. Am găsit alimente într-un dulăpior cu plase de sârmă. Cafea, legume în conserve, ciocolată, sticle de bere... Desigur, hrana unui occidental. O cuvertură fusese aruncată pe o veche canapea de piele şi lenjerie bărbătească se usca pe umeraşele care fuseseră neglijent agăţate de spatele scaunelor. Am aruncat o privire rapidă asupra veşmintelor. Evident acestea aveau măsuri diferite, dar niciun fel de etichetă. Nicio monogramă pe buzunarul de pe pieptul cămăşilor, nici numele croitorului... Nimic care să-mi permită să identific apartenenţa sau provenienţa lor. La etaj nu exista decât o singură cameră fără ornamente şi o minusculă sală de baie. Două pensule, două aparate de ras, un singur flacon de colonie... Şi apoi pansamente în coşul din gunoi. Şi un baston sprijinit de perete. Văzusem deja acest obiect în mâinile umflate ale omului cu pălărie care şchiopăta din vina mea. Surey! Acesta era reperul pe care îl luase pentru a o supraveghea pe Keller la Calcutta! Totul avea acum o explicaţie. Celălalt om care locuia şi el aici trebuie să fie locţiitorul său. Dar unde erau ei? Şi pentru ce aleseseră gestul de a-mi strecura un carton pe sub uşă? Erau atâtea întrebări la care nu aveam încă răspuns. Acum, liniştit fiind pentru faptul că ştiam unde mă aflam, am ieşit din casă şi m-am aşezat pe scări cu lumânarea alături. Am răsuflat o clipă. Un miros pe care nu-l remarcasem la sosire îmi irită deodată nările. Un miros de carbon, de ars. Privirea mi-a alunecat spre margini. Aveam un presentiment. Cu inima bătând, am luat lumânarea, am coborât scările, am smuls violent husa care acoperea prima maşină şi am deschis portiera din spate. Mirosea puternic. La lumina lumânării

am văzut un leş înnegrit, chircit pe banchetă. Un leş care până de curând fusese o flintă umană.

*

Hardens era prezent. Revenise cu mine şi cu prima noastră echipă care scotocea prin casă. Morfolindu-şi țigara, părea că vrea să mă vadă.

— Ți-am spus să faci totul uitat, Tewp. Aşadar totul e atât de complicat?

— Dezolat, domnule colonel. Dar nu eu am fost cel care a mers să caute hârtia pe care Surey mi-a strecurat-o sub uşă.

— Ştiu că te întreb pentru a zecea oară: nu ai nici cea mai mică idee despre ceea ce voia?

Ceva mă reținea să stau de vorbă cu Hardens. Personal nu găseam nicio rațiune în a mă destăinui lui, ştiam că, după Surey, oamenii din MI6 din Calcutta unelteau ceva. Bineînțeles, eu nu împărtăşeam această idee, dar escapadele nocturne în afara puşcăriei şi modul destul de puțin protocolar care condusese la întâlnirea mea cu agentul din Delhi făceau ca, în acest caz, să încerc să rămân evaziv.

— Nici cea mai mică idee, domnule colonel. Surey a venit să mă vadă în închisoare. El este cel care a reluat supravegherea lui Keller şi a găsit nu prea clar raportul pe care îl făcusem. Voia precizie, asta e tot.

— Şi nu l-ai mai revăzut de atunci?

— Nu, domnule colonel, am afirmat eu cu convingere, fericit că nu trebuie să mint.

— Ciudat...

Eram acolo, amândoi, încălzindu-ne spinările la soba din bucătărie în care făcusem focul. Lumina se aprinsese. Unul dintre tipii din echipa care cerceta casa remarcase firele agățate de contorul electric şi să le rebranşaşe. Găsisem un

alt corp în cealaltă maşină, în aceeaşi stare. Trebuia să fi fost vorba de asistentul lui Surey. La o primă privire noi nu putusem descrie cine era, dar aceasta nu avea nicio importanță. Speram ca aceşti doi nefericiți să fi fost omorâți înainte de a li se da foc. Dar văzând pozițiile în care fuseseră găsite corpurile lor aceasta mi se părea puțin probabil.

— Cine i-a ucis, după părerea ta, locotenent Tewp?

— Primul răspuns care îmi vine în minte este Ostara Keller. Evident. Dar fără a avea o probă, nu putem face nimic împotriva ei.

— Putem totuşi să o arestăm pentru a o interoga, şuieră Hardens.

— Ar fi ilegal. Politic vorbind, aceasta riscă să ne creeze mari probleme. Să nu uităm că garantul moralității ei este consulul von Salzmann în persoană. Dacă ne vom atinge de protejata lui, obligat se vor face valuri...

Hardens se încruntă. L-am văzut strângându-şi pumnii. Cred că în clipa aceea murea de dorința de a-şi simți palmele sale mari în jurul frumosului gât al pretinsei jurnaliste de la *Der Angriff.* În timp ce cinci sau şase indivizi terminaseră de scotocit casa, am vrut să-mi golesc mintea de orice, făcând o cafea. Apoi, în vreme ce noi, tăcuți, încercam să ne înmuiem buzele în băutura fierbinte, un sergent a venit să ne vadă. Găsise ceva.

— Era înfundat sub o grămadă de frunze în spatele casei. E gol, are doar câteva pete de rugină. Nu e acolo de mai mult de trei zile...

Obiectul de care vorbea era un bidon de tinichea cu inscripții în germană şi ideograme care puteau sugera proprietarul lichidului consumat.

— Revelator fotografic. Inflamabil... spuse Hardens.

— Am văzut bidoane de genul acesta la Keller când i-am scotocit prin cufere...

Ne-am privit consternați.

— Crezi că ea le-a folosit pentru a arde cadavrele? a întrebat colonelul.

Eram perplex.

— Este o probabilitate mare. Chiar dacă un bidon ca acesta nu conține destul combustibil pentru a transforma în cărbune doi oameni în putere.

— Poate că a lăsat altele pe undeva prin grădină... Continuați să căutați cu toții, sergent. Cu ceea ce ai găsit, deja ai făcut o treabă bună.

Umflându-se în pene, sergentul se întoarse să inspecteze grădina. Hardens își pironi privirea în a mea şi trase un bobârnac bidonului gol, făcându-l să răsune.

— Poate spune von Salzmann ce vrea el. Noi avem dovada noastră.

Totul a fost hotărât în câteva minute. Keller trebuia arestată imediat. Chiar dacă noi făceam o greşeală, era timpul să avem o discuție serioasă cu fata. Cei doi oameni însărcinați cu supravegherea ei trebuie să îi fost carbonizați. Ea nu putea să nu fie amestecată. Hardens ne-a luat cu el şi ne-am întors cât de repede am putut în „Marile Apartamente” unde am plănuit cel puțin o oră operația de neutralizare a domnişoarei Keller. În timp ce verificam acuzațiile care planau asupra ei din punct de vedere juridic, Hardens a convocat echipa căpitanului Norrington, o grupă de „bandiți” veseli din „Beretele Roşii” obişnuiți cu acțiunile în forță. Hardens a făcut prezentările urgent.

— Locotenentul Tewp cunoaşte fata pe care trebuie s-o prindeți. Va veni cu voi.

Norrington mi-a aruncat o privire, fără să-şi ascundă dispreţul faţă de statura mea firavă. Este adevărat că pe lângă trupul său înalt de şapte picioare şi o greutate de o sută cincizeci de livre, cu o carnaţie roz ca a unui copil din Costwold, eu trebuie să fi apărut ca un băieţandru de opt ani. Ceilalţi membri ai echipei arătau ca nişte dulăi înfricoşători.

— Toţi joacă rugby. Niciunul cricket! Zise Norrington. Iată-i: Grant, Dickinson, Gilly, Armstrong, Delawney, Wart, Queer, Liman şi Colson, haita mea de câini credincioşi...

Hardens m-a însărcinat să fac o scurtă prezentare a lui Keller. I-am schiţat la repezeală un portret, fizic cât mai precis, pentru ca fiecare să-şi fixeze silueta ei în cap şi am insistat asupra calităţilor profesionale pe care i le intuiam.

— După cât ştim despre ea, această fată aparţine de SD Ausland, serviciile speciale naţional-socialiste pe care le conduce Reynhard Heydrich. Aceşti oameni sunt foarte bine antrenaţi, fac dovada unui redutabil simţ de adaptare şi nu au scrupule în a face uz de arme. Când am scotocit în camera ei n-am găsit decât o lunetă Mannlicher. Nicio armă completă de foc. Mai mult, nicio armă albă. Ceea ce înseamnă că nu poartă cu ea sau la ea ceva ce nu ştie să mânuiască. Noi nu ne gândim că ar putea avea complici în hotel. Este totuşi o eventualitate pe care nu putem s-o înlăturăm. Ceea ce ar trebui să facem este să o scoatem cât mai repede de la Hamett, fără să-i lăsăm timp să ceară ajutor. Dacă, din nefericire, vă găsiţi faţă în faţă cu ea nu o lăsaţi să vă muşte, să vă zgârie sau să vă tragă de păr...

Serioşi ca nişte popi, până la această din urmă remarcă, oamenii lui Norrington izbucniră într-un hohot de râs. Mi-am muşcat limba pentru că rostisem această atenţionare pe care doar eu singur o puteam înţelege.

— Nu te nelinişti, Tewp. Această „Friţă” n-o să fie lăsată să ne tragă de limbă, spuse căpitanul cu un surâs larg şi bătând apoi din palme pentru a restabili calmul printre ai săi.

— Cred că ar trebui să ne înarmăm cu o seringă şi o doză de soporific... Ar fi mai prudent, am insistat eu.

— Soporificul este ăsta, mi-a tăiat-o Norrington, arătându-mi pumnul închis. Dacă domnişoara se zbate, se va trezi cu o cumplită durere de cap. Asta e tot! Ai terminat informarea, locotenente?

— Am terminat, dar...

— Atunci să pornim! În patruzeci şi cinci de minute această fată va fi smulsă din patul ei, încătuşată şi adusă la cartierul general, domnule colonel...

Au urmat saluturile regulamentare. Norrington m-a luat de umăr şi m-a făcut să cobor în pas rapid scările „Marilor Apartamente”. Un camion şi o maşină de la comandament ne aşteptau deja afară.

— Tewp, dumneata urci cu mine, ceilalţi în Bedford, şi ne urmaţi.

Norrington era în acţiune. Mă întrebam cu ce avea să-şi umple zilele acest monstru de energie când urma să nu mai aibă nicio acţiune serioasă de condus.

Şoferul a întors cheia în contact şi a apăsat pe accelerator. În plină viteză, am intrat în incinta cartierului, lăsând totuşi timp gărzilor să ridice bariera la trecerea noastră.

— Sunteţi hotărât să nu conduceţi operaţia cu prea multă blândeţe, nu-i aşa, căpitane? i-am spus lui Norrington, în timp ce el verifica piedica revolverului său Sten.

Nu am obţinut decât un mormăit. Aparent, lui Norrington nu-i păsa de opinia sau de judecata mea.

Compania mea nu-i făcea plăcere în mod deosebit. Nu mă luase cu el decât pentru că primise ordin. Am aruncat o privire spre ceas. Încă nu era miezul nopții. Orele pe care le petrecusem în casa în care îl găsisem pe nefericitul Surey mi se păruseră interminabile.

— Socotiți cu adevărat că e bine să vă prezentați la Hamett cu comandoul dumneavoastră, înarmați cu toții până în dinți, căpitane Norrington?

— Ai risipit cinci minute prețioase din timpul nostru pentru a ne pune în gardă, nu-i aşa, locotenente? Ei bine, fii fericit: noi am luat avertismentul dumitale în serios. Nu vreau să-mi frământ creierul pentru a imobiliza cu blândețe această grație. Intrăm, urcăm, spargem uşa şi o îmbarcăm. În cinci minute totul va fi gata.

Trebuie să recunosc totuşi că Norrington avea meritul să treacă uşor peste problemele complexe. Era tipul de om care primea imediat aprobarea sufletelor simple. Un om care nu disprețuia subtilitatea, dar ale cărui obiceiuri, educație şi caracter îl făceau să prefere mai ales acțiunile violente. Fără îndoială că se simțea în largul lui în armată. I-am indicat şoferului aleea laterală pe care petrecusem atât de multe ore în Chevroletul supraîncălzit. Am oprit, Bedford-ul a încercat să se aranjeze în spatele nostru. Norrington a vrut să se repeadă afară din maşină, dar eu l-am ținut de mână.

— Aşteptați! Eu ştiu care sunt ferestrele camerei ei. Lăsați-mă să arunc mai întâi o privire. Vreau să verific dacă e lumină înăuntru.

Fără să-i las timp să-mi răspundă, am deschis portiera şi, cu paşi mari şi rapizi, am parcurs cele câteva duzini de yarzi care mă separau de acea stradă transversală spre care dădeau ferestrele de la camera 511.0 lumină galbenă, slabă, licărea prin geamuri.

— Arde o lampă în camera ei, l-am anunțat pe Norrington. Trebuie să fie şi ea acolo.

— Bine! Acum să mergem!

A şuierat scurt în direcția camionului şi echipa sa de şoc a sărit din Bedford. Nouă oameni în uniforme de campanie, cu arme uşoare în mâini. Operațiunea nu era un model de discreție.

— Gilly, Delawney, voi rămâneți în fața intrării, aproape de tipul cu galoane care face temenele în fața tuturor. Ceilalți să ne urmeze.

În pas alergător, am sărit peste locul care separa aleea laterală de intrarea principală în hotel. În timp ce oamenii desemnați de căpitanul lor se plantau afară, aproape de portarul înspăimântat, am împins aripile batante ale uşii rotative. Era douăsprezece şi un sfert noaptea, şi, în sala de bal de la parter, marea orchestră umplea aerul cu toate alămurile sale, iar noi eram constrânşi aproape să urlăm unul la celălalt pentru a ne face înțeleşi.

— Armstrong, Dickinson, Grant, chemați ascensoarele şi blocați-le la nivelul ăsta, zbieră Norrington. Când cele trei ascensoare vor sosi, ceilalți vor urca împreună cu Tewp şi cu mine pe scară la al cincilea etaj. Vom coborî fata pe aceeaşi cale.

Transpirând de nelinişte, cu ochii holbați de uimire, un portar îmbrăcat în negru se apropie de noi.

— Domnilor, vă rog, ce înseamnă toate astea?

Prins de valul de energie degajat de trupa noastră şi nevrând să mă dezmint, am luat frâiele în mâini.

— Operațiune de securitate internă, domnule. Nu vă neliniştiți, suntem înarmați cu toate autorizațiile legale şi în cinci minute, nu mai mult, vom dispărea. Totul va fi bine...

Cu siguranță mai impresionant de gabaritul oamenilor lui Norrington decât de micul meu discurs, portarul bătu în retragere în spatele tejghelei de recepție, fără să mai îndrăznească să spună nimic. Intrând pe o uşă laterală, o servitoare a început să urle văzând armele din mâinile soldaților şi scăpă jos platoul de argint pe care îl ducea, iar acesta produse un sunet strident. Agasat, Norrington ridică ochii spre cer.

— Nu mai vin odată ascensoarele alea? urlă el pentru a-şi exprima atitudinea.

Două cabine din trei au coborât şi au fost blocate. A treia se lăsa aşteptată. A sosit în sfârşit şi uşa s-a deschis. Înăuntru erau două cupluri în costume de seară. Presați de moment, militarii îi traseră pe nefericiți de mânecă. Au urmat proteste. S-au auzit strigăte. Am auzit pârâind cusăturile în timp ce un tânăr în smoching a fost proiectat la pământ cu un pumn în plin obraz. Atmosfera din hol începea să devină de nesuportat. Am remarcat că, alertat de harababura din hol şi de cheflii venind în goană din sala de bal, portarul puse mâna pe telefon, fără îndoială pentru a informa direcția privitor la evenimente.

— Nu trebuie să pierdem timpul, căpitane. Să urcăm înainte ca întregul hotel să fie asmuțit asupra noastră!

Norrington a făcut un semn oamenilor să ne urmeze. Am urcat câte patru trepte pe scară până la camera 511. Ajungând pe palier, un pic lipsit de suflu, cu inima bătând, am propus să plec în recunoaştere, dar luptătorul care conducea asaltul voia să urmeze tactica sa simplă.

— Fără mofturi, Tewp. Se deschide uşa în forță şi gata! Queer, Colson. Să spargem zăvorul de la 511.

Două „Berete Roşii", cele mai masive din grup au trecut înaintea noastră şi s-au plasat pe poziție. La semnaiul lui Norrington cei doi s-au aruncat într-o sincronizare

perfectă, cu toată greutatea, asupra uşii din lemn de la apartamentul lui Keller. Lovite de cele două sute de livre de muşchi şi oase, fibrele de lemn au trosnit ca o nuieluşă de balsa sub degetele unui copil. Basculând spre camera unde dormea austriaca, Querr şi Colson au căzut cu zgomot la pământ, în timp ce, păşind furios peste corpurile lor încâlcite, Norrington a intrat în camera unde nu era aprinsă nicio lumină. Am vrut să înaintez şi eu, dar unul dintre oamenii care asigurau retragerea m-a reținut.

— Căpitanul a spus că trebuie să rămâneți în spate, domnule locotenent.

Începusem să mă zbat pentru a mă elibera din mâinile de fier care mă țineau pe loc, când un strigăt a răsunat din camera 511. Un strigăt de surpriză în fața primejdiei scos din pieptul unui bărbat. A urmat o scurtă rafală de pistol mitralieră, apoi s-au auzit două zgomote înfundate provenind dintr-o armă de foc. Dintr-o dată, soldatul Liman s-a lăsat pe vine luând la ochi uşa desfundată. Am scos Webley-ul meu şi am înaintat încet cu spatele la peretele exterior al camerei. Wart, ultimul om al lui Norrington, era lungit pe culoar şi proptit cu umărul în crosa Sten-ului său. Niciun zgomot nu mai provenea de la 511. Am făcut încă un pas. Apoi altul. Intrarea în apartament era la trei paşi de mine. Cu dosul mânecii mi-am şters sudoarea care îmi aluneca de pe frunte şi-mi picura în ochi. Voiam să-l strig pe căpitan, dar gâtul îmi rămăsese uscat. Şi apoi la ce bun? Ştiam deja ce se întâmplase.

Pătruns de o inspirație profundă, am păşit deodată peste rămăşițele uşii făcută țăndări şi am pătruns în antreu unde ştiam – simțeam mai ales – Ostara Keller aştepta cum aşteaptă un măcelar următorul animal care trebuie doborât. Şi acest animal eram eu! Vestibulul era întunecat,

luminat cu zgârcenie de lămpile de pe culoar. Nu aveam nicio grijă pentru deplasarea mea de acum pentru că memorasem perfect geografia locului. Unde se putea ascunde Keller? În spatele perdelelor? În spatele unei mobile? Am căutat un întrerupător, dar mâna mea nu a simțit decât mângâierea peretelui neted. Fluturând arma aşa cum un preot şi-ar agita crucifixul înaintea lui pentru a exorciza demonii, am mai avansat puțin. Un |>as. Apoi altul. Mi-am ciulit urechile pentru a percepe o răsuflare, un horcăit, un suspin. Dar în cameră nu se auzea niciun sunet ieşind dintr-un piept uman. Am auzit zgomotele venind de afară. Vocile de pe culoar mi-au perturbat concentrarea. Alertați de zgomote, clienții şi membrii personalului hotelului se simțeau obligați să vină să afle noutățile. Nu era sigur că soldații puteau să-i oprească, în câteva secunde, un minut poate, se vor îngrămădi la uşa camerei 511. În ciuda prudenței necesare, trebuia acționat repede. Am făcut încă un pas în cameră şi apoi privirea mi s-a oprit asupra unui corp întins pe jos. Un corp lung de bărbat, întins în spatele unei canapele. Am recunoscut ceafa scurtă, plină de cute a lui Norrington. O băltoacă de sânge lucea sub el. Un ajutor era prea târziu acum pentru el...

În timp ce întindeam cadavrul, vederea mea periferică prinse un tremurat uşor în voalurile perdelei, cu o fracțiune de secundă înainte ca Keller să dea la o parte draperiile şi să sară dintr-o dată înaintea mea țintindu-mi pieptul cu o lovitură largă de pumnal. Am avut reflexul să mă aplec înapoi şi aceasta mi-a salvat viața pentru că fata vizase o lovitură sigură la baza sternului. Puțin dezechilibrat, am reuşit să-mi ridic Webley-ul la înălțimea obrazului ei şi, cu un reflex de autosupraviețuire, am apăsat pe trăgaci. Gura revolverului nu s-a aflat la mai

mult de câțiva centimetri de fruntea lui Keller. Nimic n-o mai putea salva. Întregul mecanism al tijelor şi arcurilor s-a pus în funcțiune. Cocoşul a basculat în timp ce butoiaşul încărcat înregistra o rotație din şase pentru a plasa cartuşul în fața percutorului. Vedeam clar trăsăturile regulate ale lui Keller, în fața mea, trăsături iluminate de o rază de lumină care cădea, nu se ştie de unde, şi intuiam oribila sfâşietură care urma să-i desfigureze obrazul.

Dar nu s-a produs nimic altceva decât un clinchet de metal. Un defect neprevăzut – revolverul n-a vrut să funcționeze. Cum zgomotul mat al piesei a sunat sinistru.

un zâmbet răutăcios a apărut pentru un moment pe buzele agentei SD, apoi a trecut imediat la atac proiectând o lovitură de picior spre tibia mea, imediat sub genunchi. Durerea m-a făcut să urlu. Am căzut greoi la pământ, scăpând chiar revolverul din mână. Înjurând, am ținut totuşi să mă redresez când Keller venea asupra mea ca o harpie, dar m-am răsturnat sub ea în timp ce genunchii săi îmi pătrundeau în coaste. Cu una din mâini îmi strânsese gâtul ca un cleşte, iar cu cealaltă ridicase cuțitul spre pieptul meu, în dreptul inimii. Aşezată călare pe mine, cu ochii debordând de o ură de gheață, Keller nu-mi lăsa nicio şansă de a o învinge; o ştiam. Neglijeul pe care îl purta se desfăcuse în timpul încleştării şi lăsa să i se vadă sânii frumoşi, goi care străluceau în febra luptei. Instinctiv am întors capul într-o parte ca să nu iau cu mine această viziune în împărăția umbrelor, când dintr-o dată în dreapta mea a apărut o siluetă. Ținându-şi Sten-ul de țeavă. Liman lansă o lovitură violentă de crosă, în arc de cerc, spre tâmpla lui Keller care a fost brutal înlăturată şi proiectată pe sol. În ciuda extremei violențe a şocului, aceasta s-a ridicat înainte ca eu să-mi regăsesc întreaga forță. Stăpânindu-şi încă din plin toate capacitățile, Keller azvârli

cu o precizie mortală pumnalul direct în carotida nefericitului soldat, care muri înainte chiar ca trupul său să se prăvălească de-a lungul peretelui, spărgând o consolă de tek şi vasul plin cu flori albe de deasupra. Totul s-a derulat foarte repede. Keller nu a mai pierdut timpul să mă înşface, preferând să iasă, alergând pe culoar pentru a scăpa. Era o hotărâre nebunească. Ştiam că încă unul dintre membrii echipei Norrington rămăsese la intrare pe palier cu pistolul îndreptat spre uşa 511. Am strigat cât am putut de tare, atrăgându-i atenția.

— Wart! Iese! Iese! Deschide focul! Trage!

N-am văzut nimic din ceea ce s-a întâmplat, pentru că încercam încă să-mi recapăt poziția verticală, fiind singurul în viață printre cele patru cadavre ale plutonului Norrington. S-au auzit câteva strigăte, apoi o explozie asemănătoare cu a unei grenade. Am recunoscut vocea lui Wart. Reuşind să-mi recuperez revolverul din devălmăşeala din încăpere, m-am repezit pe culoar, unde o mână de civili stăteau pe lângă pereți, cu brațele deasupra capetelor şi ochii plecați în timp ce ultimul din plutonul „Beretelor Roşii”, cu obrazul însângerat, mâinile pe ochi, gemea rostogolindu-se pe jos. La celălalt capăt al palierului, Keller câştigase deja teren pentru a se lansa pe scara mare, cu aripile detaşate ale vaporaşului său veşmânt negru fluturând în spatele ei ca aripile unui corb. Era imposibil să-mi pierd timpul, secunde prețioase, de altfel, încercând să examinez rănitul, atins în plină figură de explozia Sten-ului său – prinderea austriecei era cel mai important lucru din toate. M-am repezit în urmărirea ei, cu arma în mână, inutilă probabil, dar dură şi liniştitoare. Sărind treptele în zbor, am reuşit să iau fugara la ochi şi să deschid focul. Lovitura a pornit, de data asta, dar glonțul s-a lovit de perete departe, deasupra lui Keller. Am apăsat din nou pe

trăgaci încercând să-mi controlez mai bine tremurul brațelor şi să-mi blochez respirația ochind fata în mijlocul spatelui. Nu era prea departe – la ceva mai mult de douăzeci de picioare, aproximativ distanța dintre capul şi coada unui autobuz londonez, dar cu toate astea, am greşit. Am văzut cum impactul plumbului a făcut să țâşnească o jerbă mare de tencuială din spatele şi din dreapta țintei, înnebunit, am renunțat să mai folosesc arma. Fie că pistolul nu era bun, fie că un noroc supranatural o proteja în mod inexplicabil pe Keller, era evident că Webley-ul era inutil în această vânătoare. Am continuat deci să cobor scara, strigând tot felul de injurii prosteşti la adresa acestei femei, care cu toate că era încălțată cu papuci cu toc reuşea să se mişte cu rapiditatea şi agilitatea unei pisici.

Detunăturile şi strigătele îi făcură să urce spre noi pe doi dintre polițiştii militari însărcinați de Norrington cu supravegherea ascensoarelor. I-am văzut holbând ochii în timp ce spre ei se îndrepta fantoma unei tinere femei semidezbrăcată şi în timp ce casa scării răsuna de ordinele mele de a nu folosi armele pentru arestarea agentului SD. Nu a folosit niciun avertisment. Dickinson a apucat Stenul, vrând să tragă o rafală, dar cartuşul a explodat în camera de percuție ciuntind burta şi vintrele nefericitului, schijele de fier împrăştiindu-se ca acelea ale unui şrapnel. Armstrong a fost şi el tentat din nefericire să-şi armeze puşca pentru a face primul glonț să intre pe țeavă, dar cocoşul, parte integrantă a armei, a rămas cu încăpățânare înțepenit. Keller n-a întâmpinat nicio greutate în a se debarasa de soldat, făcându-l să basculeze peste balustradă cu o lovitură de umăr. Cu un înspăimântător trosnet de vertebre, „Bereta Roşie” a căzut înscriind un unghi prost şi nu s-a mai sculat.

Keller ajunsese deja la parter. Nu mai eram decât eu cel care o putea opri, cu toate că exista încă un om în holul de la intrare şi alţi doi afară, în faţa uşii rotative, în ciuda furiei care se dezlănţuise în hotel, orchestra continua să interpreteze ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Alămurile, timpanele, viorile făceau să strălucească dulcile lor flori sonore ce contrastau violent cu dezastrul al cărui teatru devenise hotelul. La zgomotul exploziei de pe scară au apărut cei doi soldaţi de pază la intrare. Keller i-a văzut, poate, pentru că a luat-o oblic la dreapta pentru a se lansa în sala de bal ca o înotătoare bună înotând bras pe valurile unei mări. Dezarmată, nu putea lua ostatici pentru a-şi proteja ieşirea. Dansând sub cele trei enorme lustre de cristal, mulţimea putea în schimb să-i împiedice ieşirea, s-o sufoce. Delawney a fost mai rapid decât mine şi a pornit pe urma fetei, fără ca eu să-i pot interzice folosirea armei. L-am auzit urlând, aproape lătrând, o învălmăşeală de cuvinte pe care nu le-am înţeles clar, dar care trebuiau să reprezinte un ordin. În timp ce intram la rândul meu în vasta sală, a tras o rafală lungă de şapte sau opt cartuşe care, toate au lovit plafonul, unele ricoşând în cristalele unei lustre, sfărâmând în aşchii fine, de sticlă, globurile ale căror legături au cedat sub presiunea conjugată a undei de şoc. Masa enormă s-a spart pe podea într-un zgomot de bombă dar, printr-o minune, nu a lovit nicio persoană. De fapt, totul nu a fost altceva decât o panică uriaşă. Ieşirile au fost luate cu asalt. Înghesuite, lovite, răsucite în toate sensurile de mişcările mulţimii, persoanele mai slabe, mai puţin active sau pur şi simplu mai puţin norocoase au fost călcate în picioare cu sălbăticie. Orchestra încetase să cânte, bineînţeles, şi muzicienii, la fel de panicaţi ca dansatorii îşi foloseau instrumentele drept bâte pentru a-şi crea cât mai repede un loc de trecere spre cele două uşi de

ieşire. Unde era Keller în această debandadă? Era imposibil de văzut. Neglijeul ei negru cu arabescuri fine era greu de distins printre rochiile de seară şi mişcările dezordonate ale mulțimii îngrămădite, fiind protejată mai bine decât dacă ar fi reuşit să se întoarcă în pântecul mamei.

Lăsându-l pe Delawney să-şi mai încerce norocul şi rugându-mă în sinea mea ca el să nu încerce să provoace din nou o catastrofă cum fusese cea provocată de Sten-ul său, am revenit în încercările mele de a o urmări pe Keller atacând trecerile laterale, în ipoteza că ea avea să le folosească. A trebuit să-mi croiesc drum cu coatele şi pumnii prin această gloată pe care împuşcăturile şi dezintegrarea lustrei de cristal o umpluse de panică. Am pierdut timp căpătând lovituri serioase în coaste şi în glezne, dar, în acelaşi timp am reuşit să impresionez mulțimea agitându-le tuturor Webley-ul sub nas şi am putut, în sfârşit, să regăsesc intrarea principală în hol. Recuperându-l în trecere pe sergentul Grant, l-am luat cu mine pe culoarul care ducea la sala de dans.

— Sunt două porți, supravegheaz-o pe prima, eu o iau pe a doua! am urlat la subofițerul care părea prea impresionat de turnura pe care o luaseră lucrurile.

— Dumnezeule, cu ce sau cu cine seamănă fata asta, domnule locotenent? avu el prezența de spirit să mă întrebe.

— E blondă, înaltă şi poartă un neglijeu de mătase neagră cu motive aurite...

Eram conştient că descrierea. Nu valora nimic, dar era tot ce puteam face în clipa aceea... Ar fi fost nevoie de un miracol care s-o facă pe Keller să dovedească proasta intuiție să apară înaintea mea. Ştiam că mă recunoscuse. Ea mă cunoştea de mult timp şi, cu siguranță, nu mă uitase după crepusculul sinistru de la râul Hoogly.

Miracolul nu s-a produs. Şuvoiul de oameni scăpați din dezastru s-a subțiat, înainte de sfârşi cu totul, dar nicio siluetă semănând cu spioana lui Heydrich nu s-a arătat în fața ochilor mei. Sergentul din poliția militară mi-a aruncat o privire plină de dispreţ, căreia nu i-am putui răspunde decât ridicând neputincios din umeri. I-am făcui un semn noului meu acolit sugerându-i că ar trebui să ne întoarcem să cercetăm sala de bal pentru că rămăsese o şansă ca ea să se ascundă încă acolo. Suspinând – mă temeam de asemenea că voi găsi cadavrul soldatului care rămăsese pe loc – am revenit în salon. La stânga mea lustra strălucea, sclipind ca o piramidă din cristale de sare La dreapta, estrada orchestrei nu era decât un munte de pupitre, de partituri răvăşite, de instrumente abandonate în cele mai neaşteptate locuri, de sticle sparte... Aşezat ş: cu spatele rezemat de un picior al pianului, un tip masiv cu o vestă albă, se ținea de cap apăsând o batistă pe tâmplă printre degetele sale se prelingea sânge. Ceva mai departe un om slab cu părul roşu ajuta o doamnă în vârstă să st ridice. Urlând de durere, sărmana părea serios rănită. Ic şi colo, câte un grup de alte personaje se zbăteau mă mult sau mai puțin anemic pe frumosul parchet lustruit bătând din brațe ca înotătorii pierduți în valurile înalt (ale mării. Ridicând fețele de masă cu vârful Sten-ului său, soldatul Delawney verifica spațiul de sub mese Fălcile sale erau crispate; mâinile strânse pe armă. An observat că degetele i se albiseră. În timp ce înaintau spre el, un suflu de proaspăt m-a lovit dintr-o dată îi obraz. În fața mea, printr-o fereastră înaltă, intra vântu nopții. O masă, poate un scaun fuseseră aruncate prii sticlă pentru a permite cuiva dispariția rapidă prin grădină O bucată de țesătură rămăsese agățată pe unul dintre colți de sticlă de la

marginile uriaşei găuri. Nu era mare lucru Doar o fâşie lungă de mătase neagră, presărată frumos ci fire de aur...

A DOUA CARTE A LUI DAVID TEWP

*Regele f**ără** coroan**ă***

Din dicționarul englez-german pe care documentaristul de primă clasă Etic Arthur Blair avusese amabilitatea să-l scoată pentru mine dintr-un raion prăfuit al arhivelor, am învățat că substantivul „Feigheit” în limba lui Goethe însemna „laşitate”, termenul „Doppelziingigkeit” se traduce prin „duplicitate” şi germanicul „Naivitât” se traduce corect în vocabularul nostru prin „credulitate”. *Feigheit; Doppelzungigkeit; Naivitӑt.* Laşitate; duplicitate; credulitate... Ostara Keller mâzgălise aceste cuvinte pe trei foi găsite de mine în camera 511. Înainte ca poliția să înceapă scotocirea obişnuită în apartament, am avut cel puțin timp să urc şi să sustrag de la austriacă marele caiet de desen şi hărțile astrologice efectuate. Acționasem fără să reflectez cu adevărat. Poate că simțeam instinctiv că aceste documente erau prea importante ca să fie lăsate să zacă între nişte coperte la arhive. După descrierile făcute de Garance de Reault, ştiam că foile cu însemnări erau teme astrologice. Pe aceste pagini erau nume, nume britanice. *Feigheit* rezuma întregul studiu astral pe care Kellerâl făcuse privitor la căpitanul Odet Willigut Gillespie. *Doppelziingigkeit* era concluzia infamantă pe care austriaca o trăsese în ceea ce-l privea pe colonelul Virgil Thomas Hardens. Cât despre *Naivitӑt,* figura ca antet în harta astrală a unui oarecare nativ din Brighton, locotenentul David Norman Tewp. Nimeni altul decât eu însumi... Oh, existau desigur alte nume şi bineînțeles alte studii astrologice în sertarul lui Keller! Cred că toată organigrama MI6 a Indiilor era trecută acolo pe lângă alte studii astrologice şi mă întrebam cum îşi procurase fata, cum reuşise performanța să afle datele şi locurile de naştere ale tuturor acestor oameni. Prin divinație? Posibil... După toate cele întâmplate cu ea, totul mi se părea posibil şi chiar

imposibilul însuşi devenise aproape banal... Dar, mai mult ca sigur, devenise vizibil că exista o cârtiță printre noi. Şi, de fapt nu era normal? Toate serviciile de informații din lume sufereau de această plagă şi chiar noi, englezii ne mai puteam aminti câți agenți dubli introdusesem în sânul Celui de al Doilea Birou Francez, al OSS-ului american, al NKVD-ului sovietic, al Rikugunului Johobu japonez. Dar aceasta nu avea acum prea multe importanță pentru mine pentru că toate gândurile îmi erau îndreptate spre Keller. Voiam s-o găsesc cu orice preț pentru a o împiedica să mai fie atât de periculoasă pe cât arătase. Nu aveam o însărcinare în acest sens. Doar o semnătură în alb oferită tacit de Hardens după moartea celor doi agenți şi eliminarea unui detaşament de poliție militară de către acea tânără fată, de douăzeci şi trei de ani, fină şi suplă ca o liană, dar amenințătoare şi feroce ca o lupoaică.

Ceea ce se întâmplase în noaptea aceea la Hamett fusese deosebit de dificil de explicat autorităților oraşului.

Juma se bucurase zadarnic de o oarecare marjă de manevră atâta timp cât ştiuse să fie discretă, dar apoi întorsătura tragică pe care o luase atacul ordonat de Hardens contra cetățenei austriece Ostara Keller circulase evident cu rapiditate în tot oraşul şi tulburase ceva mai mult decât un singur suflet. Convocat în zori de guvernatorul provinciei, Hardens a trebuit să se explice, apoi să suporte furia consulului von Salzmann care intrase într-o criză vecină cu turbarea când aflase că fata fusese urmărită ca o jivină sălbatică pe culoarele hotelului în care locuia. Cu chiu cu vai a trebuit s-o lase mai moale când i s-a comunicat că juna Keller nu ezitase să ucidă patru oameni în timpul fugii sale, că era serios suspectată de moartea a doi agenți şi se bănuia că pregăteşte un atentat asupra unei persoane regale.

— Aceasta nu are niciun sens! mârâise berlinezul când i s-au prezentat acuzațiile care apăsau asupra fetei din SD. Suveranul nostru Eduard al VIII-lea este cel mai bun prieten pe care Germania l-a avut vreodată pe tronul englez. Grija noastră este, dimpotrivă, împletită cu dorința ca el să domnească liniştit, cât mai mult timp posibil pentru *a se* întări legăturile între poporul vostru şi al nostru. Două rase înrudite! Aproape surori! Şi despre care chiar Führerul nostru a spus că nu trebuie să se bată niciodată între ele. Să nu uitați asta!

Hardens nu-mi relatase decât fragmente din această conversație, de unde am dedus că prin forța lucrurilor restul conferinței nu luase o întorsătură în avantajul colonelului.

El revenise de la guvernator încurcat, ştiind aproape cu certitudine că un raport semnat de mâna administratorului civil din Bengal urma să fie trimis cât de curând la Londra. Probabil, Hardens nu mai avea mult de aşteptat până când să primească un ordin de mutare, nu prea măgulitor.

— Tewp, m-am lăsat dus ieri seară. N-ar fi trebuit să aprob arestarea acestei femei diabolice de către Norrington... Ar fi trebuit... Nu ştiu... în sfârşit, acum, Keller a dispărut şi nu-şi va mai arăta nasul ei frumuşel înainte să lovească. Dar cum? Unde? Şi când? Noi nu ştim şi nu putem face nimic. Ai descoperit ceva interesant printre obiectele ei?

Evident. Mai întâi acele teme astrologice. I-am vorbit vag lui Hardens fără să menționez totuşi comentariile lapidare cu care austriaca îşi marca studiile. Nu pentru a-l menaja pe bătrânul ofițer care, cu siguranță, trebuie să fi primit o cantitate serioasă de reproşuri de la guvernator, dar pentru că ştiam că nu va fi sensibil la acest aspect straniu al

personalității lui Keller. Aveam dreptate: el mătură informațiile cu dosul mâinii. Un gest teribil de sugestiv.

— Astrologie? Ridicol! Trăsnăi continentale! Scutește-mă de asta, Tewp.

— Ea a reușit totuși să-și procure peste douăzeci de nume și date de naștere ale ofițerilor MI6 aflați în post la Delhi și Calcutta, domnule colonei. Asta nu înseamnă chiar nimic.

— Da, se poate. Dar să nu mai vedem cârtițe peste tot. Bengalul nu are o poziție strategică prea importantă și nu mai contează că un oarecare planton, ceva mai descurcăreț, ar fi mai fericit dacă ar face rost de câteva rupii vânzând acest tip de informații cerute de cineva. Altceva?

Dintr-o valijoară pe care o adusesem cu mine am scos și am pus pe biroul lui Hardens pumnalul pe care Keller îl aruncase în gâtlejul soldatului Liman și pe care eu însumi îl scosesem din traheea nefericitului. Era un cuțit de luptă lung, remarcabil echilibrat, cu lamă ascuțită pe ambele laturi și un mâner din lemn negre cu o formă caracteristică.

— Pumnal reglementar SS, șuieră Hardens examinând obiectul. Foarte frumoasă armă. Forjată după o metodă specială, asemenea spadelor armatei romane, acelea care se văd sculptate pe Columna lui Traian.

— Columna lui Traian, domnule colonel?

— Un stâlp ridicat pentru comemorarea victoriilor imperiale asupra dacilor, vechii locuitori ai actualei Românii...

Dacii? În România? Aceasta mă făcea să mă gândesc la cuplul care ocupa imensa vilă din strada Shapur. Laiime și Dalibor Galjero... Nu ar fi trebuit să-i ascult și pe ei când știam că Keller îi vizitase cândva? Aveau ei, fără îndoială,

vreo idee despre locul unde se ascundea fata acum? Poate că o găzduiau chiar ei!

— Vrei să-i interoghezi pe soții Galjero? rosti pe jumătate sufocat Hardens, când i-am comunicat intențiile mele. Scoate-ți imediat asta din cap imediat, locotenente Tewp!

— Dar, domnule colonel, nu văd de aceşti oameni ar beneficia de un regim de favoare. Ei sunt străini pe pământul nostru şi, în această calitate sunt obligați să colaboreze în anchetele efectuate de autoritățile Coroanei!

Hardens şi-a dres glasul, şi şi-a părăsit pentru o clipă locul pentru a scoate două pahare şi un soi de alcool dulce, moleşit, pe care îl ținea închis într-un dulap; apoi revenind la mine a tunat pentru amândoi câte un pic de lichid rozaliu şi siropos şi luând un ton confidențial, a îngăimat câteva cuvinte bâlbâindu-se puțin.

— Îți aminteşti că am menționat recent o misiune care îți era destinată? O misiune care ți se potrivea ca o mănuşă...

Această introducere nu-mi spunea nimic care putea să-mi convină. M-am înfundat în scaunul meu cu un mormăit vag în loc de răspuns.

— Ei bine... această misiune... Este confidențial, reține bine, locotenent Tewp. Această misiune este legată de venirea suveranului în India...

— Ar trebui să părăsesc oraşul Calcutta pentru a-l însoți, domnule colonel?

— Nu! Dimpotrivă. Rămâi în oraş.

— Dar Bengalul nu are onoarea de a primi vizita regală, după câte ştiu.

— Nu este vorba de rege, Tewp. Este vorba de aceea care ar putea fi aleasă de el ca soție. Doamna Wallis Simpson...

— Americanca?

— Da, din nefericire...

Lui Hardens îi venea greu să vorbească şi aştepta întrebări. În mod curios nu simțeam nicio dorință să-i uşurez sarcina. Am încrucişat brațele ca un elev încăpățânat care nu voia să înțeleagă.

— Doamna Simpson îl întovărăşeşte pe rege în India, într-un mod neoficial, bineînțeles. Ea va rămâne, evident în afara festivităților din circuitul oficial. În timpul săptămânii în care Eduard al VIII-lea va fi prezent la manifestările de la Karachi, Bombay, Delhi, ea va aştepta... aici. La Calcutta.

Suspinând, am întins mâna spre paharul meu şi am sorbit dintr-o înghițitură conținutul acestuia. Am rămas amândoi aşezați acolo, tăcuți, vreme de un minut care a părut mult mai lung. Ştiam că ştirile proaste nu se terminaseră. Urma să mi se mai comunice o alta. Hardens a reuşit, în sfârşit, s-o formuleze.

— Locotenent Tewp, te desemnez pentru a servi la ordinele doamnei Wallis Simpson tot timpul cât va dura şederea ei aici. Sunt dezolat, bătrâne, dar, cu adevărat, nu am de ales!

*

Refuzul nu aparținea sferei de posibilități pe care le aveam. Mai întâi pentru că era vorba de un ordin care îmi fusese dat. Apoi, pentru că, chiar la mii de mile de Londra, eu rămâneam un supus al Coroanei Britanice şi era imposibil, în ceea ce mă privea, să uit fidelitatea pe care o datoram regelui meu. În sfârşit, straniu şi neprevăzut, acesta putea fi un mijloc nesperat de a mă apropia de Keller. Venirea doamnei Simpson la Calcutta n-ar fi fost un secret capital dacă Eduard al VIII-lea n-ar fi planificat s-o întâlnească vreo câteva zile după terminarea vizitei oficiale. Eram sigur că acesta era motivul agitației al cărui teatru fusese oraşul în ultimele săptămâni. În sfârşit, totul căpătase un sens: sosirea lui Keller şi contactele ei cu

Erick Kiineck, retragerile spre Delhi, aluziile lui Gillespie la interesul pe care părea să-l trezească dintr-o dată metropola bengaleză în regiune, şi chiar fraza lui Surey privitoare la un secret de stat pe care nu voia să-l dezvăluie unui nebun ca mine, care luase parte la acte de vrăjitorie şi de magie...

Piesele acestui puzzle păreau să se unească... dar era doar o părere. Pentru că, la o analiză atentă, zonele mai numeroase de umbră şi incoerenţă stricau încă viziunea de ansamblu. Am reflectat atunci că eu coborâsem scările „Marilor Apartamente" pentru a-mi regăsi adăpostul meu.

Von Salzmann îi spusese clar lui Hardens: Eduard era suveranul visat de germani. Pentru ce să-l asasineze? Şi, mai precis de ce să o facă în timpul călătorie sale în India? Dacă exista cineva care trebuia eliminat pentru ei, era doamna Wallis Simpson, singura persoană pentru care suveranul ar fi fost gata să părăsească tronul. Dacă aş fi fost german, fără îndoială că divorţata doamnă era regina neagră care trebuia eliminată de urgenţă de pe eşichierul politicii britanice... Da, era logic. Dar aveam totuşi nevoie să-mi confrunt deducţiile cu un spirit solid, un om pentru care situaţia de la Curte era familiară. Trebuia să vorbesc imediat cu acel teribil amator de cancanuri, mereu informatul căpitan Nicol.

— Regele nostru Eduard a urcat pe tron în ianuarie anul acesta, mi-a amintit ofiţerul, în timp ce mă primea în cambuza sa, o încăpere care, în acelaşi timp servea drept cabinet de consultaţii şi cameră de colecţionar de antichităţi. Acum suntem în octombrie. Oricât de curios ar părea, este încă un rege fără coroană pentru că încă n-a intrat în Westminister pentru a fi încoronat oficial... Din punct de vedere administrativ, Eduard al VIII-lea este suveranul nostru. Din punct de vedere spiritual, n-a fost

încă uns ca rege. Iată de ce poate încă să abdice fără ca aceasta să-i pună probleme serioase...

— Nu credeți că o altă opțiune ar fi realizabilă?

— Altă opțiune? Ce vrei să spui? Că această blestemată zgripțuroaică din colonii ar putea urca pe tronul Angliei? Nu! Anturajul Curții nu va permite izbucnirea unui asemenea scandal! Există câini de gardă, nu ştii? Eduard este perfect conştient de tot, chiar dacă este un poet, un ştrengar care n-a crescut încă... Mai interesat de plăcerile unei vieți mărunte, burgheze, care reduce din generozitatea şi servitudinea fată de regalitate, acest băiat...

chiar dacă ar îndrăzni să se ridice pentru a impune această uniune, nu ar face față greutăților în fața fratelui său, a verilor, a prunului ministru Baldwin şi a episcopului de Canterbury. El nu are nicio şansă. Dacă el vrea ca doamna Simpson să-i servească micul dejun la pat fără ca nimeni să aibă ceva de obiectat, nu are altă ieşire decât abdicarea...

— Şi dacă ați fi neamț, căpitane? Ce atitudine ați avea în fața acestei perspective de abandon al tronului?

Nicol se scărpină în cap.

— Dacă aş fi neamț? Ei bine... Nu este un mister pentru nimeni, Tewp! Eduard al VIII-lea este... foarte aproape de mediile favorabile regimurilor dure care s-au instalat în Europa. Acei Mosley sunt primiți la masa lui, ca şi una dintre fiicele lordului Redesdale, Unity Mitford despre care se spune că este metresa lui Hitler, şi încă mulți alții. Toți aceşti oameni sunt magnetizați de fachirii de la Berlin şi Roma. Ei nu contenesc să-l laude pe regele nostru pentru grandoare, eficacitate, forță, îndrăzneală... Eduard... Eduard este un romantic. Chiar un veleitar. Prost amestec! Poate este şi prea influențabil pentru un suveran demn de numele său... Aminteşte-ți că l-a salutat pe noul

ambasador al Germaniei întinzând brațul în manieră nazistă. Asta nu face o impresie prea bună celor de la Curte şi din minister care rămân clar ataşați regimului nostru parlamentar...

— Aşadar? Dacă ați fi fost neamț?

— M-aş ruga în fiecare zi ca dosul acestui băiat drăguț să încălzească încă tronul englez în ziua în care țara mea va intra în război împotriva Poloniei şi Franței, pentru că desigur l-aş vedea pe Eduard cutremurând cerul şi pământul pentru ca Marea Britanie să-şi rupă alianțele şi să rămână neutră în conflict... Ceea ce ar scădea considerabil grijile Führerului meu!

— În consecință, nu ați vedea cu ochi răi eliminarea doamnei Wallis Simpson?

— Aş dori-o chiar arzător!

— Şi dacă Eduard ar alege să părăsească tronul? Cine îl va înlocui?

— Fratele său. Care s-a numi atunci George al VI-lea. Şi legământul său nu ar fi prea convenabil pentru că, spre deosebire de actualul rege, este un germanofob declarat care nu ar ceda o palmă de teren nici național-socialiştilor, nici fasciştilor italieni, nici falangiştilor de la Madrid.

Nicol răspundea tuturor bănuielilor mele, tuturor întrebărilor. Iată deci că pe marginea unei simple probleme de alcov – fie el şi regal – se ridica o impresionantă mulțime de considerații de ordin diplomatic şi militar. Da. Cu siguranță doamna Simpson, mai mult decât Eduard, era persoana de care se împiedicau germanii. Totul era acum clar. Keller trebuia să fie agentul trimis de SD pentru a o elimina pe americancă şi pentru a-l opri pe Eduard, prin toate mijloacele, să părăsească tronul. Era simplu. Cu siguranță puțin prea... Fără îndoială existau însă şi capcane, lucruri înşelătoare, momeli a căror existență nu o

cunoşteam încă. Poate că da. Poate că nu... Imposibil de ştiut. I-am mulțumit lui Nicol pentru conversație, dar am refuzat propunerea lui de a merge să mâncăm la popotă. Ochii mei doreau dintr-o dată să se impregneze de alte culori în afară de ternul kaki al uniformelor. Îmi trebuia animația străzii, îmi trebuiau gesturile naturale, fără salutul obligatoriu pentru superiori, fără replicile pline de ifose ale subordonaților. Îmi trebuia o undă de viață civilă.

Calea Kalighât

Am luat un tramvai care m-a dus în oraş şi am mers la întâmplare printr-un cartier calm care nu părea să se deosebească de altele. Venind dinspre apus, unde se formaseră deasupra golfului Bengal, escadroane de nori deşi umbreau cerul încă limpede în răsărit. Ca un complot al forţelor întunericului, noaptea venea să întâmpine furtuna. Paradoxal totuşi, căldura devenea clipă de clipă mai sufocantă. Îmi era din ce în ce mai greu să respir şi pe spinarea mea sudoarea lăsase o urmă lungă, lipicioasă. Trecătorii deja foarte puţini, cunoscând semnele furtunii iminente, grăbeau pasul pentru a intra în casele lor. A fost mai întâi un bubuit de tunet lung şi înfundat. Mă grăbeam spre un adăpost – un magazin, o cafenea, chiar o simplă boltă a unei intrări – pentru că ştiam din proprie experienţă că se pregăteşte un adevărat potop. Am traversat o cale lungă plantată cu arbori chinuiţi de vânt, apoi am trecut peste dalele de piatră ale unei pieţe în aer liber... Era o clădire ciudată al cărei acoperiş• , !! vedeam puţin mai departe. Am alergat... Un fulger violent a luminat totul în jurul meu şi, vreme de o secundă, lumea întreagă a devenit albă. Primele picături de ploaie au început să cadă, rar, leneş, dar mari cât nişte flori de romaniţă. Cum năvălisem pe strada care ducea spre edificiu, ochii mei au alunecat pe placa pe care înscris numele acesteia. Calea Kalighât... M-am oprit. Se pronunţase deja acest nume în faţa mea... Auzeam vocea lui Swamy „Doamna de Reault mi-a cerut să o conduc la templul din Calea Kalighât...” îmi răspunsese caporalul când îl întrebasem de unde îi adusese franţuzoaica pe Darpân şi Anânda, preoţii Bon Po, salvatorii micuţului Khamurjee, a căror ştiinţă ciudată mă vindecase şi pe mine de lepra Keller. Calea Kalighât, un drum de-a lungul căruia se ridica biserica lui Durgâ, zeiţa

morții... Era posibil oare ca această construcție din care se zăreau doar acoperişurile să fie cu adevărat templul respectiv? Ploaia care devenea în fiecare clipă tot mai puternică nu mi-a lăsat timp de întrebări. Rafalele de vânt m-au înfăşurat şi m-au împins mai departe pe stradă, către templul ale cărui contururi se diluau în apele căzute din cer. Ridicându-mi gulerul vestei şi aplecându-mi umerii am sărit în fugă peste un teren plin de noroi, având grijă să evit băltoacele care se formau şi se umflau văzând cu ochii. Am sărit din patru în patru treptele de la intrare pentru a mă adăposti cât mai repede sub intrarea străjuită de coloane negre. Furtuna se sfărâmase în zeci de cataracte astfel încât nu mai vedeam nimic din oraş. Eram izolat de tot prin ziduri de apă, acum. Ca prins într-o capcană, m-am întors cu fața spre templu. Acolo era o altă obscuritate, parcă şi mai amenințătoare. Am avansat totuşi câțiva paşi pentru a observa mai bine aspectul locurilor. Am văzut câteva candele întunecate puse chiar pe podeaua de piatră. Se părea că furnizează toată lumina dinăuntru. Am intrat. În afara pâraielor de apă pe care le auzeam scurgându-se în şiruri pe pereții edificiului, nu percepeam niciun zgomot. Privirea mea se izbi totuşi de o pădure de coloane sculptate. M-am aplecat pentru a ridica o lumânare şi am înaintat să examinez la lumina flăcării detaliile stâlpilor, dar am renunțat repede pentru că nu puteam vedea decât grosolane, impudic asociate forme anatomice umane. Am pornit mai departe de-a lungul traveelor. Nu vedeam niciun credincios, niciun preot... Aparent eram singur în nava întunecată a templului... Am ajuns în fundul sălii. Sprijinită de perete, se afla o statuie de talie mare, reprezentând o figură feminină cu forme pline şi armonioase, dar al cărei obraz regulat era deformat de un surâs plin de cruzime. Era un covor de flori negre la

picioarele ei, şi, într-un vas de aramă, o porumbiță moartă părea că se scaldă într-o baltă de sânge coagulat. Viziunea mă depăşea. M-am întors şi mi-am purtat paşii explorând templul în toate sensurile, fără să întâlnesc un suflet viu.

Bătăile inimii mele s-au accelerat dintr-o dată. Un curent de aer se învârti în jurul meu şi-mi aduse un parfum puternic pe care nu-l simțisem înainte. Punând mâna în fața flăcării lumânării mele, am urmat curentul uşor care m-a readus în fundul navei, în dreapta înaltei statui. Cercetând mai bine această zonă, am distins un alcov care la o cercetare mai rapidă fusese ascuns vederii. Suflarea de aer părea să vină de aici. Am făcut un pas, am ridicat o draperie în culoarea zidurilor şi am descoperit intrarea într-un pasaj întunecat. Am verificat rezistența solului, l-am găsit practicabil şi, împotriva oricărei rațiuni, am pornit pe acest drum strâmt, urât mirositor, zidit în întregime din piatră brută. Flacăra lumânării mele lumina cu greu întunericul şi a trebuit să o protejez cu mâna de curentul de aer violent care scârțâia în acest coridor de piatră. Am înaintat pe solul drept cam o treime de yard când a început o pantă. Puțin câte puțin simțeam că mă înfund sub pământ. Am mers destul de prudent încă trei sau patru minute, gâfâind, ținând mâna liberă înainte pentru a simți ce mă aşteaptă şi pipăind solul cu piciorul ca să nu cad. În sfârşit, am crezut că descifrez vagi ecouri şi chiar o lumină care pulsa blând la capătul culoarului. Ținându-mi respirația am mai înaintat până când am identificat precis două registre de sunete care se amestecau. În registrul înalt am recunoscut un schelălăit de animale. Nu lătrături de câine, nu mieunat de pisică ci un fel de gemete care puteau fi scoase doar de păsările vorbitoare sau, poate, de maimuțe. În schimb, registrul jos era fără îndoială, uman. Se vorbea. Şi, mai ales, se cânta, dulce, melodios, aşa cum

ar fi sunat o piesă cu clopoței pentru a adormi un copil. Ritmul, ca o vrajă, era susurat pe trei sau patru voci de bas profund, liniştitor, voci care se modulau în canon ca un cântec bisericesc. Am observat că bolta tunelului se desfăcea în arc şi că de acolo se deschidea o sală luminată de lămpi ascunse sau de torțe. Am îngenuncheat şi am pus lumânarea jos, pe solul plin de praf, apoi mi-am trecut mâna peste ochi pentru a-mi şterge picăturile de sudoare care îmi cădeau de pe frunte, în genunchi, cu capul între umeri, având grijă să nu fac niciun zgomot, am străbătut intrarea spre sală. Era o încăpere rotundă, destul de vastă, tencuită toată în ocru roşcat, încărcată de vapori de esențe mirositoare şi găurită de un puț mare căruia nu reuşisem să-i zăresc fundul. Nu era nimeni în această sală. Cântecele şi țipetele pe care le tot auzeam proveneau din puțul de piatră, eram sigur de asta. Trebuia să văd cu ochii mei ce se petrece în această gaură de unde emana şi toată lumina. Sala însăşi era destul de sumbră, propice unei cercetări discrete dacă aveam un pic de noroc şi dacă reuşeam să mă mişc fără zgomot. M-am întins pe sol, pe pământul bătătorit şi cu multă precauție am început să mă târăsc până la marginea puțului. Prudent mi-am strecurat deasupra capul, până în dreptul ochilor. Groapa trebuie să fi avut o adâncime de cel puțin cincisprezece picioare şi o lățime de două ori pe atât. Doar o veche schelă de fier, de tipul celor care se găsesc în piscinele publice pentru a coborî în bazin, permitea accesul înăuntru, înăuntru erau cinci siluete brune. Cinci hinduşi. Patru bărbați şi o femeie. Simțeam că mă învăluie o totală senzație de respingere ca şi cum întreaga mea ființă nu era decât un singur nerv trezit la viață după ce deasupra lui trecuse un amplu foc de paie.

Templele austere englezeşti răsunau adesea de rugăciuni interminabile care evocau adesea destrăbălarea şi gesturile decăzute la care se dedau sărmanele suflete care îl uitaseră pe Dumnezeu. În momentul în care mi-am aruncat privirea în fundul acelei gropi respectivii termeni religioşi nu mai aveau nicio semnificație pentru mine. Femeia hindusă era dezbrăcată.

Tânără, cu un corp lucios şi bine făcut, era legată pe o bancă, tăiată grosolan în peretele grotei. Legăturile ei o țineau în poziția unei femei care naşte, dar aceasta părea să nu o tulbure deloc ci dimpotrivă, pentru că ea surâdea dulce bărbatului aplecat deasupra ei. Pe acest om l-am recunoscut imediat. Turban negru, tunică albă, şi acelaşi aer încăpățânat, detaşat, rece... La picioarele lui, prizoniere într-o cuşcă strâmtă, două maimuțe macac, care neavând loc să se învârtească de colo-colo aşa cum probabil ar fi dorit, se mulțumeau să scoată gemete slabe. În fața preotului şi a femeii erau alte trei persoane. Trei hinduşi. Goi. Graşi până la a-ți face greață şi urâți până la monstruozitate, dar gâtlejurile lor scoteau acea melodie de sirene. Şi apoi totul s-a petrecut extrem de repede. Darpân a deschis una dintre cuşti, a scos unul dintre animalele speriate şi, cu un cuțit pe care l-a scos de la brâu a spintecat nefericitul animal, golindu-i măruntaiele pe corpul femeii. Melodia s-a oprit şi nu se auzeau decât oribilele zgomote ale agoniei animalului şi urletele de groază ale celeilalte maimuțe care presimțea soarta care o aştepta. Darpân a apăsat trupul maimuței astfel încât orice fir de viață să se reverse peste cel al femeii, a aruncat macacul mort într-o parte şi apoi s-a îndreptat spre celălalt animal care avu aceeaşi soartă, viscerele acestuia acoperind tot ce rămăsese neacoperit din trupul omenesc. N-am să mă obosesc să relateze amănunțit ceea ce s-a

întâmplat pentru că nu-i văd utilitatea. În plus, adevărul este că nu am mai văzut aproape nimic. Sânge răspândit peste tot, țipetele animalelor sacrificate, mirosul esențelor şi al transpirației omeneşti care venea până la mine şi, mai ales nuditatea obscenă a femeii care, strălucind ca un soare roşu, se mişca impudic în legăturile ei, m-au făcut să-mi vin în fire. Mi-am retras capul şi l-am pus pe o piatră rece pentru a încerca să-mi liniştesc fierbințeala care îmi cuprinsese pielea. Mă simțeam copleşit de dezgust şi amețit ca şi cum m-aş fi trezit dintr-o beție îngrozitoare. Sunetele care veneau acum din groapă nu erau decât gemete, zgomot surd de corpuri umede care se frecau, bufnituri groteşti; nu era nevoie să asist la orgie pentru a ghici oribila imagine. Încetişor, m-am ridicat şi am străbătut culoarul întunecat până la nava templului pe care am traversat-o în fugă, dornic să regăsesc aerul curat şi lumina.

Afară ploaia cădea mai puțin des. Furtuna se îndepărtase. Apa care mi se scurgea pe obraji îmi făcea bine, şi am deschis gura ca să beau pentru că îmi simțeam buzele crăpate şi limba umflată şi aspră ca o piatră ponce. Noaptea căzuse. Ultimii nori dispăreau de pe cer şi o rază de lună a măturat aleea şi trecând pe deasupra mea mi-a curățat vaporii urât mirositori care mi se impregnaseră în haine. Am mers pe alee şi mi-am sprijinit trupul de un arbore. Pătrunderea mea în templu îmi părea un coşmar din care cu multă suferință trebuia să ies. Îl surprinsesem pe Darpân, omul care îmi salvase viața dedându-se la practicile monstruoase legate de moarte şi de orgii. Aceasta mă dădea peste cap. Dar cine oare, Dumnezeule, cine oare erau acei oameni la care apelase doamna de Reault pentru a-mi salva viața? Nu existau decât preoți ai răului pentru a combate răul? Unde erau păzitorii binelui? Unde erau

curățenia şi inocența? Nu exista nicio valoare, nicio forță în această lume decăzută? Cum să combați aceste torente de murdărie care curgeau în venele bărbaților, otrăvind spiritul femeilor şi făcându-i pe oameni să se arunce unii asupra altora cu o asemenea furie, asemenea inconştiență? Cu greu am reluat drumul spre cazarmă. O oră mai târziu, ud şi cu sufletul răvăşit, mi-am regăsit camera atât de familiară, dar n-am putut adormi. Mă suceam şi mă răsuceam în patul meu, fără ca în ciuda voinței mele, să încetez să revăd cu ochii minții scena din puț. Incapabil să închid ochii, m-am îmbrăcat şi am ieşit pentru a respira aerul curat din grădini. Trebuie să fi fost două sau trei dimineața...

Cerul se curățase de nori. Jos, sub orizont, Marte se vedea roşu ca un tăciune, în timp ce, puțin mai sus pâlpâia steaua Sirius, despre care cei din vechime spuneau că este soarele secret al universului... Luna era în ultimul ei pătrar. Mi-am amintit de aluziile doamnei de Reault, despre legăturile care uneau astrele nopții şi energiile distructive pe care Keller le lansase asupra mea. Un ciclu complet de 28 de zile erau necesar pentru a îndeplini acel *opus nefas,* opera ei de moarte. Tulburat, m-am gândit la ce s-ar fi ales cu mine dacă medicul-căpitan Nicol nu m-ar fi ajutat s-o întâlnesc pe franțuzoaică şi dacă ea însăşi nu m-ar fi încredințat lui Darpân şi acolitului său. Desigur m-aş fi aflat la granița dintre viață şi moarte, suspinând pe patul meu de spital, o agonie atroce, fără nicio fărâmă de carne – sănătoasă în tot trupul... Da, fără Darpân n-ar fi fost nicio speranță pentru mine. Şi totuşi îl văzusem cu ochii mei, acest om era şi el un monstru, exact ca austriaca pe care pretindea că o combate... Cu mâinile încrucişate la spate, am rătăcit o vreme prin grădini, gânditor, singur, morocănos. Apoi la întoarcerea pe drumul de pietriş, am

văzut doi oameni aşezaţi pe capota unei maşini de intendenţă, fumând şi tăifăsuind cu voce scăzută. Nu îi cunoşteam. M-au interpelat pentru că noaptea cu misterul şi umbrele ei înlătură convenienţele zilei şi este întotdeauna mai uşor să legi cunoştinţe. Mi-au oferit o ţigară şi am acceptat. Nici ei nu puteau dormi dar numai căldura era cea care le crea acea stare de indispoziţie. Unul era un scoţian din Edinburgh, celălalt un şetlandez, şi erau puţin obişnuiţi cu climatul sufocant din colonii. Nu am avut decât o conversaţie banală care totuşi mi-a făcut bine. Mi-am regăsit cartierul cu o oră înainte de ivirea zorilor şi, dimineaţa am hotărât să mă întorc în oraş ca să discut cu doamna de Reault. Voiam ca ea să-mi spună unde îl întâlnise pe Darpân şi dacă puteam avea încredere în acest om sangvin şi destrăbălat.

— Darpân este o fiinţă excepţională, spuse bătrâna doamnă aşezată alături de mine în chioşcul de verdeaţă din grădina gazdelor sale. Da, o fiinţă excepţională. Nu un nebun. Nu un pervers. El urmează constant, cu scrupule, o cale dificilă, la capătul căreia speră să reuşească propria sa transfigurare. O schimbare. O metamorfoză. Într-un jargon care nu le este propriu, pompoşii domni de la Sorbona sau de la Societatea Regală Britanică de Antropologie ar spune: o ruptură la nivel ontologic. Dar să rămânem noi înşine şi să lăsăm modul maliţios în care ei se folosesc de cuvinte. Darpân este angajat în singura misiune demnă pe care o fiinţă umană – fie bărbat sau femeie – o poate urma: căutarea Puterii pentru a depăşi puterile...

— Vreţi să spuneţi că el nu este preot ci, în mod deosebit, un fel de... magician?

— Magie, vrăjitorie, preoţie... Toate acestea merg împreună. Când un sacerdot catolic, ortodox sau protestant oficiază să spunem liturghia, când recită sau

citeşte ultimele rugăciuni, ce credeţi că face? Că gesticulează în vânt? Nu cheamă la acţiune forţele care îl depăşesc?

Întrebarea m-a şocat.

— Dar un preot creştin nu poate fi comparat cu acest vrăjitor vulgar, doamnă de Reault!

— Desigur că da, domnule locotenent! Religiile sunt vrăjitorii încadrate şi oficializate ca instituţii. Nimic altceva. Consideraţi-le altceva şi vă înşelaţi. Este o greşeală capitală care nu trebuie comisă. Eu însămi am realizat un progres enorm în ziua în care am înţeles că trebuie să-mi dau jos poleiala morală pe care o primisem în Europa pentru a putea înţelege câte ceva din practicile care au loc în Asia. Şi am avut sentimentul că am progresat mai mult când am aplicat această eliminare a echivalentelor occidentale la aceste practici. În două cuvinte, iată cum cred că ar trebui să raţionaţi: fachiri, magicieni, vrăjitori, şamani sau chiar preoţi – indiferent ce nume le daţi – manipulează energii pe care ştiinţa le ignoră sau le vrea ignorate. Aceste energii sunt triple. Ele irigă. În acelaşi timp, lumea exterioară, structura intrinsecă a omului şi – ca ultim strat, poate cel mai important – imaginarul comunităţilor umane. Este ca şi cum toate credinţele, toate dorinţele individuale s-ar lipi şi sfârşesc prin a deveni conştiente, active şi autonome! Iată de ce magii cei mai avansaţi sunt cunoscuţi sub numele de egregori. Cred – cred pentru că am văzut – că. Învăţate aceste trei energii pot avea efecte în aproape orice domeniu. Sunt faimoasele «puteri» adesea descrise şi avid cântate. La cea mai mare parte a oamenilor, nu sunt decât potenţialele care nu vor fi niciodată folosite. Pentru cei care reuşesc să dirijeze aceste energii – prin iniţiere, revelaţie sau uneori chiar prin simplu «aceident» – lumea poate deveni un câmp de acţiune fără limite în care morala care

se potriveşte celorlalţi oameni nu mai poate, nu mai trebuie să-şi găsească loc. Înţelegeţi?

— Eu cred... am rostit cu timiditate.

— Magie albă, magie neagră, toate acestea nu sunt decât distincţii intelectuale pentru practicienii de cameră! în realitate totul se amestecă şi oamenii de mare valoare pot să fie conduşi spre acţiuni pe care noi le judecăm drept criminale după criteriile justiţiei noastre profane. Ştiţi că există chiar printre oamenii bisericii, faptul e de notorietate, persoane care se dedau magiei negre pentru a revitaliza ritualurile, simbolurile, locurile importante ale religiei lor. Se spune că se găsesc până şi în Basilica Sfântului Petru. Ei nu au uitat că creştinismul este în mod deosebit un şamanism ca şi altele, supunându-se aceloraşi legi energetice, aceloraşi legi magice. Numeroase secte au ca prim nivel de învăţământ necesitatea de a se debarasa de aceste prejudecăţi morale. Am încă în memorie grupul unui oarecare Carpocrates, un gnostic. Pentru acei oameni, purificarea nu se putea face decât practicând cele mai oribile murdării. Acelaşi lucru ca în secta musulmană Malamatiyya, „oamenii condamnabili”. Aceste fiinţe extrem de pioase cred că afişarea unei purităţi de ascet obişnuit ar fi o incalificabilă dovadă de orgoliu în ochii lumii – imaginaţi-vă puţin cum l-ar judeca pe Ghandi! Aşadar, în loc să se mulţumească să trăiască după normele unei sanităţi prea vizibile, ei încep să fure, să incendieze, să calomnieze, să se dedea la orgii sau chiar să ucidă din când în când, toate acestea pentru a trăi o asceză interioară, de nebănuit şi deci mai meritorie după ei. Ei sunt îngăduiţi de texte care le depăşesc în calitate pe toate acele texte mistice canonizate de marele conciliu de la Roma. Coloanele Cerului au întotdeauna baza lor în Infern, locotenent Tewp! Să nu uitaţi astea niciodată. În ochii

moralei noastre contemporane, acest fel de lucruri este, evident, condamnabil, dar în termeni de magie pură, principiul pe care îl urmează carpocrațienii sau oamenii condamnabili este simplu şi chiar sănătos dacă este privit de aproape: este vorba de a nu înceta să analizeze posibilitățile până la saturație. E un mecanism de oprire, de curățare. Ghiftuiți-vă odată cu ciocolată şi veți fi dezgustat o viață. Acelaşi lucru pentru dorința de orgie sau de asasinat!

— Dar de ce suportă această curățare?

— Simplu, pentru că aceste potențiale inferioare blochează afirmarea şi circulația altor energii utile pentru exprimarea „puterilor”.

Văzând că am rămas pe gânduri ea a continuat:

— Ceea ce supun psihiatrii moderni despre necesitatea scoaterii la lumină a tulburărilor inconştientului pentru a te elibera de anumite obsesii este comparabil cu acest gen de procedee inițiatice în cele din urmă. Principiul este identic. Scena la care ați fost martor ieri seară în templul zeiței Durgâ face parte din această dinamică. Pentru că şi India posedă acest tip de cale de urmat. Şi spiritualitatea hindusă este chiar una dintre cele care exprimă cel mai bine aceste potențialuri de-a lungul aşa-numitei Maithuna, una dintre ramurile Tantrei.

Doamna de Reault a vrut să iasă şi să-şi dezmorțească picioarele înainte de a-mi mai spune ceva. Natura acestei femei impunea mişcare. Întotdeauna. Saloanele o plictiseau. Oraşele o sufocau. Nu se instalase la Calcutta decât de două luni când deja se pregătea de plecare.

— Îmi lipsesc munții, locotenente Tewp. Cred că voi părăsi curând Bengalul. Totul aici este prea... polițienesc. Prea ordonat. Şi prea multă lume. Îmi trebuie pădurile, îmi trebuie cascadele şi ghețarii. Chiar la vârsta mea... Şi poate

grija lor mi-a devenit mai apăsătoare... Va sosi şi pentru dumneavoastră...

Îmi reprimasem un surâs în timp ce mergeam. Nu, nu credeam că ea şi cu mine împărtăşeam aceeaşi preocupare pentru mişcare neîncetată, aceeaşi dorinţă pentru a scăpa de lume. Eu mă ştiam chiar domestic, în vreme ce această femeie, elegantă, fină, cu privire ascuţită, dar dulce, aproape maternă, când se îndrepta asupra mea, era o aventurieră.

— Vreţi să-mi mai vorbiţi de ceea ce numiţi Tantra şi Maithuna, doamnă?

— Tantra, domnule locotenent Tewp, Tantra este o disciplină al cărei principiu esenţial este de a cunoaşte şi apoi de a canaliza energiile sexuale pentru a le conduce spre un scop anume, acela de a transforma fiinţa în întregime. Este în acelaşi timp o practică religioasă, o disciplină fizică şi psihică, un drum iniţiatic şi o vrăjitorie infectă. Maithuna este o formă de vrăjitorie, una neagră, a Tantrei. Dacă mi-aţi permite, expresia este „haznaua”. Celţii au avut-o şi ei. Se numea Tenghem. Foarte dură ca s-o stăpâneşti, foarte dură ca să o suporţi, dar foarte eficace după cât se pare. În Maithuna totul începe printr-o serie de înjosiri sexuale, destinate, printre altele, să cureţe fiinţa de subţirele ei înveliş cultural iniţial. Toate acestea se amestecă de obicei cu magia roşie, magia sângelui animal... în cel mai bun caz. Asta este ceea ce aţi văzut dumneavoastră ieri seara. Darpân este un maestru al iniţierii în Maithuna. Dar el nu practică ritualul cu sacrificii umane. În sfârşit... Pentru a fi cinstiţi până la capăt să spunem că de multă vreme el nu mai practică serviciile cu sânge omenesc. A depăşit stadiul.

Carnea mea a fost străbătură de un fior de, gheaţă.

— Vreţi să spuneţi că Darpân a practicat Maithuna cu...

— După toate regulile artei, da... odinioară. Asta este. Vedeți, sângele are misterele lui, locotenent Tewp. El răspunde după propriile sale forțe, dar este şi un captator şi un fixator de alte energii: acelea ale durerii, ale fricii, acele ale dorinței carnale de asemenea... Carnea sacrificaților colorează corpurile oficianților şi le umple cu o vitalitate care le ajută la metamorfoza fizică şi spirituală. Asta este magia roşie. Şi aceasta urcă din noaptea timpurilor. Luați-o cum vreți, dar pentru că a reuşit să treacă prin câteva porți, Darpân a putut să adune cunoştințele care v-au salvat viața, locotenent Tewp. Dacă n-ar fi făcut-o din tinerețe, el n-ar fi fost atât de puternic cum este astăzi...

Detaşarea, răceala, chiar cinismul cu care doamna de Reault evoca trecutul criminal al lui Darpân mă revoltau.

— Cum puteți rămâne atât de calmă la evocarea unor asemenea fapte abominabile, doamnă? Scuzați-mă, dar nu vă înțeleg! Sau, mai presus de orice refuz să vă înțeleg! Vărsarea sângelui nevinovat nu are nicio scuză, n-a avut niciodată şi nu va avea vreodată!

— Cine vă spune că aceşti oameni au sângerat până la moarte? Cine vă mai spune că erau nevinovați? Şi apoi creştinii nu fac oare mai rău mâncând trupul Domnului lor şi absorbind fluidul său vital în fiecare duminică la liturghie?

— Dar, doamnă, acestea nu sunt decât simboluri!

De data asta, franțuzoaica a fost cea care a ridicat tonul.

— Aaa, nu, locotenent Tewp! Asta ar fi prea facil! Trebuie să ştiți! Fie că sunteți creştin – şi deci atenție – iubitor de Dumnezeu, de fiecare dată când preotul vă pune ostia să se topească pe limbă şi vă toarnă din vinul liturghiei pe gât – fie că nu sunteți şi vă jucați făcându-vă să credeți că sunteți un bun credincios – totul este o abominabilă

înşelăciune cu voi înşivă. Actele de credinţă nu suportă nici jumătăţi de măsură, nici şiretlicuri, nici simulări, locotenente!

M-am încruntat. Pe câmpul de bătaie al raţionalismului pur, franţuzoaica deţinea o poziţie inexpugnabilă. Mă durea să admit în timpul acesta, că am luat drept bună tentaţia de a deştepta în ea un început de culpabilitate. Am luptat dur vrând s-o fac să aprobe ceea ce presupuneam din momentul în care îşi exprimase deschis admiraţia pentru Darpân.

— Pentru că vorbiţi atât de bine şi luaţi apărarea preoţilor cu atâta impetuozitate, aţi practicat desigur şi dumneavoastră înşivă Maithuna, nu-i aşa?

Figura doamnei de Reault s-a luminat de un râs limpede şi sincer.

— Sunt ani de atunci, este adevărat că am încercat, locotenent Tewp. Am încercat, dar nu am avut forţa să parcurg această cale un timp prea îndelungat. Nu am cunoscut decât intense bucurii fizice, momente minunate de sărbătoare a simţurilor... Ceea ce nu era atât de rău. Spiritul, el însuşi, nu a vrut să meargă până acolo... Nu am reuşit să-l dizolv. A rămas plin de el însuşi. Am eşuat deci şi m-am întors printre cei asemănători mie. Printre mediocri... Cu atât mai rău pentru mine. Nu regret ceea ce am făcut. Reuşita v-a veni în următoarea reîncarnare. Cine ştie?

Doamna de Reault credea în lanţul de existenţe, ceea ce îmi rănea convingerile protestante. Am rămas împreună o bună parte din zi, dejunând la cercul, Societăţii de Studii Asiatice, unde franţuzoaica era unul dintre puţinii corespondenţi străini. În sfârşit, tun vrut să merg, singur de data aceasta, să-mi rezerv o binefăcătoare hoinăreală pentru un unic scop. O clipă m-am oprit la vitrina unui

anticar de cărţi, unde am cumpărat, aproape pe nimic, un mic volum de opere de Keats pe care am început să-l răsfoiesc în timp ce mă plimbam în lumina albă şi tăioasă a după-amiezii bengaleze. Am recitit câteva versuri din, la belle dame sans merci” poezie pe care am preferat-o întotdeauna altora din întreaga lui operă.

Pe câmp o prea frumoasă doamnă
Zării – copil din basme-n rochii,
Cu părul lung, cu pas uşor,
Sălbatici ochii.[4]

Apoi, în timp ce întorceam paginile fără să ţin cont de ceea ce mă înconjura, cineva se îndreptă spre mine şi mă urmă în tăcere. Când, în sfârşit i-am aruncat o privire, am văzut un om la vreo treizeci de ani, purtând un costum croit după moda hindusă. Turbanul său era negru.

— Anânda! am spus eu cât se poate de surprins, făcând să dispară cartea mea în buzunar.

Înfăţişarea tânărului brahman era gravă şi obrazul să nu afişa nici urmă de amabilitate.

— Locotenent Tewp. Vă pot cere favoarea de a mă urma, vă rog? Maestrul Darpân şi câţiva prieteni de-ai lui vor să vă întâlnească imediat... Nu va dura mult...

Nu-mi plăcea tonul vocii sale. Surd, aproape ameninţător, nu era dispus să accepte refuzul. Şi strălucirea răutăcioasă din ochii lui îmi întărea această impresie. Am avut un moment de recul în faţa acestui om care se dorea la fel de auster şi rece ca maestrul său.

---

[4] John Keats, *Versuri,* în traducerea lui Aurel Covaci, Editura tineretului, 1969.

— Nu cred că vă voi urma, Anânda. Swamy a plătit maestrului vostru cele trei sute de livre cerute şi v-am scris un rezumat despre tot ceea ce ştiam despre Keller...

Cred că suntem chit acum. S-o lăsăm, dacă vreți mai bine...

— Nu, domnule ofițer. Nu este ceva de genul ăsta ceea ce se va petrece!

Şi vorbindu-mi mereu, el întinse mâna spre gâtlejul meu cu o viteză fulgerătoare, a unui şarpe deşteptat dintr-o dată. Nu am simțit decât o uşoară presiune în articulația maxilarului meu înainte de a mă prăbuşi în brațele sale, permanent conştient, dar incapabil de a face cea mai mică mişcare. Am auzit o maşină sosind şi parcând de-a lungul trotuarului în timp ce tânărul Bon Po mi-a scos arma, a pus-o la brâul său, apoi m-a luat pe umeri şi m-a dus spre vehiculul ale cărui uşi erau toate deschise. M-a băgat înăuntru ca şi cum aş fi fost un aluat numai bun de pus la cuptor. Cu obrazul înfundat în pielea banchetei din spate, respirând nici eu nu ştiu cum, ultimul lucru pe care l-am văzut a fost volumul meu cu versuri de Keats alunecând din buzunar şi căzând în apele murdare ale rigolei...

Regi pali văzui, prinți iarăşi pali.
Războinici pali, de-un pal bolnav,
Strigând: – La belle dame sans merci
Te face sclav!

Omul cu ochelari rotunzi

Decorul era redus la cea mai strictă expresie. O masă mare, scaune. Pereții goi, anonimi, fără tablouri, fără ornamente, dați numai cu var. Un bec cu putere slabă atârna din plafon. O uşă din lemn sumbră dădea în fața alteia, prin care intrasem. Eram aşezat, cu membrele libere, dar nu aveam nevoie de legături. Lovitura aplicată asupra mea de Anânda îşi făcuse efectul. El nu mă lovise de fapt şi totuşi eram amorțit, ca şi cum nu aş fi fost în stare să ies dintr-un somn profund. Nu ştiam unde eram. Ştiam doar că maşina mersese mult timp, apoi fusesem scos fără menajamente pentru a fi transportat în această cameră, fără, cred eu, să fi urcat o scară. Din casa unde mă găseam nu văzusem decât o fațadă neagră şi o succesiune de culoare goale, şi ele întunecate. Fusesem lăsat singur. Fără să se închidă uşa cu cheia. Precauțiunea era inutilă, abia reuşisem să-mi controlez câțiva muşchi pentru a nu cădea de pe scaun. Cât timp se scursese? O oră? Două? Nu ştiam ce să spun. În sfârşit ştiam că-mi revine un pic de energie, în câteva minute, sângele reîncepu să circule în tot corpul meu provocând dureri care m-au obligat să mă scol şi să mă agit pentru a-mi elibera membrele. Acesta a fost momentul ales de Darpân pentru a se arăta.

— Sunt consternat, locotenent Tewp. Cred că Anânda ți-a cauzat un chin ceva mai mare decât ne-am fi dorit Ceva ne-a întârziat. Pe dumneata ca şi pe noi. Trebuie deci s-o facem repede.

— Să facem repede? Dar ce anume? Am reuşit eu să articulez pentru că maxilarele îmi erau atât de țepene şi gura atât de uscată ca atunci când un dentist te anesteziază pentru a-ți scoate un dinte.

— Mai întâi, linişteşte-te. Noi nu îţi vrem răul, Tewp. Dacă lucrurile ar fi stat aşa, aş fi lăsat-o pe femeia Keller să-şi desfăşoare operaţiile asupra dumitale... Destinde-te şi reia-ţi locul pe scaun.

Aveam oare cu adevărat de ales? Resemnat, m-am reaşezat, în timp ce brahmanul deschidea uşa din fund. Patru oameni apărură. Toţi erau hinduşi, îmbrăcaţi cu cămăşi lungi care le atingeau mijlocul pulpelor, veste colorate şi pantaloni bufanţi. Cel mai mărunt dintre ei era singurul care nu avea barbă. Avea ochelari cu lentile rotunde pe un nas scurt. Păr puţin. Puţin cam gras. Buze frumos conturate. Şi apoi un aer intelectual... Văzusem numeroase fotografii ale acestui personaj de când sosisem în India. M-am ridicat pentru a marca o formă de respect de care îmi închipuiam că are nevoie fără să ştiu prea bine pentru ce.

— Subhas Chandra Bose, spuse Darpân. Netaji! Ghidul nostru spre libertate.

Corpul meu era încă slăbit, dar creierul meu emoţiona bine. I-am întins lui Netaji o mână pe care el nu a luat-o, mulţumindu-se să mă salute cu un semn scurt din cap, înainte de a se aşeza în faţa mea.

— Domnule David Tewp, a spus el, folosind cel mai distins accent, ştiţi cine sunt eu?

— Ştiu cine sunteţi. Aşa cum cunosc şi ambiţiile dumneavoastră politice pentru India... Da. Ştiu că preferaţi germanii şi japonezii în locul britanicilor. Acest lucru nu vă face deosebit de simpatic în ochii mei, domnule.

Bose se retrase ca şi cum i-aş fi dat o lovitură. El îşi aranjă ochelarii puţin mai aproape de ochii lui negri pentru a mă analiza o clipă fără să spună nimic. Privirea sa era intensă, directă. Am susţinut-o.

— După întoarcerea mea de la Delhi, tovarăşii dumneavoastră de la Scotland Yard sau de la MI6 mă vor aresta, locotenente Tewp. În câteva zile. Poate câteva ore. Ei vor să mă împiedice să acţionez. În mod deosebit în timpul vizitei pe care regele dumneavoastră crede că este bine să o facă în India... Şi eu îi voi lăsa s-o facă... Da. Am intenţia să îi las să mă bage la puşcărie... Ştiţi de ce, locotenent Tewp?

Nu, eu ignoram faptul pentru care Netaji hotărâse să muşte din momeală fără a împiedica întâlnirea cu temniţele britanice. Poate cineva îi lăudase gustul bun al lui «Adam şi Eva pe o plută» sau a «Zeppelinului printre nori»? Lăsând gluma deoparte, eu ignoram motivele profunde ale acestui om şi nu aveam nicio intenţie să-mi sparg creierii pentru a încerca să ghicesc natura funcţiei sale.

— Pentru că v-a fost încredinţată o misiune, locotenent Tewp. Şi ştiu că o veţi conduce cu bine pentru mine.

— Eu nu lucrez pentru dumneavoastră, domnule... Şi nu văd nimic care ar putea să mă atragă în jocul rebelilor. Dacă speraţi să faceţi din mine un agent dublu, vă previn că nu veţi avea grija mijloacelor de presiune pentru a vă atinge scopul. Nu am dependenţe ci numai nevoi, familia mea este aproape inexistentă şi nu târăsc după mine decât mici datorii la joc pe care aţi putea să le acoperiţi..

Netaji suspină.

— Ne credeţi grosolani în privinţa asta, locotenent Tewp? Există ochi care v-au observat de la sosirea dumneavoastră. Ochi masculini, ochi feminini şi – cine ştie? – poate chiar şi ochi de altă natură... Da, s-au observat obiceiurile dumneavoastră, gândurile dumneavoastră, felul dumneavoastră de a fi... S-a înţeles ce vă face să reacţionaţi, locotenente... Şi este bine pentru acela care a ţinut să vă vadă... Cu adevărat, pentru că îmi

păreți un om integru care ştie atât de puțin despre sine însuşi, încât situația ar părea aproape comică dacă nu am trăi vremuri eminamente tulburi. Ce ştiți cu adevărat despre femeia occidentală Ostara Keller, domnule Tewp?

Keller! Hotărât, din nou ea! Darpân îmi pusese deja această întrebare.

— Keller este un agent din SD Ausland. Ea a asasinat doi corespondenți din MI6 în aceste ultime zile, în condiții atroce, şi, acum două nopți, patru dintre soldații care veniseră să o aresteze la Hamett. Cred că pregăteşte un atentat asupra unei înalte personalități despre care se presupune că îl va însoți din umbră pe rege în timpul vizitei în India... Cu siguranță, o persoană care lui îi este dragă şi a cărei pierdere bruscă l-ar putea conduce la schimbarea unor proiecte de renunțare la tron. Dacă îl veți întreba pe Darpân, probabil vă va spune şi că această femeie este...

— Netaji ştie că Keller este un fel de vrăjitoare, domnule locotenent, mi-o tăie scurt brahmanul. Dar nu despre aceasta e vorba momentan...

Netaji îşi puse mâinile de-a latul pe masă, în fața lui.

— Concluziile la care ați ajuns dumneavoastră sunt interesante, dar eronate, locotenente. Femeia numită Ostara Keller este unul dintre cele mai strălucitoare elemente ale serviciilor secrete național-socialiste. Ea a fost foarte bine educată, parțial în Statele Unite, vorbeşte curent mai multe limbi şi de câteva luni se cațără rapid în ierarhia SD. Este de asemenea unul dintre membrii fondatori ai Ahnenerbe-lui, una dintre oficinele SS însărcinate cu misiuni excepționale. Ofițerul său de legătură la Berlin este unul dintre oamenii de încredere ai lui Heydrich, Standartenfuhrer Thoriin Gărensen. În acest timp, contrar a ceea ce credeți dumneavoastră, Keller nu a

venit în India pentru a o ucide pe doamna Wallis Simpson, dacă ea este cea la care faceți aluzie. Ea a venit să o protejeze. În această împrejurare, Keller este aliata dumneavoastră.

Coastele mele se ridicaseră ca la o glumă bună. Cu siguranță era ultima revelație la care m-aş fi aşteptat. Cum a avut Netaji lipsa de pudoare de a-mi anunța o asemenea prostie? Văzusem cu ochii mei cum ucisese Keller soldații britanici. Carnea mea suferise infectele sale manevre de otrăvire...

— Cum de credeți asta, domnule? Omul care stă aproape de dumneavoastră, Darpân, n-a încetat o clipă să mă pună în temă privitor la nenorocirile pe care le aduce această femeie. El a bănuit-o chiar de răpirea unor copii din carierele sărace...

— Asta numai pentru că Darpân s-a interesat de acest personaj despre care noi ştim atâtea lucruri, domnule locotenent... Ştim încă şi mai multe... Şi noi nu facem afirmații fără probe... Vă simțiți acum în stare pentru să mă însoțiți?

Am făcut semn că da. Netaji s-a ridicat şi m-a invitat să-l urmez. Uşa din fund dădea spre un culoar sumbru care conducea spre o curte mare, un fel de patio mărginit în lung de construcții modeste din lemn şi chirpici. Era încă zi. Am estimat că mai rămăseseră vreo două ore de lumină. Leşinul meu nu fusese atât de lung cum îl crezusem. Un mic grup de oameni se agita pe esplanadă: bărbați cu o pânză înfăşurată în jurul şoldurilor, picioare goale, femei în pantaloni largi şi veste lungi, de asemenea şi copii în aceeaşi ținută ca adulții. Nicio privire nu se întoarse spre noi.

— Acest loc este o şcoală, îmi spuse Netaji. O şcoală clandestină. Se învață o artă care nu mai este autorizată de

englezi de multă vreme: arta kalaripayatt, ştiinţa hindusă de a lupta cu mâinile goale împotriva armelor albe. Toate figurile care o compun sunt inspirate din luptele animalelor.

Acestea au fost singurele explicaţii pe care le-am primit, pentru că Netaji a continuat să meargă fără să se oprească de-a lungul traveei deschise. Nu am avut timp decât să-mi arunc o privire rapidă asupra spectacolului fantastic care mi se oferea. Acolo, doi oameni se salutaseră cu palmele unite, puţin înainte ca trupurile lor să se ghemuiască dintr-o dată cu genunchii îndoiţi şi mâinile întinse înaintea lor ca şi cum ar fi fost nişte gheare, apoi să sară în sus şi să se repeadă unul împotriva altuia într-un vârtej de praf în care se încleştaseră şi se băteau ca pisicile sălbatice. Vie şi încărcată de furie, mişcarea lor era incisivă, uluitor de precisă... Niciodată în viaţa mea nu mai văzusem o asemenea luptă. Săriturile pe care cei doi oameni le efectuau erau de o amploare şi de o frumuseţe prodigioasă ca şi cum ar fi fost eliberaţi de propria greutate. În sfârşit, unul a căzut la pământ şi celălalt s-a prăbuşit peste adversarul său cu călcâiele înfipte în gâtul lui. Dacă nu şi-ar fi desfăcut pulpele la timp pentru a repune picioarele în praf într-o parte şi în alta a obrazului perdantului, fără îndoială că acesta ar fi avut glota fărâmiţată şi ar fi murit sufocat.

Am încetinit, dornic să mai arunc o privire... Puţin mai departe se antrenau două femei. Una, în alb, avea un mic scut rotund pe antebraţul său stâng şi purta o panglică lungă de oţel suplu în mâna dreaptă. Cealaltă, îmbrăcată în albastru, mânuia o lance de fier ascuţit, montată pe o coadă de lemn de cel puţin şapte picioare, înfruntarea lor era încleştată, încă mai spectaculoasă decât duelul bărbaţilor. Panglica de oţel pe care combatanta cu scut o

ținea de un fel de mâner cruciform era în acelaşi timp un bici şi o sabie. Am auzit-o scoțând teribile urlete de felină. Cealaltă a ripostat manevrând sulița care tăia ca o sabie făcând dintr-o dată să alunece între degetele ei mânerul armei uns cu ulei pentru a-şi surprinde adversara, administrându-i o lovitură năucitoare. Avea, desigur, avantajul alonjei, şi, după câte îmi dădeam seama, era mai experimentată; îşi controla bine respirația şi avea grijă să alterneze atacul cu apărarea. Adversara ei, cu siguranță mai tânără, a încercat şi ea ofensiva atât cât era posibil, dar a obosit repede, simțind că în fiecare minut care trecea îşi pierde forțele şi suflul. Şi apoi când ea părea la capătul puterilor, purtătoarea scutului a lansat dintr-o dată cele două arme, scutul de lemn şi sabia de oțel, le-a aruncat departe, şi deschizând larg brațele, ca o crucificată, şi-a oferit pieptul armei duşmane. Dar în clipa când fiecare îşi ținea respirația şi când fierul ascuțit era gata să pătrundă în carne, s-a produs incredibilul. Cu palmele sale goale, pe care şi le-a desfăcut ca şi cum ar fi vrut să prindă o insectă în zbor, fata a blocat lama ascuțită într-o încolăcire atât de puternică, încât unda de şoc a acționat asupra cozii şi a făcut-o să vibreze cu o asemenea forță încât combatanta a fost obligată să o lase din mână. Recuperându-şi arma dintr-o întoarcere a corpului, fata în alb s-a răsucit ca un fulger pentru a ținti cu vârful ascuțit fruntea adversarei dezorientate.

Simțeam că mi se taie răsuflarea şi că inima mea batea ca la un spectacol cu gladiatori. Aş fi vrut să asist la alte lupte dar, împins de una dintre gărzile de corp ale lui Netaji cu o lovitură puternică în spate, am fost obligat să înaintez. Am continuat drumul de-a lungul traveelor până când am ajuns la capăt: o uşă ale cărei panouri erau întărite cu bare de fier. A fost deschisă fără să se folosească vreo cheie.

Netaji mergea înaintea mea, iar Darpân m-a invitat să intru la rândul meu. Ezitând, dar constrâns în cele din urmă, am pătruns într-o încăpere a cărei duşumea era acoperită în mod bizar cu o pânză brună gudronată, care scârţâia sub paşii mei şi urca pe pereţii pe care îi învelea. În întregime. Două lămpi de gaz dădeau toată lumina. La venirea noastră, un bărbat cu aspect european, lungit pe un pat îngust de fier, a încercat să se ridice, dar trebuie să fi fost bolnav pentru că s-a prăbuşit imediat pe spate.

— Apropiaţi-vă, domnule locotenent. Vi-l prezint pe domnul Erick Kiineck... Stimatul nostru invitat...

Haloul lămpilor era slab şi a trebuit să mă apropii mai mult de omul întins pentru a-i distinge trăsăturile. Fără să-mi vină să cred, am recunoscut nasul fin, maxilarele colţuroase şi fruntea osoasă a celui care îmi ţinuse piept vreme de o oră la Hamett, în prima dimineaţă de filaj a lui Keller. Omul era vizibil într-o stare jalnică. Mâinile şi torsul îi erau înfăşurate în bandaje. Ochii îi erau injectaţi şi tenul său era la fel de palid ca acela al unui mort. Am crezut pentru o clipă că şi el fusese vrăjit.

— Chiar dacă noi am încercat să-i oferim cele mai bune îngrijiri, domnul Kiineck este încă foarte slăbit, din nefericire. Între timp, el va putea să vorbească şi să răspundă la întrebările dumneavoastră, locotenent Tewp. Dar poate că ar trebui ca înainte să vă povestesc cum se face că acest om se găseşte astăzi printre noi. Vedeţi dumneavoastră, este vorba de un concurs de împrejurări foarte ciudate care ne-a condus la el. Şi dumneavoastră aţi fost la originea acestuia. Mai întâi a fost ordinul care vi s-a dat de către superiorii dumneavoastră ierarhici de a o supraveghea pe femeia aceea, Ostara Keller. Aţi urmărit-o cu atâta nepricepere, locotenente Tewp, că i-a fost foarte uşor să vă depisteze. Personal, eu am anumite dubii

asupra istoriei cu vrăjitoria în care Darpân pare să creadă cu atâta putere. Este o posibilitate pe care nu vreau să o elimin, evident, dar mi se pare mult mai simplu să-mi închipui că Keller a reuşit să vă facă să îngurgitați ceva toxic, chimic, care v-a provocat acele dureri ce v-au făcut să suferiți atât, a mai adăugat el. În sfârşit, asta are puțină importanță. Nu ştiu dacă ar trebui să credeți cu adevărat, dar Darpân afirmă că v-a salvat. Accept romantismul evenimentului aşa cum l-a descris, în rest, totul nu este decât poveste.

Am scos un mormăit care voia să spună clar că viața mea – ca şi moartea, de altfel – nu reprezentau decât o simplă notă în josul paginii. Bose nu s-a oprit.

— Orice ar fi, Darpân a vrut să ştie mai mult despre această femeie. El a descoperit omul pe care îl menționaseți în nota care vă fusese cerută. L-a găsit şi puțin l-a cam... Cum să vă spun”

— L-am interogat, preciză solemn brahmanul.

Laconismul acestui Bon Po l-a făcut pe Bose să râdă.

— Da. Asta este. Să spunem că Darpân l-a interogat, într-o manieră puțin cam dură, după cum puteți constata, a rostit Netaji arătând neglijent spre bietul om care abia respira şi se zvârcolea de durere pe patul său mizerabil.

— Nu vă jucați cu vorbele, Bose. Darpân l-a torturat pe neamț, am scrâşnit eu cu dispreț, aruncând o privire plină de ură spre preot.

Pentru acest tip, care mă scosese din necaz şi curățase trupul micului Khamurjee de veninul de şarpe care îl infectase, nu mai resimțeam acum, dezarmat, altceva decât ură. Oribila scenă de orgie la care, printr-un hazard, asistasem în ajun, mă umpluse de neîncredere în ceea ce îl privea. Ceea ce aflasem în cele din urmă despre el, din gura doamnei de Riault, nu făcuse decât să-mi alimenteze

această repulsie. Spectacolul demn de milă pe care mi-l oferea acum Erick Kiineck mi-l făcea de-a dreptul odios pe acest personaj, pe acest brahman cu turban negru.

— Da, el l-a torturat, a admis Netaji. Desigur din rațiuni greşite şi prin procedee proaste, sunt de acord cu dumneavoastră. Dar pentru o cauză bună...

— V-a mărturisit unde se ascunde Keller? i-am tăiat-o interesat dintr-o dată de ceea ce îmi revela şeful partidului naționalist.

— Poate... Asta nu mai este important. Domnule Kiineck, sunteți în stare să repetați acestui ofițer englez ceea ce ne-ați comunicat nouă?

Cu teamă desigur, cu moleşeală fără îndoială, Kiineck a vorbit. Vreme de aproape o oră, cu o voce slabă, dar fermă, el a prezentat ceea ce ştia din povestea despre Ostara Keller, scopul misiunii sale, şi ne-a relatat felul în care ordinea lucrurilor a fost brusc răsturnată... După spusele sale, Keller fusese trimisă în India la cererea lui Donovan Phibes, un informator englez care lucra cu SD Ausland de multă vreme şi în care germanii aveau toată încrederea. Acest Phibes era omul care avertizase din timp serviciile lui Heydrich de venirea doamnei Simpson în Bengal. Keller fusese imediat trimisă la fața locului pentru a studia posibilitatea de a o elimina în linişte pe americancă. Ea luase legătura directă cu Donovan Phibes, personaj cu grad superior din annata imperială. Acesta lucrase astfel încât să-i uşureze sarcina de ieşire din țară după ce misiunea ei ar fi fost îndeplinită. Îi procurase bani, îi pregătise sprijinul în diferite situații şi îi dăduse din belşug informații despre deplasările planificate pentru Eduard al VIII-lea şi metresa lui... Era un om extrem de informat. Chiar foarte bine informat. Asta i-a dat de gândit lui Keller. Împreună cu Kiineck, ea a răsucit problema pe toate părțile. Diversele

indicii, amănunte, verificări, cercetări diverse au sfârşit prin a-i pune pe cei doi spioni pe calea adevărului: de la început, ei nu fuseseră decât simpli pioni. De la început, Phibes i-a manipulat. Keller căpătase convingerea că Phibes nu voia să se mulțumească numai cu asasinarea lui Wallis Simpson. El voia să-l asasineze şi pe regele Eduard al VIII-lea şi să impute nemților responsabilitatea acestei duble crime.

— Dar, pe scurt, pentru ce? De ce regiza un englez o asemenea maşinație?

— Pentru a declanşa mai devreme un război cu țara mea, răspunse agentul SD cu un horcăit.

— Germania nu este încă pregătită de război, domnule locotenent Tewp, interveni Netaji, văzând că prizonierul este la capătul puterilor. Va veni o zi când va putea să defileze în toată Europa. Va veni o zi în care va fi atât de puternică, încât va fi în acelaşi timp în stare să ne ajute în lupta pe care o ducem pentru independența noastră. Dar ora aceasta nu a venit încă. Cei mai mulți clarvăzători dintre vechii aliați, francezi, englezi – chiar americani – sunt perfect conştienți de asta. Pentru ei, a ataca Germania şi a-i surprinde pe național-socialişti înainte ca ei să fie destul de puternici este singurul mod rezonabil de a evita un nou război lung, teribil, cu siguranță mai sângeros decât conflictul din 1914. Să-l asasinezi pe regele Angliei şi să faci din asta responsabilitatea SD este o operă de mare patriotism. Donovan Phibes *este* un mare patriot. Dar este duşmanul nostru. Pentru că, dacă proiectul său triumfă. Germania va fi învinsă, puterea Marii Britanii se reafirmă pentru încă vreo cincizeci de ani şi astfel India nu va fi liberă înainte de secolul următor... Paradoxul este că duşmanul nostru este şi duşmanul vostru, locotenente

Tewp, pentru că Phibes are ca proiect uciderea regelui căruia dumneavoastră i-ați jurat credință.

Privirea ochilor reci ai lui Netaji se scufundase în adâncul ochilor mei ca pentru a mă hipnotiza, şi eu, ca un iepure fascinat de un şarpe, nu puteam să mă mişc, nici să mai gândesc. Ceea ce îmi revelase Bose provocase o adevărată sfâşiere în mine. Mi bine spus, o serie de sfâşieri. Certitudinile mele nu mai erau decât o sticlă subțire care se spărgea dintr-o dată sub un jet de pietriş. Nu mai eram sigur de nimic. Acest om putea, bineînțeles, să mă mintă. E posibil să-l fi drogat pe Kiineck pentru a-l face să-mi țină un discurs conform dorinței sale. Sau, şi mai simplu, îl putuse amenința din nou cu tortura. Totul era posibil. Totuşi demonstrația făcută de Bose era autentică. Un înalt funcționar englez – probabil din Ministerul Afacerilor Externe – putuse avea în fața situației internaționale destulă clarviziune pentru a anticipa consecințele unui nou conflict ce avea să opună Anglia Germaniei în cursul deceniului următor. După optsprezece ani de ocupație franceză, Berlinul îşi recucerise poziția influentă în bazinul industrial din Ruhr. Aviația sa reîncepuse să se dezvolte şi în Spania fusese trimis un corp expediționar, simbolic, dar eficace, pentru a combate de pe margini trupele antirepublicane. Industrial şi operațional, totul indica faptul că mai devreme de zece ani, Germania avea să fie din nou capabilă să-şi poarte armele şi să ațâțe focul pe continent... Că un om hotăra să comploteze pentru a grăbi evenimentele şi pentru a sparge cât mai repede abcesul nazismului părea ceva cu totul plauzibil. Îmi trebuiau totuşi şi alte dovezi pentru a accepta această versiune. Alte explicații...

— Aşadar nu avem nici cea mai mică idee despre ceea ce Darpân a scos de la Kiineck?

— Netaji v-a informat deja, Tewp. Eu mă interesam de Keller pentru a descoperi sursele cunoştinţelor ei oculte... Este o magiciană neagră foarte eficace. Sunt sigur că ar putea să mă înveţe multe. Dar Kiineck nu ştie aproape nimic despre talentele particulare ale acestei femei. În schimb, când l-am *interogat,* mi-a mărturisit tot ce ştia despre existenţa lui Donovan Phibes şi cum SD acceptase propunerea acestuia de a o elimina pe Wallis Simpson pentru ca Eduard al VIII-lea să rămână pe tron. El mi-a mai spus cum Keller ghicise în cele din urmă motivaţiile profunde ale informatorului... Am raţionat că era important pentru cauza libertăţii. L-am prevenit pe Netaji şi i-am povestit totul. El a ordonat ca Kiineck să fie îngrijit şi a vrut să vă vadă. Cunoaşteţi urmarea.

— Dar voi nu vă bazaţi decât pe supoziţii şi pe spusele unui om ajuns la capătul puterilor din cauza tratamentului rău pe care i l-aţi aplicat. Nicio probă tangibilă nu sprijinea teza unui complot englez pentru asasinarea regelui prin mijlocirea unei ucigaşe germane! Şi apoi serviciile noastre au fost la doi paşi de aceasta acum două seri. O ştiu, am fost acolo.

L-am auzit pe Bose suspinând. S-ar fi spus că remarca mea îl călcase pe nervi.

— Bineînţeles că aţi fost trimis acolo, dumneavoastră şi nimeni altcineva, în fruntea unui detaşament de incapabili, a exclamat el. Hardens este evident unul dintre complicii lui Phibes. El v-a desemnat pe dumneavoastră, un locotenent naiv şi fără experienţă, pentru prinderea unei ucigaşe din SD, cu sprijinul unei echipe de militari mult prea impulsivi pentru a duce corect până la capăt această misiune. În faţa ei, trupa voastră nu avea, evident, nicio şansă.

— Dar, în sfârşit, pentru ce?

— Pentru a vă da iluzia că Keller este bine hărţuită. Şi că dumneavoastră sunteţi în fruntea vânătorii, a intervenit Kiineck, care îşi recăpătase puţin forţele.

— Lui Donovan Phibes îi trebuia un naiv, a continuat Bose. Un martor. Un om de bună credinţă care putea să se facă garantul eforturilor efectuate de Hardens pentru arestarea acestei femei. Un om, care de asemenea putea aduna probe, acuzaţii împotriva nemţilor după moartea regelui şi a metresei sale. Un om simplu. Un om onest. Dumneavoastră, locotenente!

La auzul acestor mărturisiri, mi se păru că o menghină de fier mă strânge în jurul capului. O durere ascuţită îmi apăru în ceafă, trecu drept prin creierul meu şi îmi cuprinse fruntea. Cred că în clipa aceea propria moarte mi s-ar fi părut mai dulce. Bose şi Darpân se îndepărtară de mine. Unul îşi ştergea ochelarii aburiţi de aerul din cameră, altul, un pic mai retras, mă observa fără să surâdă.

— Dar de ce mi-aţi dezvăluit mie, toate acestea? i-am întrebat. Care este rolul pe care intenţionaţi să mă faceţi să-l joc?

— Noi avem nevoie de dumneavoastră, locotenent Tewp, pentru că noi ştim că Hardens v-a desemnat să o întovărăşiţi pe Wallis Simpson în timpul sejurului său la Calcutta. După spusele domnului Kiineck, este încă posibil ca Phibes să ignore că intenţiile sale au fost scoase la lumină de Keller, chiar dacă ea nu a apărut în ascunzătoarea care îi fusese pregătită în caz de pericol. Pentru că un lucru este clar: nimeni nu ştie unde se ascunde austriaca. De acum înainte loviturile pot veni de oriunde. Pentru că v-aţi câştigat un loc în primele rânduri, acum este momentul ca dumneavoastră să acţionaţi.

Aşadar să nu vă înşelaţi asupra ţintei atunci când evenimentele se vor precipita.

— Există totuşi un punct pe care nu-l înţeleg, Bose. V-am auzit spunând că Phibes vrea să-l elimine pe rege şi să facă să se creadă că acesta este un atentat organizat de nemţi.

— Exact.

— Dar este stupid. Toată lumea ştie că Berlinul are interes să se debaraseze de Simpson tocmai pentru ca Eduard să rămână pe tron şi să nu fie înlocuit de George al VI-lea. Povestea dumneavoastră nu stă în picioare.

— Există, evident, o subtilitate, Tewp. Darpân vreţi să-i răspundeţi în locul meu, vă rog?

— Poate că există încă un detaliu pe care îl ignori, locotenente. Ceva ce superiorul dumitale, Hardens, nu ţi-a spus încă. După ce partea oficială a vizitei sale va fi încheiată, regele va petrece după cum a hotărât, câteva zile în India, într-o vizită privată cu iubita lui. El va avea reşedinţa aici, în Bengal... Noi credem că acesta va fi locul unde într-un fel sau în altul va lovi Phibes. Va fi un atentat care în aparenţă nu o va viza decât pe Simpson, dar în care victimă va fi şi Eduard... ca un teribil ghinion... Totuşi, rezultatul va fi doar unul. Aruncată în faţa lumii, versiunea oficială a evenimentelor va fi că spionii nemţi l-au ucis, hotărât lucru, pe regele Angliei. Acesta va fi detonatorul care va declanşa războiul în Europa.

— Dacă Eduard moare aici, la Bengal, cu metresa lui, un conflict major va exploda în săptămâna care va urma după dramă... Imaginaţi-vă dezastrul! Fie că vă place sau nu, Tewp, dumneavoastră sunteţi una dintre puţinele persoane care ar putea împiedica acest lucru. Deci reflectaţi pentru că acum sunteţi singurul care veţi decide de partea cui vreţi să faceţi jocul.

Se lăsă o tăcere adâncă. Nu ştiam nici ce să mai zic, nici la ce să mă mai gândesc. Demonstrația lui Netaji mă tulburase mai mult decât voiam să o mărturisesc. Confuz, căutam să prelungesc într-un fel conversația, în speranța de a culege o informație, de a găsi o pistă nouă de explorat.

— Ce se va întâmpla cu Kiineck? am întrebat în cele din urmă, arătându-l printr-un gest din bărbie pe sărmanul tip care reîncepuse să geamă pe patul său de suferință.

— Mă tem ca prietenul nostru Darpân să nu se fi distrat prea mult cu el... La urma urmei, este aliatul nostru. Dar el este acum într-o stare jalnică. În ceea ce mă priveşte, soarta lui îmi este indiferentă. Îl las pe Darpân să hotărască.

Un surâs larg a luminat fața sumbră a preotului Ban Po, care a revenit din doi paşi lângă culcuşul neamțului, apoi scoțând de sub veşmintele sale ample un pumnal lung, cu lamă dublă, îl înfipse în gâtlejul nefericitului fără nicio urmă de ezitare. Sacrificatul se scutură un minut lung în patul său, ca o frunză tremurând în bătaia vântului, dar fără să țipe. Limba sa, gura sa, laringele său erau prea uscate pentru asta. Sângele a țâşnit pe sol şi pe pereți, pe acea pânză gudronată care fusese întinsă în cameră ştiindu-se probabil că locul va deveni un abator. Am ieşit pe culoar şi m-am sprijinit de un perete gata parcă să-mi iasă inima din piept. Bose m-a urmat. Aranjându-şi ochelarii pe nasul său ca un vârf de cizmă, Netaji, Ghidul, mi-a aruncat o privire de reproş, ca şi cum ar fi fost indecent să arăt compasiune față de un om din SD.

— Aveți un suflet sensibil. Dacă alegeți greşit tabăra, asta este soarta care vă aşteaptă. Deci amintiți-vă de convorbirea noastră pentru că întrevederea s-a încheiat.

A plesnit din degete ca un sultan din timpurile străvechi. Două dintre gărzile sale m-au prins de brațe. Cu fermitate,

am fost condus afară. Curtea în care se desfăşurau acum antrenamentele de kalaripayatt era acum goală. Dintr-o aripă a marii construcții se auzeau cântece grave. În amurg, calmul rugăciunilor înlocuia furia luptei. Darpân ne urma de la distanță. Am fost urcat în maşina care mă adusese. Brahmanul s-a instalat alături de mine. L-am văzut surâzând în timp ce admiram împrejurimile.

— La ce te-ar ajuta să recunoşti această casă? Ea şi-a îndeplinit misiunea, cadavrul neamțului va fi dezmembrat şi aruncat şobolanilor la groapa de gunoi. Cât despre Netaji, el se va întoarce la Delhi...

— Şi dumneavoastră, Darpân, unde veți fi într-o ori?

— Cine ştie, David Tewp, cine ştie?

În media res

Fără să se ascundă, zbirii lui Chandra Bose m-au depus în fața intrării principale a marii cazărmi a orașului. Niciun semn de rămas bun din partea lui Darpân. Aparent, tot ceea ce oamenii lui Arya Samaj, partidul naționalist hindus, avuseseră să-mi spună, fusese spus în casa unde Kiineck, maestru al spionajului din SD Ausland, ajunsese să moară. Pe coapsa mea atârna din nou Webley-ul pe care Netaji mi-l înapoiase. Greutatea lui era liniștitoare. Nehotărât, bulversat încă de scena la care tocmai fusesem martor, obosit de toate tensiunile care se acumulaseră în mine după aceste ultime zile și într-o formă de spirit incapabilă de a separa adevărul de minciună, am hotărât să-mi acord câteva ore de odihnă. Mi-am regăsit camera, unde evident, a fost imposibil să-mi recapăt și somnul. Nu era prea târziu, popota era cu siguranță ticsită. Poate aveam șansa să-l găsesc pe Hardens. M-am îmbrăcat din nou și am ieșit în grabă, hotărât să dau totul la iveală și să-i povestesc despre întâlnirea mea cu Bose. De fapt, ca ofițer al „Firmei” în asta consta datoria mea.

Clubul ofițerilor era plin până la refuz. Atmosfera plină de fum, de busculade, hohote de râs și conversațiile nu m-au făcut să renunț să-l caut pe colonel. Cum treceam de la o masă la alta fără să-l găsesc, un maior pe care nu-mi amintesc să-l mai fi întâlnit vreodată, m-a privit dintr-o dată cu un aer superior arătându-mă cu vârful țigării după ce și-a dat ochii peste cap.

— Nu este ăsta micul locotenent care a crezut cu ceva timp în urmă că este bine să descarce un glonț englezesc în corpul unui subofițer englez?

Tonul său caustic voia, evident, să mă rănească. Nu i-am răspuns, dar altul s-a ridicat și a venit direct spre mine cu

un pahar de gin în mână. Respirația lui urât mirositoare era impregnată de alcool.

— Domnul Tewp! iată-te din nou! Nu ți s-a atras atenția la intrare că nu se tolerează în acest spațiu nici femei, nici indigeni, nici trădători? Or, mi se pare că îți poți revendica apartenența la cel puțin două dintre aceste categorii! Las în grija dumitale să alegi la care, făcu el şi se întoarse ridicând paharul către prietenul lui.

Adunarea fu scuturată de un râs răutăcios, în timp ce eu mă încordam. În loc de răspuns, mi-am strâns degetele în pumni şi mi-am croit drum mai departe spre capătul sălii unde îl zărisem, în sfârşit, pe Hardens. Dar celălalt nu voia să renunțe. S-a apropiat de mine şi mi-a barat drumul cu corpul lui.

— Poate că nu m-ai auzit, Tewp? Prezența dumitale nu este acceptată aici, aşa cum nu este nici aceea a unui caporal indigen. Întoarce-te aşadar la noii dumitale prieteni, îmbracă-te ca ei, cu turbane şi sarong, domnule adorator de vaci! Scuteşte-ne în timpul ăsta de persoana dumitale! Grădinarul serelor regale va scoate un îngrăşământ bun pentru plantațiile sale din bălegarul din care eşti făcut!

Gluma lui grosolană a provocat o ilaritate generală. De data asta era prea mult. Am vrut să-i dau o replică, dar nu-mi venea în minte nicio vorbă de spirit. Nu îmi mai rămăseseră decât pumnii. Mi-am tras brațul în spate pentru a lovi, dar reacția mea, oricât de rapidă, a fost anticipată. Am simțit greutatea unui om care s-a prăvălit peste mine. Genunchii mei s-au înmuiat şi am căzut la pământ, dominat de un bărbat a cărui forță părea să-mi paralizeze membrele. În această busculadă, toți ofițerii s-au ridicat şi au făcut un cerc în jurul nostru. Zăceam întins la pământ, vrednic de milă, la picioarele lui Gillespie care îşi

bătea încă joc de mine. Dintr-o dată am auzit tunând o voce. Era aceea a lui Hardens.

— Dacă doi oameni au un diferend, spuse el, este preferabil ca să şi-l poate regla cinstit, fără a ține cont de ierarhia militară. Domnilor, să-l ridicăm pe locotenentul Tewp!

Mut, Gillespie ridică mâna sa de fier şi mă lăsă să mă ridic în picioare. Eram roşu de ruşine, dar nu-mi era teamă. Nu! Niciun fel de fiică de ceea ce urma să fie o luptă pe față.

— Căpitane Odet Gillespie şi dumneata, locotenent David Tewp, spuse Hardens, vreți să vă scoateți vestoanele, să uitați gradele pe care le aveți pentru a vă măsura unul cu celălalt şi să puneți astfel capăt certurilor dintre voi?

Prea fericit ca să-şi exprime întregul dispreț pe care îl simțise întotdeauna pentru mine, Gillespie scuipă un „da", sigur şi fanfaron, convins că va putea să mă învingă din câteva lovituri.

Am acceptat printr-o simplă clătinare crispată din cap. Strigăte entuziaste se ridicară spre noi, făcând să răsune într-un mod ciudat această sală mare obişnuită cu calmul şi conversațiile liniştite. Într-un vârtej, mesele, divanele, fotoliile de piele, toate mobilele din încăpere au fost împinse lângă pereți, covoarele rulate şi înlăturate, pentru a degaja un spațiu clar, un cer aflat chiar sub lustra de cristal. Totul s-a desfăşurat în mijlocul țipetelor, fluierăturilor, strigătelor puternice pe voci înalte. S-a făcut primul pariu şi, în câteva secunde, banii au început să circule din mână în mână. Destul de mărunt, dar viguros, cu meşe de păr blond lăsate în dezordine şi cu ochii de un albastru extraordinar de limpede, un om şi-a croit drum spre mine.

— Sunt aspirantul Shaw, locotenente! Dacă doriți un asistent, sunt omul dumneavoastră!

Mi-a luat mâna şi mi-a scuturat-o puternic, înainte de a trece demn în spatele meu pentru a-mi lua vestonul cu o anume autoritate. Recunoscător să fi găsit cel puțin un aliat printre toate aceste fețe ostile, care mă înconjurau, m-am lăsat în grija lui.

— Pe cine ați pariat, Shaw? am întrebat eu în timp ce îmi răsuceam mânecile cămăşii, amețit de meciul de box care se organiza în jurul meu.

— Pe dumneavoastră, desigur! Datorez deja următoarele mele trei solde. Dacă pierd, nu va trebui decât să adaug încă zece lire ca să restitui datoriile. O picătură de apă în ocean! Dacă îl veți lăsa lat pe Gillespie, pot să mă refac complet! Şi apoi, în afară de jocuri, un alt viciu al meu este acela că îmi plac situațiile disperate.

Încurajarea nu era prea entuziasmată, dar era singura pe care o primisem şi trebuia să mă mulțumesc cu atât. Hardens a înaintat în mijlocul cercului şi a trebuit să ne aşezăm, Gillespie şi cu mine, față în față. Ni se cerea cea mai perfectă loialitate în timpul luptei: nu trebuia să folosim lovituri sub centură, să folosim picioarele sau genunchii pentru a lovi, să muşcăm, să-l strângem de gât sau să băgăm degetele în ochii adversarului. O dată aceste restricții puse la punct, totul era permis. I-am întins mâna lui Gillespie, dar el m-a privit cu dispreț, întorcându-se să salute spre marginea cercului şi întorcându-mi ostentativ spatele. Cineva a lovit o scrumieră de o farfurie de aramă şi lupta a început. Am înaintat în centrul ringului, în ciuda mucurilor de țigară şi a cojilor de portocale care mi se aruncaseră în obraz, şi, de asemenea, în ciuda fluierăturilor şi a țipetelor ostile care mi se adresau. Gillespie a înaintat şi el cu dinții încleştați şi ochii

aruncând spre mine o privire neagră. Prea repede, prea departe de mine, el îmi trimise o primă serie de lovituri, care nu m-au atins. Nu a trebuit să mă eschivez în fața atacului său lipsit de alonjă. Am făcut greşeala să iau această stângăcie ca o lipsă de experiență şi m-am încordat în vederea contraatacului. Dar Gillespie era orice, în afara unui prost luptător. Practica antrenamentul militar cu regularitate şi îi plăcea să se bată. El nu s-a oprit la jalnicul său început servit ca o momeală şi îşi continuă combinația, refăcând şirurile de lovituri – o directă de dreapta şi două upercuturi scurte şi percutante. Dacă am evitat primul şoc, le-am primit pe celelalte două din plin în bărbie. Corpul meu a răsunat la impact. Până la ultimul os, totul în mine a suferit această lovitură brutală, uscată, severă, care m-a amețit şi m-a făcut să mă clatin ca şi cum, dintr-o dată n-aş mai fi avut picioare. Am basculat spre spectatorii care m-au retrimis cu o lovitură în centrul cercului, în fața lui Gillespie deja radiind şi fiind sigur de victorie. Confuz, am încercat să profit de impulsul care îmi fusese dat şi am pornit cu pumnii strânşi înainte, ca un berbec, direct spre căpitan. Dar atacul meu era greşit, copilăresc şi viza un eşec ridicol. Gillespie n-a întâmpinat nicio greutate ca să mă evite, păşind într-o parte şi făcându-mă să cad, punându-mi o piedică cât se poate de simplă. M-am întins cât eram de lung pe parchet şi maxilarele mi-au clănțănit atât de puternic, încât mi-am muşcat limba şi un lichid cald, sărat, grețos mi-a umplut gura. Am scuipat pe sol un amestec de sânge şi salivă, apoi m-am ridicat cum am putut fără ca Gillespie să profite de slăbiciunea mea pentru a încheia totul. În jurul meu, spectatorii se dezlănțuiau cu urlete şi invective grosolane. Vreme de o secundă l-am văzut pe Shaw, cu obrazul pătrat şi ochii săi albaştri ațintiți spre mine, articulând la adresa

mea cuvinte pe care nu le puteam prinde... Jumătate ațipit, cu un fir de sânge curgând în colțul buzelor m-am ridicat şi m-am repus în gardă. Şi acum? Ce gest să aplic? Ce cursă să întind? Ce strategie să adopt? Nu ştiam chiar nimic. Dintr-o dată, am avut în fața ochilor o imagine: amintirea celor doi luptători hinduşi pe care îi văzusem înfruntându-se chiar în după amiaza în care trecusem prin curtea casei în care îl întâlnisem pe Netaji. Am revăzut acei oameni ca şi cum aş fi fost într-o sală de cinematograf, aşezat şi privind mişcările lor, fentele lor, tacticile lor... Dacă voiam să-l înving pe Gillespie trebuia să mă bat ca ei. Regăsindu-mi energia, am copiat una dintre figurile lor, un salt foarte înalt care trebuie să conducă trupul agresorului pe verticală spre victima sa, pentru a-i putea aplica acestuia o lovitură violentă pe fontanelă, un loc extrem de sensibil în anatomia umană, încordând muşchii picioarelor ca un resort, am încercat să mă înalț cât mai sus posibil, în timp ce Gillespie, blocat de aparenta incoerență a manevrei mele, a încetat subit orice mişcare. Dar corpul meu nu era nici suficient de musculos, nici deosebit de suplu; lovitura mea, care se voia să fie definitivă ca aceea a unui topor care doboară un taur, a rămas aproape fără efect pentru că a alunecat pe obrazul căpitanului fără să facă altceva decât să-i rănească uşor arcada de sub sprânceană. S-au auzit râsete şi țipete... Şi apoi, Gillespie a revenit asupra mea în viteză amețitoare, mi-a administrat o lovitură pe care n-am ştiut s-o parez şi înainte chiar ca eu să am timp să simt vreo durere, n-a mai fost deasupra mea decât întuneric şi căldura unei fericite inconştiențe...

*

— Locotenent Tewp! Locotenente!

Nu am recunoscut vocea care mă striga. Părea să iasă dintr-un corn de aramă, cel puțin aşa îmi răsuna. Era

dezagreabilă şi am hotărât să nu răspund, preferând să mă scufund într-un somn febril şi îmbătător. Am primit o palmă. O secundă. Apoi degete groase au pătruns în gura mea forțând o trecere între buzele strânse şi dinții încleştați. Maxilarele mele au fost brutal desfăcute şi un lichid tare mi-a udat gâtlejul care suferise în urma muşcăturii din timpul luptei. Durerea ascuțită m-a trezit dintr-o dată. M-am trezit, m-am ridicat un pic de formă, fără să ştiu nici pentru ce, nici în fața cui, şi am deschis ochii. Capul blond al aspirantului Shaw era aplecat asupra mea. Am început să tuşesc şi să respir greu ca un astmatic; când accesul a trecut, elevul ofițer mi-a întins un prosop ca să mă şterg şi mi-am compus o înfățişare puțin mai convenabilă. În timp ce îmi încheiam nasturii cămăşii şifonate şi îmi îmbrăcam vesta, m-a întrebat cum mă simțeam.

— Nu am nimic în mine care să mă doară, totul e bine, am mințit, în timp ce două sau trei vânătăi îmi zvâcneau puternic în obraz, în barbă şi la tâmplă.

În mod penibil m-am ridicat de pe canapeaua pe care fusesem întins după lupta mea împotriva lui Gillespie. Eram încă în club, dar încăperea îşi reluase înfățişarea obişnuită: lumini cernute, mobile aranjate, covoare perfect întinse. Pe cât se pare, nu mai era nimeni aici, în afară de Shaw şi de mine.

— V-am lăsat să vă recuperați în linişte, în timp ce toți ceilalți au plecat, mi-a spus el. Vă simțiți destul de in formă ca să vă repuneri pe picioare?

Am făcut semn că da.

— Ați pierdut zece lire din cauza mea, am zis eu ca şi cum aceasta ar fi constituit principala mea preocupare. Sunt teribil de mâhnit. Cred că am supraevaluat ştiința mea de a mă lupta.

— Da, am pierdut ce-i drept, dar eu nu vă acuz, a răspuns Shaw râzând. Sunteți un fel de contribuabil pe care îl găsesc amuzant... Este şi asta o consolare. Să mergem, vreți să mă ajutați să găsesc sediul dumneavoastră?

Am refuzat propunerea lui. Fizic, nu aveam nicio nevoie de susținere. Evident, eram puțin amețit, dar nu aveam nimic rupt. Totuşi nu aveam suficient umor ca să fac o conversație. I-am mulțumit lui Shaw, dar l-am rugat să mă lase singur. El a înțeles şi nu a mai insistat. Ne-am despărțit în pragul popotei, nu înainte ca el să mă sfătuiască să uit pentru un timp şi să evit trei sau patru luni să frecventez locul respectiv.

— Sunteți în carantină, Tewp. Toți ofițerii vă vor întoarce spatele o bucată de vreme. Nu le-o luați în nume de rău. Mai întâi pentru că aceasta va trece mai repede decât credeți, şi apoi pentru că...

— Pentru ce, Shaw? Arătați-mi ce gândiți în fond...

— Pentru că, puțin de tot, o meritați, Tewp!

Nu. Shaw greşea. Nu credeam că o merit. Dar nu am insistat şi am preferat să păstrez tăcerea mai mult decât să mă lansez într-o pledoarie pentru cauza mea, pledoarie care ar fi fost plictisitoare şi zadarnică.

Am încercat să schițez un surâs neutru care îl lăsa să întrevadă tot umorul de care eram în stare, apoi ne-am strâns mâinile şi am plecat în direcții opuse. Morocănos, mi-am regăsit camera de la etajul al cincilea.

*

Aveam o experiență meschină de viață. De altfel cine putea cu adevărat să se laude cu contrariul? Ai o existență oarecare. O suporți, dar nu o cunoşti niciodată. Mai întâi pentru că eul nostru nu cuprinde decât o jumătate din ceea ce este uman. A te naşte este deja un eşec pentru

dorința de a şti toate secretele lumii. Dar câte drumuri sunt neglijate de noi, pe câte părți din noi înşine le-am trădat şi le-am lăsat în părăsire pentru ca, în cele din urmă, să nu alegem decât una singură... Fără să reuşim s-o desăvârşim... Chiar şi acum mi se părea că nu sunt decât un copil căruia îi rămâne de învățat aproape totul. Nu este aceste sentimentul pe care îl împărtăşim cu toții?

În ziua care a urmat memorabilei mele lupte cu Gillespie, o pată galbenă mi se întindea pe frunte, aveam gura strâmbă şi umflată, limba mea părea străpunsă de aşchii, ceea ce mă făcea să articulez cuvinte care conțineau mai mult vocale decât consoane. Totuşi nu mă simțeam rău. În final, acest meci de box improvizat nu avusese numai inconveniente. Solicitându-mă fizic şi plictisindu-mă un pic, îmi permisese cel puțin să-mi golesc capul şi să scap în cursul unei nopți scurte de ororile şi revelațiile torturilor care îmi marcaseră ajunul, într-un alt fel, oricât de surprinzător ar fi putut să pară, această înfruntare îmi permisese să-mi pun ordine în idei. Mai întâi am renunțat să-l văd pe Hardens şi să-i relatez întâlnirea cu Bose. Mi-a revenit în minte o frază a bietului Surey: „Ceva se pune la cale, Tewp... Ceva grav!” Din proprie inițiativă mărturisise că nu are decât intuiții, supoziții... nicio dovadă. Şi totuşi a fost ucis. Cum să nu te gândeşti din nou la cuvintele lui Netaji? Putea să existe un Donovan Phibes țesând din umbră un complot destinat să facă țara noastră să intre în război împotriva Germaniei, înainte ca ea să-şi poată recupera toată capacitatea de distrugere de care dăduse dovadă cu douăzeci de ani în urmă? Îmi spusese Hardens ceva în sensul ăsta în timpul primei noastre discuții? „Şi nu am făcut efortul de a merge până la Berlin, noi nu ne-am făcut treaba corect.. Iată ce scăpase el, cu inconştiență, în timpul unei fraze! Hardens! Era oare el cheia care putea

duce la Donovan Phibes? Cu cât mă gândeam mai mult, cu atât ipoteza mi se părea mai veridică. Învârtindu-mă în camera mea, am reflectat timp îndelungat la asta. Toată dimineața am clădit ipoteze şi am scormonit prin amintirile mele încercând să dau sens unei priviri, unui gest, unei aluzii... Soluția enigmei, începeam să mă conving, nu era departe. Poate că o avusesem deja sub ochi. Poate că era deja în această încăpere unde mă frământam de câteva ore. Străbătut de o inspirație bruscă, am început să-mi mişc din loc propriile lucruri, obiect cu obiect... Totul mi-a trecut prin mână. Cărțile, aranjate pe etajeră deasupra patului meu, vechea lunetă de marină îndreptată inutil spre grădini, hainele civile şi militare... Mâna mea înfierbântată a sfârşit prin a se opri pe crosa revolverului... L-am scos din tocul său, am golit mecanic butoiaşul de cartuşele care au sărit cu zgomot pe masa de lemn şi asta m-a făcut dintr-o dată să mă gândesc mai serios la seria de dezastre şi coincidențe care făcuseră ca nicio puşcă mitralieră din echipa lui Norrington să nu funcționeze corect în timpul operațiunii împotriva lui Keller la Hamett. Ca pe un perete incandescent luminat de o lanternă magică, am revăzut imaginile lui Wart rostogolindu-se la pământ, obrazul spintecat de explozia culasei propriei sale arme, a lui Liman, trăgând drept în fața lui în sala de bal de la înălțimea unui om, dar nefăcând decât să mitralieze lustra de cristal, a lui Amstrong acționând cu disperare Sten-ul înainte ca Keller să-i sfârtece ceafa repezindu-se pe scară şi, în sfârşit cea a propriului meu revolver, percutând în gol în timp ce austriaca nu era decât la doi paşi de mine, încercând să-mi înfigă pumnalul în carne... Mă mai gândisem cu adevărat la aceste împrejurări? Reflectasem suficient la ele? Fuseseră sabotate aceste arme? Fusese trimis cu bună ştiință un întreg comando pentru a prinde

un agent supraantrenat, cu muniție de teatru şi Sten-uri deformate?

Dacă aceasta era situația, nu putea decât să mi se confirme spusele lui Netaji despre existența unui complot chiar în sânul armatei britanice. Trebuia deci să regăsesc şi să verific eu însumi armele folosite în seara respectivă la Hamett. Voi începe cu propriul meu revolver! Am repus gloanțele în Webley şi am plecat drept spre armurăria principală a construcției lungă de un singur nivel. În spatele unui grilaj din care se deschidea un ghişeu, un sergent de serviciu îşi îndeplinea sarcinile.

— Arma aceasta nu trage drept, şefule. Şi apoi îmi trebuie alte cartuşe. Cele din lotul care ni s-a atribuit au o bătaie prea lungă, am pretins eu.

Tipul mi-a aruncat o privire amuzată.

— Cartuşele sunt întotdeauna controlate, înainte de a fi distribuite, locotenente. Pe urmă, n-am mai avut de mult timp din acelea cu bătaie lungă... Arătați-mi ce aveți.

Sergentul deschise uşa refugiului său şi mă invită în spatele tejghelei pentru a-l întovărăşi în culoarul de tir în care armurierii obişnuiau să-şi verifice armele. Era o cameră strâmtă, betonată pe vreo treizeci de yarzi, având la capăt, suspendate, țintele de carton care erau readuse trăgătorilor printr-un sistem de cabluri, scripeți şi un troliu cu manivelă.

— Descărcați-vă arma în această țintă şi ochiți bine centrul... Trebuie să evaluez importanța acestei trageri.

Cu brațul întins spre țintă, am deschis focul, aşteptându-mă să nu aud decât clinchete mizerabile. Dar de data aceasta lovitura a pornit imediat, provocând o gaură rotundă şi clară la doar două degete sub inima țintei. Eram uluit.

— Vedeți bine, locotenente. Toate cartuşele pe care le-am distribuit sunt bune! Şi această armă este aparent bine reglată. Lăsați-mă să o privesc puțin mai de aproape...

Tipul a luat Webley-ul meu şi a tras în salvă cartuşele rămase, nelăsând decât un loc gol perfect în mijlocul cartonului. Cu un aer satisfăcut, a basculat butoiaşul şi a făcut să hâdă tuburile goale în palma lui căloasă.

— Toate vin de la noi, locotenente. Nicio îndoială. Sunt cartuşe bune, englezeşti care pot perfora dintr-o parte în alta un porc, ochit de la o sută de paşi. Dacă nu, înseamnă că arma este foarte prost curățată chiar dacă perfect reglată, locotenente, a adăugat sergentul. În schimb, eu nu mă voi zgârci cu uleiul de uns pentru eliminarea micilor puncte de rugină de pe țeava şi din interior... Vreți să efectuez o curățire completă?

A trebuit să fac imediat legătura cu faptul că şeful uitase de curățatul armei mele.

— Alaltăieri vi s-au adus armele folosite de un grup de polițişti militari din oraş... Asta vă spune ceva?

Tipul s-a scărpinat în cap. A mers să se consulte cu un adjutant, care a venit să-mi vorbească.

— Vă interesați de acele Sten-uri ale „Beretelor Roşii”, armele cu care s-a tras la Hamett, locotenente?

— Da. Le-ați examinat?

— Ele ne-au fost aduse, bineînțeles... Dar ne-au fost imediat luate înapoi. N-am avut timp să ne aruncăm ochii pe ele.

— Luate înapoi? Luate de cine?

— De oamenii poliției militare. Ordin de la colonelul lor. Îmi pare rău, dar asta este tot ceea ce ştiu!

*

De la etajul al doilea al., Marilor Apartamente”, Zacharias Gibbet comanda cele două companii de poliție care

asigurau zilnic ordinea în cartierele militare. Misiunile care le erau încredinţate acestor oameni însemnau de obicei să-i despartă pe cei care se băteau sâmbăta seara şi să regleze problemele furtişagurilor în camere şi alte probleme minore de acelaşi calibru. Era destul de rar, dacă nu excepţional ca aceşti oameni să fie solicitaţi să lucreze împreună cu cei de la alte unităţi în anumite situaţii. MI6, în special, nu întreţinea practic niciun raport cu ei. Hotărârea lui Hardens de a face apel la căpitanul Norrington pentru a o aresta pe Ostara Keller nu avusese niciun precedent. Nu ştiam dacă era vorba de o anomalie de procedură. Dar colonelul Gibbet hotărâse să mă vadă în clipa în care ieşeam din armurărie. Acolo fusesem încredinţat că Webley-ul meu nu fusese falsificat şi solicitasem o întrevedere cu Gibbet. Era un personaj curios, la prima vedere destul de rece, arogant şi dezagreabil, dar care s-a dovedit repede sensibil şi chiar, pe măsură ce conversaţia a înaintat, sincer şi jovial. Echerul şi compasul erau gravate în metal pe pielea mapei de birou pe care se aplecase ca să scrie.

— *Semper occultus,* mi-a spus el remarcând că privirea mea se oprise pe aceste semne. *Semper occultus:* întotdeauna ascuns! Asta este deviza pe care a ales-o „Firma" dumneavoastră, nu-i aşa? Aşadar, ce credeţi?

— Să cred ce, domnule colonel? m-am mirat eu.

— Ei bine! Ce credeţi? Sunt sau nu sunt amestecat?

Nu am îngăimat decât un mormăit vag în loc de răspuns.

— Da, ei bine, înţeleg că nu ştiţi şi e cu atât mai bine! a surâs el. Mă pregăteam să înec peştele! În orice caz chestiunea nu are importanţă. Este ciudat că aţi venit aici din proprie iniţiativă, domnule locotenent. Eu însumi am căutat să vă văd după istoria din oraş, de deunăzi. Dar

colonelul dumneavoastră s-a opus categoric. Sper că nu ştie că sunteţi aici?

M-am limitat la un semn negativ din cap. Gibbet nu părea surprins.

— Poate că e mai bine... Deci? Povestiţi-mi puţin versiunea dumneavoastră despre descinderea infernală la Hamett de deunăzi...

Am făcut un rezumat, atât de precis cât era posibil, al scenei pe care o trăisem înainte de a pune problema care îmi ardea buzele:

— Toate armele folosite în seara aceea prezentau defecte de funcţionare. Şi a mea bineînţeles. Armurierii au redactat un raport despre Sten-uri. Aş vrea să aflu la ce concluzie au ajuns.

Zacharias Gibbet şi-a umflat obrajii cu aer şi i-a ţinut aşa mult timp, semănând cu un hamster. Oricât de comic ar fi fost, nimic nu trăda o reală încurcătură.

— Raportul armurăriei... Da... Ei, bine... Pot să vă dau o copie dacă ţineţi cu adevărat. Dar să ştiţi că urmărind-o nu veţi afla mare lucra. Pe scurt, armele folosite de echipa acelui bou uriaş de Norrington erau sigure. Nicio umbră de îndoială în privinţa asta.

Sigure. Exact ca Webley-ul meu! Ceea ce însemna că era posibil ca Hardens să fi comis o imprudenţă trimiţând o echipă cu braţe tari să aresteze o viperă ca Keller. Dar că, cel puţin, le asigurase o bună apărare. În consecinţă, aserţiunea lui Netaji după care arestarea austriecei era o simplă punere în scenă, menită să încurce iţele, nu stătea în picioare.

— Acelaşi lucru şi în ceea ce priveşte muniţia, presupun?

— Acelaşi lucru. Toate cartuşele încărcătoarelor au fost examinate cu cea mai mare grijă şi lovite uşor unul după altul. Niciunul nu prezenta defecte. Tehnic, nimeni nu

poate explica ce s-a întâmplat la Hamett. Ar trebui să fie aşezat totul în categoria mistere... Chiar dacă asta nu-mi place.

Ceea ce mi-a explicat Gibbet a schimbat considerabil datele problemei. Cu câteva ore înainte nu eram departe de a admite teoria complotului, preconizată de Netaji, dar acum nu se mai punea problema de a te mulțumi cu faptul că găsirea armelor în bună stare de funcționare îl dezvinovățea pe Hardens. La întâmplare, am pomenit cu toate astea numele lui Donovan Phibes, fără ca acest fapt să provoace vreo reacție.

— Phibes? Donovan Phibes? Numele nu-mi spune nimic. Mergeți şi vedeți la arhive. Veți găsi poate ceva...

Ideea nu era rea, dar căutările făcute de documentaristul Blair au demarat într-un mod steril. Nicio fişă, niciun raport nu fusese vreodată consemnat privitor la acest personaj. Pentru MI6. Donovan Phibes n-avea mai multă consistență decât o fantomă.

— Vreau totuşi să continui să frunzăresc un pic. A spus Blair, după ce petrecusem o bună parte din după-amiază deschizând dosare prăfuite.

— Să nu capeți vreo boală de plămâni, respirând această celuloză în descompunere!

— Asta nu va face altceva decât să ajute farmecului meu! Tuşea tuberculoşilor este de ultimul răcnet la arhivari, a râs Blair. Asta ne dă un pic de aer de *Damă cu camelii,* foarte atrăgător. Ah! Dumas fiul! Cu cât talent îi face el pe nebuni să plângă, nu credeți?

— Nu ştiu, am răspuns. Nu citesc niciodată autori francezi, x în momentul în care l-am părăsit pe Blair, eram definitiv convins de inexistența lui Phibes, acest pretins conspirator care, după credința lui Bose, trăgea din umbră sforile unei uriaşe maşinațiuni. Desigur, mai multe

întrebări rămâneau fără răspuns. Totuşi, dacă rămâneau contradicţii şi paradoxuri, preferam încă să mă agăţ de cea mai simplă dintre soluţii: aceea care îmi indica faptul că Ostara Keller fusese trimisă la Calcutta cu scopul de a o ucide pe Simpson. Nu pentru a o proteja. Toate ipotezele serioase conduceau spre această situaţie. Faptul că acel Kiineck fusese înlăturat şi ucis de independenţii hinduşi nu contraziceau în final această teorie. Poate că-l sacrificaseră ca să mă manipuleze, să mă facă să mă îndoiesc de şefii mei. Poate îl uciseseră din raţiuni obscure de rivalitate între gruparea lor şi SD. Orice ar fi fost, nu acolo se găsea miezul enigmei. Cât despre mine, cel mai bun lucru era să adopt atitudinea unui mic soldat de plumb. Nu trebuia să-mi pun întrebări despre natura îndatoririi mele: calitatea şi obligaţiile mele nu erau cu nimic diferite de cele ale nu ştiu cărui ofiţer al Majestăţii-Sale. Nu trebuia să execut un joc dublu faţă de superiorii mei. Cu aceste gânduri corecte şi cinstite m-am hotărât să-i povestesc colonelului Hardens toate istoriile care mă frământau.

Umoral său nu era deloc favorabil. Am simţit asta imediat ce am intrat în biroul său. Era ceva ca o umezeală în această cameră care avea totuşi ferestrele larg deschise, o acreală în aerul înconjurător care te făcea să te gândeşti la vizuina unui animal neliniştit care s-ar afla în vecinătate. În ciuda discuţiei absolut sincere pe care voiam s-o am cu el, am înţeles că ar fi fost rău să-l evit cu totul pe Hardens. Aveam nişte reţineri. Nu era neîncredere faţă de acest om cu aparenţă blajină, pentru că îl credeam incapabil de duplicitate. Sau, mai degrabă era o neîncredere care nu ţinea la o analiză atentă, nici construită nici intelectualizată. Pentru a ascunde adevăratul motiv al venirii mele, am pretextat nişte

probleme frivole de serviciu privitoare la viitoarea mea misiune de a o întovărăşi pe Wallis Simpson.

— Da, Tewp, ți-am promis o ordonanță. Poți să-ți alegi pe cine vrei, nu e nicio problemă. De asemenea, îți voi elibera un mic birou în această clădire. În felul acesta nu te vei încrucişa cu Gillespie pe culoare. Asta e tot ce voiai să ştii?

— Nu, domnule colonel. Ce facem cu Ostara Keller?

— Nu mai este problema ta acum. De altfel nu mai este nici a mea. Cei din Delhi au luat problema în mână. Ei nu m-au prea informat. Deci uit-o pe această „Friță”. Cineva dintre noi va pune mâna pe ea într-o zi, să nu ai niciun dubiu.

Tonul era sec, definitiv. Hardens s-a lansat într-o lungă tiradă destul de virulentă pentru a mă face să înțeleg că problema acestei fete nu mai era problema mea şi că trebuia acum să mă concentrez asupra noilor mele funcții şi nimic altceva. Doamna Simpson avea o reputație înspăimântătoare de femeie capricioasă şi cochetă. Trebuia să mă aştept ca ea să-mi distrugă nervii cu tot felul de fleacuri. Cu cât îmi zvâcnea mai puternic sângele de dorința de a o regăsi pe austriacă, cu atât mai mult trebuie să mă pregătesc să suport această groaznică creatură americană...

— E un dragon Tewp! Ai face bine să îți iei aerele unui cavaler viteaz, te sfătuiesc să nu uiți asta nicio clipă! Ai înțeles?

Înțelesesem. În timp ce duceam hotărât mâna la frunte, pentru a saluta şi a pleca, am renunțat la gestul meu pentru a arunca încă două cuvinte.

— Donovan Phibes... am spus cu o voce tremurătoare, în timp ce Hardens se concentra deja în hârțoagele împrăştiate pe birou.

Colonelul m-a fulgerat cu o privire.

— Ce ai spus, locotenent Tewp?

— Cineva a pronunțat recent acest nume în fața mea şi n-a fost prea elogios. Ştiți cine este acest Donovan Phibes, domnule colonel?

Hardens a scos un mormăit inform, a ridicat umerii şi a recăzut în tăcere, în hârtiile sale ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Am crezut că trebuie să înțeleg prin asta că toată conversația noastră era terminată. Am salutat şi m-am întors pe călcâie. Când am pus mâna pe clanța uşii, Hardens m-a întrebat:

— Cine ți-a spus acest nume, Tewp?

— Un informator. Un indigen din strada... am mințit eu.

— Un indigen din strada? Ia te uită? Atunci zvonurile erau fondate pe ceva, Tewp?

— Ce zvonuri, domnule colonel?

— Ai început să frecventezi hinduşii?

— Cred că aceşti oameni ar avea multe să ne învețe. Poate că îi dispreţuim prea mult...

— Gândeşti greşit, locotenent Tewp. În colonii sunt două feluri de britanici. Sensibili şi pragmatici. Primii se entuziasmează de culorile florei exotice, de peisaje şi de pitorescul obiceiurilor indigene. La sfârşitul unei perioade de timp, ei uită să-şi pună jacheta pentru cină, schimbă costumul de pe umeraş cu un sarong şi încep să învețe limba locuitorilor. După câteva luni, pot să-şi rupă legăturile care îi țineau aproape de Anglia. Ei nu vor fi niciodată cu adevărat integrați printre localnici, dimpotrivă, vor fi disprețuiți că şi-au uitat adevăratele rădăcini. Ceilalți, pragmaticii, pot părea rigizi – chiar mărginiți – dar sunt spirite delicate. Ei se ataşează de simboluri şi comportamente frivole în aparență, de exemplu să se îmbrace la tropice la fel de oficial ca în clubul lor din Londra şi refuză să se adreseze unui indigen pe stradă –

aşa cum refuzaseră să se adreseze muncitorilor sau lenjereselor din propria lor țară. Aceşti oameni nu abdică de la personalitatea lor. Nici de la originea lor. Nici de la educația lor. Cei colonizați îi urăsc, probabil, dar, cel puțin îi ascultă. Deci îi respectă. Aceştia sunt oamenii care au făcut imperiul, Tewp. Ei şi nimeni alții. Gândeşte-te mai ales la acest aspect, în loc să te compromiți întâlnindu-te cu localnici care încearcă să te ducă cu preşul. Donovan Phibes nu există, locotenente. Nu-mi pasă cine a vrut să te facă să crezi exact acest lucru, dar nu este decât o păcăleală de indigen pentru a-ți cere câțiva bani sau o favoare. Stai mai departe de toate astea!

După aceste cuvinte, am părăsit biroul lui Hardens, purtând sub braț un dosar confidențial în care era descris amănunțit felul serviciilor legate de deplasările regelui şi a teribilei sale metrese. În noul birou care-mi fusese oferit am, studiat cu aerul cel mai serios din lume aceste documente, m-am grăbit să iau notițe, să compun fişe, să învăț pe de rost întregul planning. Regele trebuia să aterizeze miercuri, 14 octombrie, la aeroportul din Delhi, apoi să călătorească în toată țara o săptămână întreagă, să participe la o sumedenie de recepții, vizite, inaugurări, conferințe de tot felul. Pe parcursul acestor şapte zile era prevăzut să se termine vizita oficială. Nu era indicat în niciun rând în raport unde anume la Calcutta trebuia să-şi întâlnească metresa pentru o vacanță privată. Netaji, încă o dată mă mințise. În ceea ce mă privea, trebuia să o aştept pe această femeie la aeroportul militar şi apoi să mă pun la dispoziția ei pe parcursul întregii vizite. Adresa reşedinței ei din Bengal nu era precizată. Informația urma să vină în ultimul moment. Chestiune de prudență. Într-o notă care fusese redactată la singura mea cerere era clar specificat că problemele de securitate nu erau chiar de competența mea.

Ca un slujitor local al doamnei Simpson trebuia să locuiesc sub acelaşi acoperiş cu ea, să mă asigur că se simte bine şi să o întovărăşesc fără să discut peste tot unde dorea să se deplaseze. O importantă sumă de bani lichizi, provenind din caseta regală, îmi fusese încredințată. Banii trebuiau folosiți pentru cheltuielile curente ale acestei femei, pentru capriciile ei. Eram autorizat să-mi iau doi supleanți, subofițeri sau bărbați cu rang mai înalt, pentru a mă întovărăşi, pentru a-mi fi utili, în sfârşit pentru a-mi uşura propriile sarcini domestice şi a mă elibera de alte griji față de cele care decurgeau din misiunea mea... Cui puteam aşadar să-i încredințez această funcție? Nu cunoşteam aproape pe nimeni şi necazurile cu Edmonds şi Gillespie nu mă făcuseră prea popular printre ofițeri şi ceilalți militari britanici. Mi-au venit în minte două nume: cel al bunului caporal Swamy şi cel al blondului aspirant Shaw. I-am căutat pe amândoi, dar dacă hindusul a acceptat oferta mea cu entuziasm, englezul s-a arătat mai reținut.

— Locotenente... a început el, vizibil jenat. Dacă este un ordin, sunt obligat să mă supun, evident. Dar dacă este o cerere neoficială, permiteți-mi să mă retrag.

— Nu e un ordin, Shaw. Nu vă forțez cu nimic. Mă gândisem numai că asta ar putea să vă amuze şi să vă smulgă puțin din rutină, asta e tot.

Dar nu era nimic de făcut. Shaw nu voia să fie văzut prea mult timp alături de mine. În compensație, am primit adeziunea exaltată a caporalului Swamy.

— Va fi şi o gratificație pe lângă solda dumneavoastră, caporale. Şi o mențiune pe livretul militar.

— Mulțumesc, domnule locotenent.

Terminasem cu acest gen de recrutări când a venit un planton şi mi-a adus un bon şi un bilet prin care mi se ordona să mă prezint de urgență la croitorul ofițerilor, în

ultima clipă, Hardens se gândise că două uniforme noi, bine croite, nu ar fi de prisos pentru a face o figură bună alături de atât de distinsa doamnă Simpson.

Într-un local lung, în interiorul căruia grămezi de țesături împăturite, rulate, şifonate se îngrămădeau de la sol până la plafon, maestrul croitor tiraniza o mulțime de mici lucrătoare locale agățate de maşinile lor de cusut ca şi cum ar fi fost înlănțuite de ele pentru eternitate. Peste tot nu se auzea decât un scârțâit de suveici, scrâşnet de pedale, țăcănit de ace mecanice care perforau țesăturile, clănțănit de foarfeci pe modelele de hârtie, icnetele călcătoreselor care se istoveau, sumar îmbrăcate, incomodate de căldură şi vapori. Într-un colț al acestei uzine, la biroul său instalat pe o estradă înaltă, cu cinci trepte, un englez înalt şi osos supraveghea şi cronometra activitățile. Ținea în mână un fluier de şef de gară şi privea constant ceasul său de buzunar cu aceeaşi anxietate ca Iepurele Alb din Alice. Mi s-a spus că este responsabilul locului. M-am apropiat şi i-am întins biletul. El l-a citit, fără să scoată un cuvânt, mi-a aruncat o privire furioasă, dar resemnată, şi-a vârât nasul într-o planificare apoi, cu un gest trădând o enervare de primă clasă, a scos o gumă dintr-un sertar, a şters două nume de pe hârtie şi a fluierat de cinci ori din toate puterile. Țârâitul era atât de penibil, că mi-am astupat urechile pentru a mă proteja. Imediat, doi hinduşi având ca îmbrăcăminte doar un şort de mătase şi un turban alb şi-au abandonat maşinile la care lucrau şi au alergat la ordin.

— Acest om, spuse el şi mă arătă cu indexul lui lung ca un ac, are nevoie de măsură, îmbrăcăminte, uniforme de gală. Două. Cu încălțăminte şi accesorii. Preveniți croitorii. Calitate: foarte modernă! Timp acordat: nouăzeci de minute! Dumneavoastră, domnule ofițer, urmați-i pe aceşti

oameni şi lăsați-i să-şi facă treaba! Reveniți să vă văd când vor termina! Plecați!

Tonul nu admitea nicio replică. Am coborâte treptele şi mi-am potrivit pasul cu cei doi tipi care scoseseii deja din buzunare un metru de pânză, un carnet şi ur creion. În timp ce mergeam cu toții, unul îmi lua măsurile zburând în jurul meu ca un fluture, iar celălalt lua note. M-au împins într-o cabină, au tras perdeaua, m-au dezbrăcat aproape complet, mi-au înfăşurat stofele în jurul picioarelor, brațelor şi torsului, le-au strâns o clipă atât de tare că am crezut că am devenit mumie, apoi au plecat râzând să coase ansamblul. În timp ce un nou muncitor mă punea să probez o pereche de cizme noi, dar suple. Într-un timp mai scurt decât cel acordat de omul cu fluierul, am fost îmbrăcat din cap până în picioare, dotat cu două uniforme de gardă, strălucitor de noi care mi se potriveau de minune. Niciodată în viața mea nu avusesem un aer atât de impunător. Fericit, m-am întors să-l văd pe şeful atelierului.

— Face cute, Dumnezeule! Face cute aici. Cute acolo. Şi încă vreo câteva cute! Treabă de mântuială. Dar trebuie să vă mulțumiți cu asta, domnule ofițer Patru sute cincizeci de uniforme trebuie să iasă de aici săptămâna viitoare pentru batalionul din Midiands! Nu putem să vă consacram mai mult timp! Plecați, ieşi de aici, nu pot să mai fac nimic pentru dumneavoastră!

Supărat că noua mea ținută pe care o găsisem atât de seducătoare a fost judecată atât de rău de un profesionist, am părăsit hangarul croitorilor cu un pas mai puțin sigur. Trebuia să mă învăț să port aceste costume elegante în maniera cea mai naturală de care eram în stare. În fața doamnei Simpson desfăşuram un joc, trebuia să par şi să fac tot ceea ce ar putea face un om de lume. Dar care lume

exact? La drept vorbind, eu nu aveam nici cea mai mică idee. Nu ştiam mai mult decât ştiusem la venirea mea în Indii. Mi se părea că alunecasem o bună bucată de timp în pielea mai multor personaje: mai întâi aceea a unui ofițer novice aruncat dintr-o dată din cuibul său călduț englezesc pe pământul tare din colonii; în sfârşit aceea a unui ucenic în ale spionajului aflat în urmărirea unui agent periculos al puterii adverse; şi, în cele din urmă victima unei maladii ciudate pe care un muritor obişnuit nu ştia să o îngrijească... Mai era, apoi David Tewp rebelul, renegat de ai săi tot atât de tare pe cât de tare era iubit de băştinaşi şi, ca să încheiem, era David Tewp, cel dandy, obligat să-şi îmbogățească panoplia cu rolul de cavaler însoțitor, bun de toate, la ordinele unei parvenite, o intrigantă despre care se spunea că este cea mai detestabilă creatură. Puteam să mă plâng de soarta mea? Da! Puțin. Pentru că uneori aveam o extremă slăbiciune să mă las pradă gândurilor negre. Dar aceasta nu dura mult timp pentru că găseam cel puțin o consolare la gândul că în această țară aveam şansa de a-l întâlni pe adevăratul David Tewp, cel după care alergam încă din copilărie şi pe care nu avusesem încă şansa să-l prind. Da, aveam convingerea că undeva în această îndepărtată provincie Bengal, aşteaptă încă umbra mea, aşteaptă încă sufletul meu.

Sosirea aventurierei

Zorii zilei următoare ne-au surprins, pe Swamy şi pe mine, instalaţi deja la lucru în noul birou din „Marile Apartamente”. În zece minute, amândoi am eliberat un loc, unde, spre bucuria sa, caporalul se putea instala, apoi am petrecut dimineaţa recitind atent şi minuţios ansamblul programului care ne fusese pus la dispoziţie. Era evident că Simpson nu lua parte la niciun eveniment oficial. Prezenţa ei în Indii arăta cel mult ca o călătorie particulară şi nu trebuia menţionată nici faţă de presă, nici faţă de cei care nu făceau parte din serviciile noastre. Swamy şi cu mine eram ţinuţi în rezervă, dar aveam conştiinţa că a da greş în această misiune ne va costa nici mai mult nici mai puţin decât propriile cariere.

— Unde va locui această femeie? Nu e făcută nicăieri nicio menţiune.

— Chestiune de securitate, am precizat eu. Va trebui să aflăm astăzi. Londra este cea care deţine această informaţie.

— Va fi, desigur, marele hotel Ascot, s-a hazardat Swamy. Este cel mai bun din oraş.

— Mai bun decât Hamett? am întrebat eu, amintindu-mi de luxul hotelului în care Keller îşi avusese o vreme reşedinţa.

— Incomparabil, domnule locotenent. Ascot este un loc de primă clasă pentru...

— ... persoane de primă clasă?

— Fără niciun dubiu, domnule locotenent, răspunse Swamy surâzând cu toată gura.

Apoi, lipsiţi fiind de activitate şi simţind nevoia unei alte ocupaţii, mai bune, am hotărât să căutăm fotografii ale doamnei Simpson, pentru a ne face o idee asupra personajului.

— Unde am putea găsi un portret al acestei doamne, Swamy? am întrebat.

— Cu siguranță nu în *Pickaxe,* domnule locotenent! a spus el glumind şi făcând aluzie la gazeta Corpului de Geniu.

Dar unde într-o cazarmă, oricât de mare ar fi ea, am fi putut găsi jurnale care s-o prezinte cititorilor pe doamna Simpson?

— Poate în sala de aşteptare a spitalului, a riscat caporalul, încântat de ideea sa.

Ne-am îndreptat împreună până la clădirea sanitară şi am scotocit până când am găsit o grămadă de reviste ilustrate pe care le-am scuturat de praf şi le-am adus să le reaşezăm în linişte, în biroul nostru. Erau *Esquire, Harpers 's Bazaar* şi de asemenea cea mai nouă dintre toate, *Life,* în care am găsit prima fotografie a lui Wallis Simpson. Era un clişeu destul de mare şi clar pentru a putea să ne facem o idee precisă despre figura şi înfățişarea generală a acestei femei brunete, cu un fizic ascuțit, curios, cu umeri mici şi coapse drepte de băiat.

— Nu are un aer prea prietenos, a comentat cu sobrietate Swamy.

Nu avea un aer prietenos, de fapt această femeie prezenta o duritate şi o răceală aparentă. Era de ase menea, destul de urâtă ca să putem în acelaşi timp să o judecăm. Mă întrebam ce a putut găsi la ea regele nostru, Eduard. Am suspinat ştiind că voi răsuci firul poveştii în cursul zilelor care se anunțau. În seara aceea am citit câteva pagini din Joseph Conrad, unde am găsit în acelaşi timp distracție şi energie, apoi, la o oră după miezul nopții am stins luminile şi am adormit, cu cele două uniforme noi periate cu grijă şi atârnate pe umeraşe mari.

Dimineața zilei următoare a trecut fără ca să întrezăresc ceva. Hardens mi-a vorbit din nou şi m-a copleşit atât cu ordine, cât şi cu sfaturi înainte de a-mi confirma ora de sosire la aeroport a metresei regelui, respectiv între 5 şi 6 seara. Am petrecut aşadar restul zilei într-o aşteptare febrilă. Mă simțeam nervos ca un actor de comedie în ziua premierei. Îmi voi juca oare corect rolul? Voi da bine replica? Nu ştiam nimic şi mă simțeam foarte iritat la ideea că va trebui să frecventez oameni proveniți dintr-o lume atât de străină de a mea.

— Vreți să vă arăt cum s-o conduceți pe „Daisy”, domnule locotenent? Aceasta ne-ar opri pe amândoi să ne învârtim în cerc! Mi-a propus Swamy, pe care inactivitatea îl făcea morocănos ca un câine în cuşcă. Puțin tentat la început, m-am lăsat în cele din urmă convins. Debutul meu ca şofer nu a fost prea glorios dar, din fericire, lecția se desfăşura departe de baracamente, în partea cea mai izolată şi de asemenea cea mai desfundată a terenului de antrenament. Swamy mi-a arătat comenzile principale ale lui „Daisy”: frânele, acceleratorul, ambreiajul, indicatorul de viteză, rezervorul de benzină, apoi a pornit în marş rulând cu viteză minimă, sub zece yarzi înainte de a-mi pasa volanul.

S-a văzut repede că nu aveam condusul în sânge. Am încurcat regulat pedalele, accelerând când voiam să încetinesc şi oprindu-mă când intenția mea era de fapt să merg mai departe... Mă înfundam constant în gropile de pe teren. Totul se bălăbănea în cabină, tablele portierelor, scaunele şi noi înşine, îngrozitor de zdruncinați de condusul meu intermitent care mă făcea să execut opriri bruşte, porniri laborioase, să am timpi morți şi să ambalez dintr-o dată... La capătul unei ore bune de astfel de exerciții mă dureau brațele, din cauza forței cu care

ținusem volanul, şi fesele, din cauza apăsării în scaun. Swamy îşi pipăia fruntea pentru că una dintre frânele mele îl propulsase puternic în parbriz. Eram descurajat şi convins că nu voi fi niciodată capabil de un oarecare progres în această artă. Stângăciile mele au luat sfârşit dându-i dreptate caporalului, care coborând din maşină mă privea cu un aer nedumerit.

În sfârşit, a venit ora fatidică, momentul în care a trebuit să-mi părăsesc noua ordonanță pentru a mă duce singur să mă întâlnesc cu colonelul Hardens la aeroportul militar de unde, escortat de două avioane de vânătoare Hurricane, un Lancaster de transport civil urma să ne-o aducă pe doamna Simpson. Era ora cinci şi un sfert. Era un timp urât, cu vânt şi nori cenuşii care probabil anunțau furtună în timpul nopții. Hardens era încordat şi nu înceta să-şi întindă şi să-şi strângă palmele mâinilor sale mari, îl vedeam în oglinda retrovizoare. Se aşezase, singur, pe bancheta din spatele limuzinei, în timp ce eu urcasem în față, în stânga şoferului.

— Nu mi-ați spus încă la ce hotel va descinde musafira noastră, domnule colonel, am îndrăznit să-i spun, în timp ce parcurgeam drumul care ducea spre terenul de aterizare.

S-a lăsat o tăcere jenantă, care nu-mi spunea nimic bun. Am insistat.

— Domnule colonel? Unde va avea doamna Simpson reşedința?

L-am auzit pe superiorul meu dregându-şi glasul o dată, apoi încă o dată înainte ca, în sfârşit, să se hotărască să-şi descleşteze buzele.

— N-am aflat nici eu decât târziu, în dimineața asta, Tewp. Doamna Simpson va locui la nişte vechi prieteni de-ai ei. Oameni... oameni care se numără printre apropiați. Şi

care au fost introduşi de multă vreme în anturajul lui Eduard al VIII-lea. Oameni respectabili în toate privinţele, nu te nelinişti...

— Domnul şi doamna...? am început eu, lăsând încheierea frazei în grija lui Hardens.

— Domnul şi doamna... Galjero... strada Shapâr, a exclamat el umflat de enervare şi contrarietate. Trebuie să ştii bine adresa asta, ai aflat-o într-un fel sau altul, pentru numele lui Dumnezeu.

Inima îmi bătea să-mi sară din piept. M-am răsucit pentru a avea o conversaţie faţă în faţă cu Hardens. În mod curios, nu eram surprins de această revelaţie. Dimpotrivă, era ca şi cum nu mă aşteptasem decât la asta din momentul în care auzisem de venirea lui Simpson în India şi de instalarea ei pentru câteva zile la Calcutta. Totul era... ei bine... în ordinea lucrurilor. Făcea parte dintr-o înlănţuire logică de catastrofe. Mi se părea că ţin în mână o sticlă pe care un oarecare nebun a umplut-o cu un ingredient detonant, fără ca să pot interveni, până la inevitabila explozie finală.

— Domnule colonel... Cum putem noi s-o lăsăm pe doamna Simpson să se instaleze la nişte oameni care ştim sigur că au primit vizita lui Keller?

— Asta n-ai văzut-o cu ochii dumitale, Tewp! O ştii din povestirea unui şofer de taxi. Nu există o dovadă. Şi apoi au fost luate toate precauţiile. A fost făcută o anchetă riguroasă privitor la aceşti Galjero. De către „Firmă”, bineînţeles. Şi una de către Scotland Yard, de asemenea. Şi desigur şi altele, de către alte agenţii... Dacă ar fi existat cel mai mic dubiu, în ceea ce priveşte onestitatea lor. Fii sigur că s-ar fi pus totul în mişcare, pentru ca Simpson să-şi schimbe părerea. Dar iată, nu s-a găsit nimic. Soţii Galjero sunt albi ca zăpada. Nu li se poate reproşa nimic. Simpson

îi cunoaşte de câțiva ani. Cu mult înainte de a se fi cunoscut cu regele. Cum ai vrea să-i interzici să-i frecventeze? Şi după toate astea, în ciuda tămbălăului pe care ni-l cere să-l facem, această măgăriță nu este decât o persoană particulară. Şi o străină mai presus de toate. Aşadar, chiar dacă ea ar dori să petreacă o duminică împreună cu Jack Spintecătorul, n-am putea face altceva decât s-o lăsăm în pace.

— Dar în sfârşit, am protestat eu, încleştând degetele pe scaun, dumneavoastră ştiți clar că Keller are ca obiectiv uciderea lui Wallis Simpson. Dacă aceşti oameni îi sunt complici. Va fi pentru ea un joc de copil să apară...

— Dar pentru ce crezi că ai fost trimis aici, Tewp? Ca să duci pachetele mamei Simpson? Un pic de judecată, bătrâne! Şi te previn: dacă americanca dă ortul popii din cauza dumitale, nu Gillespie este cel pe mâna căruia te voi da, ci vei fi dat pe mâinile tuturor ofițerilor englezi de la Khaibar până în Bomeo.

Hardens şi-a înfundat mâinile în buzunare şi s-a retras în colțul său ca un melc uriaş în cochilia lui. Fie că voiam sau nu, pusesem mâna aproape fără ajutor pe o situație aiuritoare şi explozivă din punct de vedere diplomatic. Caracterul recalcitrant al metresei regelui devenise o problemă de ultimă importanță în ceea ce privea îngrijorările mele. Maşina a trecut de grilajul ce proteja pista de aterizare şi s-a oprit la margine. Hardens şi cu mine am coborât în tăcere, fiecare păstrându-şi pentru sine neliniştile şi regretele. La ce ar fi servit să le împărtăşim? Am aşteptat câteva minute, apoi trei ofițeri din Royal Air Force au venit să ne întâmpine şi să ne anunțe că avionul era în curs de efectuare a manevrelor de coborâre. Ne-am întors privirile spre nord, unde un punct de pe cer se îngroşa vizibil în timp ce vibrațiile dublului motor cu elice

acoperea puțin câte puțin orice alt zgomot. Aş fi dorit să plec. Să părăsesc acest spațiu unde nu mă simțeam la locul meu, şi să dispar într-o gaură unde nimeni, niciodată nu mă va găsi... Dar acest lucru nu se putea înfăptui. Am rămas acolo, stoic, drept, cu mâinile solemn încrucişate la spate, la fel de rigid ca o statuie în uniforma mea scrobită, fixând sita de aer ale cărei țesături împestrițate pocneau în vânt. Lancasterul atinse macadamul, după care sări odată într-un salt suplu şi lung care îl făcu să piardă din grosimea pneurilor, apoi se aşeză corect şi rulă spre noi. Pilotul deschise geamul lateral pentru a ne saluta cu mâna. Mai sus, planând chiar sub primii nori, cele două avioane Huricane se răsuceau pentru protecție.

— Începe teatrul, locotenente. Joacă comedia lacheului, dar nu pierde nimic din ce se petrece în jur, a articulat Hardens, înainte de a parcurge cu pas mecanic distanța scurtă care ne separa de scara plasată sub uşa aparatului.

Cerul era de un cenuşiu frumos, aurit de soare. Era cald. O adiere ne mângâia obrajii. Doamna Wallis Simpson, favorita suveranului nostru şi posibila viitoare regină a Angliei şi împărăteasă a Indiilor, a apărut pe platformă, radioasă, într-un taior bine croit din mătase albastră care înfăşură silueta ei, deja foarte suplă, arătând atât de subțire, flexibilă şi amenințătoare ca o liană veninoasă din junglă... Nu a fost făcută nicio fotografie. Nu a existat niciun buchet de flori oferit cu stângăcie de un copil. Nu. Nu a fost nimic din toate astea. Aproape niciun protocol. Doar un scurt rămas bun din partea celui care călătorise cu protejata regelui şi a cărui misiune se încheiase, lucru pentru care se simțea vizibil uşurat. Au urmat apoi câteva surâsuri abia schițate şi repede dispărute, o mână lungă înmănuşată, întinsă neglijent spre colonel, o privire aruncată spre mine şi asta a fost tot. Americanca a urcat în

spatele vehiculului nostru fără prea multe formalităţi şi noi am demarat în trombă spre Strada Shapur, lăsând în urmă două cameriste şi un grup de slujitori să se ocupe de expedierea cuferelor doamnei Simpson. Aşezat alături de şofer, am încercat să arunc o privire, cât de discret posibil, spre pasagera instalată în spate. Hardens nu era omul care să poată suporta o tăcere îndelungată şi a crezut că e politicos din partea lui s-o întrebe pe doamna respectivă despre voiajul pe care îl efectuase şi alte trăsnăi de acelaşi calibru. A început o flecăreală amabilă, căruia nu m-am grăbit să-i dau nicio atenţie, preferând să analizez mai bine situaţia în care eram aruncat. De aici, nu peste mult timp, maşina avea să traverseze aleile parcului din jurul vilei Galjero. Ce aş fi putut face ca să împiedic asta? Nimic! Nimic nu mă putea salva din pericolul care apăsa asupra mea... Pusă pe fugă, Keller se înfunda în decor. Fără îndoială că dădea târcoale în aşteptarea orei prielnice. Şi dacă, în ciuda tuturor asigurărilor, tot ce-mi imaginasem era adevărat?

Maşina părăsise drumul de ţară pentru a intra în periferia oraşului. Am trecut pe lângă o fabrică de ciment, una de cherestea, şi, puţin mai departe de o misiune iezuită şi un dispensar. Ajunşi la o intersecţie încărcată de ciclişti, de căruţe trase de măgari, de pietoni, hamali şi vaci slabe, hoinărind libere, fără să le pese de blocajele pe care le creau, am întors spre sud, pe o şosea lungă care ducea spre cartierele rezidenţiale europene. Dacă bătăile inimii mele şi învălmăşeala din suflet erau calme, palmele mâinilor mele erau încă umede. Mi le-am şters pe coapse şi am aruncat o privire în oglinda retrovizoare. Hardens şi Simpson îşi terminaseră conversaţia de convenienţă. Ei priveau acum pe fereastră peisajul care defila prin faţa lor fără să se preocupe unul de celălalt. Subsuorile lui

Hardens se împodobiseră cu pete mari de transpirație. Simpson însă părea la fel de proaspătă ca un boboc de trandafir. Şoferul a încetinit şi a pătruns, în sfârşit, pe Strada Shapur. Noaptea nu căzuse încă, dar porțiunea de verdeață din fața clădirii, porțiune ce făcea parte dintr-un parc imens, era luminată deja de flăcări, torțe şi focuri arzând în bazine înalte de sticlă. Spectacolul era superb. Sub aceste lumini ireale, păuni şi ibişi alunecau ca nişte spirite pe peluze, bătând din aripi deasupra mulțimii de flori multicolore, lansând strigătele lor de suflete chinuite când se apropiau de bazine, de fântânile cu apă limpede. Maşina s-a oprit în fața casei, o imensă locuință foarte lungă, foarte albă, cu o terasă largă în față. Două siluete aşteptau, fine şi drepte într-un con de umbră. Dalibor şi Laiime Galjero. Inima mea şi-a accelerat bătăile şi am avut senzația că intru într-un nor de bumbac. Simțeam, că într-un fel, spiritul meu îmi părăsise trupul. Eram în acelaşi timp foarte lucid, ancorat în momentul respectiv şi totodată perfect detaşat de scenă ca şi cum partea esențială a ființei mele se retrăsese într-un loc unde nimeni şi nimic nu-l mai putea atinge.

Am coborât primul din maşină şi am deschis portiera doamnei Simpson: un valet hârşâit de finețurile unui serviciu îndelungat n-ar fi putut s-o facă mai bine. Apoi, în timp ce americanca punea piciorul pe pământ, m-am retras trei paşi pentru a lăsa gazdele să vină spre ea. În timp ce aceşti oameni coborau câteva trepte, am îndrăznit, în sfârşit, să-mi îndrept privirea direct spre ei. Cunoşteam deja trăsăturile fețelor celor doi, aşa cum le cunoşteam şi trăsăturile siluetelor. Aşadar, nimic din fizionomia lor nu m-a surprins cu adevărat. Dar ceea ce m-a surprins a fost carisma extraordinară, magnetismul pe care incontestabil îl degajau. Era probabil acelaşi cu al vedetelor de cinema sau

al marilor cântăreţi de operă. Dar era încă ceva în plus. Mai mult decât o frumuseţe a formelor. Era altceva în fiinţa lor, şi căutam un cuvânt care să definească acel ceva simplu, dar încărcat de forţă. Un termen precis în ansamblu şi clar, totodată cuprinzător şi solemn. Nu mi-a venit în minte altceva decât *mister.* Da, aceşti oameni împrăştiau un mister... Sau, mai bine spus erau o *încoronare* a misterului... în faţa lor aveai sentimentul că te afli în faţa unor jivine. Era în acelaşi timp exaltant şi teribil de umilitor... Au fost câteva schimburi de politeţuri între ei şi doamna Simpson, schimburi care trădau o lungă prietenie şi, de asemenea, o mare încredere. A fost prezentat Hardens, apoi a venit rândul meu. O jumătate de minut, toate privirile s-au întors spre mine. A fost pronunţat numai gradul meu, fără să mi se întindă vreo mână. Aici nu reprezentam decât o simplă funcţie. Nu o persoană. Doamna Galjero mi-a acordat un surâs graţios, slab, dar am crezut că văd strălucind în ochii ei verzi umbra unei bătăi de joc. Colonelul şi cu mine am lăsat în sfârşit cuplul să se ocupe de noua venită. Toţi trei au intrat în casă, în timp ce Hardens îmi dădea discret ultimele recomandări.

— Două detaşamente de supraveghere sunt, începând de acum, în jurul casei. Ei ştiu cine eşti dumneata. Dacă ai nevoie de întăriri, cheamă-i. Nu e nevoie să facem niciun fel de valuri. Lasă-ţi orgoliul în buzunar şi pune-ţi problemele persoanele în vestiar. Vreau ca aceste câteva zile să decurgă fără incidente. Acum, te las... Succes!

Mi-am salutat superiorul şi am privit maşina care ne adusese cum dispărea la capătul aleii. Un servitor hindus purtând un costum tradiţional lucios etalând o gamă din cel mai luminos roşu *a* venit spre mine.

— Eu sunt Jaywant, domnule locotenent. Cel de al doilea intendent. Dacă vreți să mă urmați până în camera dumneavoastră ca să vă instalați acolo.

Am mers în spatele lui şi am pătruns în interiorul casei. Am urcat la al doilea etaj şi Jaywant a deschis o uşă în fundul unui culoar lung, a cărui pardoseală de marmură strălucea ca o oglindă.

— Ne-am gândit că această cameră v-ar conveni, domnule locotenent. Ea se găseşte la acelaşi etaj cu cele ale doamnei Simpson, doar o cameră neocupată vă separă. Exigențele dumneavoastră sunt satisfăcute?

Impresionant de luxul pe care îl descopeream în jur, nu am răspuns. Servitorul a luat asta drept nemulțumire.

— Dacă acest spațiu nu vi se pare prea confortabil, poate va fi posibil să vă punem altul la dispoziție, a început el, cu o voce sincer îngrijorată.

Desigur, am declinat oferta. Camera era splendidă. Largă, calmă, împodobită cu buchete de flori proaspete, pereții acoperiți cu admirabile tapiserii de Caşmir reprezentând scene mitologice în care zei arcaşi luptau împotriva unor monştri negri cu înfățişări terifiante. Jaywant mi-a arătat sala de baie cu fereastră dublă, apoi a deschis uşile glisante ale unui dulap unde erau pregătite diverse lucruri de toaletă.

— Prosoape, săpun de bărbierit, maşină de ras, parfumuri... Dacă veți constata cea mai mică lipsă, anunțați-mă imediat. Am fost pus exclusiv în serviciul dumneavoastră pe toată durata sejurului pe care îl veți petrece printre noi.

Mărturisesc că eram încântat de atâta atenție. Chiar dacă fusesem disprețuit pentru prestanța mea, era clar că eram o persoană aşteptată. Din punct de vedere moral, aceasta îmi făcea bine. M-am interesat la Jaywant despre

obiceiurile casei: ore aproximative de masă, dispoziții deosebite care trebuiau respectate în prezența soților Galjero. Manifestau ei exigențe notabile? Apreciau ei un fel sau altul de comportament sau mai ştiu eu ce?

— Doamna şi domnul Galjero sunt persoane foarte simple, domnule ofițer, a răspuns Jaywant. Au obiceiuri foarte blânde şi sunt o companie agreabilă pentru cei pe care îi adăpostesc sub acoperişul lor. Nu cred că ar trebui să modificați nimic din comportamentul dumneavoastră pentru a le face plăcere.

— Mai sunt actualmente şi alți invitați în afară de doamna Simpson?

— Nimeni. Doamna şi domnul Galjero sunt prea fericiți să profite de prezența atât de rară a doamnei Simpson ca să piardă aceste clipe cu alți musafiri. (Şi-a plecat ochii înainte de a încheia.) Cina va fi servită într-o oră, domnule. Veți fi instalat într-o încăpere alăturată de cea în care doamna şi domnul Galjero iau masa cu oaspetele lor. Mâncarea dumneavoastră va fi aceeaşi ca a lor... Voi veni să vă caut. Destindeți-vă, domnule ofițer.

A ieşit, după ce mi-a încredințat cheia camerei. Am rămas puțin să mă întreb ce atitudine să adopt. De fapt, lucrurile nu se prezentau atât de rău. Părea că toți conveniseră între ei ca eu să nu fiu decât un fum, o umbră de prezență. În final, un fel de servitor purtând o uniformă bej în locul unei veste în culori vii. Mă acomodam bine cu asta. În cel mai bun caz mi se adresau cuvinte o dată sau de două ori pe zi pentru a mă saluta sau a mi se spune să plec din locul respectiv, sau, în cel mai rău caz, la vederea mea se păstra tăcere şi eram lăsat să-mi fac treaba fără să mi se dea nicio atenție. Începeam să recapăt puțină încredere. Nu eram atât de speriat de perspectiva de a merge alături de Simpson şi Galjero, de a le urmări viața

cotidiană şi întrevedeam posibilitatea de a ieşi cu bine din această misiune. Muşchii mei s-au relaxat dintr-o dată şi m-au lăsat să mă prăbuşesc în pat, închizând pentru o clipă pleoapele.

„Atenție, Tewp! Nu dormi! Nu te lăsa orbit de tot acest lux care te înconjoară. Este numai privirea strălucitoare a şarpelui care vrea să-şi amețească prada!”

Cine? Cine a vorbit? O prezență necunoscută aici, în această cameră? Sau pur şi simplu o parte din mine însumi, care refuza să se lase legănată de calmul aparențelor? Da, asta era. Vocea mea interioară. Instinctul meu. Neliniştea. Freamătul. Adulmecând peste tot pericolul şi minciuna sub flatări şi conveniențe. Ghicind peste tot capcane şi otrăvuri, sub marmura zidurilor, sub aerul frescelor...

„David! David, băiatul meu! Nu o uita pe Keller! Nu uita nimic în privința lui Keller şi a SD-ului, a lui Bose şi a lui Darpân... Mai bine unge-ți arma, decât să-ți lustruieşti galoanele! Încordează-ți brațele în loc să te joci ca un copil!”

Trezindu-mă brusc, mi-am băgat capul în apă rece. Când Jaywant a venit să mă caute, eram perfect stăpân pe mine şi ştiam că voi păşi în plin teritoriu cu şerpi.

*

Această primă seară nu a fost marcată de niciun element notabil. Aşa cum îmi spusese servitorul, am luat loc la masă într-un budoar alăturat de sufrageria unde erau serviți Simpson şi soții Galjero. Nu auzeam decât o vagă melodie din vocile lor, distingând nu atât timbrul, cât modulațiile. Totul se desfăşurase normal, din timp în timp se auzeau râsete scurte, dar nu puteam ghici vreo remarcă sau vreo glumă care le provoca. Fără a fi închisă, uşa care

separa cele două încăperi era bine trasă şi apoi eu nu prea eram atent la ceea ce se discuta.

Aşa cum nu-mi era permis să desfac o scrisoare care nu-mi era destinată, nu mă simţeam autorizat să ascult pe la uşi. Constatarea acestui scrupul mă amuza. „Serviciul de informaţii nu este o treabă a oamenilor civilizaţi, Tewp. Cu siguranţă *nu este* un lucru îmbietor!” mă avertizase căpitanul Gillespie la prima noastră întâlnire. Şi era adevărat că mă îngrozea faptul de a scotoci în viaţa oamenilor, de a le distruge intimitatea, de a mă interesa de micile lor poveşti. Trebuia să existe o cauză foarte importantă ca să rezolv astfel treburile. În aceste condiţii, da, poate că aş căuta în mine suficiente resurse pentru a elimina obstacolele pe care alţii, chiar mai puţin scrupuloşi şi mai convenţionali nu le-ar putea înlătura. Am luat în mână un tacâm de argint, un superb cuţit purtând marca unor vechi manufacturi regale franceze, şi mă amuzam captând imaginea mea reflectată în lama lui. Ochii îmi străluceau, inima îmi batea calm, dar puternic în piept... Mă simţeam încrezător. S-a auzit zgomot în camera vecină şi am văzut umbrele servitorilor care treceau prin dreptul deschiderii uşii mele ducând platouri. Simpson şi soţii Galjero au trecut în fumoar. Jaywant a venit să asigure încheierea serviciului oferindu-mi o cutie de ţigări şi un coniac din partea stăpânului casei. Părăsind masa, m-am aşezat într-un fotoliu mic şi scund şi am aşteptat răbdător ca fiecare să dorească să plece spre apartamentele sale. Când am fost sigur că doamna Simpson a dispărut în noapte, am părăsit, în sfârşit locul meu, m-am plimbat puţin pe terasă pentru a profita de prospeţimea nopţii şi frumuseţea locurilor, apoi am urcat să mă întind, în sfârşit.

A fost ultima viziune pe care am avut-o înainte de a aluneca lamentabil pe pământ şi a mă pierde pe solul străduţei care şerpuia în spatele străzii Shapur: un turn strâmb, fin şi auster, cu acoperişul ascuţit ca al unei pagode şi cu pereţii umflaţi în mod bizar de nu ştiu ce anomalie pe care nu puteam s-o desluşesc, pentru că era departe, prea departe chiar ca să observ edificiul în detaliu. Doamna Simpson şi Lăţime Galjero, mergând în faţa mea, se ţineau de braţ, vorbeau la ureche şi pufneau în râs în timp ce străbăteau parcul. Cu zece gărzi în spatele lor, le urmam cu mâinile încrucişate la spate, cu picioarele ţepene, aruncând pe ici pe colo câte o privire trandafirilor, copacilor, animalelor de agrement care colorau iarba cu tonurile lor vii în mişcare. La o cotitură a unei alei de pietriş fin, privirea mi-a căzut pe acest spic de piatră neagră, acest mausoleu cu aer sinistru, strălucind în soarele frumoasei dimineţi. Era departe, poate la o jumătate de milă, pentru că parcul era imens. Şi era protejat de o lizieră de arbori deşi către care nu părea să ducă niciun drum, nicio potecuţă. Am rămas un minut acolo, să observ construcţia cu mâna pavăză la ochi, simţind că spiritul meu este atras de ea, animat de un presentiment. Apoi am auzit un râs cristalin de femeie.

— Vă holbaţi la ciori, domnule locotenent? Mai bine veniţi alături de noi să ne spuneţi, în sfârşit cine sunteţi!

Mi s-a strâns gâtul. Întorcând ochii de la frunziş am văzut dintr-o dată, panicat, că Laiime Galjero se apropia de mine surâzându-mi dulce. Silueta ei prelungă, dansând, era înfăşurată într-o rochie uşoară de crep-satin, ale cărei cute se modelau aproape până la impudoare. În clipa aceea ochii ei s-au scufundat pentru prima oară în ai mei şi aş fi vrut mai mult decât orice pe lume să uit că într-o zi

contemplasem fotografia trupului ei gol. Am simțit mâna ei proaspătă, roz, aproape rece, încleştându-se pe încheietura mâinii mele, şi strângându-mă pentru a mă convinge să vin cu ea. Am început să tremur la contactul cu această femeie cum tremuram pe insula de piatra când, sub luna violetă, îmi scosesem hainele înmuiate de apă înghețată, după ce Darpân mă aruncase în valuri. Agățată de brațul meu, apăsându-mă cu umărul, mă trăgea spre locul unde aştepta doamna Simpson, amuzată de această scenă.

— Laiime, ce idee ridicolă, a spus cu o voce extraordinar de răguşită. Nu-l tortura pe acest biet nefericit, vezi bine că nu e decât un fraier!

M-am albit la față din cauza acestei insulte. Era prima dată când Simpson părea să-şi oprească privirile asupra mea şi atunci era pentru a profera o remarcă extraordinar de jignitoare. Aş fi vrut să o ucid pe această femeie pe loc, să o trăsnesc şi să o rup ca pe un lemn uscat! Laiime Galjero a făcut o strâmbătură de nemulțumire.

— E adevărat, domnule locotenent? E adevărat că sunteți un fraier? Noi ne punem întrebarea încă de ieri... Ei bine? Răspundeți odată, sau voi crede că această femeie răutăcioasă are dreptate!

— Vreau să mă scuz, doamnelor... am început eu.

Dar nu am fost lăsat să-mi dezvolt apărarea, că Simpson a izbucnit într-un râs batjocoritor.

— Vă scuzați, domnule locotenent? Aşadar nu ați fost învățat că nu se acordă iertarea prin scuze simple ca acestea, ci trebuie să-i rugați pe ceilalți să binevoiască să vă primească scuzele? Este un semn de stimă şi de respect care de altfel vă lipseşte! Ei bine, Laiime, vezi! L-am simțit imediat: este un fraier. Un fraier mic şi murdar, prost crescut... îți pierzi timpul cu el, draga mea...

— Dar mie îmi plac oamenii prost crescuți, Wallis! a răspuns doamna Galjero, strângându-mă din ce în ce mai puternic. Brutele, neghiobii, bădăranii sunt capabili de elanuri şi de vigoare, în vreme ce rafinații au uitat voluptățile... Nu-i aşa, domnule locotenent?

Roşu de ruşine la aluzia excesiv de îndrăzneață pe care o formulase Laiime Galjero, nu am răspuns, am plecat ochii în pământ şi am încercat, fără violență, dar şi fără slăbiciune să-mi degajez brațul din strânsoarea mâinii ei. Ea nu a ținut cont de asta şi nu mi-a dat drumul. Spre nefericirea mea, a trebuit să merg alături de ea, strâns alături, atingându-ne şold de şold, coapsă de coapsă. Şi ploua în continuare cu tachinări, insulte, răutăți, aluzii perverse, din ce în ce mai echivoce. Şi am preferat să nu răspund la nimic. Nu am replicat la provocări. Am rămas surd la toate solicitările. La atacuri am replicat printr-o tăcere dispreţuitoare. Şi totuşi, în interiorul meu simțeam fiecare frază, fiecare cuvânt schimbat între cele două femei ca o lovitură de sabie. Acest joc pueril mă strivea mai mult decât o făcuseră pumnii lui Gillespie sau mâinile mari ale lui Edmonds pe gâtul meu, şi turbam că nu le puteam răspunde. Aş fi vrut să le pălmuiesc, să le bat şi să le lovesc cu cravaşa ca pe iepele nărăvaşe şi apoi să le las acolo gâfâind, cu pielea plină de dungi, să plângă în parcul lor de păpuşi. Dar toate acestea nu puteau fi decât un vis pentru că niciodată n-aş fi îndrăznit să ridic mâna asupra unei femei...

Am mers aşa între râsete înăbuşite şi glume odioase, până la o porțiune de teren în care era tăiat un labirint. Mai înalte decât un stat de om, gardurile de bambus fuseseră perforate de culoare curbe care se învârteau, se amestecau şi se întretăiau în jurul unui centru cu fântâni şi cu bazine. Am mers drept, fără să ne pierdem. Acolo, în

sfârşit, Laiime Galjero mi-a lăsat braţul. Femeile s-au aşezat pe o bordură de piatră în apropierea unui bazin decorat cu tritoni, naiade şi un Neptun. Am vrut să părăsesc tovărăşia acestor tinere obraznice. Dar vocea doamnei Simpson, o voce de învăţătoare severă, ca o lovitură de bici, mi-a interzis să plec.

— Nu v-am autorizat să plecaţi, micuţule Tewp Rămâneţi încă puţin. Sunt câteva lucruri pe care trebuie să le ştiţi.

Tonul era grav. Fără urmă de ironie de data aceasta M-am mirat. În sfârşit, conversaţia părea să devin, serioasă.

— Lucruri pe care trebuie să le ştim, doamnă? Vă ascult am spus eu. Încercând să fac totul ca şi cum minutele can precedaseră discuţia noastră n-ar fi existat.

Laiime surâse şi îşi plecă ochii spre apă. Îşi înmuie degetele delicate, cu unghii lungi şi puternice, creând curenţi uşori şi valuri mici prin bătăile lente pe care 1(executa.

— Da, a repetat Simpson. Lucruri pe care trebuie să le ştiţi dacă vreţi să mă serviţi bine. Pentru că acestea sunt ordinele pe care le-aţi primit, nu-i aşa? Să mă serviţi!

— Nu ca un servitor, doamnă. Ca un soldat! Am precizat eu, redresându-mi statura şi bombând pieptul atât cât îmi permitea uniforma.

— Foarte bine. Ca un soldat! Şi cum serveşte un soldat o doamnă, după părerea dumneavoastră?

Am suspinat simţind imediat că reîncepe jocul de-a şoarecele şi pisica. Am rămas tăcut.

— Un soldat serveşte o doamnă oferindu-i un sărut! îmbrăţişează-mă locotenente! Asta este ce vreau eu!

— Doamnă! am izbucnit eu indignat şi înroşit cu totul de furie.

— Poate că el nu ştie ce înseamnă o îmbrăţişare şi ar trebui să-i arătăm? a sugerat Laiime Galjero, în timp ce, cu

un gest suav, foarte studiat, scotea mâna din apă, înconjurând cu degetele primii nasturi ai rochiei şi deschizându-i brusc unul după altul, oferind ochilor mei o carne curată, albă, mătăsoasă şi palpitantă.

Fără să ştiu dacă eram copleşit de fascinație sau de repulsie, le-am văzut pe cele două femei aplecându-se una asupra celeilalte, foarte dulce, foarte afectuos, ca pentru a schimba un lung, foarte lung sărut de amante. Apoi m-au fixat cu ochi de fier ca două gorgone. Am simțit dubla privire aruncând spre mine săgeți arzătoare şi spiritul meu s-a încins de mii de gânduri înspăimântătoare şi respingătoare în acelaşi timp. Ofensat, m-am întors pe călcâie şi m-am refugiat, clătinându-mă. În spatele primului gard viu. Sângele îmi bătea în tâmple şi auzeam, foarte aproape, râsul lor străbătând frunzişul.

Erau zgomote de țesături şifonate, strigăte şi apoi două jerbe de apă au țâşnit puternic împroşcând totul în jur.

— Nu vă uitați la noi, locotenente. Suntem goale şi ne scăldăm! A trăncănit Simpson.

— Dimpotrivă, mai bine uitați-vă! Şi veniți să ne frecați pielea cu mâinile dumneavoastră mari şi căloase de grăjdar tânăr! A spus Galjero cu o voce de sirenă.

Au urmat bălăcelile şi apa aruncată în jur. Am vrut să ies din labirint fără să mă întorc, dar m-am rătăcit printre travee, şi, în clipa în care credeam în sfârşit că descoperisem ieşirea m-am trezit din nou în centrul labirintului. Fără să vreau să văd nimic, ochii mei au surprins totuşi pentru o clipă o imagine teribilă, magnifică şi dezgustătoare în acelaşi timp, a corpurilor dezbrăcate ale celor două femei, amestecate unul cu celălalt, carne alunecând pe carne, membre încolăcite pe membre, păr desfăcut împletindu-se cu păr desfăcut, corpuri răsucindu-se şi gemând împreună. M-am recules, m-am retras şi am

desfăcut o pânză de verdeață pentru a părăsi cât mai repede locul şi am regăsit la un pas depărtare terasa situată în spatele casei. Dalibor Galjero era aşezat acolo, nevinovat şi liniştit, descifrând în tăcere o partitură, total inconştient de lubricitatea degradantă la care participau soția sa şi invitata ei. Remarcând tulburarea mea, m-a interpelat, dar eu nu i-am răspuns, preferând grosolănia în locul politeții pentru că simțeam că toată conversația era mai presus de puterile mele. Am urcat în camera mea, mi-am spălat obrajii cu apă rece şi mi-a tras pe mine o cămaşă curată. Cum mă pregăteam să cobor pentru a-i explica atitudinea mea lui Galjero, am auzit țipete venind din parc. De la ferestrele camerei mele le-am văzut pe doamna Simpson şi pe Laiime, înfăşurate în imense cearşafuri de baie, tropăind cu picioarele goale în iarba din spatele domeniului. Erau urmate de trei sau patru servitori, bărbați, ținând în brațele lor întinse în echer veşmintele ude. Văzându-le astfel, ciripind împreună, proaspete, cu pletele umede savant ridicate într-o încurcătură căutată, mergând fiecare cu paşi mici de chinezoaică, scuturându-şi gleznele pentru a le scoate din strânsoarea cearşafurilor albe, ai fi zis că sunt două fete nevinovate venind de la o simplă baie. Fără vreo bănuială, gândindu-mă că ele nu mă pot vedea, am înaintat în ancadramentul ferestrei. Dar probabil că silueta mea se încadra precis pe fațada albă, pentru că aceasta a atras privirea doamnei Simpson care, de îndată ce m-a zărit a scos un strigăt de victorie. Ridicând repede brațele, a lăsat să cadă la pământ pânza care o înfăşură. Goală, rozalie pe iarba verde, ea mi-a făcut un semn mare cu mâna şi a început să fugă din toate puterile spre casă, tot dezbrăcată, expusă vederii şi aprecierilor tuturor, sub ochii băieților pe care acest spectacol îi încânta, dar nu părea să-i surprindă. Laiime

Galjero nu a imitat-o, preferând să-şi păstreze aerul de fată castă, de mironosiță cu înfățişarea de călugăriță fecioară sub scufia ei ca de burete. A ieşit fără să se grăbească din câmpul meu vizual. Cât despre mine, fără să îndrăznesc o singură clipă să mă învinovățesc direct, aş fi dorit ca ea să fi fost cea dezbrăcată de tot ce o înfăşură... M-am retras în umbra camerei mele mai confuz, mai tulburat decât înainte. S-a auzit o bătaie în uşă şi clanța s-a răsucit fără să mi se acorde timp de răspuns. Era Dalibor Galjero care acum venea spre mine.

— Nu mi s-a spus încă nimic, dar cred că pot ghici ce s-a petrecut în parc cu doamna Simpson şi soția mea. Nu trebuie să vă simțiți şocat de aceste copilării, domnule locotenent. Ele nu se practică de obicei, aşa că nu trebuie să procedați în consecință. Aceste ştrengării nu vă vizează personal, vă asigur...

Galjero era masiv – mai mare decât Hardens. Şi mai înalt decât Darpân care mă depăşea cu un cap. Nu era totuşi un uriaş. Doar un om foarte suplu şi foarte mare. Iradia o autoritate naturală, amplificată încă de tonul vocii sale, nu tranşant şi sec, ci, dimpotrivă foarte dulce, aproape catifelat, emanând o forță deosebită. Era vocea unui preot fără onctuozități, a unui războinic fără bravadă... O voce de prinț. Poate chiar de rege.

— Bine, socotesc închis incidentul, i-am răspuns lui Galjero pe tonul cel mai tăios pe care l-am putut avea. Fusesem avertizat de... fanteziile doamnei Simpson. Dar mărturisesc că a trebuit să fiu martor, dacă nu victimă pentru a le măsura amploarea. Acum, pentru că ştiu la ce m-aş putea aştepta, voi evita să dau atenție acestor jocuri. Asta e tot.

Galjero a surâs. A înaintat spre mine şi mi-a întins mâna. I-am strâns-o.

— Reacționați cu mărinimie şi spirit de răspundere. Cred că puțini ar fi capabili de asta. Sunt fericit să vă văd sub acoperişul meu, locotenente...

— Locotenent David Tewp, am zis eu tare şi limpede.

Galjero şi-a încruntat sprâncenele.

— Ia te uită, nu mi-aş fi închipuit că sunteți din Țara Galilor! a spus el înainte de a dispărea.

Această remarcă a sfârşit prin a mă înfuria la culme!

*

Dejunul s-a desfăşurat după acelaşi ritual ca cina din ajun, excepție făcând faptul că am avut mare grijă să nu mă încrucişez cu nimeni pe culoare sau prin saloane. Jaywant, pus cu siguranță la curent cu incidentul de la bazin, arăta o mare solicitudine față de mine, o mare curtoazie. Părea ofensat de ceea ce mi se întâmplase. La rândul meu, îi eram recunoscător.

— Ştiți care sunt intențiile doamnei Simpson pentru această după-amiază? l-am întrebat eu în timp ce-mi aducea o cafea subtil parfumată cu semințe de cardamon.

— Orele de căldură mare vor fi închinate odihnei, ca de obicei. În sfârşit, seara este consacrată vizitei sultanului Măradevâ, care este un familiar al casei. Cred că asta este tot ce e prevăzut pentru astăzi. Dar nu putem ştii ce va fi mai târziu. De obicei programul nu este foarte strict aici, domnule; se acționează mai ales sub impulsul fanteziilor de moment.

— *Semper juvenescens!* întotdeauna primăvăratec, după cum spunea Sfânta Irina de Lyon privitor la Sfântul Spirit! Da, *semper juvenescens'.* Acesta este cuvântul de ordine de care ascultă această casă!

În costum deschis la culoare, dar cu picioarele goale, cu cămaşa larg deschisă pe pieptul bronzat, Dalibor Galjero apăruse în uşa budoarului. Intrase ca o umbră. Nici

Jaywant, nici eu nu-l auzisem venind. Am tresărit deodată împreună. Ca şi cum ar fi fost surprins de diavol în persoană, servitorul s-a grăbit să-şi termine treaba în tăcere şi s-a furişat afară, lăsându-mă singur cu stăpânul său.

— Jaywant are dreptate. Noi vom dormi cu toții o oră sau două. Aceste după-amieze toride sunt de nesuportat.

Dar dumneavoastră nu sunteți obligat să vă supuneți. Puteți profita de acest timp pentru a citi un pic, aşa cum fac eu însumi. În timp ce Laiime doarme şi visează alte lumi... Sunteți un cititor pasionat, locotenent Tewp?

Am răspuns că da, de vreme ce preferam adesea compania cărților în locul celei a oamenilor.

— Cât de bine vă înțeleg! Şi cum împărtăşesc eu însumi aceleaşi sentimente... Veniți cu mine. Vă voi arăta mândria mea de aici, marea mea bibliotecă din Calcutta... Eu o numesc pentru mine însumi, dar cu multă ironie, Daliboriana... Aceasta nu este decât partea indiană a colecției mele. Păstrez o altă parte la New York şi a treia la Paris. Am sentimentul că stăpânesc mai bine această masă de volume fragmentând-o. Pentru că, puteți să mă credeți, nu trebuie să vă lăsați pradă dragostei pentru cărți, locotenent Tewp. Toate nu sunt decât bucăți de hârtie, morminte pentru gândurile moarte. Ceea ce contează cu adevărat este spiritul viu, carnea care pulsează. Nimic altceva.

Nu înțelegeam ce voia să spună Galjero. Faptul că el evoca atât de uşor zădărnicia cărților, în vreme ce multe fuseseră arse peste tot în Germania, mă tulbura. L-am urmat în tăcere, neştiind ce să mai cred, printr-un labirint de culoare până când ne-am oprit în fața unei uşi mari glisante, tapisată ci o mătase aspră, asamblată după moda japoneză. Deasupra uneia dintre scările de lemn era agățat

un medalion al cărui relief mi-a reamintit imaginile placate pe uşile de la intrarea în vilă. Ca şi cele din exterior, această figură reprezenta masca unui animal fabulos cu rât lung, un fel de porc sălbatic sau mistreţ african... Galjero a făcut să alunece uşa pe şinele ei unse cu ulei de camfor. Am pătruns apoi într-o încăpere vastă, umbrită, scăldată în esenţe mirositoare, asemenea unei biserici. Vase de aramă distribuiau vaporii în mod egal, peste tot în spaţiu.

— Fumigaţii pentru alungarea insectelor, devoratori atroce de hârtie, nimic mai mult, mi-a şoptit Galjero, văzând că acest decor de templu mă surprinde.

Pe pereţi se întindeau coloane de etajere din lemn de teck.

— Asta nu pare aproape nimic, dar dacă adunăm lungimea tuturor acestor rafturi vom obţine mai mult de o jumătate de milă, îmi spuse cu mândrie gazda mea. Nu ştiu să existe în oraş o bibliotecă asemănătoare. Evident, dând-o deoparte pe aceea a Societăţii de Studii Asiatice.

Dinţii săi albi, fără defect, străluceau ca nişte vârfuri de sabie. Instinctiv m-am îndepărtat. Pentru a-mi recăpăta sângele rece, am luat un volum la întâmplare, pe care l-am strâns la piept ca un fel de pavăză derizorie. Dar Galjero a rămas liniştit, preferând să râdă de alegerea mea.

— Copertă galbenă, locotenent Tewp! Foarte bună scăpare! Sunteţi interesat de literatura erotică? Cine ar fi spus? Şi care este volumul pe care l-aţi ales pentru ora de siestă? Lăsaţi toată timiditatea! Arătaţi-mi!

Îmi luă cartea din mâini înainte de a reuşi să-l împiedic.

— *„Manual de curtoazie pentru tinerele fete destinat caselor de educare"* de Français Pierre Louys... Aaa, da! Este un volum recent, dar autorul a trecut în eternitate! Aţi dori să vă citesc un fragment?

— Inutil! am spus eu înnebunit de noua mea stângăcie, dar Galjero deschisese volumul şi întorcea paginile.

— Insist! Literatura erotică este făcută pentru a citi cu voce tare. Şi apoi, acest *Manual* este un asemenea caraghioslâc! Este o culegere de sfaturi pentru ingenue. Ascultați aici...

— Mulțumesc, nu! Cred că voi descoperi toate acestea eu însumi, am spus întinzând mâna peste carte şi închizând-o, preferând să trec drept un pervers decât să suport o asemenea lectură.

— Foarte bine, foarte bine, prietene... Dar n-ați vrea de asemenea *„Hermaphroditus „*de Antonio Beccadelli? Am aici o foarte frumoasă ediție ilustrată... Indispensabilă pentru traducerea corectă a lui Antonius... Şi apoi, poate încă o poveste încântătoare, *„Poarta măgarului”?* Un anonim contemporan foarte sugestiv. Ascultați mai întâi rezumatul: la Roma, sub Domițian, o frumoasă patriciană este fals acuzată de adulter şi condamnată să intre într-un lupanar. Luați-o, vă las să savurați urmarea...

— Cu siguranță, nu! Vă mulțumesc pentru bunătatea dumneavoastră, dar, de fapt, lecturile mele obişnuite sunt mai... caste.

— Ah, da? Cu adevărat mare păcat! A exclamat Galjero cu un aer decepționat. Dar poate că vreți să spuneți... călduțe? Lecturile dumneavoastră obişnuite sunt mai călduțe. Cum doriți, mie mi-este egal... Reveniți aici când vreți, acum că ştiți... în sfârşit, acum când cunoaşteți drumul ca să fiu mai precis. Frunzăriți tot ce vă place, amuzați-vă de noile descoperiri. Sunt stampe în dulapurile mari şi o excepțională ediție *Kama Sutra* într-unul din sertare. Vă las acum. Pe mai târziu!

A dispărut ca o pisică. Am repus la locul lor indecentele volume galbene cu care Galjero crezuse că ar fi bine să-mi

încarce brațele, apoi am petrecut câteva zec de minute încercând să descifrez titlurile pe spatele altoi cărți. Toate alfabetele se amestecau aici. Latin, chirilic grec, ebraic, arab şi încă un mare număr de titluri sanscrite, apoi ceva ce mi s-a părut a fi chineză sau japoneză ş: am văzut chiar hieroglife egiptene imprimate pe o serie de opere. Mă îndoiam, desigur, că Dalibor Galjero, oricât de erudit şi savant ar fi fost, ştia să descifreze măcar jumătate din aceste sisteme de scriere. El ajunsese dir nefericire într-un punct în care bibliografii se lasă doborâți de pasiunea lor de a se ataşa de volume pentru frumusețea acestora sau pentru că preferă să viseze la misterele conținute între coperte, decât să facă efortul de a învăța să le descifreze.

Am întârziat puțin căutând opere de ezoterism şi de magie, fără să mă îndoiesc de faptul că ele ar exista. Dai fie că fuseseră camuflate, fie că titlurile lor fuseseră redactate într-un alfabet necunoscut pentru mine, n-am găsit nimic de acest gen. Lăsând să se răsucească mai departe în cercuri vaporii de esențe care începuseră să-mi provoace o durere de cap, am ieşit. Febril, m-am întors în camera mea şi m-am prăbuşit în pat cu brațele încrucişate. Căldura era copleşitoare. În plafon, ventilatorul mare cu pale de aramă abia reuşea să mişte un pic acest aer greoi, compact, care apăsa asupra întregii case şi mă făcea să regret răcoarea din subsolul închisorii militare. M-am târât în sala de baie unde am făcut un duş rece, lung, care m-a înviorat. Apoi, în timp ce mă îmbrăcam, am auzit o maşină scrâşnind pe pietrişul aleii centrale. Un claxon care a răsunat de trei ori a făcu păunii să țipe şi ibişii să zboare. Uşa camerei doamnei Simpson s-a trântit de perete. Paşii ei s-au auzit ca nişte ciocane mici pe marmura culoarului înainte de a se pierde pe scară. Am aşteptat puțin, apoi am coborât la rândul meu observându-i discret pe noii veniți.

*

Sultanul Muradevâ era unul dintre seniorii locali, floare ofilită imediat după ce apare, trăgându-se dintr-o ramură străveche a aristocrației bengaleze. Odinioară, puternici, teribili, stăpâni incontestabili pe pământurile lor, aceşti oameni nu erau decât marionete lăsate pe locul lor prin grația britanicilor care nu vedeau în ei decât slujitori docili ai politicii lor. Averea le rămăsese, bineînțeles, şi fără nicio îndoială crescuse, după sosirea occidentalilor care adăugaseră puterii economice tradiționale, puterea mai mare a Bursei şi a schimburilor mondiale. Muradevâ, un omuleț arămiu cu un obraz fin şi un păr negru, mătăsos, era aşadar posesorul unei frumoase averi pe care o folosea mai mult pentru plăcerile sale decât pentru fericirea supuşilor. Vioi, cu un umor mereu tonic, acest țap tânăr nu înceta să se învârtească de la unul la altul, de la soții Galjero, care râdeau zgomotos, la doamna Simpson care era geloasă pe succesul acestuia, dar nu îndrăznea să arate nimic. Mergând de-a lungul culoarelor, m-am strecurat în camera cu care mă obişnuisem dinainte şi mă pregăteam să-mi petrec restul serii, când doamna Simpson, pentru a se distra, părăsi salonul zgomotos unde prințul făcea să strălucească bucuria sa de a trăi şi veni spre mine. La vederea ei, toți muşchii mi s-au încordat. M-am ridicat repede din fotoliu şi am înțepenit într-o atitudine de apărare. Totuşi ceea ce-mi oferea ea nu era o față răutăcioasă. Dimpotrivă, americanca surâdea. Şi mi-a întins mâna.

— Nu aş vrea să fiți supărat din cauza fanteziilor noastre din această dimineață, locotenente. Doamna Galjero şi cu mine avem prostul obicei de a tachina tinerii frumoşi. Să facem pace şi mai ales să fim prieteni. Vă promit să fiu cuminte cu dumneavoastră de acum înainte.

Ochii ei străluceau. Mi s-a părut sinceră şi curată. În acelaşi timp, puțin contrariat, am luat mâna ei într-a mea şi am strâns-o cu loialitate. Am asigurat-o prin câteva fraze modeste că nu eram atât de riguros pe cât păream şi că acceptam cu mulțumire cererea ei de armistițiu.

— Sunt aici pentru a vă asigura securitatea şi confortul, doamnă. Vă sunt recunoscător că nu mă mai considerați o jucărie.

— Lucru stabilit, domnule ofițer Tewp. Lucru stabilit... Acum veniți cu noi să-l ascultăm pe sultanul Muradevâ...

Cu nasul ascuțit, buze subțiri, aproape inexistente, gât elastic împodobit de un triplu şir de perle fine, Wallis Simpson m-a luat de braț şi m-a condus în salonul răcoros unde, soții Galjero, strâns lipiți unul de celălalt, întinşi molatec pe o canapea mare, îl ascultau surâzând pe prinț debitând nu ştiu ce fleac monden. Două siluete învelite în voaluri albe stăteau tăcute în spatele lui. Am fost prezentat fără ca fantomele voalate să mişte un deget. Erau garda prințului? Posibil. Dar staturile lor fine sugerau mai degrabă femei decât paznici solizi. Atunci? Metrese? Curtezane? Nu puteam spune nimic, dar erau atât de țepene, că în cele din urmă m-am gândit la ele ca la nişte statui autentice. M-am aşezat într-un fotoliu la distanță şi mă forțam să dau atenție divagațiilor hindusului care îşi încânta auditoriul cu un val de trăncăneli, de zvonuri, de bârfe despre diverse figuri din înalta societate din oraş şi din provincie. Nu cunoşteam pe nimeni dintre indivizii menționați, dar tonul era incisiv, picant, anecdotele bine întoarse. Oricât de insignifiantă ar fi fost, vorbăria prințului Muradevâ putea cel puțin să amuze, în ciuda a ceea ce hotărâsem, am râs împreună cu ceilalți. Asta a durat o oră fără să fie posibil a-l întrerupe, apoi energia lui s-a prăbuşit dintr-o dată. S-a înfundat într-un fotoliu. Şi n-a

mai vrut să continue, ca şi cum ar fi fost istovit de el însuşi, ameţit de propriul său venin…

— Haideţi, prinţe, a spus Dalibor care nu încetase să mângâie mâna soţiei sale, spuneţi-ne, în sfârşit, cine sunt aceste persoane care vă întovărăşesc şi care stau atât de caline şi atât de răbdătoare în spatele dumneavoastră…

— Oh. Aşa e! A ţipat micul sultan cu o voce ascuţită. Le uitasem. Este prima din cele două surprize pe care vi le-am adus astăzi! Avansaţi porumbiţelor şi arătaţi-vă!

Ascultătoare, cele două siluete alunecară până în faţa noastră, apoi dintr-o singură mişcare au făcut să cadă voalul care le acoperea din creştet până în tălpi. Au apărut două fete foarte tinere, îmbrăcate fiecare cu un pantalon bufant lejer şi o bustieră foarte strânsă, care lăsa braţele goale şi expunea pântecul lor plat. Brăţări împodobite cu clopoţei le înconjurau gleznele şi încheieturile mâinilor. Diademe şi bijuterii erau fixate în pletele lor.

— Două dansatoare… Sunt ale dumneavoastră, doamnă Simpson, vi le ofer… Puteţi să le luaţi cu dumneavoastră în Anglia, sau, mai bine, să le aruncaţi după folosire! Ha, ha, ha!

Şi a izbucnit într-un râs odios de dihor, care m-a călcat pe nervi. L-aş fi bătut cu plăcere.

— Să le iau cu mine? a cotcodăcit Simpson. Ca pe animalele pierdute sau aruncate la marginea drumului?

Da, ideea este plăcută. Dar cred că mă voi mulţumi cu prezenţa lor aici…

— Cum doriţi, draga mea… Dar lăsaţi-mă să vă explic la ce vă vor folosi. Mai întâi trebuie să le cunoaşteţi numele. Cea pe care o vedeţi în stânga, mai mare ca statură, şi mai voluptoasă este Rajiva. Cea de a doua, Madurha, puţin mai fragilă este şi ea o expertă în jocurile dragostei. Amândouă sunt foarte suple, foarte mângâietoare… Prima are o

structură naturală foarte strâmtă. Geografia celei de a doua este mai deschisă. Eu o sfătuiesc în principal să păşească pe alt drum pentru că cedează cu ştiinţă şi plăcere. Spun asta pentru Dalibor, în cazul posibil în care aţi accepta, bineînţeles, să i le împrumutaţi...

— Desigur, a spus Simpson, aruncându-i lui Galjero un oribil surâs de intermediar.

Laiime nu s-a clintit din loc.

— Haideţi, fetiţelor, arătaţi-i noii voastre stăpâne cât de bine posedaţi arta dansului şi a bucuriei!

Muradevâ a bătut din palme ca un rege barbar, un Attila de operetă. Imediat cele două fete au început legănatul lor lasciv, producând ritmurile după care se mişcau prin lovituri de călcâie izbite de sol şi răsuciri de încheieturi de mâini, făcând să sune clopoţeii şi să vibreze aerul în jurul lor. Muziciene şi dansatoare în acelaşi timp, ele înlănţuiau figurile, poziţiile, cu o graţie cu totul unică. Coordonate, simetrice, compoziţia lor simboliza ideea de anamorfoză, de îngemănare, obţinând efectul unei oglinzi. Apoi am observat că, subtil, prin atingeri uşoare, această mecanică se deregla, că artistele căpătau puţin câte puţin propria autonomie, păstrând însă armonia anterioară. Într-o dinamică nouă au apărut rolurile.

distingându-se astfel dramaturgia. Raporturile sugerate de gesturile lor nu mai erau acelea de egalitate, ci, dimpotrivă, de dominaţie şi de supunere. Masivă, musculoasă, Raji va interpreta bărbatul. Suplă, unduioasă, Madurha era femeia... A durat mult timp. În viaţa mea nu mai văzusem un asemenea spectacol, eu ignorasem că trupul uman poate degaja prin poziţiile sale o asemenea forţă de lubricitate şi inocenţă. Sultanul gâfâia şi îşi muşca pumnul privind la aceste fete care interpretau în dans amorul fizic. Soţii Galjero, pe de altă parte, păreau

imperturbabili, ca şi cum n-ar fi asistat decât la un spectacol banal... Dintr-un etui de lac, doamna Simpson scoase o ţigară pe care o fixă într-un ţigaret de sidef. Fumul pe care îl trăgea şi care plutea până la mine era înmiresmat cu mirodenii, o mireasmă sălbatică, departe de mirosul obişnuit al tutunului. Îi întinse obiectul doamnei Galjero, care îl păstră pentru ea şi isprăvi savurarea lui torcând ca o pisică întinsă la soare. Cele două dansatoare ajunseseră deja la punctul culminant al prestaţiei lor. Corpurile lor se epuizau în ritmul tot mai viu al clopoţeilor, apoi când cadenţa părea că atinsese culmea ei şi nu mai putea progresa fără să ne spargă timpanele, torni s-a oprit brusc. S-a auzit un strigăt.

Muradevâ, cu obrazul scăldat de sudoare avea gâtul umflat, iar ochii săi ieşiţi din orbite priveau spre pântecul fetelor. Îi era cald. Îi era frig. Nu ştia ce să facă. Tulburarea lui era comică pentru cei care o priveau. Mă gândeam că era ca o bucată de fitil care s-a aprins singur. Simţindu-şi ochii arzând, maharadjahul a cerut de băut. Un băiat i-a adus un pahar de citronadă cu gheaţă pe care l-a băut dintr-o sorbitură şi a încheiat cu un râgâit fără să se formalizeze mai mult decât un copil.

— Ce spuneţi? a întrebat el în final, în timp ce-şi căuta o aparenţă de ţinută.

Doamna Simpson i-a mulţumit pentru cadoul atât de original şi i-a promis că-l va folosi bine, totul pe un ton atât de ponderat, atât de natural, că n-am putut discerne dacă vorbele ei erau serioase sau ironice.

Conversaţia începu să se învârtească în jurul a aceea ce se numeşte Tantra, arta hindusă a amorului. Asupra acestui subiect părea că toată lumea vrea să-şi dea cu părerea, să-şi mărturisească preferinţele, să citeze exemple.

— Ştiţi, a spus sultanul, că unele practici Tantra au ca scop divinizarea femeii? Din nefericire, pentru asta ea trebuie să petreacă cel puţin zece luni alături de bărbat, în tot acest timp, viitorul ei bărbat doarme pe pământ la picioarele ei. Mai apoi i se permite să doarmă şase luni în stânga ei – dar fără a avea vreun contact – apoi încă şase luni în dreapta, în aceleaşi condiţii. Apoi vine numai prima atingere. Dar pentru a se consuma totul până în final trebuie să mai aştepţi încă un an... Asta înseamnă în cele din urmă aproape treizeci şi şase de luni de totală abstinenţă!

— Se impun treizeci şi şase de luni fără bărbat? Imposibil! A gemut doamna Simpson ca şi cum cineva ar fi jupuit-o de vie. Eu agonizez deja când trec treizeci şi şase de ore fără să fiu atinsă!

Asta a făcut pe toată lumea să râdă şi nu a scandalizat pe nimeni. Aparent eram singurul din acest ansamblu care cultiva o morală obişnuită, aproape severă, prietenă cu rigoarea. Iubeam castitatea, curăţenia raporturilor umane şi detestam dedesubturile desfrâurilor fizice, toate fastidioasele slăbiciuni ale corpurilor. Această conversaţie mă indispunea, aveam sufletul răvăşit auzind detaliile tuturor acestor bizarerii care păreau atât de naturale altora, atât de indispensabile echilibrului lor. Nu înţelegeam nimic din acestea. Am rămas tăcut, încercând să uit, preferând să stau în umbră, refuzându-i chiar cu un gest pe servitorii care se apropiară vrând să aprindă o lampă pe masa de alături de mine.

S-a servit în sfârşit cina şi am pretextat o chestiune de serviciu pentru a dispărea, pentru a mă sustrage unei noi şedinţe de vorbărie. Simţeam că am nevoie de aer proaspăt, de vederea unei figuri obişnuite şi de simpla prezenţă a unei fiinţe la fel de banale ca mine. Mi-am amintit că

Hardens îmi spusese că un pichet de gardă se află la intrarea în vilă. M-am agăţat de asta ca de o scândură de salvare pe apă şi am traversat parcul pentru a merge să salut o clipă acei oameni care îmi semănau. Afară, instalată aproape de două camioane militare, se organiza garda, sub conducerea unui caporal. M-am oprit să flecăresc cu aceşti oameni cât de mult timp am putut, fumând chiar până la capăt o ţigară cu gust înţepător care îmi fusese oferită şi al cărei gust nu avea nimic comun cu esenţele împrăştiate din gura lui Simpson. Pe genunchi am înşirat câteva cuvinte pentru Swamy şi le-am încredinţat sergentului pentru a le pune chiar în mâna celui care, printr-un hazard al destinului, devenise ordonanţa mea. I-am fixat o întâlnire pentru a doua zi şi i-am cerut să-mi ducă câteva lucruri personale pe care le lăsasem în camera mea militară. Dar ăsta nu era decât un pretext. Aveam nevoie să vorbesc cu cineva care mă cunoştea puţin. Dacă nu pentru a mă descărca, cel puţin pentru a împărţi inconfortul cu cineva care părea să-mi fie prieten. După ce a împăturit biletul meu şi eu mă pregăteam să mă întorc la soţii Galjero, sergentul m-a luat deoparte. Ne-am strecurat de-a lungul zidului, aproape de medalioanele gravate.

— Este un lucru pe care aş vrea să-l ştiţi, domnule locotenent, a început el încurcat... Cum e acolo, înăuntru?

L-am privit, uimit, apoi m-am lansat, fără răutate, în descrierea formală a locurilor, crezând că doar curiozitatea îl făcea să-mi pună o astfel de întrebare, dai el m-a oprit.

— Nu, nu... nu vă întreb cu ce seamănă şandramaua. Vreau să ştiu dacă... dacă vă simţiţi bine acolo...

Nu, evident că nu mă simţeam bine. Departe de asta chiar. Dar nu-i puteam spune nimic. L-am privind strângând din buze.

— Pentru că noi aici... în sfârşit, oamenii şi cu mine... Notați, nu chiar toți, dar foarte mulți dintre ei... Ei bine... există impresia că ne aflăm în fața unui fel de cimitir... Sau, mai degrabă a unui abator. Penkawr, pe care îl vedeți acolo, aproape de camion... el a lucrat în măcelăriile industriale. El spune că pute a sânge aici ca în uzinele de carne. La fel... Şi alte patrule au remarcai acelaşi lucru... Este deja a treia misiune a mea pe acest trotuar şi de fiecare dată am coşmaruri. Visez acest loc cu sânge peste tot... Şi sculpturile din zid îmi râd în nas şi vor să mă înghită!

L-am oprit pe sergentul care se ambala, se înroşea, părând dintr-o dată victima unei crize de angoasă asemenea aceleia pe care o suferisem eu însumi când eram încă sub efectele vrăjitoriei lui Keller. L-am calmat cât de bine am putut, folosind cuvinte simple, banale, dai care i-au liniştit mult nervozitatea. În timp ce ne întorceam şi sergentul îşi răsucea încă mâinile, iar eu terminasem conversația dându-i asigurările necesare, am perceput un zgomot de motor care creştea. Poarta reşedinței s-a deschis din interior şi puternicul Torpedo alb al sultanului Muradevâ a trecut în trombă prin fața noastră, făcând să scrâşnească pneurile pe asfalt înainte de a dispărea cu mare viteză pe strada prost luminată. Lăsându-l acolo pe sergent cu viziunile sale, m-am întors cu paşi mari sperând că doamna Simpson nu profitase de absența mea pentru a-şi încălca cuvântul!... Şi totuşi asta se întâmplase. Americanca plecase cu hindusul într-un turneu prin cabaretele din cartierul colonial. Am vrut să mă întorc la intrare, să alerg până la sergent, să iau un vehicul împreună cu el şi să mă lansez în urmărirea evadatei, dar Dalibor Galjero m-a făcut să-mi schimb hotărârea.

— Renunțați, locotenente. Doamna Simpson este destul de mare pentru a se ocupa singură de ea. Este o femeie liberă şi puternică. O *băietană,* cum se zicea la Paris acum vreo cincisprezece ani. Nu i se va întâmpla nimic Ţi apoi Muradevâ cunoaşte oraşul ca pe buzunarul său. El nu o va expune nici unui risc şi ea se va întoarce la noi la adăpost proaspătă ca un crin, dulce ca o căprioară, vă asigur...

Resemnat, m-am lăsat convins. Bombănind, furios contra mea, am urcat în cameră, am stins lumina şi am încercat să-mi găsesc somnul. Zadarnic. Nu doar pentru că mă copleşeau reproşurile şi mă rodea neliniştea privitor la metresa regelui, lăsată aproape singură într-un oraş imens mişunând de mii de pericole, ci şi pentru că de fiecare dată când închideam pleoapele, imaginile acestei zile penibile veneau să-mi acopere gândurile...

Imaginea mâinii doamnei Galjero pusă pe încheietura mâinii mele, degetele sale lungi desfăcând rochia până la sâni, limba ei roză şi vioaie care se juca la contactul cu zgripțuroaica de Simpson, corpul său gol, atât de alb, atât de frumos, care ondula cu atâta bucurie şi impudoare peste cel al americancei răsturnate, amintirea gemetelor de felină, şi în sfârşit momentul în care a suferit influența nu ştiu cărui drog necunoscut... Bulversat de toate aceste gânduri, îmi simțeam carnea iritată. Mă învârteam fără încetare în patul meu căutând o poziție în care să pot respira liber... Pentru că mă simțeam strivit de o greutate din clipă în clipă mai grea, o greutate care devenea implacabilă. Mă dureau toți muşchii şi pielea mi se irita la cea mai mică frecare de cearşafuri. M-am ridicat dintr-o săritură furioasă, m-am îmbrăcat, am ieşit din cameră şi am coborât scara. Pe primul palier am auzit zgomote venind de la primul etaj. Muzică şi râsete...

Sub lumina dulce, aurie, am trecut printr-o uşă întredeschisă. Am recunoscut mieunatul moale al lui Laiime Galjero. Asta a acţionat asupra mea ca o hipnoză. În clipa aceea eu nu-mi mai aparţineam, copleşit în întregime de nevoia de a vedea ce provoacă asemenea gemete de extaz. Cu pas de somnambul, de automat fără creier şi voinţă, am înaintat pe culoar până la uşa de unde se filtra melodia şi am împins-o puţin... Ea a pivotat fără zgomot, fără ca nimic să trădeze prezenţa mea.

Era o încăpere decorată oriental, toată vopsită în ocru roşu peste care se întindeau tapiserii din mătăsuri strălucitoare, presărată cu covoare groase şi perne enorme, luminată de câteva lumânări mari, răspândite în jur. Nu erau nici mese, nici scaune, nimic altceva pentru a te aşeza decât grămezi de pânzeturi irizate, blănuri fine, ţesături de caşmir neglijent aruncate pe podea.

Se aflau acolo patru siluete. Trei aşezate privind-o pe ultima, ridicată, care se mişca în faţa lor în ritmul muzicii ieşind, după cât mi se părea, dintr-o nişă mare, acoperită cu o ţesătură opacă... Nu era muzică mecanică, ieşită dintr-un gramofon, nici cea a unui post de radio care ar transmite o melopee modernă. Nu. Era o muzică vioaie, frapantă şi percutantă, de adevărate instrumente, sonore şi totuşi discrete, astfel încât să nu te distragă de la spectacolul pe care îl acompania. Am recunoscut sunetul viorii, al unei tamburine, chiar al flautului... Trei sau patru muzicieni trebuie să fi fost instalaţi în cavitatea închisă, unde cântau fără să vadă evoluţia dansatoarei care se balansa în sunetul ritmurilor lor lente. Pentru că era o dansatoare care se mişca în faţa a trei spectatori autorizaţi şi în faţa mea, privitor clandestin de la marginea scenei. Dar această dansatoare nu era nici masiva Rajiva, nici mărunta Madurha. Dansatoarea era Laiime Galjero, lujer

înalt de carne albă, lucioasă, goală... Ea se balansa dulce ca o corabie la ancoră. Făcând să se mişte şi să se onduleze bazinul său, ea îşi desfăcea coapsele în ritm, arătând din ce în ce mai mult rana sexului ei tandru şi atingându-şi cu mâinile pântecul, pulpele, mângâindu-şi sânii... Nu mai era o femeie cea pe care o aveam în fața ochilor. Nici occidentala aranjată şi respectabilă, oricât de balcanică ar fi fost, ci un demon, un duh necurat, un animal lubric din altă lume care simțea atâta plăcere în a se arăta, a se exhiba, a se prostitua în fața celor care o priveau şi o mângâiau cu ochii lor umezi. Aceşti alții erau reprezentați de Dalibor, cu părul țeapăn şi mâinile tremurând. Părea atât de fascinat ca şi cum ar fi contemplat nuditatea soției sale pentru prima oară. Cât despre Rajiva şi Madurha pe care le adusese cu el sultanul Muradevâ, spectacolul le făcuse să intre în transă. Focul care li se arăta le încinse dintr-o dată. Părăsind brațele lui Dalibor, care, neglijent, le atingea mai jos de pântece, ele s-au dezbrăcat de veşminte, s-au ridicat goale pentru a se alătura femeii albe şi pentru a dansa împreună figurile pe care le învățau de la ea. Şi în curând n-au mai fost decât trei corpuri frumoase în cadență, care pulsau împreună şi se închideau, apoi se deschideau din nou cu aceeaşi obscenitate, dar şi cu aceeaşi forță, aceeaşi dorință de a trăi ca un muşchi cardiac. La acest dans de pulpe, la aceste ondulări de carne fină, ultimul personaj a scos un strigăt, un horcăit. Era un bărbat pe care nu-l văzusem încă, masiv ca un Buddha. Un hindus imberb şi fără turban, cu plete grizonate şi uleioase care se răsuceau în jurul gâtului său gros. Îl vedeam pe trei sferturi pentru că lumina nu-mi permitea să-i disting trăsăturile... încet, Laiime Galjero, se lăsă să alunece pe o țesătură care se bomba straniu pe podea. Mereu grațioasă, mereu dansând,

mereu lubrică şi întorcându-se acum pentru a lăsa să i se vadă mai bine fesele tari, ea se aplecă şi smulse pătratul de mătase verde care ascundea un imens şarpe încolăcit pe inelele sale. A luat animalul în brațele sale puternice, s-a înfăşurat în el şi s-a jucat ducându-i capul triunghiular pe gât, pe umeri, pe obraji... Celelalte fete dansau încă şi muzica nu se oprise, reproducând fără încetare aceeaşi buclă melodică, profundă, îmbătătoare, ca un vin dulce. Laiime, purtând reptila ca o etolă pe trupul său delicat a înaintat către omul necunoscut şi, sub privirea constantă a lui Dalibor, şi-a desfăcut coapsele în dreptul feței sale astfel încât el să-şi pună gura în dreptul crăpăturii sale pe care eu o vedeam lucioasă ca solzii şarpelui. Omul a luat ceea ce i s-a oferit. A durat mult timp. Un timp infinit. Ore, zile, ani înspăimântători... Nu mai ştiam nimic. Mă simțeam umilit, disperat ca un adolescent trădat. Sufletul meu implora mila, dar ochii mei voiau totuşi să vadă, să prindă această clipă, aceste mişcări, aceste schimburi uluitoare de situații şi să păstreze înscrisă pentru totdeauna în fundul retinei lor imaginea infectă şi fabuloasă a lui Laiime Galjero, cu mâinile agățate de claia de păr a omului masiv, cu pântecul curat şi tremurând de plăcere, pântecul ei neted lipsit de semnul care ar fi arătat că odată fusese hrănită cu sângele unei mame...

M-am strecurat prin deschiderea uşii, m-am trezit pe culoar şi m-am îndepărtat de acest etaj de unde veneau în valuri noi zvonuri de bacanale. Inima îmi bătea să se spargă, venele îmi erau umflate şi îmi apăsau asupra nervilor, gâtlejul nu mai voia să se deschidă şi aerul îmi lipsea ca şi cum m-aş fi înecat... Lovindu-mă de pereți, m-am clătinat până afară şi am deschis cu zgomot o uşă-fereastră pentru a mă prăbuşi în iarba din spatele casei. Cu fața lipită de pământul gras, am închis ochii şi am

încercat să redevin stăpân pe mine însumi. Puțin câte puțin, reîmprospătat de humusul al cărui miros dulce îl simțeam pătrunzând în mine şi acționând ca un balsam, m-am calmat în sfârşit şi mi-am regăsit spiritul şi puțin din demnitatea mea. Deşteptat, m-am ridicat şi am întins mâinile în fața mea. Toate pietricelele şi fărâmițele negre care păreau că zgârie pământul peluzei mi le-am pus pe obraz şi m-am frecat cu ele vreme îndelungată. Asta m-a înviorat şi a reuşit să-mi readucă luciditatea. M-am întors pentru a contempla fațada vilei. De afară nu se vedea nicio lumină arzând. Totul părea paşnic şi adormit. Ştiam totuşi că în spatele zidurilor se desfăşurau mângâieri înspăimântătoare, se dezlănțuiau fără frâu pulsațiile cele mai ruşinoase. Asta m-a ofensat şi m-a întristat. M-a întristat, da, căci îmi era milă de aceşti oameni, de aceşti Galjero mai ales, cărora mărinimia divină le dăduse totul – frumusețe, avere, educație şi inteligență – dar care considerau că e bine să cultive perversitățile cele mai grosolane, prieteniile cele mai zadarnice. Da, cu adevărat aceşti oameni erau de plâns!

Voiam să merg în noapte, singur, departe de toți aceşti oameni pe care nu-i înțelegeam. Am început să rătăcesc prin parc fără scop. Am găsit o bancă sub o boltă de verdeață şi m-am lungit să privesc stelele curate şi limpezi învârtindu-se deasupra mea. Cerul strălucea ca o scenă de teatru. Astrele se mişcau, le vedeam alergând dintr-un capăt în celălalt al boitei nocturne, învârtindu-se într-un dans cosmic despre care nu auzisem nimic. Am basculat într-un fel de vertij invers. Mă simțeam aspirat de aceste înălțimi care alcătuiau piscul şi hăul lumii. Pentru că mi-a apărut atunci ca un fel de revelație că acestea nu erau astrele care domină lumea ci dimpotrivă era planeta noastră care cădea beată, pierdută, singură către ele într-o

cădere infinită care va dura până la ultima răsuflare a ultimului om... Am închis pleoapele şi am adormit. Deasupra mea, foarte aproape, dar imposibil de atins se ridica marea stupă sumbră. Apoi ziua a început să înroşească orizontul. Păsările au început să ciripească, o ceață s-a format deasupra peluzei şi a căzut pe mine ca un cearşaf. Dar un foşnet de frunziş m-a scos dintr-o dată din această reverie. M-am sculat. Acum, obişnuiți cu obscuritatea, ochii mei distingeau fără greşeală patru siluete: ale cuplului Galjero şi ale celor două dansatoare care mergeau cu vizetă spre fundul parcului. Imediat m-am ascuns în umbră, ca să nu mă vadă, şi i-am lăsat să treacă, fantome tăcute alunecând prin noaptea orientală ce era pe sfârşite. I-am urmărit de la o distanță bună, scoțându-mi din precauție, încălțămintea pentru ca paşii mei să nu facă să scârțâie pietrişul aleilor. Ei au trecut prin labirintul de bambus, au traversat o nouă întindere de peluză unde dormeau păunii şi au atins acea linie de arbori sălbatici care păreau să marcheze liziera între partea ordonată a grădinilor şi zona lor rebelă, jungla lor. Siluetele lor intrară în desiş şi dispărură din câmpul meu vizual. M-am apropiat la rândul meu şi am văzut că un perete masiv de spini bara pista pe care o luaseră. Pipăind, zgâriindu-mi pumnii în frunzele tăioase, am încercat în van să localizez spărtura prin care dispăruseră, dar mă găseam în fața unui zid de apărare, o împletitură de vegetație aspră care refuza să mă lase să trec. Am mers de-a lungul acestei liziere cam o sută de yarzi, apoi am revenit la locul de plecare şi am pornit în cealaltă parte fără succes... M-am întors în sfârşit, disperat, neputincios şi am reintrat în vilă.

Ziua a venit repede. Curând casa a început din nou să mişune de servitori, lenjerese, menajere care se puseseră în mişcare să pregătească noua zi a stăpânilor, îmi doream un

ceai tare şi cald. Am împins uşa unui oficiu. Aşezată la un capăt al mesei mari de aici, am descoperit-o surprins pe doamna Simpson care îşi înmuia neglijent buzele într-un bol mare de cafea. Ochii îi erau duşi în fundul capului şi marcați de cearcăne mari, dar ea părea calmă şi dulce. Un servitor i-a adus o farfurie cu o enormă omletă cu slănină.

— Doriți ceva, Tewp? m-a întrebat ridicând cu greu ochii spre mine.

— Nu mi-e foame, doamnă, mulțumesc, am răspuns eu pe un ton înțepat.

— Hai, hai, nu vă lăsați doborât. Încercați să prindeți putere, frumosule militar.

— Putere? Dar pentru ce?

— Prințul Muradevâ ne-a promis două surprize. Prima a fost banală. Nu erau decât nişte dansatoare. A doua, mult mai excitantă va fi peste câteva zile, este vorba de o...

— O ce anume?

— O vânătoare de tigri, micule Tewp! O vânătoare de tigri!

Am lăsat-o pe doamna Simpson să se hrănească liniştită; apoi, cu stomacul plin şi simţurile satisfăcute, a plecat să-şi regăsească însoţitorii şi n-a mai ieşit toată dimineaţa. După plecarea ei, am rămas o clipă singur în bucătărie, bătând nervos tăblia mesei de lemn cu vârful unui cuţit. Jaywant intrase şi păruse contrariat să mă vadă astfel instalat, fără mofturi, într-un spaţiu destinat mai degrabă servitorilor.

— Eu nu sunt un invitat al doamnei şi domnului Galjero, cum sunt ceilalţi, i-am replicat, după ce el mi-a propus să-mi aducă micul dejun în cameră. Sunt aici în serviciu nu pentru plăcerea mea. Pot să termin de mâncat aici. Vom profita de asta ca să stăm puţin de vorbă, bineînţeles dacă vreri.

Cel de-al doilea intendent m-a privit surprins.

— Să stăm de vorbă? Ar fi o plăcere Sahib Tewp... Dar... despre ce?

— Despre tot şi despre nimic... am început eu dulceag-ipocrit în vreme ce el curăţa locul în care mâncase doamna Simpson. Vorbiţi-mi puţin despre stăpânii dumneavoastră, de exemplu. Sunt oameni plăcuţi pentru cei care îi servesc?

— Foarte plăcuţi, domnule. Au micile lor fantezii ca toţi stăpânii. Dar ei nu-şi lovesc niciodată servitorii – ceea ce este rar. Şi apoi... noi îi vedem atât de puţin. Ei n-au mai venit să locuiască la Calcutta poate de mai bine de doi ani... Au multe alte reşedinţe, ştiţi.

Şi Jaywant începu un lung şir de laude despre români. Cât erau de primitori cu oaspeţii lor, cura îi ajutau pe cei care erau la nevoie, cât de iubiţi erau de cei cu care intrau în contact... Toate acestea mi s-au părut la început asemenea discursului convenţional al unui director de hotel care îşi face o datorie din a nu-şi deranja angajaţii în

fața unui străin. Dar tonul lui Jaywant era atât de convingător, elogiile sale atât de naturale, că am terminat prin a crede că devoțiunea pe care o purta soților Galjero era absolut sinceră. Am optat atunci pentru alegerea altui subiect.

— Am crezut că văd o persoană mergând la primul etaj, i-am spus cu aerul cel mai inocent din lume, în timp ce hindusul îmi punea în față un bol mare de cafea fierbinte. Un om pe care nu l-am mai văzut niciodată pe aici. Mai sunt şi alți oaspeți în afară de doamna Simpson?

Jaywant s-a crispat.

— Nu, domnule. Cred că v-am spus deja asta. După cunoştințele mele, dumneavoastră sunteți singurul invitat în reşedință. Dacă ar mai exista un altul aş fi ştiut imediat, vă asigur...

Jaywant nu părea să mintă. Am încercat apoi să-l păcălesc cu alte întrebări, cu alte aluzii, dar n-am obținut nimic în plus de la el. Când am urcat în camera mea, să mă schimb, am fost anunțat că o ordonanță mă aşteaptă la gard. Swamy era acolo, mergând în lungul şi în latul trotuarului.

— V-am adus o scrisoare de la colonelul Hardens, domnule locotenent, mi-a spus el întinzându-mi un plic sigilat. Mi s-a precizat clar că trebuie să vi-l înmânez personal.

Am deschis scrisoarea sigilată. Scrisă de mâna sa, dar nesemnată, aceasta conținea un ordin simplu, acela de a veni la următorul miez de noapte în fața aceluiaşi gard unde Hardens va veni personal să mă întâlnească. Asta era tot. Nu erau explicații, nici comentarii, nicio umbră a vreunui indiciu care mi-ar fi permis să întrevăd cum s-ar putea motiva această întrevedere tardivă sau să justifice

natura ei clandestină. Eram condamnat să-mi înalţ un eşafodaj din pure speculaţii.

Doamna Simpson nu a mai vrut să părăsească reşedinţa Galjero în ziua aceea. A dormit până la ora prânzului, apoi şi-a petrecut toată după-amiaza întinsă pe un şezlong în compania lui Laiime Galjero, frunzărind reviste, comentând articole şi chicotind ca cele mai obişnuite femei. Consacrându-mi timpul propriilor gânduri, m-am ocupat cu scormonirea exteriorului casei, profitând de lumina de zi pentru a încerca să găsesc calea de acces în fundul parcului, aproape de turnul negru. Toate drumurile care păreau să ducă la el nu erau decât fundături care se împleteau spre marele perete de vegetaţie. Dacă era o trecere – şi cu siguranţă că era una – trebuie să fi fost disimulată abil astfel încât să înşele privirea, aşa că nu o puteam repera. M-am întors de câteva ori în acelaşi loc, încercând să înmagazinez un maximum de informaţii despre dispunerea locurilor, obiceiurile personalului, indicii despre activităţile lor, căutând mereu să aflu ce se întâmplase cu omul masiv întrezărit în camera de orgii sau cu cele două dansatoare pe care nu le mai revăzusem de când fuseseră conduse de Galjero la adăpostul din fundul grădinii.

Un vechi grajd fusese transformat în garaj.

Am intrat. Erau expuse vreo cinci sau şase vehicule, automobile superbe de care aveau grijă doi servitori în salopete negre. Mi-am trecut respectuos mâna pe tabla lustruită, pe accesoriile din aramă şi crom, când în spatele meu a răsunat vocea lui Dalibor.

— Bugatti Royal model 41,1927. L-am cumpărat de la New York. Este evident puţin depăşit la nivel estetic, dar performanţele lui sunt remarcabile. L-am achiziţionat de la un vechi pensionar de la Rikers Island, marea închisoare

de pe coasta de est a Statelor Unite. Închisoarea gangsterilor din New-York! Cel care mi-a vândut-o era supranumit „omul care nu poate muri”: Legs Diamond în persoană. Vă spune ceva acest nume?

— Nu ştiu mare lucru despre ticăloşi, domnule Galjero. De obicei respectul meu nu merge spre acest gen de oameni.

— Bine aţi spus, locotenente Tewp... Nu sunt decât nişte brute. Şi apoi, în ciuda celor şaptesprezece gloanţe pe care le-a primit în corp, în cursul carierei sale, fără să sufere prea mult, a terminat într-o baltă de sânge... Dar, spuneţi-mi, văd că ochii vă strălucesc... Ce aţi zice să conducem această maşină? Doamna Simpson şi-a exprimat dorinţa de a rămâne liniştită aici în astă seară. Lăsaţi-mă să profit de asta pentru a vă face să descoperi ţi treptele de viteză ale acestui motor.

Înainte chiar de a putea să-i răspund, românul a deschis portiera de la Bugatti şi m-a împins ferm înăuntru. Cheile erau în tabloul de bord. El a făcut motorul să demareze şi, în mai puţin de un minut, am părăsit proprietatea prin poarta cea mare. Rulam în tăcere, în timp ce străbăteam bulevardele care duceau departe de oraş. Dalibor Galjero avea o manieră de a conduce suplă, fluidă şi dovedea o mare siguranţă în aprecierea situaţiilor, chiar dacă se amuza uneori părând că-şi asumă unele riscuri. Am pornit pe drumul de est, în direcţia coastei.

Peisajul se schimba rapid trecând de la urbanul colonial la urbanul local, apoi la sat şi la pârloage, în cele din urmă. Dalibor nu spunea nimic, concentrat cum era asupra condusului, îmbătat de viteza pe care nu încetase s-o mărească treptat după ce părăsisem zonele locuite. Drumul a ieşit în sfârşit la mare şi am pornit-o spre nord pentru a urma litoralul pe o lungă linie dreaptă.

— Aici am vrut să vă aduc, a spus Dalibor încetinind. Acest drum este perfect rectiliniu pe aproape zece mile. Şi şoseaua este în stare destul de bună, atât cât e posibil în India. Pe această pistă automobilul va putea atinge maximum de viteză. Treceți în locul meu, Tewp!

Am vrut să protestez, dar el a coborât şi m-a forțat să trec în locul lui. Am suspinat. Desigur, Swamy îmi arătase principalele manevre pentru a face să avanseze un vechi camion de armată, dar mă îndoiam că ele puteau fi aplicate unui automobil atât de puternic.

— Prefer să vă previn, domnule, sunt departe de a fi un conducător auto expert!

— Bah! Asta n-are nicio importanță. Lăsați-vă ghidat, el va face toată treaba, a spus Galjero cu un aer perfect degajat, tăind capătul unei țigări. Să mergem, vă rog!

Am recapitulat mental operațiile necesare demarajului, am eliberat prudent pedala de frână, am ambreiat, am accelerat... Maşina a mormăit puțin, dar n-a țâşnit, în mâinile mele volanul era suplu şi ascultător. Am crescut încet regimul motorului până am ajuns la o viteză pe care o consideram rezonabilă.

— Haideți, haideți, Tewp! mă încuraja Dalibor. Nu e un mecanism care să vă timoreze. Maşinii îi place să fie brutalizată! Apăsați, apăsați!

Am apăsat pe accelerator. Treizeci de mile pe oră! Patruzeci! Cincizeci! Niciodată nu cunoscusem o asemenea viteză... Inima mea a început să bată ca aceea a unui copil care se amuză să se ridice mereu mai sus pe un balansoar. Dar aceasta nu era decât o viteză ridicolă pentru Dalibor Galjero care, punând dintr-o dată piciorul peste al meu, apăsă pedala până la fund. Am trecut într-o clipă de la 50 la 80 apoi la 100 de mile pe oră.

— Cu cât veți conduce mai repede, cu atât veți fi mai în siguranță, a strigat Dalibor, în timp ce motorul sforăia. Cu cât veți conduce mai repede şi cu cât nervii se vor concentra mai mult, cu atât reacțiile vor fi mai rapide... Ăsta e secretul! Secretul pentru orice, de altfel. Trebuie să mergi cu viteză în tot ce faci, Tewp! Trăieşte cu viteză în toate! „Trăieşte cu viteză în toate!” a rostit apăsat Dalibor. „Nu ezitați!” îmi spusese doamna de Reault. Era în fond aceeaşi filosofie pe care o practicau aceşti oameni totuşi atât de diferiți. Românul şi-a retras piciorul şi m-a lăsat în întregime responsabil cu condusul maşinii. Nu am frânat, menținând această viteză, chiar amplificând-o, găsind dintr-o dată o nouă încredere în mine prin descoperirea vitezei. Am început să râd amețit, încântat...

— Cred că aveți dreptate, domnule... Este mai uşor când trăieşti în viteză.

*

Dalibor Galjero nu m-a lăsat să-i dau volanul pentru a ne reîntoarce la vilă. Am revenit seara, când soarele cădea în cealaltă parte a lumii şi când servitorii aprindeau torțele risipite pe vastele peluze ale proprietății. I-am făcut pe păuni să țipe şi să zboare rulând prea aproape de oglinda apei în care se scuturau profitând de umbra proaspătă După o cină fără întâmplări neobişnuite, care a repetat în aceeaşi variantă jocul meselor separate, Wallis Simpson şi soții Galjero au plecat în camerele lor ca nişte şcolari ascultători, astfel încât, la miezul nopții, aşa cum primisem ordin, mă găseam aşteptând pe trotuar, după ce făcusem vreo sută de paşi în dreptul medalioanelor care se strâmbau la toți. Nu am aşteptat prea mult, totuşi, pentru că o maşină de la înaltul cartier general a năvălit în strada Shapur şi s-a oprit în dreptul meu. Lăsând geamul în jos, Hardens în persoană m-a invitat să urc alături de el.

Curios să aflu ce înseamnă această nouă bizarerie, fără să scot un cuvânt, am luat loc în vehiculul care a pornit în viteză în direcția centrului orașului. Obrajii colonelului, de obicei roșii, sanguini, căpătaseră acum o culoare aproape albă. Trăsăturile sale, trase ca după o boală îndelungată, reflectau neliniștea, și tăcerea era atât de profundă că nu îndrăzneam să-l întreb ceva cu privire la destinația noastră. O întrebare inutilă pentru că era absolut evident dinainte că, în această afacere, Hardens nu era decât un simplu curier și că o persoană încă anonimă îi încredințase misiunea de a mă întâlni. Intrând în micul său joc de mister – un joc cu care începusem să mă obișnuiesc de mai bine de trei săptămâni de când mă sustrăsesem funcțiilor mele juridice pentru a mă lansa pe teren – am respectat atât de bine muțenia superiorului meu, încât acesta se arată în cele din urmă indispus. El a fost cel care a rupt tăcerea.

— Ei bine, Tewp, nu ești așadar curios să știi unde mergem? a întrebat el fără să mă privească.

— Sunt curios, domnule colonel. Desigur. Dar nu mă simt autorizat să vă pun o asemenea întrebare. Și îmi imaginez că dacă faceți din toate astea un mister, aceasta este pentru o rațiune deosebită. Voi afla mai curând sau mai târziu. Așadar, da, sunt curios, dar nu sunt nerăbdător.

Hardens a mormăit ca un urs bătrân. Răspunsul meu nu-i dădea câtuși de puțin ocazia de a continua conversația. Totuși avea ceva să-mi spună.

— Nu te mai juca cu subtilitățile, Tewp. Din complezență, ți-ai luat un aer imbecil și puțin impertinent, în vreme ce ești mult mai șmecher decât cea mai mare parte dintre noi... Știi foarte bine ce vreau să spun și spre ce ne

îndreptăm... îți voi spune pentru că, în orice caz, ai înțeles deja, nu-i aşa?

— Cred că am înțeles, domnule colonel. Da... Mergem la Donovan Phibes, nu-i aşa?

Hardens şi-a scos cascheta şi şi-a şters, suspinând, banda interioară cu batista pe care o scosese din buzunar.

— Da, asta este, a spus el, după ce a terminat mica sa curățenie. Mergem la Phibes. Sau mai degrabă, mergem acolo unde putem să-l întâlnim... îmi pare rău că a trebuit să-i neg existența în ziua aceea în biroul meu. Dar evenimentele m-au constrâns!

Donovan Phibes! Omul despre care îmi vorbise pentru prima oară Netaji în timpul răpirii mele. Britanicul care, după sangthanişti, organiza un complot contra propriului său rege. Aşadar Hardens făcea parte din grupul său. Netaji avusese dreptate. Aş fi vrut să-i mai pun întrebări, dar Hardens a refuzat să mai spună ceva.

— Încă vreo câteva minute şi vei afla tot ce este de ştiut, Tewp. Nu te alarma. Totul se va petrece normal...

Maşina şi-a continuat drumul una sau două mile în Calcutta colonială. Am recunoscut în fugă o porțiune din Moore Avenue apoi ne-am oprit în fața marelui hotel Ascot, unde un paznic englez s-a grăbit să ne deschidă uşa. Hardens m-a tras de mânecă înainte de a intra în clădire.

— Aşteaptă o secundă, Tewp. Verifică-ți ținuta. Eşti pe punctul de a avea o întâlnire importantă. Trage puțin vestonul pentru a-l netezi şi aranjează-ți corect diagonalele.

Am ascultat, apoi, ca un tată care-şi conduce pentru prima oară băiețelul la şcoală, Hardens m-a verificat hotărând că eram prezentabil.

— Acum să mergem, a spus el, înaintând cu un pas hotărât în interiorul hotelului.

Fără niciun dubiu, Ascot era un hotel de categorie superioară celui de la Hamett. Opulența decorațiilor, amploarea arhitecturii, ambianța rafinată îl situa la o distanță apreciabilă de rivalul său, şi el destul de elegant. Hardens a trecut prin fața biroului lung de la recepție şi s-a îndreptat către ascensorul care deservea numai camerele cele mai spațioase.

— Apartamentul 904, i-a spus el micului liftier.

Grilajul s-a închis cu o şuierătură de metal uns şi cabina s-a ridicat pentru o călătorie de câteva secunde, de care colonelul a profitat pentru a se scutura de un praf invizibil şi a-şi verifica atent curățenia unghiilor. Oricine ar fi fost Donovan Phibes, părea că nu este omul care să tolereze cea mai mică neglijență în înfățişarea interlocutorilor săi. Era ceea ce precizase Hardens când îşi exprimase gândurile ținându-mi micul său discurs despre cele două feluri de colonişti, romanticii care dovedeau interes pentru obiceiurile locale şi pragmaticii care, cu riscul de a fi ridicoli, refuzau să abandoneze tradițiile britanice! Probabil. Nu îmi erau necesare decât câteva cuvinte pentru a afla. Ascensorul a încetinit şi s-a oprit la etajul al nouălea. Hardens a lăsat liftierul să deschidă grilajul, apoi a pornit înainte pe culoarul scurt, tăcut, tapițat într-un degrade de tonuri verzi. O uşă frumoasă, dublă, se afla în capătul coridorului. Fixată sub sonerie, o placă de bachelită neagră, lipsită de discreție, indica orgolios 904”. Apartamentul Princiar”. Hardens s-a întors din nou spre mine şi mi-a cerut să-i încredințez revolverul meu. Chiar dacă fusese verificat în prezența mea de armurieri, nu aveam prea multă încredere în Webley-ul meu după disfuncțiile pe care le prezentase la Hamett. Despărțirea de el mă supăra totuşi. Şi apoi mai era – probabil înainte de toate – o chestiune de orgoliu. Despărțirea cuiva de bună

voie de arma sa era ca o renunțare, o abdicare. Sigur că în clipa aceea ceva mă făcea să regret dacă aveam să cedez în această problemă. Trufaş, cu privirea fixată în ochii colonelului, m-am mulțumit să golesc pistolul în mâna mea, neîncredințându-i superiorului meu decât cele şase cartuşe pe care le conținea şi păstrând arma goală. Această manevră nu era. Desigur, decât simbolică, dar avea darul de a calma extraordinara senzație de nuditate pe care aş fi avut-o simțind că Webley-ul îmi lipseşte de la şold. Hardens a făcut gloanțele să dispară în buzunarul său, a bătut de trei ori în uşă şi a intrat fără să aştepte răspuns.

— Vino, Tewp. Donovan Phibes ne aşteaptă în salonul mare...

„Apartamentul Princiar" era imens. Am apreciat că, doar el trebuia să ocupe până la o treime din etajul al nouălea. Am trecut printr-o primă anticameră, mobilată cu piese prețioase şi printr-o a doua, şi mai luxoasă, printr-un culoar unde se aflau față în față două oglinzi înalte în rame aurite înainte de a intra în salonul mare. Ştiam că nu eram într-un pericol fizic imediat şi că, după toate probabilitățile, în câteva minute, în câteva ore sau ceva mai mult, voi ieşi din hotelul Ascot. Acest lucru nu-mi împiedica inima să bată cu putere. Cu mersul puțin țeapăn, maxilarele încleştate şi o cantitate de nervozitate umplându-mi viscerele, țineam ochii în pământ. Din pudoare, din nelinişte, poate dintr-un fel de joc, voiam să câştig timp pentru a citi cât mai bine fața lui Phibes.

— Locotenentul David Tewp, de la biroul MI6 Calcutta, a rostit Hardens, cu o voce puternică pentru a mă prezenta.

Încet – atât de încet pe cât puteam şi cu un simț al dramatismului care mi se accentuase pe parcursul zilei – am ridicat ochii. Şi respirația mi s-a oprit în piept. În ciuda tuturor aşteptărilor, nu mă găseam în fața unui om. În fața

mea, aşezaţi în fotolii moi de piele brună, aşteptau o duzină de indivizi. Un ultim loc rămăsese gol. Plasat în mijlocul şirului, am înţeles imediat că nu era pentru mine. Hardens a mers să-l ocupe efectiv. Care dintre personaje era Donovan Phibes? Care era conducătorul celorlalţi? Chiar dacă unii purtau diverse uniforme ale armatei britanice şi alţii simple costume civile de bună calitate, niciunul nu arbora semne vestimentare care să-l diferenţieze de ceilalţi. Aceşti oameni, părând destul de in vârstă în cea mai mare parte, ar fi putut constitui un public masculin tipic pentru o recepţie obişnuită la ambasadă. Trei sau patru dintre ei purtau frac. Unul îşi fuma liniştit pipa, un altul mesteca un biscuit în timp ce ceilalţi se mulţumeau să încălzească paharul de coniac pe care îl ţineau în mână.

— Tewp, ţi-l prezint pe Donovan Phibes, a spus Hardens, arătând ansamblul cu palma desfăcută.

— Eu... eu nu înţeleg foarte bine, domnule colonel, m-am bâlbâit, încercând zadarnic să recunosc cel puţin o figură în acest ansamblu.

— Donovan Phibes este pur şi simplu un nume fictiv compus din iniţialele persoanelor prezente. De la stânga la dreapta, dă-mi voie să ţi-i prezint: M. M. Dolester, Obadiah, Neville, Olint, Vouille, Ariene, Nathan, Polley – H este, natural, pentru Hardens – şi apoi Ibhart, Borway, Enquist şi Sebastian.

Unul după altul, succesiv, pe măsură ce erau numiţi, aceşti domni foarte demni m-au gratificat cu un semn uşor din cap la care m-am simţit obligat să răspund, neuitând că, în ciuda faptului că aparent erau foarte civilizaţi, nu ştiam nimic despre ce doreau ei.

— Probabil Donovan Phibes va muri în seara acesta, Tewp, a continuat Hardens, pentru că probabil – aşa cum sperăm toţi de aici – va trebui să găsim un nou acronim

pentru mica noastră trupă... Un acronim care ar include un T de la numele dumitale, Tewp. Dacă noi te-am făcut să vii aici în seara asta, este pentru că sperăm că te vei alătura cauzei noastre!

— Cauza dumneavoastră? Dar în ce scop, domnule colonel? Am auzit deja numele Phibes. Mi s-a vorbit de obiectivele, de intențiile lui... Nu ştiu dacă mi s-a spus adevărul. Dar dacă se adevereşte ceea ce am aflat, cred că ați avut dreptate să mă dezarmați, domnule colonel.

Pentru că datoria mea ar fi să pun capăt unui complot care pregăteşte...

Tirada mea, şi mai ales tonul agresiv, aproape arogant pe care îl folosisem îi făcură aproape pe toți să mă privească atent cu ochii măriți. Am văzut că Hardens deschidea gura pentru a-mi răspunde, dar cel din stânga i-a luat-o înainte.

— Sunteți conştient de ce se petrece acum în Europa, locotenent Tewp?

Cel care se ridicase din fotoliu era Obadiah. Îmbrăcat cu o vestă sobră şi un sacou gri, era un domn bătrân, puțin chel, rubicond, nu foarte impresionant din punct de vedere fizic, dar cu ochi negri şi vioi, foarte mobili, strălucitori...

— În Europa, domnule?

— În Europa, pe continent... De trei luni, Spania a intrat într-un fel de război civil care se anunță lung, sângeros, şi al cărui rezultat, după toate aparențele, va aduce la putere un regim aparținând aceleiaşi mişcări ca acelea instalate deja la Roma şi Berlin. La rândul lor, italienii au invadat Etiopia şi visează să reconstituie Imperiul Roman. În Franța, amețeala care a antrenat alegerea Frontului Popular nu va dura mult. Reorganizându-se, opoziția se radicalizează şi caută sprijin dincolo de Rin. Parlamentarismul nu va mai putea rezista prea mult timp acolo, după cum vă va explica mult mai bine decât mine

domnul Vouille, aici prezent. Un om masiv, distins, cu tâmple argintii, m-a gratificat cu un discret semn din cap.

— În Germania, a continuat Obadiah, sunt persecutate unele comunități. În fiecare zi primim raporturi alarmante. Raporturi ale unor martori demni de încredere cum sunt cele care ne-au parvenit de exemplu de la primarul din Leipzig, Karl Goerdeler. Din 1934, cafenelele germane sunt interzise evreilor. Piscinele şi cinematografele de asemenea. Jafurile sunt din ce în ce mai frecvente. Se interzice acum izraeliților să-şi conducă propriile lor antreprize, propriile lor afaceri... Se ard operele lui Spinoza, ale lui Proust şi ale lui Freud... Doctorii, avocații, jurnaliştii, profesorii evrei nu-şi pot exercita meseriile. Până când li se va mai permite să rămână în viață? Credeți aşadar că toate acestea nu reprezintă decât un rău care trece? Un simplu foc de paie care se va stinge singur? Răspundeți-mi cu sinceritate, locotenent Tewp.

Am suspinat. Obadiah mă constrângea să dau un răspuns care îmi părea greu de exprimat.

— Nu, domnule. Din nefericire, cu siguranță că nu se va stinge de la sine.

— Asta este ceea ce credem şi noi, domnule Tewp. Noi credem de asemenea că un război va aprinde Europa. Şi că se va întinde în lumea întreagă. Nimeni nu va scăpa. Cinci ani, poate zece. Va fi conflictul cel mai atroce şi cel mai ucigător pe care istoria l-a cunoscut vreodată. Planeta va ieşi mai bulversată ca oricând, poate fi chiar sacrificată... Astăzi Germania şi-a recuperat Ruhrul şi Sarrul, cele două mari bazine industriale. Uzinele lucrează acum în forță acolo. În curând – foarte curând – Berlinul îşi va regăsi o marină, o aviație, o armată blindată şi o artilerie care să-i permită să facă legea în Europa Centrală. În Austria, în Cehoslovacia, în Polonia, în Ungaria şi chiar şi în vest,

foarte sigur în Olanda, în Belgia, chiar în Franța. Ce ar putea face Anglia atunci? Izolarea sa nu o va mai putea proteja multă vreme dacă întregul continent se întoarce împotriva ei... Vă imaginați asta, locotenent Tewp? Spiritul dumneavoastră poate înțelege ce neasemuită sumă de suferință va genera acest război? Numeroase orașe vor fi șterse de pe hartă. Poate chiar țări și popoare întregi. Dacă aceasta nu ține decât de dumneavoastră, puteți permite așa ceva, locotenent Tewp?

Obadiah terminase literalmente electrizat, purtat de faptele pe care le expusese, de tabloul teribil pe care îl conturase. Am regăsit în gesturile sale, în vocea sa, în fervoarea sa, aceeași impetuozitate care îl animase pe Chandra Bose când îmi înfățișa haosul care va întuneca probabil cei zece ani care vor veni. Concluziile și interesele celor doi oameni erau desigur opuse, dar pasiunea cu care își apărau cauza era de natură asemănătoare. Micul om cu sacou gri s-a așezat greoi, provocând ca reacție ridicarea bruscă a altuia dintre celelalte douăsprezece reprezentări ale lui Donovan Phibes. Care era numele acestuia? Poate Ibhart sau poate Polley... Oricare ar fi fost numele său, uniforma pe care o purta, gri-bleu cu galoane aurite, era aceea a unui ofițer superior din R. A. F.

— Colonelul dumneavoastră ne-a vorbit despre valoarea dumneavoastră, Tewp. Poate el ar fi fost acela care să trebuiască să vă detalieze motivele, dar lăsați-mă să vă explic pentru ce v-am făcut să veni ți în seara asta.

Aviatorul a făcut o pauză lungă. O pauză savant studiată pentru a sublinia importanța cuvintelor sale. El voia ca în sfârșit noi să atingem inima vulcanului, acest punct de fuziune unde toate misterele se presupune că se topiseră ca zăpada sub soare. În ciuda solemnității clipei, am simțit că mâinile mele redeveniseră uscate și că inima nu-mi mai

bătea la fel de tare. Cu siguranță, toți ochii lui Donovan Phibes erau ațintiți asupra mea, dar în loc să mă tulbure şi să mă intimideze, aceasta îmi dădea acum o oarecare forță. Nu ştiam încă de ce, dar ghiceam că aceşti oameni aveau nevoie de concursul meu. Ceea ce îmi oferea un oarecare avantaj asupra lor. L-am lăsat pe aviator să continue, făcând astfel ca emoția să nu apară pe fața mea.

— Tewp, am putea să petrecem toată noaptea vorbindu-vă despre convingerile noastre. Mai mult decât dumneavoastră, noi nu ne bucurăm, din nefericire, de suficient timp pentru asta. Toți cei pe care îi vedeți adunați aici în această seară sunt fie înalți responsabili militari, cum sunt eu însumi, fie diplomați sau reprezentanți ai unor organizații internaționale discrete, dar influente... Profesiile noastre, drumurile noastre, naționalitatea noastră, formațiile intelectuale uneori chiar ne diferențiază. Două lucruri ne unesc în acelaşi timp. Mai întâi, o voință: aceea de a acționa pentru Binefacere, pentru Dragostea Fraternă între oameni. Şi, în sfârşit o convingere: sunt ocazii în Istorie când binele nu trebuie să se mulțumească să fie o virtute pasivă, ci poate şi trebuie să lupte cu ferocitate pentru menținerea sa, chiar dacă, pentru asta este constrâns să folosească metode condamnabile. Noi regretăm tot ceea ce ne pregătim să facem, Tewp. Dar trebuie să ştiți acum: Donovan Phibes nu există decât pentru un singur, unic scop: eliminarea regelui Angliei, Eduard al VIII-lea, aici la Calcutta, şi aruncarea vinei direct asupra serviciilor secrete germane.

L-am ascultat fără să clipesc – evident, pentru mine, această mărturisire nu era nouă. Chiar dacă pentru moment nu era de crezut, Netaji mă pregătise să întrevăd posibilitatea unui asemenea complot. Totuşi, în ciuda acestui fapt, şocul era dur, pentru că nu mai era vorba de

o simplă ipoteză şcolărească, de o opinie cețoasă şi puțin probabilă. Trebuia acum să iau în considerație realitatea imediată şi tragică a lucrurilor. Dar Phibes nu terminase încă totul în ceea ce privea persoana mea. Hardens a fost cel care a revenit să-mi expună rațiunea cooptării mele în fața ansamblului reunit din „Apartamentul Princiar”.

— Presupun că aveți să ne puneți multe întrebări, Tewp. Şi noi vă vom răspunde. Dar înainte de asta, trebuie să vă spunem exact ce aşteptăm de la dumneavoastră.

*

Cartuşele îmi garniseau din nou Webley-ul, în timp ce maşina lui Hardens m-a depus, puțin după ora cinci dimineața, în fața grilajului vilei Galjero. Puteam spune acum că eram acelaşi om cu cel care fusese introdus în strania congregație purtând numele Donovan Phibes, conspirând în culisele lumii pentru a încerca să modifice radical istoria? Nu, evident. Dar schimbarea nu se datora faptului că ştiam de-acum înainte că acel complot împotriva regelui Eduard era o realitate şi nici minciunii unui abil manipulator. Ea se datora unei alte dimensiuni a intrigii, o dimensiune revelată de colonelul Hardens, de propriul meu şef. Şi pe care n-aş fi putut s-o presupun niciodată. O dimensiune teribilă, monstruoasă şi care era pe punctul de a-mi bulversa viața pentru totdeauna... Nu îmi vândusem totuşi sufletul acelor treisprezece oameni. Nu-l vânduse pentru bani sau pentru o favoare, asigurarea unui grad sau a unei poziții sociale avantajoase. Făcusem ceva mult mai rău. De bună voie îmi dădusem concursul lui Phibes. Nu exista nicio retragere posibilă.

— Nu vă simțiți bine? Sunteți palid tot, locotenente.

Vocea gravă a lui Dalibor Galjero m-a surprins în vreme ce traversam primul salon de la parter. Silueta sa fină s-a ridicat brusc la apropierea mea, trupul înalt ieşind din

umbră, unde, cu o clipă înainte, se odihnise în tăcere, aproape somnolent pe un divan adânc.

— Am avut o întâlnire de lucru lungă, cu superiorii mei. Nu e decât asta domnule, am răspuns, scoțându-mi instinctiv cascheta, ca un servitor ascultător prins pe picior greşit de stăpânul său.

— Programul dumneavoastră este prea lung. Superiorii dumneavoastră ierarhici ar trebui să întreprindă ceva pentru a vă lăsa să vă relaxați din când în când. Este ceva ce aş putea face pentru dumneavoastră, David?

Nu-mi plăcea să aud prenumele meu în gura lui Galjero. Aceasta mă stingherea. El nu trebuia să se coboare la acest gen de apelativ, iar eu nu aveam de ce să suport această familiaritate. El s-a apropiat de mine. Foarte aproape. M-a atins...

— Sufletul dumneavoastră tremură şi se agită. O simt. Nu-i aşa, David?

Am plecat ochii, fără să îndrăznesc să-i răspund. În timpul serii trecute petrecută în compania celor treisprezece complotişti nimeni nu pronunțase numele Galjero. Nimeni nu-i menționase pe aceşti străini la care era găzduită doamna Simpson. Totuşi, lucru remarcabil din multe puncte de vedere, românii păreau să ignore existența lui Donovan Phibes. Cu toate astea, în ceea ce mă privea nu mă puteam opri să cred că acest cuplu sulfuros juca rolul său în mecanismul obscur care, din camera Ostarei Keller până la celula sordidă a lui Kiineck, ucisese şi legase într-o manieră misterioasă atâtea personalități de rang înalt, atâția intriganți care voiau să decidă nimic mai mult decât soarta lumii.

— Sunt pur şi simplu obosit, domnule. Este inutil să căutați cauze imaginare.

Galjero m-a privit surâzând dulce.

— Nu mă convingeți. Dar cum doriți. Vă las pentru un mic repaus. Ne vom întâlni mai târziu, poate...

Vreme de cel puțin o oră am rămas întins pe patul meu, cu ochii închişi, încercând să uit situația nouă în care aveam să intru de acum înainte. Nimic nu mă ajuta. Fără încetare îmi reveneau în memorie fețele şi vocile oamenilor care îşi consacraseră întreaga noapte pentru a mă convinge de bunele intenții ale cruciadei lor.

— Noi am creat un val de evenimente care de acum înainte ne scapă, Tewp, este adevărat, admisese Olint, principalul reprezentant al Băncii Engleze pentru Indii. Dar este încă timp să corectăm tirul. Vrem ca dumneavoastră să ne ajutați...

— Această femeie, Ostara Keller, a venit aici din cauza noastră, adăugase armatorul Neville. De trei luni deja, de când MI6 şi ministrul de interne au fost informați de cabinetul regelui că suveranul proiectează o vizită în India în compania doamnei Simpson. Noi am fost tentați să înşelăm SD Ausland. Kiineck a muşcat repede momeala. Dar ucigaşa pe care Berlinul a trimis-o aici a avut dubii...

— Am întâlnit-o eu însumi de trei ori, în această cameră unde ne găsim acum, a continuat Jacobus Dolester, un om cu alură molâie, care ocupa în acest timp funcția de invidiat de consilier particular al actualului guvernator al Indiilor, lordul Linlithgrow. După comportamentul său, am simțit imediat că Ostara Keller era diferită de muritorii de rând. M-am jucat mult timp cu ea de-a şoarecele şi pisica, asumându-mi cât puteam mai bine personalitatea lui Donovan Phibes, un presupus personaj familiar din cercurile de putere de aici, din India. Evident, masca nu era prea greu de purtat... Nu ştiam exact când va veni suveranul. El a amânat de mai multe ori vizita pe neaşteptate. A trebuit să folosim şiretlicuri pentru a o face

pe Keller să aibă răbdare. Şi chiar să trimitem pe urmele ei oameni din MI6 – pe cât de puţin competenţi posibil, cum s-a întâmplat cu căpitanul Gillespie, cei doi zbiri incapabili şi... chiar cu dumneavoastră, dragul meu! – pentru ca ea să nu se îndoiască de responsabilităţile biroului de aici, la curent cu misiunea ei...

— O excesivă indiferenţă a „Firmei” din punctul său de vedere a terminat prin a o întâlni încă mai periculoasă decât era, a precizat Hardens. Şi ca rezidentă străină aici, era logic în cele din urmă să fie interesată de un serviciu oarecare... Aşadar noi ne-am pus la adăpost de o contralovitură. Sunt dezolat că te-am desemnat pe dumneata, dar ai profilul ideal, Tewp.

— Acela al unui naiv şi al unui neîndemânatic, vreţi să spuneţi, domnule colonel?

La această întrebare, Hardens a lăsat nasul în jos.

— Şi apoi, la foarte puţin timp după intrarea dumneavoastră în scenă, lucrurile s-au precipitat, a reluat Dolester. În ciuda tuturor surselor de informaţie pe care le avem, ne lipsesc încă elementele care leagă între ele evenimentele care au făcut-o pe Keller să dispară pur şi simplu din câmpul nostru vizual. Mai întâi, şi aceasta pare să fi declanşat totul, a fost adjutantul Edmonds care a crezut de cuviinţă să facă un raport direct la New Delhi cu privire la venirea lui Kiineck la Calcutta. Imbecilii fac uneori redutabile gafe din exces de zel. Gillespie a considerat informaţia prea importantă pentru a o mai comunica înainte lui Hardens. Crezând că face bine, el a scurt-circuitat ierarhia, ceea ce i-a împins pe cei din Delhi să retragă dosarul din câmpul de acţiune al echipei dumneavoastră, în favoarea agentului Surey. Fin urmăritor. Fin hăitaş.

— Prea fin. Mult prea fin. Din nefericire pentru el... a suspinat în colțul lui Nathan. Noi i-am vorbit totuşi. Dar el n-a vrut să asculte. Numai Dumnezeu ştie că noi am folosit toate argumentele pe care le aveam la dispoziție. Până la cele mai jignitoare materiale...

Am revăzut cele treisprezece fețe ale lui Donovan Phibes întunecându-se îndată ce unul dintre ai lor a început să evoce soarta tragică rezervată agentului Surey: Milton Millicent, un mercenar, un executor de treburi murdare mai ales, fusese însărcinat cu eliminarea omului respectiv şi a coechipierului său şi cu lăsarea apoi a unui indiciu grosolan care s-o incrimineze pe Keller...

— Pătratul de hârtie de sub uşa mea, era aşadar de la dumneavoastră, nu de la Surey... am şoptit eu.

— Trebuia evident ca cineva să descopere cadavrul, Tewp. Dacă nu, cum am fi lansat un ordin de arestare împotriva ei?

Am rămas interzis un moment prelungit. Întorsesem bine problema pe toate părțile desigur, dar nu înțelegeam de ce mă trimisese Hardens la Hamett în seara aceea, în fruntea unei secțiuni de poliție militară cu arme false, pentru a o aresta pe Keller. Vouille a fost cel care a luat cuvântul pentru a-mi da explicații.

— Noi am acționat aşa cum trebuie mi întâi pentru că ştiam ca Surey vă vorbise şi că erați încă, în circuit, Tewp. El vă comunicase, desigur, îndoielile lui. Dumneavoastră ați dat un ordin expres de arestare a lui Keller şi ne-ați obligat să jucăm pe două tablouri şi să câştigăm. Fie că, ceea ce era cel mai probabil, v-ați fi pierdut viața şi noi nu v-am mai fi rezervat soarta lui Surey, fie că ați fi scăpat printr-un miracol şi ați fi revenit de la Hamett convins de bunele intenții ale colonelului Hardens. Evident ați putea

califica manevra noastră drept cinică. Ne-o asumăm, dar o considerăm cu toții necesară.

Toate aceste mărturisiri m-au zdrobit. Să-l ucidă pe Surey şi coechipierul său, să aranjeze – fără urmă de scrupule – întâlnirea dintre o ucigaşă profesionistă şi oameni inconştienți cu arme ineficace, şi să urzească în cele din urmă moartea propriului lor suveran... Cum dracu' oameni cu atât de înalte responsabilități, oameni care trebuiau să fie exemple ireproşabile, puteau să conceapă aceste crime abjecte? Întrebarea rămânea fără răspuns, ceea ce avea de altfel puțină importanță pentru că nu ajunseseră la capătul mărturisirilor...

— Nu v-a trecut niciodată prin minte ideea că, în ciuda tuturor prevederilor, căpitanul Norrington ar fi putut s-o aresteze pe Keller la Hamett? am întrebat eu, care de multă vreme simțeam cum îmi înghețase sângele în vine şi că niciun muşchi nu mai vibra în mine.

— Nici o singură clipă, locotenent Tewp. Noi nu ne-am îndoit nicio clipă că vor mai fi supraviețuitori în grupul dumneavoastră. Probabil nici dumneavoastră... Dar aveam certitudinea că Keller nu ar putea fi prinsă... Chiar dacă ar fi fost serios rănită.

— Dar armele... ele nu puteau fi totuşi sabotate... Mi-am verificat eu însumi Webley-ul...

O tăcere jenantă a urmat după remarca mea. Hardens a tuşit cu pumnul strâns la gură. Obadiah şi-a ațintit privirile în tavan. Nevill îşi concentrase privirea asupra solului... în sfârşit, Dolester s-a hotărât să reia firul discursului...

— Este un punct destul de delicat de explicat... Agentul Keller mi-a făcut o demonstrație extrem de impresionantă la prima noastră întrevedere. O demonstrație pe care nu mi-am explicat-o niciodată prin origini şi consecințe. Voi

economisi timp trecând peste descrierea completă a scenei. Pentru a simplifica, să spunem că ea...

Dolester a lăsat fraza în suspensie. Buzele sale erau strânse, fruntea i se încrețise. Se simțea bine că făcea un efort să-şi găsească cuvintele, să le aleagă... în speranța de a fi explicit, fără ca pentru asta să fie silit să folosească termeni poate ridicoli. În ciuda bunelor sale intenții, nu a reuşit... Hardens a suspinat brusc, asemenea unei morse bătrâne înainte de a se hotărî să-i vină în ajutor.

— Sir Dolester încearcă să vă spună că această „Friță” posedă facultatea de a provoca disfuncționalități armelor de foc, a intervenit colonelul, înainte ca întreaga sa flintă să fie zguduită de un hohot de râs nervos.

*

Trei mici lovituri în uşa mea m-au smuls dintr-un fel de somn agitat, încărcat de amintirile şi de frazele din timpul nopții. Sărind nervos în picioare, nu am avut timp decât să-mi înfăşor şoldurile într-un cearşaf pentru a mă duce să deschid. Politicos, răbdător şi grav, Jaywant aştepta pe culoar cu brațele încrucişate pe piept.

— Doamna Simpson vă transmite că ea nu va părăsi proprietatea în timpul zilei, domnule locotenent. Domnul şi doamna Galjero vă informează în ceea ce-i priveşte că seara vor face o primire simplă unor prieteni. În schimb, ziua de mâine va fi consacrată unei excursii... Asta e tot ce aveam să vă comunic domnule ofițer.

Am mulțumit intendentului cu o frază Determinată, apoi, în timp ce închideam uşa în fața lui, am crezut că-l văd ridicându-se pe vârfurile picioarelor pentru a privi în interiorul camerei mele. Asta mi-a trezit interesul şi m-am întors să văd care era obiectul ce-i trezise interesul. N-am văzut în mijlocul camerei decât o învălmăşeală din hainele pe care le purtasem în ajun şi pe care în grabă le

aruncasem nervos pe duşumea. Cum acceptasem oferta pe care mi-o făcuse Jaywant de a duce uniforma la spălătorie, în timp ce îi întindeam haina, un lung şi foarte fin reflex arămiu a strălucit pe mâneca ridicată în lumina dimineții care se revărsa în valuri. Maşinal, am prins între degete ceea ce la început părea un simplu fir de praf. Nu era totuşi praf, ci un fir de păr. Un fir lung, roşu... Urma infimă, aproape imaterială, dar cu atât mai evocatoare, a unui om înspăimântător, a unui om cum nu mai văzusem niciodată şi care îmi fusese prezentat de colectivul Donovan Phibes în „Apartamentul Princiar”...

— Tewp. Îmi spusese Hardens după ce încetase râsul nebun care îl cuprindea la evocarea puterii miraculoase pe care Dolester pretindea că o are Keller asupra armelor de foc, cred că este timpul să încetăm explicațiile detaliate. S-o scurtăm pentru că, de-acum înainte situația este simplă. Noi am încercat să manipulăm agenții SD şi să-i facem să poarte pălăria unui atentat asupra doamnei Simpson. Un atentat pregătit de noi, bineînțeles şi care ar fi trebuit să-i elimine în acelaşi timp pe suveran şi pe americancă. Dacă totul s-ar fi petrecut după previziunile noastre, noi i-am fi învins pe Keller şi Kiineck, apoi am fi furnizat opiniei publice britanice toate dovezile implicării germanilor în această dramă. Ar fi urmat un război imediat şi noi l-am fi câştigat. Oamenii pe care i-am întâlnit aici în seara asta nu formează decât partea vizibilă a unei altfel de rădăcini mult mai vaste. Donovan Phibes nu se rezumă la treisprezece persoane. Donovan Phibes are de douăzeci, treizeci, cincizeci de ori mai mulți membri decât vedeți aici... Bancheri, generali, industriaşi, filosofi, deputați, miniştri, oameni de ştiință din unsprezece națiuni diferite repartizați pe cinci continente... Sunt şi nemți printre noi, Tewp! Da, nemți care ştiu că singura soluție pentru a evita catastrofa

care se anunță este de a o lua înainte şi de a mătura căpcăunii care au Luat puterea la Berlin, la Roma, de curând ia Madrid, în România... Toți aceşti oameni a căror susținere o avem, nu aşteaptă decât o scânteie pentru a convinge vechii aliați să reia armele şi să pătrundă în inima Europei unde se instalează în sfârşit un regim compatibil cu democrația noastră. Un regim pacifist de care nimeni nu ar avea de ce să se plângă.

— Şi vă trebuie cu adevărat moartea unui rege pentru asta? am întrebat cu tristețe.

— Asta va uimi opinia publică. Este cel mai simplu şi cel mai direct *casus belii...* O ocazie pe care nu putem s-o pierdem, chiar dacă Keller a dispărut. După operația de la Hamett, ea ar fi trebuit să se ducă la locul pe care i-l fixasem în caz de dificultate. Totul era pregătit. Banii, materialul... tot ceea ce i-ar fi trebuit. Dar ea nu s-a dus. Şi am pierdut pe deasupra şi orice urmă a lui Kiineck. Operația se încurcă, Tewp. Ea ne scapă. Agenții SD au înțeles cu siguranță rolul pe care noi voiam ca ea să-l joace. Ei au făcut totul ca operația noastră să eşueze. Dar noi putem încă să cădem în picioare... Un om îi urmăreşte pe nemți. El ştie deja că Keller este încă în oraş... în curând o va găsi. În curând o va ucide.

La un semn al lui Hardens, numitul Borway s-a ridicat pentru a deschide în tăcere o uşă în capătul salonului. Un om a trecut prin ea, un om sau mai degrabă un monstru de bâlci. Un luptător. Un Hercule. Un gigant. Ce talie şi ce greutate putea avea acest monument de carne şi de muşchi? Cu mult peste şase picioare. Şapte pe puțin... Şi trei sute de livre minimum. Poate trei sute cincizeci chiar... Era aşa de mare că a fost obligat să se aplece pentru a trece pe sub tocul uşii. Totuşi, în ciuda extraordinarei corpolente, nu părea nici greoi, nici stângaci. Dimpotrivă,

îşi deplasa masa lui enormă cu vioiciune şi chiar cu un ritm hoțesc, natural, care făcea parcă din el un fel de fantomă transparentă şi tăcută. Dacă, din toate punctele de vedere, acest om era enorm, venirea sa printre noi nu deranja totuşi nimic din echilibrul subtil al camerei şi al decorațiilor.

— Diarmuid Langleton! a spus cu mândrie Hardens. Vânătorul nostru! Cel care o va scoate din bârlog pe Keller şi o va face bucăți.

Ca un geambaş de oameni, colonelul nu şi-a ascuns admirația în fața incredibilului fenomen care era după el acest Diarmuid Langleton. Scoțian din Edinburgh, cu un obraz imberb şi în acelaşi timp rotund şi bucălat – caracteristic celților – avea fața încadrată de o claie de păr roşu, căzând în valuri impetuoase şi ochii iluminați de doi irişi de un verde tandru, uimitor de lucioşi.

— Diarmuid este un om din alte vremuri, locotenent Tewp. El nu foloseşte niciodată armele de foc. Iată de ce o va găsi pe Keller şi nu va crede nimic din pretinsele ei puteri magice pe care Dolester i le atribuie acestei femei şi pe care nu le menționează decât tremurând.

L-am surprins atunci pe consilierul lordului Linlithgrow, înfundat în fotoliu său. Murmurând printre dinți o injurie la adresa lui Hardens.

— De altfel, a continuat colonelul fără să remarce injuria, acest munte nu se poate plânge nici că ar putea fi rănit de oțelul pumnalului SS atât de îndrăgit de această fată. Arată, Diarmuid!

Sub ochii mei uimiți şi sub privirea consternată a celor doisprezece oameni, se derula un spectacol incredibil. Scoțianul a făcut să plesnească nasturii cămăşii, de la gât până jos şi, aruncând resturile destrămate pe un umăr, ne-a arătat un tors şi un gât acoperit în întregime de

nenumărate inele de metal. Confundate cu pielea, acestea formau un fel de împletitură strânsă, impenetrabilă, la fel de imposibil de înlăturat sau de rupt... Viziunea acestei cărui umane, prinsă pentru totdeauna în rețeaua de oțel era fascinantă, dar şi dezgustătoare. Mai mulți membri ai onorabilului ansamblu Donovan Phibes nu şi-au putut reprima interjecțiile de dezgust.

— Nu vă îndoiți cred, că tot corpul său ar fi în întregime astfel protejat, domnilor... s-a avântat Hardens, indiferent la comentarii, ca şi cum noi am fi avut nevoie să fim convinşi de forța sufletească pe care o dovedise scoțianul pentru a-şi impune această modificare.

Diarmuid şi-a jucat o scurtă vreme muşchii, făcând să-i tremure carcasa, înainte de a se opri, imobil, la doi paşi de mine. Ca magnetizat de masa metalică pe care o vedeam lucind sub lămpile care îşi cerneau lumina din plafonul camerei, mâna mea a înaintat către inelele frecate cu ulei. O fracțiune de secundă, am revăzut solzii şarpelui, doborât de doamna de Reault în camera 511 de la Hamett. În împletitura savantă a rețelei care îl acoperea pe Diarmuid, am recunoscut ceva din pielea ophidianului. Aceeaşi catifelare şi aceeaşi răceală. Aceeaşi amenințare şi aceeaşi senzualitate... Apoi ca o lovitură venind de sus, pumnul uriaşului s-a strâns deodată în jurul gâtului meu. Ridicat de la pământ de mâna monstru lui, m-am trezit, pe jumătate strangulat şi pe jumătate leşinat, în fața obrazului schimonosit al lui Diarmuid. Gura sa enormă era aproape de a mea şi meşele roşii de păr mi-au măturat obrazul înainte ca vocea sa cavernoasă să tune un avertisment pe care nu l-am putut înțelege. Aceasta a fost desigur clipa, când unul dintre firele sale de păr a căzut pe țesătura hainei mele...

Dharma

Din ziua de 17 octombrie 1936, nu mi-au rămas decât puţine amintiri. Jaywant mă avertizase de dimineaţă că doamna Simpson îşi exprimase dorinţa să-şi petreacă cea mai mare parte din timp odihnindu-se în camera sa. Cât despre soţii Galjero, ei pur şi simplu dispăruseră. Servitorii nu se aşteptau ca aceştia să se întoarcă până seara şi de altfel nu primiseră nicio dispoziţie specială până atunci. Această relativă libertate de mişcare, care îmi era oferită, îmi convenea foarte mult, deoarece aveam multe lucruri asupra cărora să meditez. Şi, de asemenea, multe decizii de luat... Ştiam bine şi că acea zi era una dintre puţinele clipe de linişte dinaintea furtunii. Totul se lămurise, câteva ore mai devreme, în cadrul Apartamentului Princiar. Dar eu chiar nu avusesem răgazul să reuşesc să-mi dau seama ce implica în realitate consimţământul pe care i-l dădusem lui Donovan Phibes.

— Prin urmare, accepţi să ni te alături, locotenent Tewp, ofiţer? trăsese concluzia Hardens, la capătul acelor lungi discuţii şi dezbateri care se derulaseră în incinta, deopotrivă luxoasă şi apăsătoare, a hotelului Ascot.

— Accept, cedasem eu, convins pe moment de pertinenţa argumentelor care-mi fuseseră prezentate.

— Fiţi atent, totuşi! mă avertizase atunci micul Obadiah. Sunteţi absolut sigur că aţi înţeles ceea ce vă cerem, locotenent Tewp?

Oh, Dumnezeule mare! Da, pricepusem bine ce aştepta până la urmă de la mine Donovan Phibes. Asta nu fusese ameninţarea de a mă preda, fără să încerc să mă apăr, a lui Diarmuid, care mă convinsese să mă „strecor” în tabăra complotiştilor. Era vorba despre altceva. De fapt, nimic altceva decât curata, simpla şi înfiorătoarea realitate. Aceşti indivizi mă determinaseră să vin pentru a mă

convinge de justețea cauzei lor. Şi reuşiseră. Da, aveam să fac ceea ce îmi ceruseră. Chiar cu mâna mea. Aveam să-l ucid pe regele Eduard al VIII-lea. Ca şi pe metresa lui! Urma să declanşez un război mondial! Da, totuşi, poate – şi noi, cu toții, speram aceasta – chiar ultimul război la scară planetară din istoria omenirii!

— Dacă Keller află sau pricepe că, totuşi, dumneata eşti cel de care depinde reuşita planului nostru, este foarte clar că te va căuta, ca să te elimine. Începând din acest moment, intri în linia întâi, Tewp. Dar fii liniştit: nu vei porni la treaba asta fără acoperire. Diarmuid te apără. El îi va găsi pe agenții SD, înainte ca aceştia să poată face întreaga noastră acțiune să eşueze.

— Scoțianul vostru nu va trebui să se ocupe de Kiineck – i-am replicat atunci lui Donovan Phibes. A murit sub ochii mei, măcelărit de naționalişti.

Din moment ce îmi alesesem tabăra, am avut impresia că nu mai aveam nimic de ascuns în legătură cu ceea ce ar fi dorit noii mei parteneri. Doar câteva fraze îmi erau de ajuns pentru a-i informa în legătură cu ceea ce ştiam despre intențiile lui Bose şi ale fachirului Darpân. O tăcere lungă urmase, după spusele mele. O tăcere, nu de consternare, ci solemnă, fiindcă îndoiala încă nu era acceptată: în mod cert, două tabere se confruntau, scoțându-i în față pe agenții SD aliați cu oamenii lui Netaji, împotriva complotiştilor din gruparea lui Donovan Phibes. Pe de o parte, menținerea pe termen scurt a unei păci premergătoare, de fapt, unui război total. Pe de altă parte, o provocare de proporții, care să justifice un conflict rapid şi precis localizat, destinat să distrugă – odată pentru totdeauna – „abcesul” gri care prindea proporții în inima Europei... Nu regretam alegerea pe care o făcusem. Chiar dacă niciodată nu-mi făcuse plăcere să fac o diferențiere

între aceste două părți. Dar cursul evenimentelor hotărâse altceva, în legătură cu toate acestea. Totuşi, orice mi s-ar fi întâmplat, nu mă mai puteam mulțumi să mă ascund în spatele micului funcționar Lipsit de importanță, anonim, care de altfel îmi convenea ca identitate, altădată, atât de mult. Donovan Phibes tocmai îmi deschisese poarta Istoriei. Fie că asta îmi plăcea sau nu, trebuia chiar acum să păşesc dincolo...

*

Pe parcursul acelei întregi zile, doamna Simpson nu a găsit de cuviință să-şi facă simțită prezența. Ea a rămas tot timpul în camera sa, unde să-i fie servită chiar şi cina. Asta îmi convenea foarte mult. Bineînțeles, nu aveam nici cea mai vagă dorință să mă întâlnesc cu această femeie, acum, când ştiam că că ea avea să moară din cauza mea. Nu ştiam încă detaliile pe care oamenii din „Apartamentul Princiar" le puseseră la punct pentru a-l elimina pe rege şi pe metresa lui. Tot ceea ce aflasem era că nu urma să mi se ceară să acționez înainte ca regele să fi sosit la Calcutta. Modalitățile atentatului nu aveau să-mi fie comunicate decât în ultimul minut de colonelul Hardens în persoană. Ce mi se promisese în schimb? Puține lucruri de fapt. Imunitate, desigur, şi aceasta reprezenta lucrul cel mai neînsemnat. Bani, de asemenea. Chiar mulți bani. Dar refuzasem energic orice formă de recompensă materială. Nu eram un mercenar. Nu eram de vânzare. Intelectual şi moral, poziția lui Phibes era justă. Prin gestul meu, prin crima mea. Aveam să salvez sute de mii de vieți – poate chiar milioane. Asta îmi era suficient ca retribuție. Eram chiar bucuros. Aproape mândru.

Dimineața a trecut pentru mine în această stare de exaltare. Totul îmi părea clar. Mă angajasem să comit o crimă dublă, dar aceasta nu mi se părea câtuşi de puțin

mai condamnabil decât uciderea unor câini bolnavi de turbare. Şi apoi, pe măsură ce ziua înainta, m-a copleşit o stare de febrilitate teribilă. Mâinile mi se încleştau, plămânii mi se strângeau. Căutam zadarnic să trag aer în piept. Cu cât trecea timpul, cu atât mai insuportabil devenea sentimentul de opresiune. Conştiința unei greşeli cumplite a țâşnit ca un izvor întunecat din adâncul inimii mele şi m-a înghițit. Ce promisesem aşadar, eu, acelor oameni? Ce demon mă prinsese şi mă plasase alături de ei? Phibes nu-mi ceruse să tai gâtul unor porci obişnuiți în curtea unei ferme, Dumnezeule! Era un dublu asasinat pe care voiau să-l execut. Şi nu asupra cuiva lipsit de importanță! Asupra regelui şi a celei cu care voia să se căsătorească. Cum putusem să consimt la o asemenea faptă abominabilă? Trebuia să reacționez ca să fac să eşueze complotul! Dar aceasta însemna că trebuia să las câmp liber de acțiune lui Bose şi lui Keller, duşmani declarați ai Marii Britanii! De orice parte m-aş fi situat, eram într-un impas! Fie îi ajutam pe Phibes şi deveneam un criminal, fie o lăsam pe Keller să acționeze şi favorizam jocul Germaniei şi a independenților hinduşi asupra Angliei! Ce să fac atunci? Să nu acționez? Să mă mulțumesc să mă supun evenimentelor? Aceasta nu mi se părea posibil. Nemişcat, prins între cele două focuri, nu puteam decât să fiu sfărâmat fără milă! Răvăşit de dureri nervoase, cu trupul scuturat de tremurături, vorbind de unul singur şi învârtindu-mă în camera mea, trebuie să fi avut aerul unui condamnat. Analizând din nou detaliile acestei situații, concluzia era mereu aceeaşi: eram definitiv singur în fața acestor probleme! Un ajutor! Îmi trebuia un ajutor! Dar către cine să mă îndrept? Şi în cine aş fi putut să am încredere? În Bartholomew Nicol? Desigur, dar el nu era decât un bătrân medic-căpitan, fără putere, fără

influență. El nu putea face nimic concret, eficace pentru mine. Doamna Garance de Reault? Evident nu! Era o persoană inteligentă care putea decide fără dubii. Dar era o străină şi nu puteam uita că prin mijlocirea ei intrase Darpân în dansul macabru care se desfăşurase în jurul meu. Atunci cine? Habid Swamy şi aspirantul Shaw puteau fi de asemenea, îndepărtați din calcul. Un simplu caporal hindus şi un ofițer atât de tânăr şi lipsit de experiență ar fi avut mai puțină influență decât binevoitorul Nicol. Rămânea doar Zacharias Gibbet, locotenent-colonelul din poliția militară. Puteam cu adevărat să mă destăinui acestui om? Nu ştiam nimic. Echerul şi compasul gravate pe mânecile lui, repetarea devizei lui MI6, *Semper occultus* – mereu ascuns – pe care nu încetase să mi-o arunce în timpul întrevederii noastre, nu-mi inspirau la drept vorbind, nimic decât îndrăzneală, Gibbet era cu siguranță el însuşi un om cu dublă personalitate. Trebuia totuşi să mă arunc cu capul înainte, să fac un pariu dacă nu voiam să suport singur, fără niciun ajutor, monstruoasa povară cu care îmi încărcasem cu greu umerii.

Încetând brusc lupta cu mine însumi, am alergat, fără să mai aştept, până la santinelele postate în jurul vilei Galjero şi am ordonat sergentului lor să mă ducă cât mai repede posibil la cartierul general, în fața „Marilor Apartamente”. Eram încă în plină zi şi aveam conştiința că Hardens, unul dintre numeroşii spioni, care, cel puțin din cazarmă, părea devotat cauzei lui Donovan Phibes, mă putea zori şi putea înțelege intențiile mele. Dar asta mă lăsa rece. Din momentul în care depăşeam pragul biroului şefului de poliție militară, nu mai puteam face nimic care să mă atingă. Şi apoi miza era atât de mare, încât trebuia neapărat să-mi încerc şansa. Am sărit din patru în patru treptele scării care ducea la etajul lui Gibbet. Lungind

pasul, am traversat în grabă culoarul serviciului său şi am bătut în uşă fără să-mi găsesc timp să vorbesc secretarei îngrozite, care se agita în spatele meu pentru a mă opri.

— Domnule locotenent! Domnule locotenent! Nu aveți dreptul!

Neauzind niciun răspuns la bătăile mele în uşă, am încercat să lovesc cu pumnul. Dar cheia fusese răsucită în broască.

— Unde este colonelul Gibbet, caporale? Trebuie să-i vorbesc imediat! Este o chestiune de importanță majoră! Am urlat către plantonul scandalizat de ieşirea urâtă prin care călcasem regulile elementare ale etichetei militare.

— Colonelul Gibbet? Dar ştiți... mi-a răspuns el jenat.

— Ce anume? i-am întors-o cu răutate.

— Ei bine, a murit ieri seara, domnule locotenent!

Brutalitatea anunțului m-a făcut să mă clatin. Din fericire, caporalul m-a susținut şi a tras repede un scaun până la mine.

— Zacharias Gibbet e mort? Dar, în sfârşit, cum s-a întâmplat? Am întrebat copleşit de uimire, imediat ce am depăşit şocul.

— O cădere, domnule locotenent. A trecut prin sticla geamului ultimului etaj de la Dunette, bătându-se cu un tip. Aparent o vulgară poveste cu o femeie. Au căzut amândoi. Au murit şi unul şi celălalt. Nu sunteți la curent? Toată cazarma nu vorbeşte decât de asta.

— Un alt tip? Care tip, caporale? Am întrebat eu, înțelegând din ce în ce mai bine cum stau lucrurile.

— Nu-i ştiu numele. Un tânăr arhivist. Se aude că se culca şi el cu metresa oficială a colonelului Gibbet. Dar nu e decât un zvon...

Un tânăr arhivist! Evident, Eric Arthur Blair! Nu putea fi decât el. Desigur nu acordam nicio secundă cel mai mic

credit versiunii poveştii care circula prin birouri. Dacă Blair şi Gibbet nu se mai numărau acum printre cei vii, aceasta nu era din cauza unei poveşti de alcov. Era totul simplu, pentru că mă văzusem cu ei şi s-a înțeles că-i interogasem în legătură cu identitatea lui Donovan Phibes. Atrocitatea situației mi-a uscat gâtlejul şi mi l-a strâns mai tare decât o făcuse Diarmuid în ajun. Anunțul acestor două morți reuşise să mă trezească. Cum putusem să uit că aceşti oameni, cu toții bancheri, diplomați sau conducători ai unor industrii, aveau deja pe mâini sângele agentului Surey şi al tovarăşului său? Aceste noi victime nevinovate îmi aduceau dovada că nu vor ezita să mă elimine o dată ce îmi voi îndeplini sarcina. David Tewp era pentru ei un naiv util care fusese numit în serviciul lui Wallis Simpson cu scopul de a-i introduce în anturajul celor mai înalte personaje de stat. Dar când rolul lui Tewp, nătângul, avea să se dovedească perimat nu avea să mai rămână altceva de făcut decât să fie eliminat şi el. Le ştiam numele. Le ştiam fețele şi motivațiile. În niciun caz nu-şi puteau permite să mă lase în viață! Toate aceste reflecții mi-au trecut prin minte într-o clipă, ca o lovitură de trăsnet. Amețit, aproape strivit de evenimentele care se precipitau, am reuşit în acelaşi timp să mă ridic şi să părăsesc pe cât de discret posibil, „Marile Apartamente”. Nutream dorința fierbinte de a merge până la spital unde ştiam că la ora asta Nicol încă mai consulta. Mi-am înfrânat totuşi această tentație pentru că ştiam că de-acum înainte voi pune în pericol viața oricărui om cu care voi intra în contact. Ceea ce puteam face de-acum încolo era să înfrunt solitar catastrofa anunțată.

*

O sărbătoare improvizată se desfăşura din plin când am ajuns la casa Galjero. Dalibor şi Laiime adunaseră aparent,

de nu ştiu unde, o mână de invitați ale căror haine de gală şi rochii lungi nu mascau decât foarte puțin din alura lor naturală, perversă şi arogantă, în fața imaginii doamnei Simpson. Nu am făcut altceva decât să arunc o privire către aceşti oameni pentru că mi s-a părut inutil s-o însoțesc pe americancă prea de aproape, de vreme ce îmi mențineam titlul de ucigaş patentat, pe care mi-l decernaseră în seara din ajun acei Donovan Phibes, hidra cu treisprezece capete şi sute de mâini venind de la „unsprezece națiuni diferite, repartizate pe cinci continente" ca să reproduc exact cuvintele lui Hardens. Am urcat în camera mea să mă odihnesc. Nu dormisem aproape de loc în ultimele douăzeci şi patru de ore şi lipsa somnului, contribuind la tensiunea generată de ultimele evenimente, începea să-şi aducă un tribut puternic stării mele psihice. Lungit, am adormit îndată. Nu am avut senzația că dormisem mai mult de câteva minute, când am fost trezit de o adiere pe obraz. În ciuda umbrei care învăluia camera, am distins trăsăturile Laiimei Galjero aplecată asupra mea. Ca ars de un tăciune, m-am retras imediat şi, cu un gest aspru, mi-am tras cearşaful pe piept fără să dau atenție inimii mele care bătea puternic. Femeia Galjero îmi surâdea, dar nu spunea un cuvânt. Profund răscroită, rochia ei neagră îi dezvelea umerii, brațele, cărarea blândă dintre sâni, în timp ce buzele ei întredeschise lăsau să i se vadă limba fină şi roz. Mi-a luat bărbia în mâini şi şi-a apropiat încet obrazul de al meu. Mireasma cărnii sale mi-a umplut ființa, mi-a pătruns sufletul şi l-a înlănțuit ca o vrajă. Aproape pietrificat, am crezut că era însăşi moartea care venea spre mine în timp ce mă simțeam incapabil să reacționez, incapabil să gândesc. Apoi, în timp ce gura lui Lățime începuse să o apese pe a mea, o ultimă scânteie de luciditate s-a

deşteptat în nune, şi m-a făcut să resping din toate puterile creatura care mi se oferea. Într-o clipă, respingerea mea a provocat un fel de luptă. Mâinile noastre se amestecau, băteau aerul; simţeam unghiile ei lungi şi dure zgâriindu-mi trupul şi am văzul scântei de ură ţâşnind din ochii atât de frumoşi ai acestei femei. Dar lupta a încetat repede şi ne-am îndepărtat unul de celălalt fără să ne privim. Laiime s-a ridicat şi a părăsit camera. Fără a întoarce capul, a anunţat ca o sentinţă:

— Dacă v-aţi fi abandonat în seara asta, aţi fi avut doar de câştigat, David. Păcat pentru dumneavoastră... Da, cu adevărat păcat că mi-aţi frustrat astfel dorinţa.

Apoi a închis uşa în urma ei şi nu a mai rămas decât întuneric în jurul meu. Un întuneric înspăimântător, abisal, o obscuritate pe care nu o mai traversasem niciodată de când Darpân şi Anânda mă aruncaseră în catalepsie pe stânca din mijlocul apei învolburate pentru a îndepărta răul pe care Keller îl ţesuse în jurul meu. Mult timp am rămas aşezat în pat, interzis, tremurând, ascultând zgomotele sărbătorii orgiastice care urcau din saloane. Nu voiam să cobor, nu voiam să văd. Îmi imaginasem prea bine ce se petrece pentru a-mi tulbura sufletul, participând ca un martor direct. Nu aveam nevoie de asta... nu, cu adevărat nicio nevoie...

În zori, invitaţii au plecat, puţin ameţiţi, puţin împleticiţi. Bărbaţii erau în cămăşi şi toate femeile pe jumătate goale. Maşinile îi luau de acolo, de pe peron şi nimeni nu părea şocat că servitorii, şoferii, valeţii puteau fi martorii unui asemenea dezmăţ şi unui asemenea abandon.

După cum mă aşteptam, proprietatea a rămas calmă întreaga dimineaţă. Am profitat de asta pentru a trimite o ştafetă lui Habid Swamy prin care îl informam că doream să se prezinte de urgenţă la gardul vilei. Cu mai puţin de o

oră după aceea, micul hindus pocnea regulamentar din călcâie în fața mea.

— Aştept ordinele dumneavoastră, domnule locotenent!

Swamy şi cu mine nu ne mai văzusem de câteva zile. Compania sa mi-a făcut bine, chiar dacă nu aveam să-i dau niciun ordin. Nu se punea problema să-i destăinui totuşi ceva despre Donovan Phibes sau despre alianța tacită care se legase acum între Keller şi oamenii lui Bose, nu se punea problema să-i destăinui că brahmanii Darpân şi Anânda erau amestecați cu sanghataniştii. Am preferat sa-l întreb mai ales despre Khamurjee şi Misiunea Thomson.

— Nimic nou, domnule locotenent, Kham se descurcă mereu pentru a-mi transmite rapoartele sale. Nu este aparent niciun element care să atragă atenția în organizarea fundației lor. Cred că chiar micuțul îmi va cere în curând să se joace puțin, adică să-l las să plece în vizuina lor din Berlin.

Nebunia acestei perspective m-a făcut să râd în sinea mea. Eram oare în acest moment plin de dispreț față de oamenii de la Misiunea Thomson? Ce-mi imaginasem eu? Că erau monştri mâncători de copii? Nu, încă odată totul era ridicol. L-am întrebat pe Swamy despre zvonurile care circulau privitor la moartea lui Zacharias Gibbet şi Eric Arthur Blair, dar el nu mi-a raportat decât ceea ce plantonul de la „Beretele Roşii” îmi şoptise în ajun.

— Şi cu ce aş putea să vă fiu folositor, domnule locotenent? a sfârşit prin a mă întreba Swamy, care simțea bine că subiectele de conversație pe care le alesesem nu erau decât pretexte în spatele cărora îmi disimulam adevăratele preocupări.

— Nimic... sau mai ales... Ştiu eu? Căutați-l pe Darpân!

Ordinul nu a fost pe gustul micului om. M-a privit cu un aer caraghios înainte de a se hotărî să plece la templul de pe Calea Kalighât unde doamna de Reault aranjase să vină preotul cu turban negru pentru a-l îngriji pe Khamurjee la Hamett, şi unde, într-o seară cu furtună, îl surprinsesem eu însumi pe Darpân în timp ce organiza abjecta ceremonie Maithuna. Aşteptând cu febrilitate ca Bon Po să găsească de cuviinţă să apară, m-am întors spre casă. Jaywant îmi evocase în ajun posibilitatea unei ieşiri, dar cei din casă nu dădeau niciun semn în acest sens.

— Cred că stăpânii mei şi doamna Simpson preferă să se odihnească astăzi, domnule locotenent Tewp. Trebuie să-şi protejeze forţele pentru vânătoarea de tigri pe care sultanul Milradevâ o va organiza peste trei zile.

— Această activitate este periculoasă, de obicei? am întrebat eu.

— Nu pentru vânători, domnule. Tigrii nu atacă elefanţii pe care sunt instalaţi trăgătorii. În schimb, hamalii sau hăitaşii pot fi atacaţi. Da, asta se întâmplă uneori. Chiar des. Se spune că este tributul care trebuie plătit...

Cu sufletul agitat de viziunea morţii şi a sângelui, mi-am regăsit camera pe care m-am hotărât să nu o părăsesc înainte de căderea serii. Am lăsat uşa întredeschisă pentru a nu pierde nimic din zgomotele domestice. Eram acum destul de familiarizat cu locurile pentru a distinge sunetele obişnuite de cele care marcau o activitate ce o implica pe Wallis Simpson. Dar toată după-amiaza nu am auzit decât murmure de conversaţie, ciocniri de ceşti de ceai, râsete înfundate, clinchete de gheaţă în pahare. Dacă ar fi fost programată o excursie pentru astăzi, devenea mai evident cu fiecare minut că aceasta fusese anulată. Nimeni în ziua aceea nu a urcat să se intereseze de mine. Am coborât de îndată să cinez în budoarul care îmi fusese rezervat. Am

reuşit să mă retrag în apartamentul meu, contrariat, neacceptând rezervele lui Darpân în ceea ce privea dorinţa mea de a-l întâlni cât mai repede. Poate că Swamy nu-l găsise. Poate că Bon Po socotise că e preferabil să părăsească oraşul aşteptând ca respectiva criză să se rezolve într-o manieră sau în alta... Sau poate Diarmuid începuse să înlăture sanghataniştii implicaţi în lupta contra lui Donovan Phibes? Pentru că în nebuneasca mea pierdere de control din noaptea petrecută la hotelul Ascot, în acel moment de totală detaşare de mine însumi care mă făcuse să fiu de acord cu planul monstruos al celor treisprezece complotişti, avusesem slăbiciunea de a le spune numele lui Darpân şi al ucenicului său. La auzul acestor nume, obrazul lui Diarmuid se deformase pentru o clipă într-un rictus înspăimântător, un fel de grimasă de mistreţ care îşi descoperă toţi dinţii pentru a face prada fărâme! Poate că scoţianul începuse să o vâneze pe Keller urmărind această pistă. În acest caz, în ciuda aptitudinilor călugărilor Bon Po şi a gustului lor pentru cruzime, consideram că ei nu aveau nicio şansă în faţa monstrului din Highland, înfăşurat în armură.

Am petrecut astfel, rumegând tot felul de gânduri, două ore înainte de miezul nopţii. Afară, luna strălucea, plină şi rotundă într-un cer fără nori, scăldând peluzele cu o lumină stranie în acelaşi timp cenuşie şi deasă, care înfăşură într-o singură pânză toate volumele frunzelor, fântânilor, construcţiilor... Ochii mei se scufundaseră minute lungi în această contemplare inutilă când am remarcat dintr-o dată o mişcare neregulată care agita arborii din fundul grădinii. De-abia am avut timp să iau vechea mea lunetă de marină – pe care avusesem prezenţa de spirit să o strecor în bagajul meu – pentru a vedea un cortegiu avansând spre partea sălbatică a parcului. În

capul cortegiului, am recunoscut silueta înaltă a lui Dalibor Galjero. Veneau apoi Laiime, Wallis Simpson, apoi o a treia siluetă feminină, îmbrăcată într-o rochie lungă, după moda hindusă, care o acoperea din cap până în picioare. Am crezut că o identific pe Madurha, cea mai fină dintre dansatoarele sultanului Muradevâ. În fața ei mergea o mică umbră tristă, drapată într-o lenjerie urâtă. Un copil! Ca în seara primei orgii, eram sigur că destinația nu putea fi decât faimoasa stupă neagra care se ridica în mijlocul sălbăticiei ca un deget subțire. Dintr-o dată, electrizat, m-am repezit la etajul superior de unde ştiam că am o mai bună vedere asupra parcului. Era unica mea şansă de a descoperi drumul ascuns pe care îl urma Galjero pentru a părăsi partea ordonată a grădinii. Cu picioarele goale, am alergat cât de repede am putut spre postul meu de observație, fereastra culoarului. În timp ce îmi reglam din nou luneta, grupul a ajuns la liziera pădurii. Luna lumina totul ca în plină zi. Vedeam totul! Doar Dalibor s-a apropiat de un mic arbust plantat în fața celorlalți şi a îngenuncheat respectuos în fața lui ca şi cum ar fi fost un idol, un fel de mic zeu al pădurii. Din buzunar a scos o fiolă conținând nu ştiu ce lichid pe care l-a vărsat cu respect pe pământ în jurul arbustului pitic. Buzele sale se mişcau, vedeam asta. Dar eram incapabil să ghicesc ce cuvinte pronunța. Ce dracu făcea? Era un soi de ritual? Un act magic? Un act de pură superstiție pentru a le impresiona pe Simpson şi pe dansatoare? Imposibil de spus. Voiam să prind în detaliu grupul de femei şi copilul, dar un cutremur printre ramurile de jos, foarte apropiate unele de altele, mi-a atras atenția. Fără să-mi vină să cred, am văzut distinct tijele cu ghimpi îndreptându-se ca printr-o magie, şi în câteva secunde au eliberat un drum perfect rectiliniu, o potecă dreaptă şi curată care se înfunda chiar

în inima junglei! Ce artificiu de prestidigitator a produs acest miracol? O întreagă rețea de cabluri şi de roți trebuie să fi fost îngropată în sol pentru a comanda retragerea ramurilor şi a bascheților artificiali. Era o singură explicație logică şi îi ştiam pe Galjero suficient de excentrici pentru a recurge la o asemenea stratagemă. Aceasta trebuia să le asigure românilor un redutabil ascendent asupra sufletelor simple cărora le ofereau spectacole de acest fel. Wallis şi frumoasa Laiime au fost primele care au dispărut sub umbra neagră a marilor arbori. Dansatoarea îi urma împingând brutal copilul din fața ei. Dalibor a trecut în sfârşit liziera, iar tufişurile s-au închis în urma lui, țesând o rețea de spini de netrecut prin care nu se mai vedea pasajul secret. Totul a revenit la forma dinainte. Iluzia era perfectă. Chiar dacă ar fi fost prevenit de existența porții vegetale, ochiul n-ar fi putut s-o distingă.

Am aplecat telescopul, după care am coborât la etajul inferior. Pentru prima oară după multe zile am avut, în sfârşit, sentimentul că am făcut paşi importanți în această urmărire. Exista un detaliu care mă obseda. Simțeam că e vorba de un lucru foarte important. În timp ce mă uitam prin lunetă, am surprins ceva din timpul trecerii spre pădurea sălbatică, un detaliu pe care am fost nevoit să-l analizez mai târziu şi asta datorită faptului că în acel moment eram preocupat să înțeleg manevrele pe care le efectua Galjero pentru a-şi face un loc de trecere printre mărăcini. Dar iată că acest detaliu îmi scăpa ca un fluture din mâna unui copil... sau mai degrabă din mâna dansatoarei care l-a împins pe copil spre copaci. Am văzut această mână o fracțiune de secundă. Nu era închisă la culoare aşa cum ar fi trebuit să fie mâna lui Madurha. Era albă! Albă şi subțire ca cea a domnişoarei Keller! Am simțit că mi se opreşte sângele în vene. Keller era chiar aici! Iată

că vizuina ei era chiar stupă din fundul parcului soților Galjero. Gândindu-mă la acest lucru, întreaga mea ființă s-a cutremurat. Agentul de elită al SD Ausland, protejata lui Heydrich, cea pe care o urmărisem de câteva săptămâni, această austriacă care s-ar fi născut cu douăzeci şi trei de ani mai devreme la Grătz din iubirea dintre Althus Keller şi Carolina Ginter, această vrăjitoare care mângâia cranii şi îmblânzea şerpi, care străpungea cu pumnalul gâtul soldaților, această fată vânată de un uriaş roşu cu corpul acoperit de oțel se găsea doar la câțiva paşi de mine. Mă aflam la o încrucişare de drumuri. Puteam să dau doar un telefon sau să scriu un bilet şi scoțianul ar fi venit să-şi devoreze prada, într-o oră, totul s-ar fi sfârşit pentru Keller şi nimeni nu s-ar mai fi putut opune planului lui Donovan Phibes. Dacă aş fi ales calea tăcerii, dacă aş fi păstrat pentru mine tot ceea ce ştiam, lucrurile ar fi fost diferite. Istoria lumii s-ar fi schimbat! Aceste gânduri, aceste alegeri, aceste decizii erau amețitoare, aiuritoare... Nu mai eram nimic şi cu toate astea, paradoxal, simțeam că în mâinile mele se concentra o putere uriaşă! Mă cuprinse amețeala. Am închis ochii şi mi-am lăsat corpul moale, în cădere, fără nicio reținere. Şocul a fost violent. Craniul meu se izbi de sol atât de puternic, încât am simțit că mor, dar durerea, paradoxal, opri dintr-o dată vraja abrutizării. Am deschis ochii trezindu-mă dintr-un lung coşmar. Eram din nou în picioare, aproape fericit. În sfârşit, ştiam ce am de făcut. Am luat un stilou şi o foaie de hârtie şi, dintr-o dată, fără ştersături, am aşternut pe hârtie tot ceea ce ştiam despre Donovan Phibes. Am menționat şi numele complotiştilor şi vorbele lor din urmă cu două zile. Am procedat la fel şi cu sanghataniştii.

descriind tot ceea ce ştiam despre Bose, Darpân, Anânda... Am descris moartea lui Kiineck şi am precizat tot

ceea ce a spus neamțul înainte de a muri. În scurt timp, totul era terminat. Am introdus acest dosar într-un plic şi am scris adresa procurorului vice-regelui din New Delhi. Urma ca a doua zi să-i încredințez documentul lui Habid Swamy, cel care trebuia să-l predea celui în drept, în cazul în care mi s-ar fi întâmplat ceva până la sfârşitul şederii mele în Indiile regelui Eduard al VIII-lea. Pentru că nici suveranul şi nici doamna Simpson nu şi-ar fi găsit sfârşitul aici în timp ce eram ofițer al MI6 la Calcutta. Trebuia să fac asta. Am pus plicul în sertarul secretarului, pe care l-am închis cu cheia. Dintr-o dată, am auzit un zgomot. Cineva deschidea uşor o uşă de la parter. Am stins lumina, am scos pistolul din teacă şi m-am lipit de perete, în spatele uşii de intrare a apartamentului meu.

O voce interioară îmi spunea că cel sau cea care intra pe furiş în casa mea venise special pentru mine. Ciulind urechile, am auzit scrâşnind o treaptă a scării sub picioarele cuiva, după care s-au aşternut câteva clipe lungi de linişte totală. Să se fi scurs vreo trei minute. Sau poate patru. Apoi am văzut mânerul uşii mele mişcându-se... Mi-am ținut respirația pentru a nu alerta intrusul, în timp ce ridicam lent cu degetul cocoşul revolverului. Mi-am plasat indexul pe trăgaci în momentul în care o siluetă înaltă apăru în prag. După turbanul său negru, l-am recunoscut imediat pe Darpân! Brahmanul se deplasa cu spatele încovoiat ca o felină la pândă temându-se să nu cadă într-o capcană. Am găsit de cuviință să-l las să mai înainteze puțin înainte de a lua o poziție în fața lui pentru că îmi era teamă să nu declanşez o reacție irațională din partea sa. În momentul în care am putut să apreciez că distanța dintre noi era suficientă pentru a asigura o securitate reciprocă, am lăsat să-mi scape un şuierat printre dinți. Brahmanul

se întoarse imediat. În mâna sa strălucea un pumnal lung cu două lame.

— Tewp! murmură el, în timp ce mi-am îndreptat arma spre fruntea sa. Tewp! L-am văzut pe Swamy, ordonanța dumitale! Ce vrei să-mi faci?

Fără să cobor țeava revolverului, am rămas în fața lui, tăcut, încercând să ghicesc din privirea sa dacă intențiile pe care le avea erau ostile sau dacă veneau să răspundă la apelul meu. A înțeles sensul imobilității mele, pentru că imediat își așeză arma în teacă. Liniștit, mi-am lăsat și eu brațul să cadă de-a lungul corpului.

— Pentru Dumnezeu! Cum ați intrat aici, Darpân? Am șuierat.

Brahmanul se mulțumi să se îndrepte spre un fotoliu și se așeză ușor.

— Știi că britanicii l-au arestat pe Netaji, Tewp? îmi spuse în sfârșit pe un ton detașat, în timp ce mă apropiam de el, basculând percutorul armei în poziția normală. Râdeam de ceea ce putea să i se întâmple curând lui Bose, deși aveam în minte alte preocupări, de o importanță mult mai mare.

— Nu l-am trimis pe Swamy să vă caute, Darpân, pentru a vă cere noutăți despre omul dumneavoastră, Netaji. Am multe lucruri să vă spun. Și puțin timp ca să fac asta.

L-am informat pe brahman despre tot ceea ce se petrecuse în aceste zile. Am făcut-o așa cum am putut mai bine și cât mai repede posibil, fără să omit vreun detaliu. I-am vorbit despre prezentarea lui Khamutjee la „Misiunea Thomson”, despre vizita la colonelul Zacharias Gibbet, despre întâlnirea cu Donovan Phibes, chiar și despre recenta descoperire a locului în care se ascundea Ostara Keller... În momentul în care mi-am terminat relatarea, pe chipul preotului s-a ivit un surâs straniu.

— Sunt fericit să constat că ai ales, în sfârşit, acest drum, Tewp. Ai făcut bine că m-ai avertizat. Eram pe punctul de a te elimina. Sper că nu-mi vei da ocazia să aplic acest ordin. În ceea ce priveşte oamenii care se ascund în spatele pseudonimului Phibes, îndrăznesc să sper că o să îmi spui numele lor...

— În afară de Hardens nu cunosc numele nimănui, am mințit. Toți s-au prezentat la mine sub numere simple, de la unu la treisprezece. Dar nu asta e important. Informaţia capitală e că ei mi-au încredințat misiunea de a îi elimina pe rege şi pe metresa sa!

— Am înțeles asta, Tewp. Şi am înțeles că ai refuzat să comiți această crimă, nu-i aşa?

— Aşa e. Dar pentru a dejuca complotul lui Phibes, am nevoie de dumneavoastră.

— De mine, Tewp? De ce?

I-am descris lui Darpân monstrul de scoțian aflat pe urmele sale şi ale lui Keller. Dar descrierea pe care i-am făcut-o nu a părut să-l impresioneze foarte tare pe Bon Po.

— Mare figură acest Diarmuid Langleton, Tewp. Dar la urma urmei, e făcut şi el din carne şi sânge. Probabil că e eficace şi are încredere în grupul Phibes, dar până acum nimic din toate astea nu mi-au ajuns la urechi. Ce-ar fi să-l considerăm deocamdată o problemă minoră?

Uriaşul Diarmuid, o problemă minoră? Eu, care l-am văzut cu ochii mei şi am simțit uriaşele sale mâini care mă strângeau de gât, nu puteam să împărtăşesc calmul optimist al lui Darpân.

— O problemă minoră, spuneți? Cu condiția să ştiți să mânuiți la fel de bine – şi chiar mai bine decât Keller – magia neagră, am replicat eu, cu o anumită complezență.

— Ce vrei să spui mai exact, Tewp?

Am scos un lung şi delicat fir arămiu dintre paginile unei cărți pe care o păstrasem cu grijă.

— Unul dintre firele de păr ale scoțianului a rămas pe vesta mea. Dacă sunteți într-adevăr aşa cum v-a descris doamna de Reault, ați putea să-i veniți de hac acestui monstru.

Cuvintele mele l-au însuflețit pe preot. Într-o secundă i-am văzut chipul schimbându-se, deschizându-se la ideea de a face moarte de om. Un os delicios aruncat unui câine înfometat n-ar fi putut produce un asemenea efect.

— De cât timp spui că ai această relicvă?

— De aproximativ şaptezeci şi două de ore. E important?

— Trei zile e perfect! mai mult decât perfect! Vrei să-mi încredințezi acest eşantion, Tewp?

Am aşezat din nou firul de păr, cu un oarecare dezgust, între paginile volumului pe care i l-am întins lui Darpân, care-l făcu să dispară imediat sub cureaua sa lată.

— Pagina cincizeci şi unu, am precizat eu.

— Oricât de monstruos ar fi, acest bărbat e deja învins, mă asigură Darpân. Brațul înarmat al lui Donovan Phibes va fi în curând tăiat! Bună treabă, ofițer Tewp. Netaji n-a greşit când a avut încredere în dumneata.

Am preferat să nu-i răspund şi am insistat asupra problemei Keller. Această femeie era foarte aproape, cu siguranță în stupă soților Galjero. Şi mai era şi un copil cu ei! Un puşti slab şi prost îmbrăcat, venit de undeva dintr-un cartier mărginaş. Unul dintre acei țânci care dispar dintr-o dată fără să lase urme şi fără ca cineva să se ocupe cu adevărat de ei.

— Te gândeşti la ce e mai rău, locotenent Tewp, simt asta, îmi spuse Darpân, mângâindu-şi barba, după ce am atins acest subiect. Cred că ai dreptate, pentru că şi eu simt asta... Dacă nu l-ai fi făcut pe Phibes să creadă că o

să intri în jocul său, prezența lui Keller aici ar fi fost un atu considerabil pentru noi, pentru că ar fi fost tentată să-i protejeze pe rege şi pe amanta sa. Dar acum, din moment ce ştim de unde va pleca atacul pe care-l plănuiesc complotiştii – de la dumneata Tewp, în această împrejurare – această femeie nu mai este utilă cauzei noastre. Ar fi chiar prudent să o eliminăm cel mai repede posibil pentru a evita să cadă în mâinile zbirilor lui Donovan Phibes. Pentru că sunt sigur că scoțianul nu este singurul lor vânător...

Eliminarea lui Keller? Da. Asta îmi convenea. Voiam să termin o dată cu ea pentru totdeauna. De fapt, asta făcea parte integrată din întregul meu plan. Cu câteva ore înainte am găsit, în sfârşit, soluția la toate problemele mele. În amețeala care m-a cuprins şi m-a făcut să mă prăbuşesc, am fost iluminat, am avut o revelație. De fapt calea de ieşire din acest maelstrom în care m-am scufundat, era atât de simplă, atât de copilărească, lucru de care n-am putut să-mi dau seama înainte. Peste tot eram înconjurat de duşmani. Orice făceam, orice hotărâre luam, mă izbeam de imposibilități, de contradicții, de nenumărate pericole şi de interese definitiv antagonice... Unicul mod de a rezolva aceste conflicte era să lupt singur împotriva tuturor! Donovan Phibes era un duşman la fel ca şi Sanghataniştii. Keller trebuia eliminată. La fel şi Hardens. Şi Darpân ca şi Diarmuid! Într-un fel sau altul, toți complotau. Aşadar tuturor trebuia să le vin de hac. Dar cum să ajungi la un succes total altfel decât folosindu-te de forțele unora pentru a-i ucide pe ceilalți? Era o tactică excesiv de periculoasă, bineînțeles, dar eficace şi redutabilă... Iată de ce l-am rugat pe Swamy să mi-l găsească pe Darpân. Brahmanul era prima piesă pe care voiam s-o mişc pe eşichierul bengalez. Da, am găsit soluția:

pentru a învinge, trebuia să refuz în mod hotărât rolul de pion pe care toți voiau să mi-l atribuie şi să devin stăpânul acestui joc! Datorită acestui fericit hazard care a făcut ca scoțianul să lase o părticică din el însuşi pe vesta mea, am devenit capabil să-l asmuțesc pe brahman împotriva scoțianului. Tactica mea urma să prindă roade, eram sigur de asta. Dar nu trebuia să se oprească aici. Datpân era o figură redutabilă. Singura poate, cu excepția lui Diarmuid, capabil să se opună eficace împotriva lui Keller. Trebuia să profit de acest avantaj şi să-l asmuțesc şi împotriva austriecei.

— Ştiu cum Galjero trec de partea cealaltă a zidului de spini care protejează stupă, i-am spus murmurând lui Bon Po, pe un ton confidențial. Zorii zilei nu se vor ivi în mai puțin de două ore. Am putea să încercăm să pătrundem în turn, ce spuneți?

Darpân nu se arăta foarte entuziast. Bineînțeles că voia să ştie că soții Galjero şi Simpson se aflau exact în aceste locuri, dar am simțit că avea rezerve şi ezita să le formuleze. A trebuit să insist ca să-l fac să vorbească.

— Să vizităm turnul? Da... Să nu-ți închipui însă că e un lucru uşor, Tewp. E cu siguranță apărat într-un mod de care habar n-ai. Dacă nu greşesc, această construcție e un templu. Un templu! Ştii cumva ce ascunde în realitate, acest cuvânt aparent inocent, Tewp?

Nu sunt sigur că l-am înțeles pe Bon Po. Era hotărât să acționeze, sau dimpotrivă, să renunțe la o aventură de care îi era frică?

— Un templu nu e o construcție simplă, Tewp! Este un loc în care se înnăbuşesc forțe cât se poate de reale! Dacă pătrundem în acest turn, va trebui fie să acceptăm energiile dinăuntru, fie să luptăm împotriva lor şi să le

învingem. Aici nu e vorba despre o excursie improvizată. E nevoie de timp, de meditație, de rituri, de ajutoare...

— Nu putem să ne permitem luxul de a aştepta, Darpân! Chiar acum trebuie să acționăm, am grăbit eu lucrurile.

— În afara cazului în care vrem să murim, te asigur că e imposibil să ne facem un loc de trecere către templu, în această noapte.

Văzând că sunt negru de furie datorită pesimismului său, Darpân se ridică brusc, mă apucă de mânecă şi mă trase afară din cameră.

— E pur şi simplu imposibil, şi o să-ți dovedesc asta imediat, îmi spuse el apăsat.

În pas de lup, am părăsit vila şi am traversat întinsele peluze, alunecând dintr-un colț de umbră în altul. Darpân voia să-l conduc exact în locul în care îl văzusem pe Dalibor Galjero îngenunchind şi maimuțărindu-se în fața arbustului pipernicit. Am ajuns acolo în câteva minute, înaintând prudent şi silențios, fără să trezim pe cei adormiți în iarbă.

— Tocmai de asta mă temeam, îmi spuse brahmanul, în timp ce eram aproape de avortonul vegetal.

— Despre ce îmi vorbiți? I-am întrebat, iritat de aerele pline de subînțelesuri pe care le afişa companionul meu cu turban negru.

Nu vedeam în fața mea decât o urâtă rădăcină răsucită, cu puține ramificații, şi al cărei vârf ne privea jalnic de la două picioare de sol.

— Nu simți nimic, Tewp?

— Nu!

— Şi continui să crezi că această plantă este un levier ce comandă un mecanism care face să culiseze tufişurile cu spini?

— Da, da!

— Atunci află cum poate să funcționeze acest mecanism!

Resemnat, am vrut să îngenunchez pentru a scormoni pământul din jurul arbustului şi să degajez câteva din rotițele pe care le ascundea. Dar, dintr-odată, am fost cuprins de o cumplită criză de teamă. Am început să tremur şi mi-am simțit stomacul dat peste cap. Oripilat de ideea de a scormoni turba de sub rădăcini. Era o senzație foarte apăsătoare, care m-a afectat în asemenea hal încât am simțit nevoia să plâng... Pe obrajii mei se scurgeau lacrimi, în timp ce o tristețe nesfârşită, inexplicabilă, mă doborî, devenind incapabil să mai fac cea mai mică mişcare. Îmi era ruşine, mă sfințeam ridicol, şi în ciuda faptului că eram perfect conştient de ceea ce mi se putea întâmpla, niciun gând nu reuşi să mă calmeze. Darpân mă trase violent în spate şi mă pălmui. Încetul cu încetul, cumplita nefericire ce mă copleşise se risipi, redevenind eu însumi.

— Acest arbust nu e ceea ce pare, Tewp. Este un războinic vegetal, o ființă vie care gândeşte şi acționează... A fost crescut şi educat pentru asta. Are o funcție de paznic! Păzeşte intrarea în sălbăticie, iar dumneata nu poți face nimic împotriva lui dacă nu ştii cum să-i vii de hac. Orice ai încerca împotriva lui în mod empiric va fi inutil şi foarte periculos pentru dumneata. Haide, va trebui să ne întoarcem. Nu trebuie să fim surprinşi în acest loc.

Am luat-o la pas uşor, în drum spre vilă. Pe cer, undeva jos, spre orizont, trecea luna plină făcând să vibreze parcul liniştit prin căderi repetate de valuri de lumină mov...

*

Darpân a plecat aşa cum a venit, discret şi misterios, cu o oră înainte de răsăritul soarelui. Avusese puțin timp să-mi vorbească despre ceea ce numeam cu tot atâta respect şi neîncredere, „genii familiale”.

— E un lucru cunoscut de când e lumea şi pământul şi care constituie baza esenţială a oricărei magii autentice. Scena deschiderii tufişurilor la care tocmai ai fost martor, o dovedeşte. Dalibor Galjero cunoaşte bine această artă subtilă. Cu certitudine el este maestrul lui Keller, el a format-o, el a iniţiat-o în vrăjile morţii! Trebuie să-l ucizi, aşa cum se va întâmpla şi cu austriaca. Şi pe femeia lui... Cum o cheamă?

— Laiime. I-am răspuns cu mare nelinişte, zdrobit de perspectiva de a ucide această fiinţă atât de frumoasă, atât de plină de vrajă şi totuşi atât de perversă!

— Trebuie să-i ucizi pe toţi trei, spuse fără milă brahmanul. Sunt puternici, din moment ce pot comunica cu arborii, dar e timpul ca cineva să se arate mai puternic decât ei... Dharma ar vrea ca eu să fiu acela.

Dharma. Era una dintre noţiunile cele mai simple şi cele mai complexe care regizau metafizica hindusă. Destin universal şi lege a echilibrului, Dharma era comparabilă cu Tao adepţilor religiei Zen. Nu era un judecător, niciun legislator. Purta în sine toate contradicţiile din ciclul vieţii şi al morţii, al iubirii şi al urii, al indiferenţei şi ataşamentului... Dharma era sufletul Indiilor. Atâta vreme cât un indus trăia pentru a o proslăvi, această ţară cu dimensiuni de continent avea să rămână ultima mare citadelă păgână a lumii...

Singur în cameră, după plecarea lui Darpân, n-am făcut altceva decât să mă frământ o bună parte din zi. După-amiază, în post mi s-a spus că trebuie să mă întâlnesc cu colonelul Hardens. Acest şef trădător al MI6 din Calcutta mă aştepta fumând o ţigară în spatele maşinii sale de serviciu pe care o parcase pe strada Shapâr.

— Regele Eduard soseşte mâine, Tewp, îmi spuse sobru reprezentantul lui Donovan Phibes. Pregăteşte-te să acţionezi...

— Când se va întâmpla asta?

— Peste trei zile. În timpul vânătorii de tigri. Pe pământurile sultanului Muradevâ. Va fi foarte simplu...

Aş fi vrut să se întâmple mai repede, dar trebuie totuşi să fim foarte prudenţi.

Chipul lui Hardens reflecta o puternică teamă. În câteva zile doar, pierduse câteva kilograme. Obrajii îi erau supţi. Am observat că era bărbierit neglijent. Că era transpirat şi plin de teamă.

— Ce se întâmplă cu Keller? am întrebat cu ipocrizie. A găsit-o Diarmuid?

Colonelul se mărgini să pronunţe un „nu” în care se regăsea întreaga sa nelinişte. Apoi, după o tăcere apăsătoare pe care n-am îndrăznit s-o rup, îmi spuse:

— Dolester. Consilierul lordului Linlithgrow... îţi aduci aminte de el, Tewp?

Am încuviinţat.

— A murit. Oribil. În biroul său fără fereastră. A fost mâna austriecei, sunt sigur. Nimeni nu ştie cum s-a întâmplat. S-a creat panică în jurul acestei morţi. E timpul ca totul să se sfârşească odată pentru totdeauna.

— Nu vreţi să-mi spuneţi, totuşi, de ce sunt ales să-i elimin pe rege şi pe amanta sa, domnule colonel? Asta m-ar ajuta să mă pregătesc...

Hardens grohăi ca un urs, apoi, după ce-şi aruncă restul de ţigară aprins pe fereastră, se întoarse spre mine.

— Eduard şi Simpson vor fi instalaţi în nacela aceluiaşi elefant. Exceptându-l pe îngrijitorul de elefanţi, vei fi singura persoană desemnată de şeful protocolului care ar putea să urce cu ei pe spinarea animalului. În mod oficial,

vei fi însărcinat cu încărcarea armelor lor... în prima parte a dimineții, conducătorul de elefanți va îndruma animalul pe un anumit drum. Un drum de junglă care va duce într-o mlaştină. După ce animalul se va înfunda în noroi, vei descărca două gloanțe din arma pe care o să ți-o încredințez, în capul suveranului, şi alte două în cel al americancei. Apoi vei sări din nacelă pe malul mlaştinii unde vei fi recuperat de oamenii noştri. Unul dintre ei te va însoți în deplină siguranță, în timp ce ceilalți se vor ocupa de ultimele detalii...

— Care sunt ultimele detalii, domnule colonel?

— O să punem în nacelă un cadavru de mărimea corpului dumitale, îmbrăcat într-o uniformă asemănătoare. E absolut necesar ca anchetatorii să nu te considere asasinul lor. În mod oficial, nemții vor fi acuzați de omor. Şi tot în mod oficial, locotenentul David Norman Tewp va fi găsit mort în acelaşi timp cu Eduard şi Wallis. Vei avea, fireşte, dreptul la funeralii naționale, dar atunci vei fi prea departe de aici. Vei afla, desigur, de moartea dumitale din presă.

Hardens se aplecă şi trase de sub scaunul său un cufăraş din piele pe care mi i întinse.

— În interior se află un pistol automat Luger cu trei încărcătoare pline. Bineînțeles că nu vei avea nevoie de atâta muniție, dar e o măsură de precauție. Cu această armă va trebui să tragi. Doar cu această armă, să fim înțeleşi. Şi de fiecare dată, în plină figură, şi mai ales, fără fasoane!

Hardens îmi lipi cufăraşul de piept, după care concluzionă în câteva cuvinte:

— Cam asta e Tewp. Cunoşti esențialul. Indiferent din ce parte ar putea apărea Keller, Diarmuid va fi în permanență în apropierea dumitale în dimineața vânătorii. Te va

proteja... Haide, acum, întoarce-te la treburile dumitale şi nu uita scopul final, cel care ne motivează pe toți... Adio, băiete.

Era ca un fel de despărțire definitivă. În mod stupid, mă simțeam aproape emoționat. Acest ofițer superior, mic şi îndesat, care avea mâinile mânjite de sângele agentului Surey, *a* tovarăşului său, a lui Gibbet şi a lui Blair, se pregătea acum să-l elimine pe propriul său suveran şi să-mi regizeze moartea... Cu toate asta nu puteam să-l urăsc... Cât de imbecil puteam să fiu!

Dimineața elefantului

Cu siguranță, doamna Wallis Simpson nu era o persoană ca celelalte. Cu toate că oficial era încă legată de cel de al doilea soț ale ei, un ofițer de marină de pe costa de est, în 1935, își stabilise reședința principală la Londra. Atrasă în mod natural de lux și de bani, și mai presus de toate mondenă, își câștigase repede o reputație incendiatoare, demnă de năzbâtiile celor mai importanți prieteni ai ei din cercul americanilor expatriați: incontrolabilele și coruptele Gloria Vanderbilt, Consuelo Thaw sau Thelma Furness... La aceasta din urmă, Wallis Simpson l-a îmbrobodit cu șiretenie pe administratorul ei actual, un personaj slăbănog cu păr subțire și decolorat, prinț de Walles în țara sa și viitor rege al Angliei! Atât de deosebiți cât puteau fi – unul închis și serios, celălalt, respectiv cealaltă, expansiv și obraznic – cei doi amanți nu s-au mai putut despărți. În ziua încoronării sale, în ianuarie 1936, Eduard a vărsat în contul lui Wallis, o treime din averea sa, pe puțin trei sute de mii de lire și i-a oferit ca inel pentru această logodnă morganatică, un inel cu un smarald enorm despre care se spunea că aparținuse Marelui Mogul în persoană... Absolut nimic nu părea să aibă puterea de a-l despărți pe rege de metresa lui de acum încolo. Absolut nimic în afară, probabil, de machiavelismul unora care cunoșteau foarte bine înclinațiile germanofile ale acestui cuplu, improbabil, dar teribil de influent. Influent, în măsura în care de viața sau de moartea lor putea depinde soarta lumii.

— Soția mea și cu mine suntem perfect conștienți de poziția în care se găsește astăzi Wallis, îmi mărturisise Dalibor Galjero, în timp ce rulam amândoi în mașină care aparținuse banditului Legs Diamond. Noi am întâlnit-o acum mai bine de zece ani. Nu era mare lucru, vremea aceea. Nu era o lady. Doar o femeie inteligente care

promitea mult, dar era sub tutela unui soţ alcoolic care o bătea. Viaţa ei nu era simplă, şi noi am ajutat-o puţin. Ea ne-a fost recunoscătoare. Şi apoi a intervenii hazardul sau poate ceva mai mult decât hazardul însuşi nu prea are importanţă... Şi iată că astăzi este gata sa păşească pragul la Palatul Buckingham! Cine ar fi crezut. Nu cred că ea va fi vreodată regina Angliei, dacă vreţi părerea mea. Dar unii o cred. Şi alţii o speră. Orice va fi, aceasta nu va fi fără consecinţe, o ştiţi...

Da, o ştiam. Cu Luger-ul care nu aştepta decât să-şi îndeplinească misiunea în masa cervicală a doamnei Simpson şi a regalului ei amant, eram în mod deosebii bine plasat pentru a evalua pertinenţa aserţiunii... Ultima zi ce a precedat venirea regelui a fost cu siguranţă cea mai lungă dintre zilele pe care le petrecusem în vila Galjero. Darpân îmi promisese că va reveni în timpul nopţii pentru a încerca să pătrundem împreună, fără să ne rănim, până la stupă, şi toate gândurile mele se focalizau pe această clipă mult mai mult decât pe vânătoarea de tigri prevăzută pentru poimâine, pentru că hotărâsem să acţionez la lovitură prin lovitură, fără să anticipez viitorul. Era luxul unui om eliberat de chinurile timpului. Totul era exact opusul meu...

Nervii îmi erau cu siguranţă încordaţi de venirea iminentă a suveranului, iar Simpson nu-şi mai găsea locul. Din câteva ascunzişuri ale vilei unde încercam să mă refugiez, auzeam vocea ei, gravă şi înăbuşită de obicei, scoţând ţipete oribile care ajungeau până la mine. De mai multe ori în timpul zilei, s-a manifestat violent faţă de un servitor, cu şicane, şi chiar placidul şi impecabilul Jaywant a trebuit să suporte injusteţea reproşurilor ei. Enervată ca o muscă într-o zi cu furtună, această femeie electriza aerul în jurul ei. Am simţit-o de cum a apărut dimineaţa. Foarte

iritat, am aranjat astfel încât să nu-mi încrucişez drumurile cu ale ei. În sfârşit, noaptea a căzut şi am putut să mă eliberez şi să-mi recâştig locul în cameră. N-am ştiut niciodată prin ce miracol ajunsese Darpân. Ochii lui străluceau ca aceia ai un păsări de pradă.

— Vei fi bucuros să afli că firul de păr roşu a fost folosit cu succes, Tewp... Omul căruia i-a aparținut nu va trăi mai mult de cinci zile. Şi corpolența sa nu va schimba nimic.

— Cinci zile! Dar este prea mult! Nu ar fi posibil să scurtați această amânare?

Brahmanul mă străpunse cu privirea, înainte de a mă sfătui rece să-l elimin singur pe gigantul Diarmuid Langleton, dacă nu găseam metodele Bon Po suficient de eficace.

— Acest om nu va mai apuca luna viitoare, Tewp. I-a mai rămas încă puțin timp de trăit, dar un vierme, deja, îl roade în interior. Fiecare minut care trece îl face mai slab... Chiar dacă va trebui să-l înfruntăm cu mâinile goale, şansele noastre cresc cu fiecare clipă, în timp ce ale lui se diminuează.

— Şi în ceea ce priveşte neutralizarea acestui „paznic al pragului” de care vă temeți atât, credeți acum că sunteți capabil să acționați?

— Noi ne vom concentra asupra acestui punct imediat ce va fi posibil să ne strecurăm în grădini fără să atragem atenția, locotenente.

A trebuit să ne înarmăm cu răbdare ceva mai mult de o oră, apoi, la fel de silențioşi ca în ajun, ne-am îndreptat spre liziera de pădure sălbatică. Acolo brahmanul mi-a cerut să mă întind în iarbă, alături de el, fără să mă mişc şi fără să vorbesc până când nu-mi va da un ordin precis. El însuşi a mers şi a îngenuncheat acolo unde Galjero o făcuse cu o noapte înainte şi, dintr-un sac de mătase pe

care şi-l agățase într-o parte, a scos un mic vas de grădină în care germina cu greu o minusculă ramură. Foarte încet, Darpân începu să psalmodieze cuvinte pe care nu le înțelegeam. Poate că erau în hindi, dar preotul murmura cu voce prea joasă ca eu să recunosc sonoritățile pe care le modula cu grație. Ce făcea el de fapt? Îl fermeca pe paznicul vegetal? Îl flata? Îl convingea de fondul bun al cauzei noastre? Cântecul lui Darpân a durat mai mult de un sfert de oră. Era lent, era lung, era teribil de plictisitor. Atât de plictisitor, încât a reuşit să mă facă să ațipesc. Aş fi fost probabil chiar adormit în iarba proaspătă dacă, dintr-o dată, vocea hindusului nu ar fi devenit mai amenințătoare. Când am deschis din nou ochii, l-am văzut smulgând brusc şi violent mlădița verde care se ridica în ghiveciul de pământ, ducând-o la gură şi mestecând-o sălbatic! Paznicul vegetal a fost scuturat de un frison. Nicio adiere de vânt nu trecea în clipa aceea prin parc şi totuşi tufişul a fost cuprins de un tremur ca şi când o suflare i-ar fi traversat ramurile. În acelaşi timp, am auzit un foşnet de frunze în spatele meu. Întorcându-mă, am văzut că cele mai apropiate tufişuri se separau unul de celălalt... Darpân deschidea pentru noi drumul către turnul negru!

— Cum ați reuşit să faceți asta? am întrebat eu, în timp ce înaintam alături pe poteca degajată.

— N-am vrut să-mi pierd timpul flatându-l sau aducându-i o ofrandă pentru că ştiam că n-aş putea să-i propun nimic mai bun decât hrana care îi este oferită, cea care l-a adus pe lume. Atunci i-am povestit cine sunt şi că am făcut să sufere alte creaturi vii. A trebuit totuşi o mică demonstrație pentru a-l convinge definitiv.

— Vreți să spuneți că ați amenințat arbustul?

— Spaima de suferință, David Tewp, este o cheie universală la care toate creaturile sunt sensibile. Este un

secret simplu, dar care poate deschide aproape toate uşile din lume... Aproape toate...

Cuvintele lui Bon Po erau teribile. Dar această primă probă pe care o obţinusem îi confirma de asemenea valoarea. Dacă aveam să reuşim să o ucidem chiar în această seară pe Ostara Keller, eu nici nu mă îndoiam că preotul va fi în măsură să triumfe asupra agentului SD. Paşii noşti mari ne-au apropiat de turnul căruia îi distingeam din ce în ce mai precis detaliile arhitecturale. Dintr-o dată, de la colţul unei curbe, am coborât pe malul unui şanţ cu apă... Stupă se găsea acolo, la câţiva zeci de yarzi de noi, dar aparent inaccesibilă! Pentru că turnul se ridica în centrul unei insule artificiale, un muşuroi plin de iarbă apărea în centrul unui lac ale cărui ape lucitoare erau semănate cu nuferi şi flori acvatice multicolore. Un pod lega insula de grădină, dar era o pasarelă telescopică, al cărei mecanism, o savantă înlănţuire de cabluri, de scripeţi şi de manivele făceau ca el să poată fi ridicat şi lăsat numai de pe insulă, împiedicând orice intruziune de pe pământul din jur. Rapid, Darpân şi cu mine am făcut turul şanţului, în speranţa că vom descoperi un vad, un alt pod, o limbă îngustă de pământ sau poate o barcă, permiţându-ne să ajungem la turn. Am înţeles clar: dacă voiam să acostăm pe insulă, trebuia să intrăm în apă! Resemnaţi, ne-am dezbrăcat, am împăturit lucrurile pe pământ apoi am intrat, goi, în apa întunecată şi rece. Ţineam în mâinile mele cuţitul şi o brichetă de care nu mă despărţeam niciodată, cu toate că nu aveam obiceiul să fumez. Distanţa pe care o aveam de străbătut nu era foarte lungă, dar am pierdut contactul cu solul noroios şi în câţiva paşi a trebuit să ne udăm în întregime, apoi să înotăm bras înainte de a ne trezi pe malul celălalt. Ieşind din apă, ne-am tras sufletul, ne-am scuturat de apă cum

am putut şi ne-am frecat puternic cu vreo câțiva pumni de iarbă pentru a ne usca. Darpân ar fi fost aproape comic de privit dacă vârful amenințător al stupei nu s-ar fi înălțat deasupra noastră. Ciudata construcție era un turn rotund, cu o circumferință de vreo doisprezece yarzi şi o înălțime de peste treizeci. Suprafața sa exterioară era în întregime sculptată cu figuri umane, bărbați şi femei surprinşi într-o învălmăşeală lubrică. Am crezut că recunosc, rânjind deasupra porții, capul zeiței Durgâ, preoteasa morții şi a metamorfozei de care îmi vorbise doamna de Reault şi a cărei reprezentare similară o observasem deja în templul din Calea Kalighât, acela unde oficiase Darpân.

— Această figură, i-am spus eu preotului, este desigur stăpâna dumneavoastră, Durgâ, nu-i aşa?

— Durgâ nu este o zeiță căreia să-i aparții sau care să aparțină cuiva, a rectificat de îndată Bon Po. Este prea schimbătoare şi prea exigentă pentru asta... Vino, să încercăm să intrăm!

Am înaintat împreună spre turn, cu inima bătând, fascinați de sculpturile care împodobeau integral tamburul edificiului. Uitând că eram gol şi că cineva – dar cine? – m-ar putea observa, am vrut să întreprind o călătorie lentă în jurul turnului, mai întâi de la o distanță apreciabilă, apoi mai aproape, pentru a observa detaliile frescelor de care privirea mea nu se putea despărți. Toate arătau corpul uman în posturile cele mai explicite. Nu erau decât scene de desfrâu şi, în ciuda unei oarecare atracții pe care o exercitau asupra mea, am obosit repede. Darpân descoperise deja unica poartă care permitea accesul în inima construcției. Am hotărât să nu mai pierd timpul analizând reliefurile dezmățate şi mi-am lăsat paşii să alunece după cei ai preotului. Interiorul era obscur, fără ferestre. Mi-am aprins bricheta şi-am rotit-o în jur. Pe jos,

spre norocul nostru, se găsea o veche torță uscată, căreia nu mi-a fost greu să-i aprind capătul. Cu această torță am luminat intrarea. Am văzut un spațiu gol, un plafon coborât, fără să fie perforat de vreo scară. Aparent, turnul fusese construit fără vreun mijloc de acces la nivelele superioare, dacă acestea existau în realitate. Solul era acoperit de o imensă dală de piatră lucioasă, strălucitoare şi dură, aparent fără legături între piesele care o compuneau, dai tăiată de fisuri împletite şi de volute cărora era imposibil să le distingi schema generală. Ochii mei au alunecat pe o linie profundă a acestei rețele şi am urmărit-o în ciuda voinței mele. Mi-am simțit capul ca strâns într-un cleşte. Creierul părea că mi se strânge în cutia craniană şi răsuflarea mi s-a accelerat. Nu puteam decât să urmăresc această linie gravată care se înfăşură înjurai ei însăşi asemenea unui şarpe, răsucindu-mi capul până la amețeală. Stomacul era acum dat peste cap şi mă simțeam copleşit de o greață de neoprit. Am vomat un timp îndelungat, tâmplele îmi zvâcneau, ochii îmi erau tulburi şi muşchii îşi pierduseră toată forța. Mă clătinam. Darpân m-a strâns puternic de umeri şi m-a obligat să ies la aer. Vreme de câteva minute am continuat totuşi să resimt efectele vertijului care mă paraliza. Ochii mei nu captau decât un portocaliu vag, palpitând de luminiscența lăptoase, în timp ce creierul răsuna de urletul unui uragan. Încetul cu încetul, mi-am recăpătat stăpânirea asupra propriei persoane şi am putut să mă târăsc până la mal, unde mi-am cufundat palmele în apă înainte de a-mi uda abundent obrajii.

— Te-am prevenit, Tewp. Acest spațiu este un templu. Un templu adevărat. Străbătut de energii. Un loc care trăieşte. Dumneata eşti cel care a determinat totul. Eşti un profan. El nu te vrea.

După arborii care simţiseră teama, brahmanul atribuia acum suflet unei construcţii! Cu siguranţă că nu eram prea receptiv la lumea care mă înconjura... în ciuda tuturor întrebărilor care mi se învălmăşeau în cap, m-am mulţumit să mă aşez în iarbă, în tăcere, cu capul între genunchi. Eram decepţionat şi descurajat. Acest turn era o momeală, în întregime stupidă. Piesa pe care noi o descoperisem nu era decât un inutil fund de sac fără uşă, fără ferestre, fără trapă şi fără scară. Keller nu se putea ascunde aici. Trebuia să caute altceva, în altă parte!

— Te simţi mai bine? Putem să continuăm? M-a întrebat tovarăşul meu şi mi-a pus mâna pe umăr.

— Să continuăm, Darpân? Dar unde? Nu e nimic aici şi parcul e prea mare ca să rătăcim în el la întâmplare...

Brahmanul s-a aplecat spre mine cu un aer surprins.

— Este o scară în turn, Tewp. Aşadar, nu ai remarcat-o?

Cum nu răspundeam, Darpân m-a ridicat de la pământ şi m-a forţat să revin la intrare. Instinctiv, întreaga mea fiinţă refuza să depăşească din nou uşa acestei construcţii şi a trebuit să fac apel la toată raţiunea mea pentru a nu mă zbate şi a mă duce să mă înfund departe de acest loc unde mă simţeam atins de aripa îngerului morţii. Nu corpul meu era cel care nu voia să avanseze spre turn ci spiritul meu, care nu putea suporta ideea. Acolo, în această mică piesă rotundă, fusesem supus unui val teribil de emoţii întunecate, care mă bulversaseră. Stomacul meu reacţionase golindu-se, dar acesta nu fusese decât simptomul fizic al unui rău mult mai mare, aproape metafizic... Acolo, în câteva secunde după ce privirea mea se pierduse alergând pe linia gravată în solul de piatră, fusesem invadat de o disperare fără nume ce se rostogolise asupra mea ca o avalanşă de munte care mă aruncase în străfundurile propriei mele fiinţe. În viaţa mea nu mai

voiam să simt asta! Tremurând, am ridicat ochii spre turn, care a avut asupra mea efectul ciudat de a-mi apărea asemenea unei acvile negre plasate pe un sol încărcat cu electricitate. Îmi părea că tot pământul din jurul meu vibra de un geamăt înfricoşător emis de sute, de mii de voci. Era o impresie de coşmar! Darpân a simţit că mă înmuiam şi a recurs, ca şi în seara din ajun, la metoda unei palme bine aplicate pentru a mă readuce la realitate.

— Asta constituie un alt secret al magiei practice, care deschide de asemenea numeroase porţi, a comentat el cu răceală ceea ce îmi încinsese serios obrazul.

Laconismul comentariului m-a făcut aproape să izbucnesc în râs, lucru care mi-a făcut bine şi mi-a permis să-mi recâştig starea de spirit. Într-o clipă, teama aproape a dispărut, că m-am simţit destul de puternic pentru a mă întoarce în turn. De când am păşit pragul construcţiei negre am avut totuşi tentaţia de a-mi plimba privirea pe liniile de pe sol.

— Mai ales nu privi desenele! mi-a ordonat Darpân. Aceasta te va ucide! Vino, trebuie să coborâm imediat...

— Să coborâm? Dar unde? Am întrebat eu nedumerit şi furios, pentru că scrutasem bine spaţiul, şi nu distinsesem nici cea mai mică trecere.

— Ei bine, pe această scară, domnule locotenent! a urlat preotul, arătând un vag amplasament la picioarele sale. Nu o vezi încă?

Am aplecat privirea şi, aşa cum s-a întâmplat cu puţin timp înainte, numai suprafaţa plată de piatră mi s-a oferit ochilor, perfect netedă, străbătută doar de gravurile fine care se întretăiau pe toată suprafaţa ei.

— Nu e nimic aici! am exclamat enervat în cel mai înalt grad, simţind deja că îmi revin simptomele răului.

— Destulă vorbă. Acum trebuie să coborâm! A scrâşnit brahmanul, înainte de a mă împinge fără menajament cu o lovitură în spate.

În loc să mă întind pe sol cum mă aşteptam, piciorul mi s-a înfundat în gol şi am avut senzaţia unei coborâri rapide în ascensor. Fără să ştiu cum, m-am regăsit lungit pe un şir de trepte. Gura mi s-a deschis larg. Nu puteam să cred! Dacă aş fi asistat la marşul pe apă al Domnului Nostru pe Marea Tiberiadei şi nu aş fi fost atât de uluit! Privind în jurul meu, a trebuit să accept evidenţa: mă găseam pe a doua sau a treia treaptă a unei scări care se înfunda în solul turnului!

— Nu îţi pierde timpul întrebându-te cum este posibilă sosirea dumitale aici, Tewp! Coboară!

Darpân era deja în spatele meu şi simţeam din tonul său poruncitor, din vocea sa, că ardea să exploreze meandrele subterane. Luminat de torţa pe care preotul o luase în mână, am coborât până jos pe această scară abruptă, fără balustradă, alunecând ca pietricele de pe o plajă spre reflexul apei. Prin aproximarea numărului de trepte, am calculat distanţa pe care am coborât-o şi înălţimea ei de peste douăzeci de yarzi, după ce am ajuns pe un palier terminal de unde plecau două culoare. Cel mai larg era cel din dreapta şi l-am urmat din instinct. Am trecut pe sub un boiandrug de piatră împodobit cu sculpturi reprezentând monştri gata să sfâşie forme umane crispate, neputând distinge dacă acestea din urmă erau pitici sau figuri de copii. Am pătruns, în sfârşit, într-o sală cu o geometrie stranie, cu muchii şi unghiuri ascuţite. În fiecare dintre aceste unghiuri se înălţa câte o statuie a lui Durgâ cea Neagră. Solul era spart de şanţuri în care se afla un lichid vâscos de culoare brun deschisă. Darpân s-a aplecat

pentru a-şi umezi degetele în şanţ. Făină, miere, untdelemn, constituiau ofrande depuse în boluri de aramă.

— Sânge! a scrâşnit Bon Po. Răspândit de puţină vreme. Nu chiar din noaptea asta, dar probabil din cea de dinainte.

Am explorat camera fără să găsim vreun cadavru. De unde venea aşadar acest sânge? Judecând situaţia, trebuie să fi fost peste o duzină de litri răspândiţi pe sol. Puţin peste ceea ce ar putea conţine două corpuri de adult sau trei-patru corpuri ale unor copiii. Nu mai era nimic de făcut aici. Ne-am întors şi am luat-o pe culoarul din stânga. După câţiva zeci de yarzi străbătuţi în condiţii penibile pentru că pereţii se îngustau în pâlnie şi plafonul cobora în acelaşi timp, am zărit o formă umană lungită pe sol. Era o fetiţă de vreo opt ani care purta doar o eşarfă murdară în jurul şoldurilor. Darpân s-a grăbit să încerce să facă ceva pentru ea, dar totul a fost în van. Puştanca fusese golită de sânge şi lăsată acolo să moară. Inima ei nu mai bătea, ochii îi erau daţi peste cap. Două răni o goliseră: una la jugulară, alta la încheietura stângă, ca şi cum una n-ar fi fost suficientă. Micuţa se zbătuse şi căutase sprijin pe perete unde, din loc în loc, se vedeau urme roşii, încă proaspete.

— Acesta este copilul pe care l-ai zărit cu luneta dumitale ieri seara, Tewp? m-a întrebat Darpân, care examina cadavrul palpându-l cu gesturi de medic legist.

— De la distanţa aceea nu era decât o umbră căreia n-am putut să-i disting cu precizie trăsăturile, am răspuns eu, răvăşit. Dar este posibil, da...

— Acest subsol este un abator, Tewp. Pregăteşte-te pentru imagini care riscă să nu îţi placă. Să continuăm!

Saliva abia putea ajunge în gâtlej. Gol, fără armă – a trebuit să-mi las revolverul golit pe mal – avansând aplecat

prin aceste intestine de piatră, mă simţeam atât de fragil şi despuiat, ca un embrion germinând în matricea sa din măruntaie împuţite. În ceea ce îl privea, Darpân părea mult mai puţin tulburat decât mine. El se asigurase luând pumnalul cu lame gemene, singurul nostru mijloc de atac şi apărare, şi astfel ne-am continuat tăcuţi înaintarea laborioasă. Apoi am ieşit într-o sală cu boite înalte, în aparenţă destul de asemănătoare celei din prima navă. Aceleaşi statui ale zeiţei, aceleaşi metamorfoze şi aproximativ aceeaşi dispunere a locurilor. În acelaşi timp exista un detaliu deosebit. O serie de inele de bronz coclit – circa patruzeci – erau fixate într-un motiv floral pe sol.

— Pentru moment nu atinge nimic, Tewp! m-a prevenit preotul, care a început să scruteze atent geografia locului.

Am aşteptat o clipă ca Bon Po să termine de plimbat lumina torţei în ungherele cele mai sumbre. Exceptând pâlpâitul sec al flăcării, tăcerea era completă, deasă, impresionantă. Tăcerea unei capele fierbinţi. Darpân a revenit şi m-a făcut să înţeleg printr-un semn din cap că mă autoriza să trag de inele. Ros de nerăbdare, am luat la întâmplare unul dintre cercurile de metal şi l-am tras cu putere. S-a deschis o trapă. Inelele erau fixate de mici capace de piatră care acopereau fose cu o suprafaţă având latura cam de un picior şi adâncimea cât jumătate din corpul unui adult. Preotul cu turban negru a îndreptat lumina spre orificii, unde amândoi am zărit o masă încreţită şi uscată, cu o formă grosolan umană... Cum nu puteam vedea bine cum ar trebui să acţionăm, a trebuit să procedăm la extragerea acelui lucru din gaura sa. Aşezaţi în genunchi, l-am prins într-un efort comun, dar când am reuşit să-l desprindem, muşchii braţelor noastre s-au relaxat şi obiectul ne-a alunecat şi a recăzut în nişa lui, producând un zgomot sec şi ridicând un nor de praf. Am

fost constrânşi să reîncepem operația, pentru a scoate la lumină cadavrul depus în cavitatea respectivă, pentru că era efectiv un mort, mumia unui copil indigen de vreo doisprezece ani. Textura era friabilă şi se transformă în cenuşă sub degetele noastre. Trăsăturile obrazului păreau să exprime un intens sentiment de spaimă. În locul ochilor, două pete galbene luceau slab.

— S-ar zice... şopti Darpân, arătând cu degetul orbitele cadavrului.

— ... aur, am continuat eu neîncrezător. S-a vărsat aur topit în ochii lui!

Am tras cu furie de alte inele şi am scos la lumină alte cadavre la fel de uscate. Subsolul acestui turn era o necropolă de copii ale căror cavități oculare fuseseră umplute cu aur Lichid.

Pentru prima oară de când îl întâlnisem, mi s-a părut că-l văd pe Darpân pierzându-şi controlul. Privirea sa trecea de la o mumie la alta, căutând să înțeleagă care a fost cauza pentru care suferiseră atât aceşti nefericiți copii. Nu aveam nicio îndoială că îmi va mărturisi cum această descoperire îl lăsase mut de uimire.

— Nu ştiu ce ritual a fost folosit aici, Tewp! Nu cunosc practica şi nu-i cunosc finalitatea. La drept vorbind, n-am văzut niciodată nimic asemănător...

— Dar acestea sunt cadavre vechi, am remarcat eu. Datează de cel puțin câteva secole... Vedeți cât sunt de uscate. Numai timpul le-a putut face atât de friabile.

— Faci o greşeală, Tewp. Sunt morți recent. Foarte recent. Privindu-l pe acela...

Mâna sa întinsă îmi arătă un corp care nu era al unui copil, cu toate că avea aspect de făptură măruntă. Era cadavrul unei femei, al unei femei tinere. Cu toate că murise goală, purta în jurul încheieturilor de la mâini şi în

jurul gleznelor strălucitoarele brățări cu clopoței. Nicio urmă de coroziune nu atacase aceste bijuterii ale căror motive ornamentale erau identice acelora de pe podoabele purtate de dansatoarele Rajiva şi Madurha!

— O recunosc! am exclamat eu. Este o curtezană care i-a fost oferită lui Simpson de către sultanul Muradevâ! Am văzut când Galjero a adus-o aici, pe ea şi pe una dintre semenele ei, acum patru nopți.

Îngrozit, am încercat să observ mai bine celelalte corpuri. Multe nu mai erau decât grămezi de cenuşă, contracții derizorii de flinte umane pe care o combinație supranaturală le micşorase şi le dezarticulase ajungând să le facă să semene cu nişte marionete groteşti, uscate şi înnegrite. Dar asupra unora, infernalul procedeu de uscare care fusese folosit pentru scurgerea tuturor fluidelor nu putuse să şteargă toate detaliile unor piese de îmbrăcăminte.

— Priviți aceste fragmente de țesături, i-am spus lui Darpân, în timp ce smulsesem o bucată de țesătură dintr-o stofă groasă. Seamănă cu cea pe care o poartă copiii adunați la Misiunea Thomson!

Şi aceasta, vai! Nu era decât adevărul! La lumina flăcării brahmanului plasată alături de mine, am recunoscut, fără umbră de îndoială, broderiile uniformelor primei promoții Galjero, aceea pe care o văzusem în fotografia din biroul nefericitului arhivar Blair, aceea în care apăruse fiul unic al văduvei vânzătoare de ierburi pe care Swamy şi cu mine o întâlnisem în cartierele de jos. Ce soartă le fusese rezervată acestor copii? Şi pentru ce erau astfel conservate trupurile lor? Cu gâtul uscat, spiritul şi inima răvăşite de ceea ce scosesem la lumină, m-am întors spre Darpân. Obrazul lui neted părea acoperit de sudoare, iar pielea îi devenise din brună, cenuşie.

— Trebuie să mai fie ceva, a spus el printre dinți. O rațiune pentru care s-a făcut asta. Şi precis aici, în spațiul acesta! Caută Tewp! Caută!

Să caut, da, dar ce? Darpân făcuse deja turul sălii fără niciun rezultat. Cum aş fi putut presupune că aş fi descoperit ceva, când mă dovedisem incapabil să disting o scară care se deschidea la picioarele mele?

— Un alt paznic, simt că există un alt paznic care ne împiedică să vedem! mi-a spus Bon Po, ridicând tonul în pragul unei crize nervoase. Trebuie să-l găsesc şi să distrug pentru a merge mai departe. Este singura soluție.

Nu ştiam ce voia să spună, dar nu aveam alt posibilități decât să-l urmez. El a început să palpeze frenetic pereții, cu mâinile tremurânde, atingând uşor piatra în căutarea unei deschideri sau a unui mecanism can să-i permită să arunce o privire. Dar scotocirea n-a dura mult. Scufundat într-un fel de transă, Darpân găsi îi scurt timp, câteva minute, ceea ce căuta. În palma mâini sale, mi-a arătat o piatră, una simplă şi mică, lustruită de culoare gri, fără niciun semn deosebit, pe care (scosese din nu ştiu ce îmbinare între alte două pietre.

— Asta e, m-a anunțat el, fără să mă privească. Ast; este cea care protejează locul. Nu cred însă că vom pute; vedea ce se ascunde cu adevărat aici...

O piatră vie! Chiar dacă aceasta depăşea toate aşteptările, eu nu o mai consideram o nebunie; eu, a cărui carne suferise efectul oribil al unei vrăji şi văzusem cu ochii mei tufişurile retrăgându-şi mărăcinii după ct pur şi simplu li se adresaseră amenințări! Dar Darpân îşi trăsese deja de la centură pumnalul cu două lame şi lucră la suprafața pietrei cu vârful lui.

— Piatra este spartă. Este un lichid în interior pe can îl numim condensator. Obiectul vrăjit fabricat de Kellei ca să te ucidă conținea unul la fel, amintește-ți.

Îmi aminteam perfect burduful conținând fotografi; mea, actele mele şi un smoc de păr din craniul pregăti! De austriacă în care era şi un fel de ulei pus într-un recipient de sticlă.

— Tewp, a urmat Darpan cu o voce egala, va trebui să acționăm repede. Dacă vrei să ai o şansă de a ieşi din acest loc, va trebui să respecți cu atenție instrucțiunile mele!

Trăsăturile brahmanului păreau să se sfărâme dintr-o clipă în alta. Îl copleşea o tensiune gigantică, o tensiune care mă cuprinsese şi pe mine şi făcea să-mi clănțăne dinții de teamă.

— Pentru a dezactiva această piatră-paznic este necesar să se practice un sacrificiu. Aş putea să previn asta, dar mi-ar trebui timp. Mult timp. Ritualul se repetă de mai multe ori pe lună plină. Acum nu este posibil. Îmi rămâne să acționez în forță. Ceea ce implică dacă nu propria mea moarte, cel puțin punerea mea în imposibilitatea de a acționa un oarecare timp... Vreau să fiu franc cu dumneata, locotenente, nu ştiu exact ce se va petrece o dată ce voi deschide această piatră şi voi răspândi conținutul ei pe sol. Se va produce asupra mea un şoc, asta este evident. Poate şi asupra dumitale, dar asta este puțin probabil. Orice aş face, oricare ar fi simptomele pe care le voi avea, chiar dacă ele sunt spectaculoase, nu te preocupa de mine, pentru că îți pierzi timpul. Reîncepe să cauți de-a lungul culoarelor. Cred că noi ne aflăm înaintea intrării celui de-al treilea pasaj care ți se va arăta, o dată ce paznicul a fost dezactivat. Caută şi găseşte ceea ce trebuie să fie găsit... în sfârşit, nu ştiu... va trebui să improvizezi. Dacă voi fi încă în stare, te voi ajuta cât voi putea mai

bine... Elimină-i pe Keller şi pe soţii Galjero. Poţi chiar să alertezi autorităţile britanice. Ai de acum şi suficiente probe pentru asta.

Fără să pot face sau spune ceva pentru a mă opune planului său, mâna lui Darpân a înţepat piatra cu vârful pumnalului său într-un loc unde am văzut că a pătruns fără să întâmpine vreo rezistenţă, în dreptul a ceea ce semăna cu un buton de ceară. Spart, orificiul a răspândit dintr-o dată o duhoare infectă, aproape corozivă, atât era de puternic. M-am retras instinctiv, dar Darpân, s-a încordat tot, şi, cu un gest hotărât, a răsturnat piatra din care au curs câteva picături dintr-un lichid limpede pe sol. Brahmanul a scuturat piatra pentru a se asigura că este total goală, apoi a aruncat-o cu toată puterea în obrazul zeiţei Durgâ, unde a explodat literalmente într-un nor de praf înecăcios.

— Darpân! m-am neliniştit eu. Totul e în ordine?

Dar brahmanul nu mă mai auzea. Învârtindu-se în încăpere ca un leu într-o cuşcă, obrazul său se deforma sub impresia unei nelinişti puternice, în timp ce ochii îi erau injectaţi de sânge şi buzele i se ridicaseră deasupra dinţilor albi. Nu ştiam ce i se întâmplase, dar înfăţişarea lui pierdea în fiecare clipă câte puţin din caracterul uman. Cu privire ca de nebun, cu bale înfricoşătoare adunate în colţurile buzelor, preotul Bon Po era în pragul unei crize epileptice cumplite. Scuturat de tremurături din ce în ce mai violente, îşi ţinea totuşi corpul drept, în ciuda convulsiilor incredibile pe care le suferea acum. Aş fi vrut să mă apropii să-i leg membrele cu centura mea şi să-i înfund o batistă în gură ca să nu se sufoce înghiţindu-şi limba, dar eram gol, fără nimic pe mine cu care să pot veni în ajutorul preotului! Apoi, în timp ce căutam disperat cu privirea un obiect util, Darpân începu dintr-o dată să fugă

spre ieşirea din necropolă. L-am strigat, i-am ordonat să se întoarcă la mine, dar în van. Fluturând în aer lumina, brahmanul s-a aruncat pe drumul strâmt, când am înțeles că trebuia să-l urmez dacă nu voiam să rămân singur aici, azvârlit în întuneric, înconjurat de cadavre gata să se transforme în cenuşă, care mă umpleau de groază. Am pornit în fugă pe urma lui Darpân, dar acesta era mult mai sprinten decât mine şi luase un avans confortabil, aşa că nu-l puteam ajunge. Pe pereți, în fața mea, jucau luminile reflectate de torță. Era singurul meu reper, singurul meu far de-a lungul acestui culoar de joasă înălțime, strâmt şi alunecos, înțesat cu un aer închis, dens, care nu-mi putea hrăni corpul decât cu o energie de proastă calitate. Gâfâind, am simțit că pierd teren; lumina flăcării se îndepărtase atât încât, dintr-o clipă în alta, ar fi trebuit să-mi continui drumul în beznă completă. Şi apoi am văzut că lumina creşte din nou. Brahmanul trebuie să se fi oprit pentru a mă aştepta. Uşurat, mi-am forțat muşchii slăbiți de acest efort crescut pentru a mă întâlni cu tovarăşul meu, dar când, în sfârşit l-am găsit, nu mai era decât un cadavru în plus. Numai la câțiva yarzi de locul unde, cu puțin înainte, descoperisem trupul micuței necunoscute, zăcea acum călugărul Bon Po. Copleşit de o spaimă de necontrolat, el îşi străpunsese propria inimă cu pumnalul său cu lamă dublă... Oripilat, acoperit de sudoare, cu inima bătând într-un ritm infernal, am smuls arma din mâna sa şi am luat torța care împrăştia un fum gros aproape de el. Ştiam că nu mai era nimic de făcut pentru el şi că, misterios şi puternic cum fusese întotdeauna. Darpân, preotul vrăjitor, îşi împlinise acum el însuşi Dharma sa. Dar de ce făcuse oare asta? Pentru a-mi permite să descopăr un pasaj pe care magia pietrei rotunde îl ascunsese profanului? Era acesta un lucru posibil?

Suficient, în orice caz, pentru ca un om să-şi sacrifice viaţa. Am închis ochii hindusului şi am pornit la drum.

Pentru ca moartea lui să aibă un sens, trebuie cel puţin să mă forţez să parcurg din nou subteranele din stupă. Chiar dacă îmi închipuiam că nu o să găsesc nimic, trebuia să o fac. În memoria sa. Ştergându-mi cu dosul mâinii sudoarea care mi se prelingea pe ochi, am mers drept înainte şi a trebuit, în ciuda repulsiei pe care o simţeam, să trec din nou pe lângă cadavrul fetiţei măcelărite. Cum a trebuit să păşesc peste ea, flacăra torţei a tremurat şi s-a aplecat într-o parte, sub efectul unui suflu care m-a îngheţat până la oase. Întorcând capul, am văzut o cavitate sumbră, de înălţimea unui om, marcând acum capătul unui pasaj! Cât timp rămăsesem acolo, Darpân şi cu mine, alături de cadavrul micuţei, fără să zărim această intrare? Cinci, opt minute poate... Şi nu văzuserăm nimic!... Imposibil! Imposibil cel puţin ca Darpân să fi avut dreptate şi ca o vrajă să fi fost atât de puternică, încât să ascundă părţi întregi dintr-un edificiu atât unui ignorant ca mine, cât şi unui maestru al magiei, ca preotul Bon Po. Cu mâna dreaptă strânsă pe mânerul pumnalului, am împins flacăra înainte în aceste tenebre şi am înaintat. Culoarul nu era lung. De fapt, el părea mai mult o nişă decât o încăpere cu o intrare strâmtă. Şi ceea ce am descoperit, m-a surprins profund, deşi eram pregătit să înfrunt noi atrocităţi. Dar nu. Ceea ce fusese depus cu atâta grijă şi protejat cu atâta eficacitate nu era nici mai mult nici mai puţin decât un cufăr de lemn, cum poţi vedea în toate porturile lumii, un cufăr de transport de mărime modestă – cam aceea a unei mese de bucătărie – deschis şi revărsând bucăţi de talaş de lemn răsucite în sfredel. O etichetă, pe jumătate ruptă era lipită pe o parte a cufărului. Am descifrat cuvinte germane,

imprimate cu caractere gotice: *Deutsche Lufthansa, Tempelhof...*

Ştiam că Tempelhof era numele celui mai mare aeroport din Berlin, cel situat cel mai aproape de centrul oraşului şi utilizat, de preferință de demnitarii partidului național-socialist. Ştiam de asemenea – Blair mă informase – că soții Galjero sosiseră la Calcutta direct din capitala germană, folosind zborul lung al unui curse Lufthansa. Acest cufăr trebuie să fi călătorit cu ei. Acest cufăr care fusese ascuns în subsolul unui abator. M-am ridicat şi m-am lipit tot de scândurile de lemn, atât de puternic, încât o aşchie fină m-a înțepat în burtă şi a făcut să se prelingă o picătură de sânge şi să strălucească. Am lăsat pumnalul la pământ şi, cu inima bătând, am început să strâng bucățelele de talaş de deasupra pentru a degaja conținutul cufărului. Sub suprafața de protecție, degetele mele au atins uşor o placă de marmură neagră pe care am scos-o cu amândouă mâinile. Cântărea cam şase livre şi avea dimensiunile apropiate de cele ale unui volum de format mare. Inscripțiile împodobite cu argint erau sculptate atât pe o parte, cât şi pe cealaltă, dar nu am ştiut să le descifrez, semnele utilizate fiind pentru mine complet necunoscute. Era totuşi o scriitură, pentru că am observat că semnele grafice se repetau cu o regularitate de alfabet. Întorcând dala, am auzit un fel de clipocit în interior şi asta m-a făcut să-mi fie frică. M-am gândit la piatra-paznic pe care Darpân o golise cu câteva minute înaintea mea, şi la consecințele pe care le provocase. Răvăşit de acest obiect pe care îl ghiceam ca fiind încărcat cu o forță malefică, am repus piatra neagră în culcuşul ei de talaş şi m-am târât spre ieşirea din stupă, lăsând cu regret în urma mea cadavrul golit de sânge al brahmanului zăcând în subteranele reci... Acest turn este protejat într-un mod de

care nu aveți niciun fel de idee...” mă prevenise în ajun. Ce ironie! Nu eram eu „profanul” cum mă numise el într-o manieră atât de răutăcioasă, cel care zăceam acum în colțul cel mai obscur al acestui templu, şi el „inițiatul” pe care mă bazasem atât pentru a o învinge pe Ostara Keller?! Neîncrezător în fața oricăror perspective, Darpân părăsise *marele joc* după bunul său plac. Desigur, aceasta însemna un duşman mai puțin pe eşichier, dar era de asemenea o piesă puternică, cu care momentan dorisem să închei o alianță şi care acum se retrăsese prematur din partidă... îmi rămânea să sper că *opus nefas,* vraja mortală pe care o lansase asupra lui Diarmuid, scoțianul, se va arăta în final eficace pentru că mă ştiam prea slab pentru a înfrunta biroul lui Donovan Phibes şi pe deasupra pe agentul lui Heydrich.

Rupt de oboseală şi de amărăciune a trebuit să traversez din nou înot şanțul înghețat înainte de a putea să-mi reiau drumul spre vila Galjero. Nu ştiam dacă „paznicul pragului”, cel care dirija accesul în junglă accepta să mă lase să străpung perdeaua de spini, dar pe măsură ce mă apropiam de acea graniță, tufişurile s-au desfăcut singure fără ca eu să fac nimic. O uşă mecanică nu şi-ar fi îndeplinit mai bine funcția. Dimineața se apropia primejdios, în mai puțin de o oră de acum înainte va fi zi adevărată... Am plecat alergând spre vilă şi mi-am regăsit camera fără să mă fi întâlnit cu cineva, în afara unui băiat de serviciu care începea lucrul o dată cu lumina zilei. Hardens mă prevenise: astăzi era ziua când Eduard al VIII-lea trebuia să sosească la Calcutta. Puțin mai târziu, la începutul serii, majestatea sa regală avea să fi alături de metresa sa. Dacă voiam să acționez, nu mi se lăsase prea mult timp. Să acționez? Dar pentru ce, de fapt?

Să-i denunț pe soții Galjero ca asasini de copii? Era, evident, datoria mea. Dar era un moment bun? Poate că nu. Şi la cine puteam să-i reclam pe aceşti oameni, care se pregăteau, cu siguranță, să-l adăpostească astăzi sub acoperişul lor pe cel mai important personaj al Imperiului? Cui să mă adresez ca operațiunea să se desfăşoare discret? Cu siguranță nu lui Hardens şi nici membrilor grupului Phibes, al căror interes era ca programul suveranului să nu sufere nici cea mai mică modificare până la ora vânătorii de tigrii. Oamenilor de la Scotland Yard-ul din Calcutta? Nu-i cunoşteam şi, după toate probabilitățile, aveau ei înşişi infiltrați corupți în mijlocul lor. Oamenilor din suita regelui? Nu, pentru că ştiam deja că şeful de protocol de aici era de partea lui Phibes. Cu siguranță că nu era singurul trădător. Încă odată, constatarea finală era simplă: exceptându-l pe caporalul Habid Swamy, pe care ştiam că pot să mă bizui fără grijă, eram absolut singur!

*

În ziua de 20 octombrie, spre ora cinci după-amiază, Eduard al VIII-lea şi-a făcut intrarea pe proprietatea din strada Shapur la volanul puternicului său Daimler blindat. În ciuda aparențelor şi a ocaziei care îi fusese oferită, regelui nu-i plăcea nimic mai mult decât să se desprindă din constrângerea convenientelor şi să iasă din povara rolului care i se impunea. Băiat fragil, crescut în severitatea epocii post-victoriene, era clar că Eduard nu avusese niciodată vână regală. De o majestate care îi fusese impusă, el nu avea nici gestică, nici carismă. Cu hainele sale, întotdeauna puțin strâmte, purtând faimoşii lui pantaloni a căror modă o lansase el însuşi, Eduard nu a vrut să renunțe niciodată la latura sa umană. Aceasta era atitudinea care îi adusese imediat simpatia, chiar a claselor de jos, dar o pierduse pe a celor de la Palatul Buckingham.

Pretendenţilor la tronul Angliei li se cerea să abandoneze măruntele dimensiuni umane. Rareori un suveran dorise, asemenea lui Eduard, să uite această regulă frumoasă şi teribilă. Victoria, străbunica lui, înţelesese totul într-un mod impecabil. George al V-lea, tatăl său, vechi ofiţer de marină, era el însuşi bine înfipt în sol. Dar Eduard, toată lumea o ştia, nu avea forţa sufletească necesară pentru o asemenea renunţare... Cu Simpson, mai mult decât cu toţi ceilalţi, Eduard nu se purta ca un rege. Nici măcar ca un bărbat. Alături de Wallis, Eduard redevenea copil. L-am văzut imediat cum s-a grăbit spre ea de cum s-a dat jos din vehiculul său în faţa terasei vilei Galjero. Fără să dea atenţie cuiva, aproape a alergat pentru a se arunca în braţele ei, s-a ghemuit ca un motan pierdut lângă trupul slab al celei pe care o alesese pentru a-i acorda toată încrederea şi care devenise singurul său orizont, singurul său far, raţiunea sa esenţială de a trăi... Simpson însăşi a trebuit să sfârşească prin a găsi jenantă scena revederii, pentru că, după o lungă serie de îmbrăţişări şi mângâieri, ea îndepărtă braţul amantului său Lipit de ea cu forţa unui crustaceu agăţat de stânca lui. Cu obrazul puţin şifonat de uimire, regele se întoarse dintr-o dată pentru a se interesa de soţii Galjero. El o salută pe Laiime, dădu mâna cu Dalibor şi consimţi să pătrundă în vilă. Bineînţeles, eu n-am avut dreptul la cea mai mică atenţie, la cel mai mic semn de interes din partea suveranului. Ştiam că îmi văzuse uniforma pentru că eram plasat aproape de uşa largă de sticlă pe care trebuia să pătrundă pentru a se instala în salonul cel mare, dar pentru el nu aveam mai multă importantă decât un servitor hindus al casei Galjero. În vizitele private, suveranul nu tolera să fie însoţit de obişnuita hoardă de funcţionari, paji, gărzi, camerieri care compuneau Casa sa oficială. Cu excepţia unui secretar şi a

valetului său particular, Eduard îi trimisese deja pe toţi aceşti oameni în Anglia. Publicul nu trebuia să ştie că regele mai petrece câteva zile în India. Oficial, suveranul era în drum spre Londra pentru a se consacra ceremoniei apropiate care impunea prezenţa sa în Camera Lorzilor.

Dar pentru că eram atât de oripilat, aceste detail ale vieţii şi amorului regal nu mă perturbau câtuşi de puţin. Singurul lucru asupra căruia mi se polarizaseră toate gândurile era ziua următoare. M-am hotărât deci să devin mai puţin vizibil şi să fac să treacă seara evitând cu grijă abordările imediate ale celor două cupluri, a căror existenţă, la drept vorbind, îmi inspira un dezgust aproape egal... N-am putut dormi în noaptea aceea. Ar fi trebuit totuşi, dar cu cât orele avansau, cu atât mă copleşea o febrilitate pe care nu o puteam înăbuşi. Ce se va petrece la vânătoare? Îmi spusese Hardens tot adevărul? Eram cu adevărat eu cel pe care Donovan Phibes îl alesese pentru a-l omorî pe rege sau totul nu era decât o nouă capcană? Şi eu, cum aş putea să trec peste această probă conservându-mi toată integritatea, onoarea mea? Ce va trebui să sacrific? Aceste gânduri mă conduceau la evocarea zeiţei Durgâ, stăpâna durerilor şi a schimbărilor. Mă conduceau la credinţa că evenimentele înfricoşătoare şi sângeroase care se succedaseră de când depăşisem pasarela lui *Altair,* cu şase săptămâni în urmă, se datorau faptului că din prima clipă divinitatea teribilă mă prinsese în umbra ei. Poate că ea era aceea care ţinea destinul meu. În întregime, în mâinile sale. În sfârşit, s-au arătat zorii. Resemnat, am strecurat pistolul german Luger, pe care mi-l încredinţase Hardens, în teaca unde se odihnea de obicei revolverul meu englezesc, Webley, şi am coborât să aştept ordinele. Deja culoarele marii case erau străbătute de un du-te-vino fără sfârşit. Aici servitorii aduceau bucătarilor platourile de la

mic-dejunul servit lui Eduard şi Simpson în camera lor. Mai departe era un emisar al sultanului Muradevâ care se enerva dând ordine unei armate de ajutori de băgători de seamă a căror atenție nu era aparent îndreptată spre o calitate de primă mână. Mai era acolo secretarul regelui în persoană, care verifica la rândul lui conținutul câtorva cufere ce urmau să fie încărcate în coşurile maşinilor destinate să transporte echipajul până la marginea junglei... în vârstă de vreo treizeci de ani, cu ochii albaştri, părul ras pe ceafă, omul trebuia să fie corespunzător pentru sarcina dată de Phibes când îl plasase în primul cerc al familiei regelui. Nu ştiam exact care era sarcina lui, dar Hardens îmi semnalase că gestionarea relațiilor de protocol cădeau în sarcina acestuia. El era cel care trebuia să mă desemneze ca unică persoană autorizată să mă cațăr pe coşul elefantului alături de suveran şi de slăbănoaga lui americancă. Mi-a aruncat o privire răutăcioasă şi când m-am apropiat de el am văzut că era lac de apă. Sudoarea aluneca literalmente pe fruntea lui. Nici el nu trebuie să fi petrecut o noapte foarte bună! Acționa din convingere, aşa cum se presupunea că o făceam eu însumi, sau se supusese unor presiuni care îl forțaseră să colaboreze în complot? N-am ştiut niciodată – dar în momentul în care mă apropiam ca să angajez o conversație, am auzit o voce surdă strigându-mi numele de pe treptele scării principale.

— Ofițer Tewp! Veniți puțin aici!

Cea care mă striga era doamna Simpson şi tonul ei n-ar fi fost mai autoritar dacă s-ar fi adresat unui banal câine de companie. Asta m-a iritat. Mi-am simțit corpul străbătut de un frison. Trebuia totuşi să ascult, pentru că oficial eram ordonanța particulară a acestei cotoroanțe. M-am întors. Wallis, sus pe scări, era pregătită pentru vânătoare: vestă şi pantaloni safari cu buzunare aplicate, cizme de

piele roşie înalte până la genunchi. Alături de ea era o siluetă pală în pijama albastră. Regele Eduard! Am schițat un salut regulamentar în direcția lor, apoi am urcat la ei, cu inima bătând, bănuind că suveranul va refuza invitația lui Murâdevâ. În timp ce eu voi fi obligat s-o urmăresc pe amazoana lui la vânătoare. O anulare a planului inițial era lucrul de care mă temeam cel mai mult pe lume pentru că voiam acum ca povestea să se termine cât mai repede posibil. Astăzi chiar, şi nu conta cu ce preț, ar fi trebuit să livrez poliției pe complotiştii grupului Phibes, apoi, o dată atentatul dejucat, să dirijez arestarea imediată a acestor Galjero şi să-i fac să mărturisească motivul tuturor acestor ucideri de copiii...

— Iată-l pe locotenentul David Tewp, i-a spus cu sobrietate Wallis lui Eduard, în timp ce eu stăteam încordat regulamentar în fața lor. Locotenentul este un băiat absolut delicios care a făcut totul ca sejurul meu aici să fie... cu adevărat amuzant... Este exemplul perfect de tânăr englez sobru şi drept, care are capul pe umeri. Nu-i aşa, locotenente?

Cuvintele lui Wallis erau curtenitoare, dar intuiția sa pe care o cunoşteam bine acum, trăda obiceiul unei ironii subtile care mă rănea. Ce mai voia femeia aceasta de la mine?

— Locotenente, a continuat ea, în timp ce simțeam privirea regelui pe obrazul meu, locotenente, dumneavoastră care sunteți atât de plin de spirit şi ştiți să vă exprimați cu fervoare experiențele, convingeți-l pe rege, care nu e deloc entuziast, să ne întovărăşească la această vânătoare atât de amuzantă.

Cuvintele lui Wallis au dat formă bănuielilor mele. Dacă regele nu răspundea invitației lui Muradevâ, numai Dumnezeu ştie ce ar fi putut inventa Donovan Phibes ca

soluție de schimb pentru a-şi pune planul în aplicare. Dacă o asemenea opinie se materializa, erau puține şanse ca mie să mi se acorde din nou întreaga încredere. Ar fi fost deci imposibil să fac să eşueze, prin intervenția mea, tentativa de crimă. Pentru a mă obişnui, am început să bâlbâi câteva cuvinte stângace, apoi interesul şi-a spus cuvântul, iar eu am câştigat elocvență, inventând, sub efectul unei subite inspirații, minciunile cele mai uriaşe pentru a forța decizia regelui.

— Sultanul este un om încântător, sire. Sunt sigur că veți găsi multe plăceri în compania lui. Cred de asemenea, ştiu, dar poate n-ar trebui să menționez aceasta în fața doamnei Simpson...

Am lăsat fraza în suspensie pentru a suscita curiozitatea cuplului. Wallis m-a privit cu ochii rotunzi. Cred că ea nu înțelesese faptul că mințeam şi se gândea că efectiv Murâdevâ îi ascunsese veritabilele sale intenții.

— Un secret? a spus Eduard, care s-a însuflețit dintr-o dată. Există un secret?

— Un secret. Da. Sau mai degrabă o surpriză, sire. O mare surpriză care vă este destinată amândurora şi care şi-ar pierde întregul sens dacă numai unul ar profita de ea...

În pijamaua sa, pe al cărui buzunar de la piept erau brodate delicat însemnele regale, Eduard a sărit în sus de două ori. Bătând din palme, surprinzând-o chiar pe Wallis care nu se aştepta la o asemenea demonstrație.

— Grozav, grozav, grozav! Dacă este o surpriză, atunci se înțelege că vin.

Şi a plecat aproape fugind în camera sa pentru a se îmbrăca. Wallis m-a privit țuguindu-şi buzele, neştiind dacă trebuia să gândească de bine sau de rău despre talentul meu de a improviza.

— Sper pentru dumneavoastră că această istorie nu este o invenție. Tewp. Pentru că dacă Eduard nu va avea parte de surpriza pe care i-ați promis-o, nu văd viitorul dumneavoastră prea sigur, domnule.

— Nu am nicio îndoială, doamnă! Vă promit că nici suveranul nostru, nici dumneavoastră, nu veți trăi o zi obişnuită.

*

După mai bine de o oră, muşchii corpului meu erau literalmente sfârtecați, rostogoliți, striviți de zdruncinăturile enormului animal pe spatele căruia luasem loc, regele, Wallis şi cu mine. Partea de dinapoi a nacelei fixată pe un elefant indian, nu este cel mai confortabil loc din lume. Se simt toate zdruncinăturile şi balansările din drumul lent al animalului care, epuizat şi el îşi tăia singur drumul cu lovituri mari ca de secure. Aşa cum Donovan Phibes aranjase, m-am văzut desemnat ca unic tovarăş de drum al cuplului regal, obişnuita gardă de corp a Majestății-Sale fiind redusă la simplul rol de însoțitor. Acoperit de aur şi de mătăsuri, elefantul nostru era cel mai mare şi mai puternic din turmă. Ceilalți – în jur de cincisprezece animale – erau de talie mică şi mai puțin bogat împodobiți.

— Acest animal este floarea grajdului meu, anunțase cu mândrie Murâdevâ, Doar un animal regal este demn de a purta un cuplu regal!

O vânătoare de tigri este întotdeauna un eveniment social de extremă importanță. Înconjurată de ritualuri, strălucind de obiceiuri, ea dă ocazia celui care o organizează să-şi etaleze tot fastul, atât în ochii celor din jur, cât şi în ochii rivalilor săi. Nu am priceput dacă Murâdevâ era un complice al lui Donovan Phibes, sau o simplă marionetă în mâinile complotiştilor. Dacă aventura

era unul dintre numeroasele fire ale maşinaţiunii, Phibes probabil că-i oferise foarte mult pentru ca el să accepte să participe la această aventură, pentru că moartea programată a regelui pe pământul său avea să îi păteze definitiv reputaţia.

— La ce vă gândiţi, Tewp? Visaţi cu ochii deschişi?

Doamna Simpson se întoarse şi ochii ei, mascaţi de ochelari negri pentru a-i proteja de lumina violetă care cădea din cer în linii aproape verticale, erau îndreptaţi asupra mea. Am răspuns printr-un surâs schiţat pe jumătate, încercând să disimulez ceea ce cu adevărat eram pregătit să fac în timp ce elefantul nostru îţi lungea pasul pentru a se fixa în fruntea grupului de patru sau cinci animale ce-i duceau pe principii şi gentilomii casei Murâdevâ. Pentru că nu visam cu ochii deschişi, contrar a ceea ce credea Simpson. Eram chiar în plină activitate; cu vârful unui cuţit mă străduisem să fac inofensive cartuşele armei, separând gloanţele de plumb de tecile lor de alamă. Mai presus de toate, voiam ca armele purtate în mâini de suveran şi de metresa lui să nu fie utilizabile în niciun fel. Şi cu atât mai rău, dacă voiau să vâneze tigrii cu adevărat! Prin savante lovituri uşoare aplicate cu nuiaua lui de oţel îndoit, conducătorul elefantului i-a cerut animalului să accelereze mersul. Încet, dar sigur, elefantul începu să se distanţeze de turmă. Balansul nacelei devenea din ce în ce mai amplu, ceea ce părea că-i amuză pe Wallis şi pe Eduard, dar făcea să crească în mine un vertij comparabil cu acela cauzat de răul de mare. Inima mea a început să bată mai tare căci simţeam cum capcana se strânge în jurul nostru. Elefantul s-a înfundat în desiş, ridicând un nor de praf în jurul corpului său enorm acoperit de zorzoane şi de stegulete. Am auzit o voce pe care nu am recunoscut-o, strigând în urma noastră. Poate că era

cineva care se neliniştea văzând că elefantul regal se îndepărtase de grupul principal. Dar conducătorul elefantului nu a încetinit ritmul, dimpotrivă l-a accelerat pentru a ne face să ajungem cât mai repede într-un crâng de bambus unde ştia că ceilalţi ne vor pierde... A ţinut ritmul pachidermului încă vreo sută bună de yarzi, apoi a intrat în adăpostul de arbori.

Wallis şi Eduard îşi surâdeau unul altuia cu toată gura, asemenea unor puştani îndrăgostiţi într-un manej de bâlci, în timp ce eu nu eram altceva decât un pachet de nervi, la capătul răbdării. De jur-împrejur, ramurile suple biciuiau baldachinul nostru, şi eram obligaţi să ne strângem capul între umeri pentru a ne proteja obrazul. Wallis şi-a scos prompt casca uşoară pe care o purta, preferând să o ţină în faţa ei ca pe o mască. Eduard a imitat-o imediat. Conducătorul elefantului s-a întors să vadă cum suportau preţioasele personaje traversarea pădurii pe sub copaci. Constatând că ele nu-l pot vedea, îmi surâse şi, crezând că-mi cunoaşte intenţiile, şi-a trecut degetul mare peste gât şi îi arătă pe Simpson şi pe Eduard cu bărbia. Apoi şi-a reluat treaba, pentru a ne conduce în sfârşit pe o potecă deschisă şi degajată unde ramurile nu mai atingeau nacela. Cu un mers vioi, ne-am continuat drumul vreme de mai multe minute, care mie mi s-au părut ore. Ne-am înfundat în inima junglei, unde lumina, filtrată de o vegetaţie de o incredibilă densitate, era aceea a unui crepuscul constant. Peste tot în jurul nostru se ridica un perete verde care ne încercuia, iar noi ne îndepărtam în fiecare clipă un pic mai mult de lumea celor vii. Inconştienţi, Wallis şi Eduard îşi mângâiau mâinile şuşotind fleacuri. Şi apoi, dintr-o dată, a venit şocul cel mare care ne-a azvârlit înainte! Am căzut tare în spatele suveranului, care a gemut la impact, în timp ce eu

simțeam elefantul înfundându-se cu toată masa lui enormă într-un fel de prăpastie. Mlaştina! Înnebunit, prins în noroiul care deja îl aspira, animalul şi-a ridicat trompa şi a scos un răget, lansând o chemare care a răsunat printre trunchiurile arborilor şi a făcut să se ridice în zbor o grămadă de păsării roşii... Wallis şi Eduard încercau să-şi recapete poziția inițială. Cât despre mine, mai prompt, conştient mai ales că evenimentele se vor înlănțui acum într-o viteză nebună, reuşisem să-mi reiau poziția. De acolo am văzut cum conducătorul elefantului se întoarce spre mine şi îmi urlă să acționez.

— Pistolul! Pistolul! Acum! A țipat el şi a mimat gestul de a îndrepta arma de foc asupra regelui.

Prea leneş ca să-i răspund, am luat Luger-ul dar, în loc să-l îndrept spre cele două siluete din fața mea, am vizat conducătorul şi am golit încărcătura asupra lui. Amestecată cu răgetele animalului care se înfunda în mod inexorabil în mlaştină, împuşcătura s-a auzit destul de puțin. Atins de moarte, omul a alunecat de sus, unde era, de-a lungul greabănului. Ca un sac de tărâțe şi a căzut cu capul înainte în nămolul brun unde a dispărut cu totul în câteva secunde. Wallis urla, în timp ce Eduard, pietrificat, mă privea fără să ştie ce să facă. Elefantul şi-a aruncat în luptă ultimele forțe, încercând să avanseze în mlaştină pentru a se elibera. Dar el ar fi trebuit să se retragă în loc să meargă înainte. Eforturile sale nu făceau decât să grăbească dispariția sa în mlaştină şi ne duceau din ce în ce mai departe de pământul sigur şi tare. Trebuia să acționez, şi repede! Cu o salvă din trei focuri am spart cutia craniană a animalului. Au țâşnit sânge şi bucăți de piele şi oase, iar animalul a încetat să se mai mişte. Ca un vapor care să scufundă, corpul său continua să se înfunde în mâl. Dar mai încet de data asta. Judecând pe loc, am

estimat că sacrificarea animalului ne va face să mai câştigăm cel puţin un minut. Era puţin şi mult în acelaşi timp. Puţin pentru că, dintr-o dată tăcerea îmi permitea să aud zgomotul din tufişuri – cu siguranţă oamenii lui Phibes care veneau să se asigure că sarcina mea era îndeplinită, înainte de a mă asasina şi a mă arunca şi pe mine în groapa de noroi – şi mult pentru că voiam să cred că surpriza trădării mele îmi crea un avantaj asupra lor.

— Sire, doamnă! am şoptit eu către cuplul înghesuit pe scândura coşului. Mai presus de toate, nu vă mişcaţi, nu vorbiţi şi nu vă ridicaţi! Este un complot menit să vă înlăture! Dar noi suntem în avantaj. Acordaţi-mi încredere şi, în câteva minute veţi fi salvaţi şi în siguranţă!

Din prudenţă, am băgat un nou încărcător plin în pistol şi m-am ghemuit în ambuscadă în spatele unui panou al nacelei, nedepăşind decât cu ochii peretele de nuiele împletite. Zgomotul grupului venind spre noi era clar. Câţi puteau fi? Trei? Poate cinci cu totul, judecând după zgomote. În spatele nostru, exact acolo unde elefantul sfărâmase arborii pentru a se scufunda dintr-o dată în mlaştină, au apărut două siluete de occidentali, urmate imediat de alte două. Patru oameni cu totul, înveşmântaţi în crengi, toţi înarmaţi cu pistoale Stern. Primul, un tip destul de mare, aparent conducătorul, mi-a urlat numele:

— Tewp! Ne-a trimis Phibes! Treaba e terminată, bătrâne? Arătaţi-vă şi trageţi de acolo!

Ce trebuia să fac? Să joc comedia, aşteptând să-i pot îndepărta pe aceşti renegaţi de la scopul lor sau mai bine să acţionez în câmp deschis? „Acţionează repede! Fără ezitări! Este un secret!” mi-a urlat vocea mea interioară. Uitând toate raţiunile, uitând toată teama, am fost cuprins de o inspiraţie profundă, mi-am oprit respiraţia şi m-am redresat dintr-un salt pentru a deschide focul asupra

zbirilor lui Phibes. Ştiam că Luger-ul nu conţine decât nouă cartuşe şi că trebuia să trag cel puţin câte două gloanţe în corpul fiecărui asediator pentru a mă asigura că fiecare este realmente scos din luptă. Opt lovituri deci trebuiau să-şi atingă ţinta. Un glonţ, un singur glonţ putea să se piardă... Era puţin. Foarte puţin. Dar era de asemenea unicul mod de a învinge pentru că ştiam că nu voi avea timp să introduc un nou încărcător în pistol pentru că supravieţuitorii vor fărâmiţa nacela cu rafalele lor. În luptă declarată, deschisă şi la o asemenea distanţă, Sten-urile aveau toate avantajele. Toate acestea le înţelesesem din momentul în care tipii sosiseră. Dar nu era timp de reflectat acum. Era prea târziu pentru asta. Metodic pe cât de rapid şi pe cât de precis am putut să fiu. Am apăsat trăgaciul suplu al Laager-ului meu. Am tras unul după altul două focuri în aceeaşi ţintă. Puterea focului meu era foarte slabă. O eroare fatală ar fi fost să-i împrăştii. Dimpotrivă trebuia să organizez, să dirijez, să concentrez totul cu o hotărâre implacabilă. Primele două gloanţe au fost îndreptate spre pântecul şi torsul conducătorului. Era mai bună o lovitură dublă în această zonă largă, decât să încerc un foc foarte dificil, unic, în plin cap. Cred că mercenarul uriaş nici n-a avut timp să mă vadă răsărind în spatele peretelui nacelei. Cele două gloanţe pe care le-a primit în stomac l-au culcat la pământ fără ca să poată reacţiona. Cu acelaşi succes am vizat omul din stânga lui, care, ca şi tovarăşul său, nu a putut înţelege de unde veneau loviturile. L-am secerat pe al treilea tip în clipa în care se pregătea să tragă cu pistolul său mitralieră. Braţul meu deja tremura un pic pentru că arma era grea în pumnul meu şi spaima eşecului îmi paraliza din nou hotărârea. Am văzut că al doilea glonţ a căzut alături şi a izbit un trunchi din apropiere făcând să

cadă o ploaie de fibre de scoarţă. Imediat după ce a căzut, am tras a treia oară asupra lui şi l-am atins de data asta în plin gâtlej. Curajul şi voinţa mi-au revenit şi mi-am îndreptat atenţia spre ultimul om. Acesta, îngrozit de turnura evenimentelor, mă fixă fără să se mişte. Flutură Sten-ul fără să folosească arma. Am refuzat să cred că nu era o ameninţare pentru mine şi în timp ce lăsa arma jos, ceea ce semnifica abandonarea luptei, am tras asupra lui ultimele două focuri. A căzut încet, cu faţa înainte, la marginea gropii de noroi în care elefantul se scufundase pentru totdeauna. Schimbul de focuri n-a durat mai mult de cincisprezece secunde, şi noi dispuneam încă de puţin timp înainte ca nacela la rândul ei să fie înghiţită de mlaştină. Din prudenţă, am garnisit mai întâi pistolul meu cu ultimul încărcător pentru a mă pregăti de alte surprize neplăcute şi apoi mi-am aplecat ochii asupra suveranului şi a tovarăşei sale.

— Trebuie să ieşim acum din acest smârc. Pământul solid este destul de departe şi nu-l putem atinge. Va trebui să folosim un alt mijloc. Puteţi amândoi să vă aşezaţi pe gâtul elefantului, exact acolo unde călărea conducătorul lui?

Feţele lui Eduard şi a lui Wallis erau la fel de livide ca ale unor fantome. Contemplând expresia lui goală, am înţeles că regele nu înţelegea nimic din cererea mea, dar Simpson, dotată cu siguranţă cu un instinct de supravieţuire mai dezvoltat, şi-a revenit. Şi-a tras picioarele de sub ea şi s-a îndreptat spre locul indicat înainte de a-şi trage amantul de mânecă.

— Repede, i-am grăbit eu. Treceţi peste peretele de nuiele şi agăţaţi-vă de harnaşament. Şi mai ales, nu alunecaţi.

Wallis s-a agăţat cum a putut pe umerii enormei mase al cărui greabăn era acum la mai puţin de trei picioare

deasupra suprafeței mlaştinii. Eduard a urmat-o, de bine de rău, în timp ce, cu pistolul la centură, eu mă agățam de podoabele de pe trupul animalului mort pentru a căuta un mijloc de a desface nacela şi a o face să cadă în mlaştină cât mai aproape posibil de mal, ceea ce mi-a luat un minut încărcat de efort soldat cu un rezultat jalnic pentru că n-am putut controla căderea coşului greu care s-a prăbuşit în noroi cu un zgomot de burete ud. De foarte rău augur. Ce distantă reuşisem să câştigăm prin manevra mea? În jur de şase picioare. Poate opt. Am trecut în banduliera din jurul torsului meu, o lungă curea de piele care urma să o recupereze, apoi m-am aruncat în nacelă unde am ajuns cu bine, dar am scufundat-o cu cel puțin două picioare în noroi sub greutatea mea. Am fixat cureaua între împletiturile de răchită ale nacelei, cuprins de febrilitate şi apoi am aruncat odgonul pe mal unde extremitatea lui s-a prins într-un hățiş. În sfârşit, trebuia să sar din insula improvizată pe pământul tare. Nu aveam niciun elan, ci doar o şansă infimă să reuşesc să găsesc malul fără să dispar în nămol, dar trebuia să încerc. Atunci mi-am încordat muşchii picioarelor şi când mă pregăteam să sar am văzut desfăcându-se un tufiş din apropiere. Tăcută, *a* apărut o formă umană. O siluetă micuță, cu un aer nevinovat, cu pletele blonde strângându-se într-un coc. Ostara Keller! Instinctiv, mâna mea s-a încleştat pe armă pe care am îndreptat-o spre fata rămasă nemişcată. Am tras, dar la fel ca în seara în care vizasem obrazul de aproape, nu s-a întâmplat nimic. Ca şi cum ar fi fost sudat, trăgaciul, cu toate că era apăsat cu toată forța de care eram în stare, refuza să se mişte. Fără să se preocupe de mine, agentul SD s-a îndreptat spre cureaua din piele pe care o legasem de nacelă şi i-a verificat rezistența. Am înțeles că voia să ne ajute. Pentru o clipă eram în aceeaşi

tabără. Le-am făcut semn lui Wallis şi regelui să revină în nacelă. Imediat ce au ajuns lângă mine, Keller a început să tragă din toate puterile de curea. Ar fi trebuit ca austriaca să fie dotată cu o forță herculeană pentru a trage cu succes greutatea a trei adulți într-o nacelă care era aspirată de un sifon de noroi. Şi n-a fost în stare s-o facă. Dar chiar unicul succes pe care l-am înregistrat cu ambarcațiunea noastră mi-a permis să sar spre ea mai uşor şi mai bine decât înainte. Mi-am luat elan şi am aterizat în picioare la marginea mlaştinii, atât de bine, încât Keller n-a mai avut nevoie să mă ajute să-mi refac poziția pe pământul tare. Am tras de curea astfel încât să-i apropiem mai mult pe Wallis şi Eduard. Când nu am mai putut să-i tragem mai aproape, m-am hotărât să-i aduc. Am înaintat în mlaştină şi i-am urlat lui Wallis să sară în brațele mele, ceea ce ea a şi făcut fără să stea pe gânduri. Uşor, ca pe o simplă manta, am dus-o evitând să cad în mlaştină, apoi am aruncat-o pe țărm unde a aterizat în genunchi la picioarele lui Keller. Şi apoi a fost rândul lui Eduard, foarte demn, care s-a aruncat spre mine, nu înainte de a-şi trece degetele prin păr pentru a-şi reface pieptănătura. Sub aspectul său de om slab, aproape fusiform, suveranul era mai greu decât părea. Sub greutatea lui m-am înfundat aproape până la subsuori în smârc.

Adunându-mi ultimele puteri, am aruncat în sfârşit povara mea regală pe țărm unde a căzut cu mâinile înainte şi cu capul lovind solul cu un zgomot sec. Trebuia acum să ies la rândul meu din capcana cleioasă care mă înghițea cu un gâlgâit atroce. Keller nu mă ajuta. Ştia cine sunt şi viața mea nu avea importanță pentru ea. Misiunea care-i fusese încredințată de SD era să facă totul pentru a salva viața lui Eduard, nu pe aceea a lui David Tewp! Nu puteam să iau în considerație niciun eventual ajutor din partea regelui

sau a metresei sale, prea preocupați de propriile lor persoane pentru a fi conştienți de situația în care mă găseam. Dar aceasta nu era prea gravă pentru că, fiind în copilărie un băiat ascultător, crescut pe plajele periculoase de la Brighton, învățasem de ta tatăl meu singura tehnică eficace de a ieşi dintr-o mlaştină. Mi-am îndepărtat brațele în cruce şi m-am lăsat pe spate ridicând la suprafață gambele lipicioase, apoi m-am rostogolit încet pentru a ieşi din smârcuri, negru de nămol, epuizat şi febril, dar în viață! Respirând cu greu, mă pregăteam să-mi revin, când un nou zgomot mi-a ajuns la urechi venind dintr-o deschizătură de arbori. Am crezut mai întâi că un elefant din cortegiu ne localizase şi venea spre noi, dar nu un animal era cel care rupea crengile cu putere şi furie, era uriaşul Diarmuid Langleton, ucigaşul însărcinat de Donovan Phibes cu eliminarea lui Keller pentru a oferi cadavrul ei ca justificare pentru atentatul condus împotriva regelui şi a lui Wallis Simpson. Masa lui monstruoasă sfărâma crângul şi apăru înaintea noastră roşu de furie, atroce şi obtuz, dar nepurtând armă. Am văzut că pielea obrazului său era chinuită de un prurit sângeros, ca acela de care suferisem eu când Keller aruncase spre mine vraja ei cumplită! Grație părului roşu pe care i-l dădusem, Darpân reuşise deci să lanseze un blestem asupra uriaşului şi pierderea puterilor sale devenea deja sigură. O secundă, el s-a oprit în loc pentru a evalua situația. În față, aproape de picioarele lui, zăceau, morți, cei patru mercenari ai lui Phibes pe care eu îi doborâsem. Mai retraşi, la câțiva yarzi cel puțin, Wallis şi Eduard erau înlănțuiți unul în celălalt, neînțelegând nimic din vârtejul care se desfăşurase dintr-o dată în jurul lor şi îi aruncase înnoroiți, slăbiți şi tremurând, în centrul arenei unde numărul morților îl depăşea pe al celor în viață. Keller era

încă acolo. Pumnul ei nu strângea nicio armă. La şase picioare depărtare de ea, un Sten căzuse în mlaştină...

— Diarmuid! i-am urlat uriaşului. Opreşte-te! Phibes a eşuat. Nu încerca nimic sau asta va însemna moartea dumitale!

Monstrul nu mă asculta. Nu pentru că era prost, dar era un pretorian, un fanatic gata să se bată ca un lup pentru ca voința stăpânilor săi să triumfe, şi el înțelesese perfect că era încă în puterea lui să întoarcă situația dacă va reuşi să ne ucidă pe toți patru... Creierul său a lucrat o fracțiune de secundă pentru a stabili ordinul de prioritate a țintelor, apoi a încetat să reflecteze pentru a se arunca asemenea unei tornade asupra Ostarei Keller. Duşmanul pe care îl considera cel mai periculos pentru el. Agentul lui Heydrich a înțeles că prima lovitură îi era destinată şi că nu are timp să smulgă pistolul mitralieră care strălucea nu departe de picioarele ei. A eschivat o primă lovitură, dar a subestimat agilitatea care îl caracteriza pe scoțian. Este adevărat că ea nu fusese martor, cum fusesem eu în „Apartamentul Princiar”, al extraordinarei vioiciuni a acestui om care avea posibilitatea şi puterea de a-şi mişca masa lui umflată cu grația şi suplețea unei pisici. Şocul, pentru fată, trebuie să fi fost teribil. Un cal în galop, rănit de lovituri de bici n-ar fi proiectat-o mai departe. S-a zdrobit parcă în noroiul fleşcăit de la marginea mlaştinii.

Diarmuid avea conştiința clară a faptului că el ar putea s-o tragă în smârcul în care tocmai dispăruse trupul elefantului. Amețită, inconştientă poate, Keller nu se ridicase. Aveam de luat o decizie crudă. Trebuia să-l las pe Diarmuid să pună mâna pe fată şi s-o arunce în glod s-au trebuia s-o salvez pe vrăjitoarea din SD? De multă vreme deja, îmi trasasem o linie de conduită hotărând să joc partida şi să-mi las adversarii să se ucidă între ei Ar fi

trebuit să fiu cinic şi să mă țin de această linie. Da, ar fi trebuit. Dar, din nefericire, nu puteam suporta s-o văd pe Keller terminând astfel pentru că ştiam că dacă ea murea acum, toate secretele sale aveau să dispară o dată cu ea. Mi-am scos deci Luger-ul şi am descărcat două gloanțe în corpul lui Diarmuid care încă nu o prinsese pe austriacă. Uitasem în timpul ăsta că trupul său era protejat de o adevărată piele de fier. Proiectilele îi penetraseră totuşi carnea, dar impactul fusese teribil, amortizat de inelele în care era înfăşurat uriaşul. Diarmuid s-a clătinat sub şoc, dar a rămas în picioare. Focurile mele nu au avut alt efect decât să-i atragă atenția asupra mea. Keller fiind momentan ieşită din luptă, eu devenisem cea de a doua țintă a sa... S-a îndreptat spre mine şi în patru salturi a fost deasupra mea. Nu am avut timp să-mi reglez tirul. Fără să văd nimic, am golit încărcătorul la înălțimea obrazului său, apăsând frenetic pe trăgaci. Concentrația focului a fost atât de puternică încât un nor de praf albastru s-a înălțat spre ochii mei, mi-a întunecat brusc perspectiva, apoi am auzit un zgomot de arbori care se rup. În fața mea, la un picior depărtare, cadavrul lui Diarmuid Langleton se prăbuşea cu toată încărcătura sa greoaie într-o baltă de noroi. Lovit în plină figură de focul meu disperat, ucigaşul aproape că nu mai avea cap şi toate cercurile de oțel nu-l protejaseră cu nimic. Am aruncat la pământ arma goală şi am ridicat primul Sten pe care l-am găsit vrând să mă apropii de Keller pentru a o face prizoniera mea. Dar acolo unde cu o clipă în urmă zăcea fără conştiință nu mai era nicio urmă! Fără să-mi vină să cred, am crezut vreme de o secundă că mlaştina o înghițise, dar apropiindu-mă pentru a vedea mai bine, am observat urme de paşi ducând de la locul în care căzuse, direct spre pădure... încă o dată, austriaca îmi scăpase! Nu am avut posibilitatea de a mă

lansa în căutarea ei. Țipete şi chemări răsunau în jurul nostru. Cărarea s-a umplut de oameni din suita regelui care acționau acum rapid şi mi-au ordonat să mă lungesc în noroi cu mâinile încrucişate pe ceafă. Bulversat, aproape cu dinții clănțănind, suveranul şi-a găsit totuşi destul forță sufletească pentru a interveni în favoarea mea şi a explicat repede că metresa lui şi el însuşi îmi datorează viața. Relaxat, am putut să-i ofer suveranului primele detalii ale complotului Phibes.

— Majestate, am spus eu, presupun că este penibil pentru dumneavoastră să auziți asta, dar cred că există şi o a doua afacere care o să vă atragă atenția. O afacere care îi implică din nefericire pe domnul şi doamna Galjero.

După ce umerii suveranului au fost acoperiți cu un pled uscat şi curat, l-am luat puțin deoparte pentru ca doamna Simpson să nu audă ceea ce aveam acum să-i destăinuiesc. Nu ştiu cum am început să-i prezint lucrurile într-o manieră cât mai concisă şi cât mai sobră posibil, dar câteva cuvinte mi-au fost suficiente pentru a evoca trupurile copiilor calcinate şi îndesate în nişele pe care eu însumi le descoperisem în subsolurile templului romanilor, gazdele lui Eduard.

— Trebuie să trecem imediat la arestarea cuplului Galjero, sire, am spus pe tonul cel mai imperios. Şi trebuie de asemenea, să investigăm Misiunea Thomson pentru a-i proteja pe copiii găzduiri acolo.

Eduard mă privea cu ochii lui impasibili şi reci, clătinând din cap şi tăcând tot timpul în care îi ofeream incredibilele detalii ale poveştii mele. După ce am terminat povestirea şi am formulat cererile, a chemat ofițerul cu gradul cel mai înalt dintre cei care erau disponibili: un comandor de marină.

— Întovărăşiţi-l pe acest locotenent din MI6 şi puneţi-vă provizoriu sub comanda lui. Îi dau toată autoritatea poliţienească pentru a aresta cuplul Galjero şi toate persoanele legate de ei pe care el va considera că e bine să le numească. Nu lăsaţi pe nimeni să vă stea în drum. E clar?

Deloc jenat de noroiul care îi reducea jalnic efectul marţial, comandorul a pocnit din călcâie şi şi-a salutat suveranul cu un profund respect înainte de a se întoarce spre mine pentru a reitera salutul său impecabil, în ciuda jerbelor de murdărie care ţâşneau de sub tălpile lui. Nu ne-am pierdut timpul în prezentarea împrejurărilor. I-am cerut să-mi desemneze o duzină de oameni siguri şi am pornit într-un adevărat galop afară din pădure în căutarea elefantului soţilor Galjero, încredinţând altora sarcina de a-i duce la loc sigur pe Eduard şi Wallis. În ciuda eforturilor noastre, n-am găsit nicio urmă de români. Interogaţi unul câte unul, nobilii locali, care nu mai înţelegeau nimic din evenimente, au afirmat că cei doi soţi dispăruseră de sub ochii lor încă din primele minute ale vânătorii, şi chiar Murâdevâ, palid ca o foaie de hârtie şi tremurând ca o frunză nu avea nicio idee despre ceea *ce se* întâmplase cu ei.

— Vă asigur, domnule locotenent, că nu ştiu mare lucru despre aceste persoane! De fapt îmi sunt cu totul străine... Doar simple cunoştinţe de salon... Şi asta este prea mult spus!

Nu mai ascultam mizerabilele negări ale prinţului. Sunau atât de fals încât deveniseră penibile.

— Domnule comandor, am spus eu, românii s-au întors cu siguranţă la Calcutta. În propria lor vilă unde va trebui să-i arestăm! Urmaţi-mă!

Ne-am adunat oamenii şi i-am urcat în maşinile civile cele mai rapide pe care am putut să le rechiziționăm, în vreme ce comandorul şi cu mine am luat Daimlerul regelui. Înfundându-ne pe pistele pline de praf din Bengal, am pierdut o mulțime de timp atunci când am crezut că o luăm pe o scurtătură, atât de mult, încât atunci când pneurile noastre au scârțâit în sfârşit pe asfaltul fierbinte de pe strada Shapur, se făcuse din nefericire ora cinci seara. Făcând o haltă la pichetul de gardă, mereu la pândă, am aflat că cei doi Galero sosiseră cu aproape trei ore înainte şi că plecaseră cu circa treizeci de minute în urmă conducând două maşini. Era acolo un soldat pe motocicletă pe care l-am însărcinat imediat să meargă să-l caute pe caporalul Swamy şi să-l aducă la vilă. Motociclistul nu apucă să apese pedala pentru a demara, când sub direcționarea mea, comandorul ambală puternic motorul pentru a traversa parcul în mare viteză. Desigur, ştiam că românii nu mai erau acolo şi nu avea niciun rost să cred că garda mințise, apoi nu aveam nicio idee despre direcția în care o luaseră soții Galjero aşa că, ultima carte pe care o puteam juca îi privea pe servitorii din vilă. În mod particular, asupra celui de al doilea regizor, Jaywant, mi se concentraseră toate speranțele. L-am găsit într-un salon unde împacheta lucruri într-o valiză. Intrarea noastră cu arma în mână n-a părut să-l surprindă.

— Jaywant, am întrebat eu grăbit, ştiți unde au plecat stăpânii voştri?

— Nu, Sahib. N-am nicio idee. Şi chiar dacă aş şti, nu v-aş spune.

— Jaywant! am urlat eu, scuturând puternic omul de umeri. Ştiți ce practicau stăpânii voştri în sala turnului negru? Ştiți ce le făceau tinerelor fete? Dar copiilor?

Da, Jaywant ştia. O ştiuse dintotdeauna, dar aceasta nu l-a împiedicat, dintr-o raţiune obscură, să prefere tăcerea şi complicitatea criminală în locul trădării stăpânilor săi. Întorcându-şi privirea, s-a închis într-o tăcere din care simţeam că nu mai poate fi scos nimic. Aş fi dorit să-l snopesc în bătaie pentru a-l convinge să vorbească, dar m-am abţinut, prăbuşindu-mă greoi într-un fotoliu.

— Trebuie să existe un mijloc de a ghici unde au plecat aceşti oameni, a intervenit comandorul. Galjero avea un birou? Poate ar trebui să-l cercetăm?

Nu ştiam unde se află biroul lui Dalibor Galjero. În timpul sejurului meu în vilă nu parcursesem decât câteva încăperi fiind ţinut cu grijă departe de camerele importante ale construcţiei. În timp ce încercam să-mi evaluez în forul meu interior şansele de a descoperi un indiciu folositor în eventualele documente abandonate de Galjero, Jaywant a plasat o extraordinară lovitură de pumn la încheietura piciorului comandorului, în spatele genunchiului. Atingând un nerv, şocul l-a făcut pe comandor să-şi îndoaie genunchiul în timp ce din mână îi alunecă încet crosa armei. Jaywant a fost destul de rapid pentru a prinde pistolul înainte ca acesta să atingă pământul şi ridicându-i piedica cu degetul mare, trimise un cartuş direct în ceafa bietului individ.

— Jaywant! Nu!

Dar acum nimic nu mai era posibil, nici pentru a-l salva pe compatriotul meu, nici pentru a evita să deschid la rândul meu focul asupra celui de-al doilea regizor de la vila Galjero. Într-o secundă, am apăsat de două ori indexul pe trăgaciul pistolului şi l-am atins pe hindus în plină frunte, destul de adânc. Craniul său lovit de două ori semăna cu un soare roşu. Pentru a şasea oară într-o zi luasem viaţa unui om... Nu am întârziat să mă lamentez. Clătinându-

mă, am ieşit în fugă din salon, unde se suprapuseseră într-un mod tragic cele două cadavre, al britanicului şi al hindusului. Servitorii încă prezenţi urlau şi încercau să mă împiedice să ies, dar vederea armei mele a cărei ţeavă fumega încă, a fost destul pentru a-i ţine la distanţă. Prezenţa mea aici nu mai era necesară. Ar fi trebuit să scotocesc de sus până jos vila, dar nu aveam timp să mă consacru unei asemenea munci de poliţie. Mă aştepta o sarcină mai urgentă, o sarcină care prima deasupra tuturor celorlalte: eliberarea cât mai rapidă a lui Khamurjee de la Misiunea Thomson.

Am luat din nou Daimler-ul regelui şi am fost chiar contrariat când am văzut că-l pot conduce eu însumi de data asta. Tensiunea, furia, neputinţa, au contribuit paradoxal la concentrarea şi canalizarea energiei mele, astfel încât n-am avut nicio piedică în a face să demareze maşina puternică şi a ajunge la ieşirea din proprietate. Cum atinsesem aproape capătul străzii Shapur. M-am încrucişat cu soldatul pe care îl trimisesem să-l aducă pe Swamy. L-am recunoscut pe micul hindus aşezat în ataşul motocicletei acestuia. Am frânat amândoi pentru a-l aduce pe Swamy sus la mine.

— Treci la volan, Swamy! Pentru moment, nu mai e nimic de făcut la casa Galjero. Vreau acum să-l recuperez pe Khamurjee cât mai repede.

În timp ce caporalul alunecă uşor, cu o încântare de cunoscător, în scaunul de piele al automobilului de lux.

i-am făcut semn motociclistului să meargă înaintea noastră pentru a ne deschide drumul.

— Calea Durham! am urlat eu din toate puterile pentru a acoperi vacarmul celor două motoare. Mergem în Calea Durham!

Soldatul şi-a ridicat degetul mare, şi-a aranjat pe nas ochelarii de condus murdari de praf şi a făcut să geamă motorul maşinii. Swamy, cu dinții strânşi şi bustul atât de aplecat că atingea motorul, îl urmărea îndeaproape, în ciuda puterii vehiculelor noastre, ne-a luat aproape treizeci de minute ca să ajungem la Misiunea Thomson. Acolo am găsit un grilaj închis, care s-a încăpățânat să rămână aşa în ciuda apelurilor noastre şi a loviturilor date cu palma în tabla vibrantă. Un lanț greu, uns, bloca intrarea.

— Am o pereche de cleşti în buzunarele de la şa, a spus cu o voce stridentă motociclistul.

Cu cleştii lui, motociclistul atacă la întâmplare una dintre verigi. Cu toate că strângea cu toată forța, nu a putut să taie suficient oțelul pentru a face să cedeze ansamblul. A încercat din nou. Eram nerăbdător. Nu era nici urmă de mişcare în casă, cu toate că noi provocam un vacarm ca toți dracii la intrare. Toate astea mi se păreau de rău augur.

— Ne pierdem timpul! Fă-mi mai bine o scăriță! Am ordonat eu.

Lăsând cleştele, soldatul îmi întinse mâinile unite ca o şa şi mă propulsă în sus peste zid. Cioburi de sticlă prinse în ciment îmi tăiară crunt palma dreaptă. Rănit, m-am lăsat să cad pe spate într-un strat uriaş de garoafe, apoi am scos din buzunar o batistă şi mi-am înfăşurat mâna lipicioasă de sânge, în timp ce se ivea şi Swamy, la rândul său aruncat în incintă. Îl auzeam pe cel de al treilea om al nostru dând lovituri furioase de pumni şi reluându-şi manevra de tăiere a lanțului. Nu ne-am mai ocupat de el, caporalul şi cu mine, şi am urcat în fugă o pantă cu gazon, conducând spre clădirea principală, ale cărei obloane erau toate închise. Am ajuns la uşa de intrare: închisă şi ea, după toate aparențele zăvorâtă în două sau trei puncte.

Swamy şi-a scos arma şi a tras opt cartuşe de 45 de milimetri în panoul inferior, făcând o gaură cât toate zilele. Loviturile violente pe care le-a aplicat au deschis în sfârşit o trecere suficientă pentru corpul său mărunțel. Hindusul s-a aruncat în gaura care se căsca în umbră în fața lui ca un şoricar prăvălit în vizuina unor iepuri, apoi a desfăcut zăvoarele pentru a-mi permite să intru. În stradă, soldatul reuşise, în sfârşit, să termine cu lanțul şi alerga transpirat spre noi, curios să cunoască rațiunea pentru care au fost trase focurile care făcuseră toate păsările din împrejurimi să-şi ia zborul. În timp ce caporalul băga din nou un încărcător în automat, am avansat în salturi mari în holul de la intrare unde nu strălucea nicio lumină. O scară largă ducând la etaj, uşi închise, coridoare, era tot ceea ce zăream. Părea să nu existe niciun zgomot în edificiu. Unde au putut să fie duşi copiii? Erau încă sub supravegherea surorii Marietta şi a lui Peter Talbot? Un fascicul de lumină a măturat intrarea şi vocea motociclistului a răsunat în spatele meu:

— Sus pe scară, domnule locotenent! Cred că este ceva acolo!

Raza de lumină se oprise pe ultimele trepte, chiar înainte de palierul primului etaj. Acolo o masă inertă bloca trecerea. Am urcat cu paşi prudenți, fiecare dintre noi ținând arma în mană nu era periculos. Sau nu mai era. Era cadavrul unui om alb pe care nu-l mai văzusem înainte. Aproape de aceeaşi vârstă cu Talbot, era îmbrăcat în haine asemănătoare celor ale responsabilului din Misiunea Thomson. Cum pe corpul lui nu era vizibilă nicio urmă de sânge, n-aş fi ştiut să spun de ce murise. Probabil de un stop cardiac. Dar nu conta atât cauza morții ci moartea în sine, care mi-a fost confirmată de absenta

oricăror pulsații în vena jugulară, acolo unde mi-am pus o clipă degetele pentru a verifica starea acestei noi victime.

— Este Peter Talbot? a întrebat Swamy.

Am negat clătinând din cap.

Caporalul a început să urce etajele strigându-l pe Khamurjee cu toată forța pe care i-o permiteau plămânii. Soldatul s-a avântat şi el cu paşi mari. Nu ştia ce căutăm, dar simțea că acest loc era plin de vapori infecți. Am urcat şi eu la etaj ca să-i ajut să scotocească sălile de curs, dar toate erau goale, ordonate şi curate.

Abia la etajul al treilea am descoperit ceea ce niciunul dintre noi nu avea să uite niciodată şi care ne-a marcat viețile pentru totdeauna. Acolo, într-un dormitor vast, cu vreo douăzeci de paturi, copii din cea de a doua „promoție Galjero” fuseseră adunați şi măcelăriți sălbatic, tăindu-li-se beregata. Nu fusese niciunul iertat. Niciun băiat. Nicio fată. Privind la lumina slabă a unui bec electric aceste corpuri acoperite de sânge şi înconjurate de un nor atroce de muşte devoratoare de cadavre, am simțit cum mă clatin pe picioare. M-a cuprins un val de căldură care m-a amețit. A trebuit să ies din cameră, să cobor, căutând cu disperare pe mozaic o urmă de răcoare, pentru a-mi calma febra, pentru a-mi vindeca amețeala... Motociclistul n-a putut nici el să suporte acea oribilă privelişte. Ghemuit la pământ, nu departe de mine, hohotea, cu obrazul ascuns în mâini, în timp ce o pată mare de urină se întindea între picioarele lui umezind podeaua. Doar Swamy avusese curajul să rămână. Nu ştiu cum, fără lumină şi în mijlocul acelei stive de corpuri, l-a găsit pe Khamurjee, l-a tras afară din grămada de cadavre şi l-a luat în brațe. Când a ieşit din camera masacrului nu mai era acelaşi om. Ceva, în adâncul lui, se sfărâmase pentru totdeauna.

*

Ceea ce a urmat pe firul acestei zile este lipsit de importanță. Salvasem viața unui rege şi pe aceea a unei intrigante şi demascasem un trio de asasini de copii. O mulțime de întrebări rămăseseră fără răspunsuri, o mulțime de mistere impenetrabile, în comparație cu care rotițele complotului regizat de Donovan Phibes păreau de o perfectă simplitate. Ofițerilor detaşați special de la Delhi cu această ocazie, le-am devoalat mai târziu toată afacerea, le-am dat toate numele şi le-am furnizat toate probele. Au urmat destul de puține arestări. Cei mai mulți dintre oamenii pe care îi întâlnisem în „Apartamentul Princiar" preferaseră de fapt sinuciderea în locul unei inevitabile condamnări la pedeapsa capitală. Cât despre cei care se dovediseră destul de proşti pentru a se lăsa prinşi, au fost duşi într-un loc secret şi nimic din procesul lor sau din sfârşitul de care au avut parte nu a fost adus la cunoştință publicului. Oficial, ziua de 21 octombrie 1936 a rămas albă pe agenda regală, şi nicio persoană nu a mai vorbit de ea. Există acel fel de aranjamente care fac în general istoria şi care rezolvă cel mai bine situațiile jenante: acestea se fac pur şi simplu uitate spre mulțumirea tuturor părților. Nu am mai văzut-o niciodată pe Wallis Simpson şi nici nu am mai fost însărcinat cu ceva pentru care trebuia să apar în fața lui Eduard al VIII-lea. În decembrie, la două luni după incidentul din Bengal, urmându-şi chemările inimii – fapt unic în istoria monarhiei britanice – regele a abdicat pentru a se însura cu femeia de rând pe care o iubea. Cuplul, bogat, posedând milioane, a ales exilul în Franța pentru a duce o viață de petreceri şi de trândăvie. Aceasta, evident, se potrivea mai bine temperamentului nepăsător al protagoniştilor decât amețitoarele probleme ale politicii internaționale. Demnul George al VI-lea a urcat pe tron şi curtenii germanofili care roiau înjurai fratelui său mai

mare s-au eclipsat pentru totdeauna pe culoarele înghețate ale Palatului Buckingham... Un nou colonel a fost numit la conducerea MI6 din Calcutta, în locul trădătorului Hardens, găsit spânzurat în biroul său în seara eşecului complotului. Chiar din mâinile lui Flecker, acest nou superior – un chel solid, cu nas coroiat şi ochii mici care în curând n-a mai fost cunoscut decât sub dulcea poreclă „Buclatul” – am primit galoanele de căpitan şi am fost făcut cavaler al Ordinului Jartierei prin decizia suveranului căruia i se raportaseră toate detaliile aventurii mele.

Câteva zile înaintea acestei ceremonii primisem o misivă de la Londra, cu litere fine, scrise cu cerneală albastră. Erau câteva cuvinte de la doamna Simpson. Îmi mulțumea pentru ceea ce făcusem şi îmi prezenta scuze pentru că se purtase atât de rău cu mine. Dar nu aceasta era esența mesajului ei. Nu. La drept, vorbind mesajul nu era exprimat clar pe hârtie, trebuia descifrat printre rânduri. Ceea ce nu mi-a fost deloc greu să fac pentru că eram perfect conştient de ce ar fi vrut să-mi ceară. Din seara când, cu vechea mea lunetă de marină, o zărisem în compania soților Galjero depăşind bariera spinoasă care proteja accesul în stupă, țineam în întregime destinul ei în mâinile mele... Niciodată totuşi nu m-am servit de această informație formidabilă pentru a cere vreo favoare care aş fi crezut că mi se cuvine. N-am făcut-o cred, cu atât mai mult, cu cât aş fi simțit că aceasta se ridică pe cadavrele copiilor de la Misiunea Thomson. Aş fi trăit aceasta ca pe cel mai cumplit dintre sacrilegii. Şi apoi, ce ştiam eu cu adevărat despre mârşăviile doamnei Simpson? Ce îi arătaseră de fapt soții Galjero? Mumiile copiilor? Sacrificiile? Liturghiile negre? A priori, mă îndoiam că românii o lăsaseră pe această femeie să pătrundă oribilele lor secrete. Şi mă îndoiam cu atât mai mult cu cât ştiam

că, dacă ar fi fost introdusă în aceste mistere, doamna Simpson ar fi fost compromisă de aceste liturghii negre. Ea ar fi putut foarte bine să posede o personalitate complexă iubind până la ameţeală luxul şi viaţa uşoară, putea fi perversă şi abilă în manipulări, dar era în acelaşi timp inteligentă şi cu siguranţă conştientă de limitele care nu trebuiau depăşite. Dansurile frenetice, orgiile, chiar drogurile mondene rămâneau de domeniul său. Toate aceste vicii erau comune şi puteau fi controlate. Ceea ce, evident, nu era cazul plăcerilor pentru care se plătea cu preţul unor crime sângeroase... Jucătoare. Simpson ştia că era pe punctul de a câştiga miza vieţii ei căsătorindu-se cu Eduard. Reflectând intens, am ajuns la convingerea că ea nu şi-ar fi pierdut capul frecventându-i pe Galjero şi ştiind cine sunt în realitate.

— Cine sunt ei în realitate? Cinstit vorbind, nu ştiu! Am răspuns eu direct unui comisar de la Yard, care într-o zi mă interogase despre români. Şi de fapt acesta era adevărul. Nu ştiam nimic din adevărata înfăţişare a acestor oameni. Gazdă rece şi curtenitoare, Dalibor mi s-a părut mult mai şters în comparaţie cu soţia sa, asupra căreia, de altfel, părea să nu aibă o prea mare autoritate. Laiime, ea, era mult mai interesantă decât soţul ei, mult mai atrăgătoare... Un autentic mister plutea asupra sa, simbolizat atât de bine de pântecul ei neted, şi mi-am spus că soţul nu era alături de ea decât o umbră pe care o târâia de obicei, dar fără să-i ofere o dragoste adevărată. Forţa cuplului era ea. Fără nicio îndoială. Voinţa şi înclinaţia ei spre rău...

După afacerea Phibes, dosarul Galjero a avut o interpretare scurtă. A existat evident o iluzie de anchetă conjugată între serviciile civile ale Yardului şi cele ale noastre, dar aceasta nu a ajutat la altceva decât să

rătăcească piesele dosarului, să amestece competențele într-o manieră artificială şi, în cele din urmă să dea naştere unui surâs. Desigur, aşa fusese dorită ancheta.

— Îți mai aminteşti încă, băiatul meu? mă întrebase căpitanul-medic Nicol, căruia, într-o seară de tristețe, îi oferisem un pahar la popotă. Nu ştii totuşi ce soartă este rezervată acestui gen de lucruri. Dumneata eşti cel care a avut în mână un iepure sacru. Un iepure atât de gras, Tewp încât ai înfricoşat pe toată lumea. Imaginează-ți puțin situația: un tip şi soția sa burgheză – nu englezi, desigur, dar care se instalaseră în cele din urmă în diferite puncte ale înaltei societăți britanice a oraşului, de mai bine de doisprezece ani, care cunoşteau toate micile secrete de alcov ale acestei societăți, care au fost ei înşişi persoane de vază vreme îndelungată... – ei bine, acest cuplu, el amantul a jumătate dintre tinerele femei şi fete şi poate a câtorva bărbați din înalta societate colonială, ea, acelaşi tablou, dar în cealaltă direcție – aceşti oameni bogați, cu avere de milioane, autorii unor opere de binefacere fără număr, se dovedesc a fi asasini, maniaci, nebuni, măcelărind sau transformând în cenuşă şaizeci de tineri fără ca nimeni să bănuiască cine sunt de fapt... şi a trebuit ca dumneata, un boboc – scuză-mă, asta nu are nimic personal în ceea ce te priveşte – un boboc aşadar, abia coborât de pe pasarela navei, să ai suficientă luciditate sau şansă pentru a le smulge masca! Cum ai vrea ca toți aceşti oameni curajoşi să înghită hapul? Imposibil! Absolut imposibil! Dumneata le-ai pus o problemă fără soluție, ei preferă deci să considere că problema respectivă nu există! Şi iată! Puffff! A încheiat el, frecându-şi palmele una de cealaltă ca un magician care face să dispară un porumbel.

— Dar nu înțeleg, i-am replicat, ridicând vocea. Sunt morți în această poveste. Şi nu doar un comandor din

marină. Sunt copii nevinovați, Dumnezeule! Nu credeți că merită interesul? Ca justiția să se intereseze de ei?

— În mod ideal... da... Dumneata spui adevărul. În realitate aceasta nu se va face.

— Dar aceasta ar fi contrar tuturor regulilor morale! m-am răzvrătit eu, lovind atât de tare cu pumnul în masă, încât cascheta lui Nicol a alunecat la pământ.

— Cu siguranță, a înălțat tonul căpitanul, ridicându-şi cascheta şi ştergând-o cu dosul cotului. Contrar tuturor regulilor. În afară de o singură regulă care contează acum cu adevărat: aceea a inerției! Îți voi arăta biletul pe care l-a primit „Buclatul”, cu ordinele guvernatorului Linlithgrow în persoană, pentru a înăbuşi toată istoria, încornoraților nu le plac scandalurile, ştii? Este o constantă simplă şi sigură a naturii umane.

— Încornorați? Vreți să spuneți...

— Că soția guvernatorului s-a culcat cu românii! Păstrează asta pentru dumneata, mai ales, Tewp! Inutil ca această bârfa să părăsească în vreun fel continentul! A spus Nicol, surâzând larg şi luând un ton dramatic, dar plin de cea mai curată ironie.

Aşadar afacerea era destul de întinsă şi de complicată. Oricât de atroce ar fi fost crimele lor, Galjero rămâneau liberi pentru a străbate lumea largă şi a măcelări câți copii ar fi vrut. Nu mă îndoiam nicio secundă că ticăloşiile lor nu se opreau la marginile Calcuttei şi nici la frontierele Bengalului. Sub alte ceruri, pe alte continente, cu siguranță ei îşi reîncepuseră vânătoarea lor infernală. Dar pentru ce, de fapt? În ce scop? Şi mai ales cum să fie arestați? Pentru că trebuiau arestați, evident. Şi această sarcină îmi revenea în mod obligatoriu, eram convins, îmi revenea nu numai pentru că hazardul făcuse ca drumul meu să se încrucişeze cu al acestor oameni, ci de

asemenea, şi mai presus de toate, pentru că îi promisesem asta solemn lui Habid Swamy, chiar în seara în care îl regăsisem pe micul Khamurjee printre cadavrele de la Misiunea Thomson. De atunci cât am putut şi fără ştirea nimănui, caporalul şi cu mine am încercat să adunăm firele împrăştiate pe care avusesem imprudența să le trag din ziua în care, din nefericire, o urmărisem pe Keller pe malul fluviului Hoogly. Mult timp am tropăit amândoi, nereuşind să adunăm decât informații disparate, fiecare părând că aparține unui alt puzzle. Discret, în ciuda ordinelor care îmi fuseseră date şi anume să nu mă ocup de această afacere, am trimis totuşi un dosar gros cu descrierea soților Galjero şi a Ostarei Keller la câteva dintre posturile noastre din Madras, Goa, Delhi şi chiar la Sumatra, la Cairo şi la Bagdad – dar nimic nu mi-a venit ca răspuns... Mijloacele mele erau reduse şi, cu toate că mă bucuram de gradul de căpitan, nu puteam acționa eficace. O dată ce Swamy a fost detaşat definitiv pe lângă mine ca ordonanță, mi s-a încredințat un post administrativ fără niciun contact cu terenul. Înmormântat într-un birou unde nu aveam mulțumirea de la „Marile Apartamente”, sarcina mea se rezuma la a redacta scurte note pentru „Buclat”, schițele discursurilor sale sau circularele destinate serviciului... Biroul semăna mult cu un fel de dulap aurit şi munca nu-mi ocupa decât câteva ore pe săptămână. Restul timpului îl petreceam rumegând tot felul de regrete sau cu gândul la Galjero şi întrebându-mă cum să-i regăsesc pentru a-i face să plătească pentru crimele lor, dar eram izolat şi ştiam că ceilalți nu aveau încredere în mine. Cu atât mai mult, cu cât deşi în momentul acela nu mai eram un „boboc” naiv şi stângaci, devenisem un fel de paria. Desigur nu mi se mai rânjea pe la spate şi nimeni nu mai îndrăznea să-mi bareze trecerea, dar auzisem prin Nicol,

unicul colonial care nu se temea să mă atingă – exista zvonul că aveam un ochi blestemat şi aduceam ghinion oricărui britanic care ar fi avut nefericirea să mă frecventeze, iar căpitanul-medic reprezenta, fireşte, fericita excepție care confirma regula. Prin forța lucrurilor, mă încrucişasem de mai multe ori cu căpitanul Gillespie şi chiar cu adjuncții Mog şi Edmonds – acesta din urmă vindecat de rana pe care i-o provocasem la ficat, dar incapabil să înghită o picătură de alcool din noaptea aceea teribilă când hotărâse să-mi spintece gâtlejul cu un ciob de sticlă. Cei trei derbedei preferau de fiecare dată să-şi întoarcă într-o parte capetele, în loc să mă salute. Singurele gânduri însă care îmi bântuiau mereu mintea erau legate de români şi de fata din SD. Mult timp, cu răbdare, am încercat să descurc de unul singur firele incredibilei intrigi care a condus la evenimentele al căror martor direct am fost. De la sfârşitul lui 1936 şi pe parcursul întregului an 1937, am devenit un fel de şobolan de arhivă, bântuind librăriile şi bibliotecile publice din Calcutta. Dezamăgit, nesatisfăcut de puținele informații pe care le-am găsit, am împins mai departe cercetările şi m-am afiliat la cercurile de erudiți din Societatea de Studii Asiatice sau Societatea Teosofică. Acolo, cu furie, cu febră, petreceam după-amieze întregi pentru a descifra vechile note de etnologie şi istorie a religiilor cu scopul de a pătrunde într-o zi în secretele vrăjitorilor Keller şi Galjero. Pentru că, pentru mine, de acum înainte, realitatea efectivă a magiei nu mai prezenta nicio îndoială. Rațional, fusesem şi altădată sigur de existența ei, dar fără excese şi fără prejudecăți. Aşa că, fără un efort vizibil, am alunecat în supranatural şi posibilitățile sale în ceea ce priveşte sistemul meu de gândire şi metafizica generală. Nimic nu se opunea serios la aceasta, cu atât mai mult bunul meu

simţ, iar coloana vertebrală suplă a legii creştine cu o banalitate liniştită şi dogmă puţin apăsătoare se puteau uşor acomoda la aproape totul, îmbogăţit, orizontul meu interior nu a fost profund modificat şi a continuat în esenţă să se orienteze după banalele busole ale Binelui, Răului şi Josniciei ca principală zeiţă conducând specia umană pe toate latitudinile şi în toate epocile. Revelaţia că Universul era magic, traversat de forţe necunoscute oamenilor obişnuiţi, nu a declanşat în mine niciun fel de sete de putere, ci o surdă speranţă într-o mântuire oarecare. Am fost născut cu această şansă la fel de rară pe cât de imensă de a nu fi nici pasionat, nici avid. Aceste bune înclinaţii ale spiritului, asociate unei perseverenţe care trecea adesea drept manie în ochii celor care mă cunoşteau puţin, mi-au permis să înaintez de-a lungul anilor 1937-l938 cu o viteză rezonabilă de croazieră pe malurile stranii ale ştiinţelor secrete.

La început, nu a fost totul simplu. Doamna de Reault nu mai era aici ca să mă ghideze – franţuzoaica îşi închisese cuferele şi părăsise Bengalul – şi astfel am fost constrâns să-mi croiesc drum în jungla acestor întrebări cu propriul meu discernământ pe post de secure. India, din fericire, era de secole pământul alegerii cultelor celor mai stranii, atât de multe încât, cu toate că se manifesta puţin interes în domeniu, exista posibilitatea zilnică de a face descoperiri uluitoare. Dacă se exceptau fachirii şi alţi prestidigitatori de stradă, se puteau uşor întâlni europeni pătrunşi de misticismul unor valori mai mult sau mai puţin stabile. Foarte răspândiţi pe tot subcontinentul unde mişcarea lor era născută de altfel din viziunile rusului alb Blavatsky în acord cu geniul publicitar al colonelului american Olcott, teosofii îi dispreţuiau pe masoni, în ciuda recentului abandon al poetului Krishnamurti, profetul lor anunţat. De

altfel, martiniştii şi rosicrucienii se împăcau uneori, fără ca vreodată să se aştepte fuziunea, în timp ce noii veniți ai mişcării antroposofice a lui Rudolf Steiner încercau să prindă rădăcini pe un pământ deja saturat de grefele sectane importate prin contrabandă din Occident de trei secole. La toți aceştia am apelat vreme de cel puțin câteva săptămâni, înțelegând însă repede că nu din gura acestor oameni voi descoperi suferința sau iertarea, ceea ce voiam cu adevărat să aflu. Pentru că am avut ocazia să remarc, nu o dată, de două, de cinci ori şi mai mult de zece sau douăzeci de ori, că atunci când începusem să-i întreb pe pretinşi frați cu grade înalte pe treptele masonice, teosofi sau martinişti, despre magie, toți aceşti domni frumoşi şi plini de importanță protestau ca nişte bătrâne doamne zgribulite. După toate aparențele, aceşti oameni nu căutau şi nu apreciau decât vaga emoție intelectuală care se leagă de studiul filosofiei şi teologiei – fie ele trecute prin apele tulburi ale unei metafizici cu inspirații de ocultism. Ei nu erau interesați decât să peroreze în saloane, să peroreze în cluburi şi să facă paradă în lojele lor. Niciunul nu era pregătit să plătească prețul important pentru a se angaja pe o cale a veritabilei inițieri magice.

Cu toate acestea, exista o persoană de acest fel. Sute de ore de lectură, de reflecție şi de cercetări personale mă convinseseră. A trebuit totuşi să aştept o zi de august 1938 pentru a avea ocazia să vorbesc serios cu doamna de Reault, venită de câteva săptămâni la Calcutta pentru a depăşi perioada musonului. Nimeni nu ştia încă faptul că Europa şi lumea întreagă nu mai avea mai mult de douăsprezece luni de trăit în pace înainte de a se declanşa evenimentele care aveau să schimbe pentru totdeauna ordinea veche. Asia, ca şi celelalte continente, aveau să fie străbătute în curând de un uragan.

Aproape ignorantă în ceea ce privea evenimentele care se desfăşuraseră chiar imediat după plecarea ei, franţuzoaica m-a făcut să-i povestesc în amănunt tot ceea ce trăisem de la ultima noastră întâlnire. Bătrâna doamnă m-a lăsat să-i înşir povestea mea, fără să exprime uimirea sau nerăbdarea, apoi, cu o voce devenită puţin mai răguşită cu vârsta, ea mi-a vorbit:

— Ofiţer Tewp, cred că vă puteţi socoti norocos! Sunt puţini oameni a căror raţiune n-ar fi luat-o razna după ce ar fi trecut prin ceea ce mi-aţi descris. Eu văd în asta un semn. Văd chiar o predestinare. Care va fi finalul, nu ştiu, şi dumneavoastră sunteţi singurul căruia îi aparţine descoperirea lui într-o zi. Aşadar, asupra acestui punct, eu nu vă voi fi utilă. În schimb, dacă am înţeles bine ce aşteptaţi de la mine, pot efectiv să vă luminez asupra unor puncte pe care le-aţi menţionat. Aveţi vreo preferinţă pentru început?

— Să luăm lucrurile în ordine, m-am hazardat eu. Poate mi-aţi putea spune dacă este plauzibil ca soţii Galjero să fie tentaţi să urmeze o cale iniţiatică implicând în acelaşi timp dezmăţul sexual şi sacrificiile copiilor? Aceşti oameni sunt convinşi că este posibil să capete puteri superioare prin rituri religioase criminale sau sunt pur şi simplu alienaţi?

— Aveţi dreptate să gândiţi astfel, a spus ea. Dacă sunt nebuni, cei doi Galjero vor fi întotdeauna imprevizibili, schimbători, şi îşi vor reînnoi constant ţintele ca şi maniera de a ucide. Încercarea de a prevedea comportamentul lor va fi totuna cu cartomancia sau ghicitul în zaţ de cafea, pentru că motivaţiile lor nu sunt călite la focul unei dorinţe unice ci dezvăluie capriciul clipei, într-un cuvânt: nu sunteţi pregătit să-i prindeţi! Totuşi, cred că putem să renunţăm la această ipoteză. Aşa cum mi i-aţi descris, aceşti oameni sunt metodici, reci.

chibzuiți. Este evident că ei acționează având în cap o schemă cu exigențele bine precizate în ceea ce priveşte victimele şi ritualurile criminale. Dacă veți ajunge să definiți scopul lor şi tradițiile din care îşi trag ştiința, atunci poate veți anticipa mişcările lor, nevoile şi aspirațiile lor. Nu veți face *presupuneri,* ca în primul caz. Ci *previziuni.* Nu va fi foarte simplu pentru dumneavoastră. Veți avea nevoie de un timp oarecare şi mai ales de şansă, dacă într-o zi sau în alta veți avea ocazia să îi arestați, dacă asta este ambiția dumneavoastră.

Am discutat timp îndelungat cu mine însumi, în ziua aceea, în timp ce rafalele grele de apă loveau geamurile verandei pe care eram instalați. Cu toate că eram în plină după-amiază, norii întunecați făcuseră să scadă temperatura dintr-o dată şi doamna de Reault a trebuit să ceară unui băiat un pled de iarnă pe care şi l-a întins pe picioare, în timp ce furtuna se liniştea.

— Dar, în sfârşit, doamnă, am continuat eu, aveți cea mai mică idee despre ceea ce căutau aceşti oameni sacrificând copiii în felul acesta? Ați văzut ceva asemănător ân timpul călătoriilor dumneavoastră? Acele mumii cenuşii? Acei ochi umpluți cu aur?... Şi acea piatră neagră gravată care a fost transportată din Germania şi pe care oamenii noştri nu au mai găsit-o în subsolul stupei? Ce semnificație au toate acestea?

— Sincer, căpitane Tewp, nu am nici cea mai mică idee... în magie, aşa cum ştiți, în ciuda a tot ce se poate citi – nu există maeştri. Nu sunt decât învățăcei. Pentru că acesta este un subiect la fel de vast ca Universul. Nimeni nu poate pretinde că are o vedere de ansamblu aproape completă şi coerentă. Noi, care ne-am angajat pe acest drum – fie că este vorba de predestinare, aşa cum consideră hinduşii, fie că este vorba de liberul arbitru, cum preferă să creadă

occidentalii – nu suntem decât nişte orbi avansând prin pipăit... Da, nimic altceva...

Trebuie să spun că pesimismul de care făcea dovadă doamna de Reault în amurgul vieții sale nu mai era atât de liniştitor. Ea, pe care doar cu câțiva ani în urmă o cunoscusem atât de vie şi de energică, apărea ca şi cum ar fi fost dintr-o dată copleşită de ani. Corpul i se micşorase şi ochii nu-i mai străluceau... Am avut grosolănia de a face această remarcă.

— Asta este pentru că ne-au atins de mult timp ravagiile lui Kaly Yuga, căpitane Tewp, vârsta discordiei şi a decrepitudinii... Suport şi eu consecințele. Chiar dacă aceasta nu datează de ieri, ci din – 3102 al erei comune, ca să fiu mai exactă. De la sfârşitul războaielor povestite de *Mahabharata...*

— Kaly Yuga? am întrebat eu.

Mi se părea că citisem despre acest termen, dar nu îmi aminteam exact semnificația lui.

— Contrar monoteiştilor şi raționaliştilor – aceştia din urmă sunt fiii demni ai precedenților, s-o spunem în treacăt! – hinduşii cred că timpul nu este linear, ascendent, ci evoluează ca întreaga natură, în cicluri de expansiune şi retragere. Kaly Yuga este iarna timpului. Este şi iarna moralei şi a cunoaşterii. O perioadă de tăgăduire şi de contracție înainte de elanul unei noi expansiuni. Nu sunt foarte originale toate acestea. Doar o copie a tuturor ritmurilor naturale...

Doamna de Reault a tăcut o clipă, pierdută în gândurile sale. Simțeam că face un efort pentru a relua firul conversației noastre. Am ajutat-o.

— Încă odată, doamnă, nu aveți nicio idee despre mobilul acestor Galjero?

— Dacă vreți neapărat să le puneți o etichetă acestor oameni, aş putea spun că ei corespund destul de bine celor pe care Migne – un călugăr enciclopedist din secolul trecut – i-a numit goeți. Goeția fiind arta de *a* invoca spiritele malefice în locuri subterane şi a le aduce drept ofrande copii, în măruntaiele cărora practicienii pot să citească viitorul şi să descopere un secret al naturii magice. Ceea ce caută acest om şi soția sa este un accesoriu şi trebuie să fie destul de banal. Poate îşi imaginează că vor cuceri o anume longevitate sau că vor atinge nemurirea... Poate vor să intre vii într-un trup oarecare... Ce ştiu eu? Orice ar fi, a extrage energia vitală dintr-o ființă vie, în mod deosebit copii, este un act care poate să scoată la lumină rezultate uluitoare. Cu un număr atât de important de victime la activul lor, cred că aceşti oameni au activat deja în domeniul unor centre subtile care le-au deschis evantaie de posibilități la care nu au acces muritorii de rând. Din care faceți parte dumneavoastră, ofițer Tewp! Ei cred că sunt în curs de a-şi purifica sufletul înmuindu-se în sângele aproapelui. E paradoxal, dar aşa este! Şi asta le oferă un enorm avantaj față de dumneavoastră. Un avantaj aproape hotărâtor!

— Care?

— Keller şi soții Galjero cunosc bine murdăriile care îi obsedează şi bănuiesc că asta este încă departe de cercetările dumneavoastră, ofițer Tewp!

*

Vocea franțuzoaicei s-a stins spre sfârşit ca aceea a unei păsări bătrâne. Era oboseala ultimelor călătorii care în cele din urmă o învăluise sau poate alt motiv pe care nu-l ştiam, dar Garance de Reault nu mai era acel spirit aprins, pe care îl cunoscusem. Am părăsit-o aproape în vârful picioarelor, bucuros să fi aflat atâtea lucruri din

convorbirea cu ea, dar de asemenea puţin încordat pentru că nu obţinusem de la această femeie niciun element concret folositor în vânătoarea mea de ucigaşi de copii.

Câteva timp după asta m-am străduit să duc viaţa austeră a unui funcţionar obişnuit din administraţia colonială. Ziua lucram la dosare anodine; noaptea eram bucuros când mă găseau zorii fără ca amintirea lui Khamurjee să vină să mă bântuie.

Adesea, poate prea adesea când melancolia şi disperarea deveneau prea greu de suportat, nu mă puteam împiedica să hoinăresc prin împrejurimile străzii Shapur. Proprietatea era lăsată în părăsire. Nimeni nu se mai ocupa de ea. Până când, într-o zi, ros de rugină, lanţul gros care fusese trecut printre barele grilajului, a cedat când am împins poarta. Nerăbdător, supărat şi bucuros în acelaşi timp, dar ros de curiozitate, am mers pe alei până la faţada impresionantei case. Peste tot se întindea putregaiul. Tencuiala zidurilor era acoperită de moloz, storurile ferestrelor se îndoiseră sub furtuni şi musoni, păianjenii enormi alergau pe terasa încărcată cu frunze moarte şi crengi rupte... Nu am intrat, m-am mulţumit să hoinăresc la întâmplare în acest loc straniu care emana o lumină scăzută. Am revenit în labirintul de bambus şi la fântâna sculptată unde Laiime şi doamna Simpson făcuseră baie goale în faţa mea, am revenit la liziera sălbăticiei unde Darpân îl obligase pe „paznicul pragului” să ne deschidă trecerea. Între vechile peluze atât de îngrijite şi junglă, toate diferenţele fuseseră aproape şterse. Cu mult efort am găsit arbustul magic. Degajând buruienile care crescuseră în jurul lui, n-am ştiut totuşi să obţin nimic de la el. Morocănos, şi de asemenea nostalgic în adâncul sufletului, am plecat din strada Shapur fără a reuşi să pătrund misterele şi sacrilegiile care se înfăptuiseră.

Şi apoi, după toate aceste luni de apatie şi de neputinţă a sosit în sfârşit acea zi stranie de decembrie 1938, când două fulgere uriaşe însoţite de tunete cumplite au luminat cerul la un interval de numai câteva ore. A fost la început o simplă lectură, în sala de lectură a Societăţii de Studii Asiatice, care m-a făcut să sar din loc. De la sfârşitul anului 1936, eram un obişnuit al locului şi mă duceam adesea să explorez enormul fond de arhive constituit de generaţii de conservatori, pe cât de scrupuloşi, pe atât de uimitori. Pentru că sub înfăţişarea foarte convenabilă a operelor unei congregaţii de umanişti atât de mândri şi cinstiţi, se ascundea un fel de infern conţinând nu doar o colecţie de scrieri licenţioase, ci, mai ales texte rare, consacrate magiei, vrăjitoriei, credinţelor diverse şi variate ale celor mai multe populaţii care se întindeau de pe râpele Libanului până pe coasta Coromandel... Şi toate acestea nu erau punctate de platitudinile unor pretinşi iluminaţi sau de fantasmagoriile mitomanilor în lipsa unor cunoştinţe reale. Nu. Toate documentele clasate şi conservate de Societatea de Studii Asiatice, la adăpost de praf, de lumină şi de şobolani, erau studii autentice şi serioase ale unor erudiţi autentici, occidentali în cea mai mare parte, şi chiar britanici într-o majoritate zdrobitoare! Toate acestea le remarcasem de multă vreme şi într-o oarecare măsură constituiau plăcerea mea. Dar, în ziua aceea, hazardul a vrut ca mâna mea să culeagă la întâmplare dintr-o grămadă de însemnări vechi, o scriere de trei pagini consacrată mitologiei pietrelor de pază în cetăţile antice din valea Iordanului, a Tigrului şi a Eufratului. Autorul era un oarecare Constantin Alois Chadwick, aparent un obscur cronicar – texte şi desene – a unei campanii de cercetare condusă din 1847 până în 1850 de un grup de la British Museum. Textul descria, în linii mari, misiunea condusă de

aceşti oameni – de pe colinele care înconjoară Ierusalimul până la marginea deşertului mesopotamian. După această scurtă notă exista tradiția antică europeană cât şi aceea medieval-orientală de a pune pietre sau statui pentru protecția locurilor specifice – case particulare cât şi edificii publice, militare sau religioase. Acesta era cazul Greciei, la fel ca şi al Iudeei. În sprijinul textului – strict academic şi care nu spunea bineînțeles nimic despre ritualurile folosite pentru consacrarea obiceiului ca atare – era trasat desenul presupusului Palladium din Ierusalim. Era un pătrat obişnuit din piatră cioplită, gravată cu semne. Autorul sugera că interiorul era scobit şi umplut fie cu un lichid uleios consacrat dogmei, fie cu un praf de cristale. El nu cita sursa din care se inspirase pentru a avansa această ipoteză, dar asta nu avea mare importanță pentru mine... Tot ceea ce am reținut a fost paralela pe care o puteam face între descrierea acelor *palladia* din antichitate şi piatra neagră pe care o văzusem la Galjero în subsolul turnului diabolic... Frenetic, mi-am orientat cercetările în această direcție şi, intrând chiar în contact epistolar cu un faimos profesor de filologie de la Cambridge, am terminat prin a căpăta convingerea că piatra sumbră îndeplinea o funcție comparabilă cu aceea a unei străvechi *palladia.* Trăgând concluziile privitoare la ceea ce văzusem în turn, am estimat de asemenea că lichidul pe care îl auzisem clătinându-se în cavitatea lui ar fi putut să fie nu un simplu ulei, ci pur şi simplu sângele copiilor sacrificați! „Fluidul sangvin posedă virtuți foarte ciudate, ofițer Tewp” îmi spuseseră Darpân şi doamna de Reault. „Este lichidul vieții pe care toate religiile îl adoră într-o manieră directă sau simbolică”. Din nefericire, eu nu puteam să acumulez şi să triez rarele documente disponibile asupra problemei – studii universitare seci în cea mai mare parte – pentru că

spiritul meu era copleşit de alte întrebări. În seara zilei în cursul căreia descoperisem placheta lui Chadwick, am fost abordat dintr-o dată, în plină stradă, de un civil cu un aer de funcționar notarial, care mi-a cerut să-mi vorbească într-un loc liniştit. Judecând drept onestă înfățişarea solicitatorului şi apreciind maniera reținută pe care o folosise pentru a mi se prezenta, l-am condus la barul Hamett, unde făceam o haltă obişnuită în timpul ieşirilor mele în oraş. O dată instalați acolo, între pereții de acaju şi abanos ai salonului deschis, omul a consimțit să-mi mărturisească ce-l aducea la mine.

— Mă numesc Sebastian Piggot, domnule ofițer Tewp. Aparțin societății de anchetă „Xander şi asociații” din Londra, şi am fost mandatat special să vă întâlnesc.

După toate aparențele. Piggot nu păşise pe solul colonial decât de puțin timp. Tenul său nu era bronzat şi reglajul său termic corporal era potrivit cu climatul metropolei – transpira cu picături mari în timp ce stăteam aproape de verticala unui enorm ventilator, ale cărui pale lustruite de alamă tăiau aerul cu forța unei brize caledoniene.

— Dacă înțeleg bine, domnule Piggot, sunteți un fel de detectiv. Nu-i aşa?

— Nu chiar. Nu sunt decât un comisionar, ofițer Tewp, nu un anchetator în sensul strict al cuvântului. Am venit aici ca să vă întâlnesc, nu pentru a vă susține informațiile, ci pentru a pune în mâini sigure un dosar al unuia dintre clienții noştri care doreşte să-l luați la cunoştință.

A deschis servieta de piele pe care o trăgea după el şi a scos un dosar mare, legat, pe a cărui copertă era imprimat blazonul societății Xander. Mi-a întins documentul într-o manieră foarte grațioasă.

— Clienții noştri sunt lordul şi lady Bentham. Numele vă sunt familiare, căpitane? A întrebat Piggot, în timp ce începeam să studiez paginile documentului.

Am tresărit. Auzisem odată vorbindu-se de aceşti oameni în biroul arhivistului Blair, în momentul în care acesta începuse să-mi dea date privitoare la originea acestor Galjero: „Într-o zi s-au găsit cadavrele celor doi copii ai lordului şi lady-ei Bentham în grădina românilor... Ancheta a concluzionat că e vorba de o sinucidere cauzată de o dublă pasiune adolescentină... Afacerea a fost clasată."

— Lordul şi lady Bentham au mirosit ce se petrecea aici în cursul anului 1936, cu atât mai mult cu cât am descoperit că afacerea a fost magnific înăbuşită, da, cu adevărat magnific... Clienții noştri au fost întotdeauna convinşi de vinovăția directă a doamnei şi domnului Galjero în tragica dispariție a fiului şi fiicei lor. Din nefericire, ei n-au putut dovedi nimic până acum, dar au însărcinat agenția noastră să adune maximum de informații împotriva lor... Şi trebuie să spun că după afacerea din India, dosarul lor s-a umflat serios.

Inima mea a început să bată puternic şi am observat că şi eu transpirasem cu picături mari. Piggot era foarte urât, dar l-aş fi luat bucuros în brațe ca pe un vechi camarad, atât eram de bucuros de ce aflasem: Swamy şi cu mine nu mai eram singurii care voiau să-i neutralizeze pe Galjero! În celălalt capăt al lumii, în metropolă, un cuplu pe care-l lovise nenorocirea începuse şi el vânătoarea! Emisarul lui „Xander şi asociații" m-a scutit de lectura imediată a dosarului şi a rezumat.

— De la sfârşitul anului 1936, cei doi Galjero au dispărut literalmente din circulație. Ei nu au mai plecat la New York, la Londra sau la Paris... O sursă de informații – puțin demnă de încredere totuşi – afirmă că i-a localizat pentru o

vreme la Berlin şi mai apoi la Veneția... Dar nu suntem siguri de nimic. Poate s-au retras pe pământul lor, în România; totuşi situația politică pe care o traversează această țară face dificil accesul pe domeniul lor şi prezența observatorilor străini devine periculoasă pentru ei. Noi lucrăm acum la stabilirea unui contact fiabil cu locul respectiv, dar nu este încă hotărât. Orice ar fi – şi iată ce m-a adus realmente la dumneavoastră, căpitane Tewp – agenția noastră a aflat că operele caritabile pe care soții Galjero le-au susținut la Calcutta erau departe de a fi unicele de acest fel. Centre asemănătoare au existat de la mijlocul anilor ’20 la Borneo, Dakar, Ceylon, Damasc şi Buenos Aires... Toate funcționând sub acelaşi model: selecționarea copiilor săraci sub pretextul trimiterii lor în Occident, fără să mai fie vreodată văzuți... De fiecare dată când începeau plângerile care îi puteau atinge sau se năşteau presupuneri, soții Galjero se descurcau compromițând într-un fel autoritățile, închideau centrul şi plecau pentru a-şi organiza micul lor manej în altă parte. Afacerea din Bengal pare în acest timp să fi fost o lovitură...

Bomeo, Dakar, Ceylon, Damasc, Buenos Aires, Calcutta... Ceea ce-mi comunicase Piggot mă amețea... Ele vreo cincisprezece ani, Galjero selecționau copii dotați intelectual de pe întreg globul. Câți fuseseră sacrificați pentru aceşti monştri? Probabil patru sau cinci sute... Căci cum s-ar putea imagina că românii ar fi acționat altfel față de copiii din Africa sau America de Sud decât față de cei din India? Amploarea crimelor lor te umpleau de dezgust...

— Dar de ce au dorit lordul şi lady Bentham ca eu să fiu informat de toate astea? l-am întrebat pe Piggot, după ce am dat peste cap paharul de alcool pe care îl cerusem.

— Pentru că ei au aflat detaliile afacerii în care ați intrat. Şi au estimat că dumneavoastră constituiți de acum înainte unul dintre cele mai potrivite personaje pentru a-i prinde pe aceşti monştri. Vreți să colaborați cu lordul şi cu lady Bentham, căpitane Tewp?

A TREIA CARTE A LUI DAVID TEWP

Ivanii

Mi-am odihnit ceafa pe pervazul din beton rece şi am încercat să-mi destind muşchii corpului, întinşi de gerul intens de afară. În ciuda zarvei care mă înconjura în adăpost, al acelui du-te-vino al oamenilor din jurul meu, ordinelor date şi cântecelor intonate puternic, a duhorii de sudoare, de tutun negru şi de varză care satura aerul închis al redutei comandamentului, am reuşit să închid ochii şi să adorm pentru o clipă. Ca de fiecare dată când mă relaxam, m-am revăzut cu ani în urmă, pe vremea când eram încă în India. În această clipă chiar, rebegit şi epuizat de oboseală, sub uniforma mea de luptă, albă, acoperită de cristale de zăpadă şi de pete de noroi, acolo mi-ar fi plăcut să fiu, sub furtunile calde din Calcutta, mai mult decât în frumoasele cartiere din Londra sau pe un dig din Brighton. Am rămas opt ani în India, în serviciul MI6, înainte de a fi fost trimis în toamna lui 1944 ca legătură în relațiile pe care „Fitma”

le întreținea cu Moscova, cu aceşti aliați contra-naturii care deveniseră de un timp sovieticii. Paradoxul situației mele consta în faptul că nu eram nici spion, nici clandestin. Alții erau însărcinați cu asta. Misiunea mea personală era cât se poate de oficială, perfect cunoscută de autoritățile Armatei Roşii care îmi dădeau un sprijin pe care nu l-aş fi calificat drept absolut, dar care cel puțin din punct de vedere diplomatic îmi era suficient. Bineînțeles, nu mă bucuram de o totală libertate de mişcare şi, din primele minute în care am pus piciorul pe pământul Mamei Rusii, am fost însoțit de un comisar politic care nu m-a mai părăsit şi m-a urmat în toate drumurile noastre, ale lui Habid Swamy, şi ale mele. Pentru că, la rândul meu, eram păzit chiar de micul hindus shudra. E adevărat că reuşisem să câştig câteva privilegii din ziua în care

Sebastian Piggot îmi propusese să profit de ajutorul lordului şi lady-ei Bentham. Grație lor, am putut să-mi îmbogățesc considerabil cunoştințele despre români. Dacă n-ar fi survenit războiul, cred chiar că aş fi terminat prin a ceda cererii lor de a părăsi armata pentru a mă consacra în întregime urmăririi soților Galjero. Dar destinul a hotărât altfel.

În ’39, armatele germane au trecut frontiera poloneză, provocând o ripostă ezitantă a Marii Britanii şi a Franței, care nu a făcut decât să precipite catastrofa. Incendiul a pornit în mai multe puncte, de la Narvik până la Cairo. Puțin câte puțin, s-a întunecat întreaga lume şi nu eram singurul care mă gândeam că traversăm Kaly Yuga, vârsta sumbră a sfârşitului de lume... în India, totuşi, conflictul nu ne-a atins direct. Desigur, câteva regimente au fost detaşate de formă în Europa unde au fost în exclusivitate tăiate în bucăți în măcelul de la Dunkerque, dar baza trupelor coloniale a rămas pe loc, suferind mai mult o redesfăşurare strategică destinată să prevină o tentativă de debarcare japoneză. Din ’41 până în *45, luptele de mare amploare pe care Imperiul le conducea în Asia contra adversarului său nipon nu atinseseră niciodată direct subconştientul indian. În schimb, Bose, principalul adversara! Prezenței englezilor în India nu a ezitat să pactizeze cu germanii. Grație unor complicități bine stabilite, Netaji a reuşit să scape din reşedința supravegheată unde era consemnat şi a ajuns la Berlin la sfârşitul lui martie 1941. Acolo, el a organizat primele elemente ale unei pretinse armate de eliberare, compusă în principal din propriii noştri soldați indieni din Armata a VIII-a, capturați de Rommel în Africa de Nord. Bose şi locotenenții săi au reuşit atât de bine în acțiunea lor, încât au convins în jur de patru mii din compatrioții lor să li se

alăture cauzei şi astfel, sub emblema tigrului în salt, legiunea indiană a fost încorporată Wehrmacht-ului şi a devenit Regimentul 950 Infanterie. Aliații de război au scindat în curând acest corp în două. O parte a fost destinată luptelor din Olanda, apoi din Franța, alta angajată pe Frontul de Est unde hinduşii au luptat cu mult curaj împotriva sovieticilor, unu contra o sută. Au fost mulți morți în rândurile lor. De asemenea prizonieri. Armata Roşie nu obişnuia să aibă prea multă grijă de nefericiți! Care le cădeau în mână. Noi ceilalți, britanicii, ştiam că indienii luptaseră împotriva aliaților noştri sovietici. Eu nu ştiam exact pentru care motiv, un suflet bun de la înaltul Comandament s-a înduioşat de soarta acestor oameni şi a hotărât ca prizonierii hinduşi să fie mai bine luați sub paza noastră decât să fie deportați în taberele din Siberia. Dorința noastră era şi aceea de a-l regăsi pe Bose. Noi aveam încă această speranță pentru că nu cunoşteam momentul în care părăsise Germania într-un submarin cu destinația Japonia, unde socotea că l-ar convinge pe împărat să debarce în India. Noi credeam că era încă în Europa pentru a comanda legiunea lor de renegați. Nu voiam să-l aducem în fața justiției şi nici nu aveam încredere în comuniştii care ni l-ar fi putut trimite dacă l-ar fi prins. Poate doamna de Reault ar fi numit aceasta „predestinare”. Cât despre mine, eu refuzam să dau un nume la întâmplare pentru a îndeplini funcția de intermediar între prizonierii legiunii indiene şi autoritățile Armatei Roşii, chiar dacă acest nume ar fi fost al meu şi nu al altcuiva. Sarcina mea oficială consta în a-i interoga pe captivii hinduşi, să centralizez mărturiile lor, şi să încerc să trag concluzii despre localizarea exactă a lui Netaji. Atât cât era posibil de făcut, mi se ceruse în egală măsură să strâng plăcuțele de identitate ale morților şi să organizez

întoarcerea în India a soldaților Legiunii pe care îi puteam recupera. Am insistat ca Habid Swamy să fie promovat sergent înainte de plecarea noastră, cu atât mai mult cu cât fusesem ridicat dintr-o dată în ierarhie cu două grade şi devenisem colonel în MI6!

— Ruşii nu vă vor respecta dacă nu veți fi decât un simplu comandant, îmi spusese „Buclatul” când el însuşi, devenit general, cu mâna constant tremurătoare – se îmbolnăvise de paludism când inconştient făcuse baie într-un râu – mi-a înfipt noile mele galoane.

Via Afganistan, Caucaz şi Ucraina, am ajuns mai întâi la Moscova, de unde am fost transferat printr-un zbor special spre porțiunea de front unde Roşii se ciocneau cu brigada tigrilor lui Netaji, la frontiera occidentală a Ucrainei. Era în noiembrie ’44 şi sovieticii dețineau de mult timp controlul situației pe teren – nu după asaltul Stalingradului cum se spunea în mod curent, ci după uriaşa bătălie de la Kursk care literalmente spărsese pintenul dorsalei armatei germane pe teritoriu sovietic. Urmarea campaniei nu a fost decât o lungă retragere în agonie pentru toți acei soldați pierduți, înrolați de bună voie sau cu forța sub Crucea de Malta. Legiunea indiană a lui Bose se număra printre aceştia, în mijlocul spaniolilor, italienilor, cazacilor, flamanzilor, francezilor, suedezilor şi chiar irlandezilor sau englezilor angajați voluntari de partea duşmanilor noştri. Nu voi vorbi despre detaliile jurnalului nostru de drum, acesta nu aducea niciun element nou privitor la sfârşitul războiului din est. Sprijinit numai de Habid Swamy, am obținut rezultate suficient de puternice în misiunea mea pentru „recuperarea” hinduşilor din Legiune pentru că exista un acord între Londra şi Moscova ca să fiu lăsat să-mi termin treaba în pace. Comisarul politic pe care ruşii mi-l dăduseră ca ajutor se numea Grigor Tenidze. Mama sa

era poloneză şi tatăl georgian. În ciuda „Capitalului” din care îmi recita adesea pasaje întregi aşa cum alții îngânau catehismul, era un tip tânăr, destul de bleg, cu mâini mari, terminate cu degete ciudate, aplatizate, a căror vedere îți făcea rău. N-aş zice că făcea dovada unei inteligențe prea vii, dar vorbea o engleză foarte corectă, stricată doar de un accent prost. Ne suportam totuşi bine. Cred că el avea o părere destul de bună despre mine, ceea ce mi-a întărit poziția unică de mediator calificat al armatei engleze în sânul trupelor Uniunii Sovietice! Într-o zi de ianuarie ’45 vizitam la întâmplare o tabără unde! Vanii – aceasta era porecla dată soldaților roşii – adunaseră vreo sută de combatanți germani şi străini căzuți într-o zonă mlăştinoasă de la frontiera ucraineană. Mi se raportase că oameni oacheşi făceau parte dintr-un lot şi că ecusonul companiei lor era un tigru în salt. Printre prizonierii jigăriți, măcinați de frig, de teamă şi de foame, care erau înghesuiți ca animalele în plin câmp noroios sub o copertină proastă de pânză gudronată, am găsit efectiv un pumn de legionari din Azad Hind Fauj, denumirea oficială a Armatei Indiei Libere, creată sub egidă germană. După obiceiurile mele şi conform ordinului de misiune, i-am interogat pe aceşti oameni atât de complex cât era posibil şi am alcătuit o fişă menționând elementele biografice care îmi erau livrate. De ideea pe care mi-o făceam despre ei depindea în mare parte soarta lor. Dacă îi consideram simpli soldați pierduți, trecuți, fără să ştie cum, din trupele lui Montgomery, în cele ale diviziei de şoc Gross Deutschland, organizam întoarcerea lor în țară unde erau închişi un timp, înainte de a fi redați rapid vieții civile. Dacă stabileam că, dimpotrivă, acționaseră din convingeri politice şi că angajarea lor în rândurile duşmanului nu era doar rodul unui hazard nefericit, îi destinam sârmei ghimpate din

Tabăra 20, un centru de jurisdicție special instalat în Marea Britanie unde noi adunasem şi păzeam în secret duşmanii Coroanei. Tot aici erau închişi prizonieri din Armata Republicană Irlandeză ca şi spioni nazişti capturați pe sol englezesc, cadre naționale ale mişcării fasciste a lui Oswald Mosley. Trădători britanici înrolați în SS apoi capturați pe Frontul de Vest, sau răsculați irakieni pro-germani ai partidului lui Rachid Ali Al-Qalaini.

Doi dintre hinduşii pe care i-am întâlnit în ziua aceea erau născuți ân Ceylon, un altul la Delhi, altul la Bombay şi ultimul la Calcutta. Niciun ofițer sau subofițer printre ei. Nu erau decât bieți indivizi fără educație care nu se îngrijiseră să cunoască decât regulile militare pe care o fantezie tragică a destinului îi împinsese din oazele supraîncălzite ale deşertului libian în taigaua rusească bântuită de vânturi înghețate. Nu mâncaseră de mai multe zile şi nu încetaseră a fi țintele insultelor! Vanilor care se amuzau de pielea lor închisă la culoare şi de ochii lor blânzi. Cum eram bucuros să pot să le aduc un pic de căldură şi de linişte, interogatoriile au durat cât mai mult posibil, şi am profitat de ocazie pentru a-i înviora cu ceai, biscuiți şi margarină... De la patru dintre ei n-am obținut nicio informație de valoare, dar ceea ce ne-a spus ultimul ne-a făcut pe Habid Swamy şi pe mine să sărim din scaunele noastre. Omul se numea Khanansu şi era membru al corpului de sănătate al companiei. În timp ce se retrăgea în mijlocul convoiului hărțuit de partizani şi mitraliat de avioanele Yack, fusese chemat să îngrijească o femeie şi copiii care fuseseră răniți când tancul blindat care îi transporta se prăbuşise într-o groapă. Şi după mai multe luni de debandadă era prima dată când vedea o nemțoaică şi copii printre oamenii din trupă. Toată lumea ştia ce li se întâmplă femeilor prinse de sovietici şi înaltul

Comandament încetase de multă vreme să mai trimită personal feminin pe frontul rusesc. Khanansu le dăduse ajutorul pe care şi-l putea permite după slabul conținut al trusei lui şi se pregătea să se alăture unității sale când un subofițer a venit să-l anunțe că era momentan în serviciul exclusiv al acestei femei şi al copiilor. Trebuia să le asigure îngrijirea necesară, să evite să existe răniți, până când avea să fie eliberat din funcție şi urma să-şi întâlnească din nou compania. A trecut direct sub ordinele femeii care, chiar dacă purta haine civile, nu avea o poziție inferioară aceleia a ofițerului de prim rang. Vreme de mai multe zile a întovărăşit această grupă ciudată pe drumurile desfundate ale Europei orientale. Femeia era blondă, subțire, destul de tânără. Purta constant un aparat foto pe care îl folosea frecvent. Vorbea o engleză foarte bogată, cu un puternic accent pe care Khanansu nu îl cunoştea. Când a descoperit că hindusul venea din Calcutta, a vorbit mult despre acest oraş unde spunea că a petrecut o vacanță.

— Numele! îi ştii numele?

— Se numea domnişoara Keller, a spus cu nevinovăție hindusul, departe de a bănui ce revelație ne oferea lui Swamy şi mie.

Febril, am scos din servieta mea o fotografie îngălbenită care nu mă părăsise de ani. Era clişeul care împodobea primul dosar pe care îl consultasem în ceea ce o privea pe austriacă, acela pe care mi-l dăduse căpitanul Gillespie, cu ani înainte, în dimineața însorită din biroul său.

— Asta e femeia? l-am întrebat eu nerăbdător pe infirmier.

— Da. Cred că ea este. Chiar dacă este mai tânără în fotografie.

— Ştii unde se găseşte acum? l-a presat Swamy.

— Ultima dată când am văzut-o era acolo unde am fost capturat, un sat în care convoiul s-a oprit şi în care a fost atacat de o coloană de blindate ruseşti, puţin după răsăritul zorilor. Am fost lovit de o bucată de zid care a căzut asupra mea. M-am trezit într-o tabără de prizonieri. Asta e tot ce ştiu.

Sergentul Swamy şi cu mine ne-am privit un timp îndelungat în tăcere. După opt ani de urmăriri zadarnice şi în ciuda ajutorului neaşteptat al familiei Bentham, iată că hazardul formidabil ne punea pe urma Ostarei Keller, complicele soţilor Galjero, căpcăunii de pe Gange... Ne-a cuprins febra. Pe deasupra, noi ne temeam că fata e moartă, ucisă probabil în timpul încăierării descrise de Khanansu, sau în cursul luptelor viitoare. Oricare ar fi fost starea ei, moartă sau vie, trebuia obligatoriu să o regăsim. Chiar dacă nu am fi văzut nimic altceva decât cadavrul ei îngheţat într-o gaură făcută de un obuz.

Am mers să-l prevenim pe Grigor Tenidze şi i-am expus necesitatea de a studia o evidenţă cât se poate de precisă a luptelor duse în zonă în cursul ultimelor zece zile. Mă aşteptam la un refuz categoric sau, cel puţin, la o interminabilă serie de întrebări, dar aprobarea lui a fost imediată şi spontaneitatea m-a dezarmat de-a dreptul. Am petrecut noaptea întreagă şi ziua următoare până la prânz muncind, studiind amplasamentul presupus al unităţilor din sector, direcţiile de avansare şi de oprire, orele barajelor de artilerie, şi prezentarea morţilor şi dispăruţilor din registrele unităţilor regulate. Era imposibil de ţinut o asemenea evidenţă, din cauza grupurilor de partizani care săreau în spatele ostaşilor Wehrmacht-ului, în dezordine şi cauzând pagube considerabile fără să se poată ţină, fireşte, şirul acestor operaţiuni. După ce am reuşit să studiem tot ce am avut la îndemână, am aflat că un grup blindat

purtând steaua roşie agăţase serios coloana lui Keller acolo, în locul care ne fusese descris de Khanansu, dar o unitate de Pantere a ţâşnit dintr-o dată din pădure şi i-a bătut măr pe Ivani înainte de a bara retragerea coloanei germane. Niciun cadavru de femeie sau de copil nu a fost găsit printre duşmanii ucişi atunci când forțele ruseşti au recucerit terenul. Tenidze nu înțelegea suspinul de uşurare pe care l-a scos Swamy când am înțeles că Ostara şi copiii supravieţuiseră cel puţin acestui atac. În incapacitate de a afla alte ştiri, am hotărât să plecăm pe linia frontului şi să urmărim coloana lui Keller, oricât ne-ar fi costat, chiar dacă urma să ne pierdem viețile...

Cu toții am plonjat în infern. Tenidze încercase din răsputeri să ne facă să renunțăm la tentația unei asemenea aventuri, dar nimic nu a folosit. Resemnat, a trebuit să se îmbarce cu noi într-o şeniletă ZIS-42, un camion de teren extraordinar de rezistent, care ne servea ca vehicul de serviciu. Comisarul politic nu fusese niciodată pe front. Cred că perspectiva îl înspăimânta şi îl emoționa în acelaşi timp. Ca şi noi, el nu înceta să parcurgă liniile din spate şi să constate îngrozitorul rezultat al luptelor care făceau ravagii nu departe de aceste locuri. Văzuse oameni aproape tăiați în două de mitraliere, agățându-se încă de viață. Îi văzuse pe unii cu toate cele patru membre amputate, pe alții arşi pe tot corpul, cu picături de sudoare cauzate de durere strălucind pe fețele lor de o paloare de crin, fără ca să le poată fi administrat vreun medicament. Văzuse mâini umflate de degerături care le triplau volumul normal, văzuse obraji pe jumătate sfârtecați, organe sexuale strivite, cranii decalotate care lăsau să se vadă creiere încă active... Văzuse toate acestea în taberele de prizonieri, în spitale, în punctele de întâlnire... Văzuse toate acestea, dar totuşi simțea că ceva îi scapă. Voia să ştie ce ar mai putea suporta confruntându-se cu propriile sale limite. Acesta era motivul pentru care ne însoțea. Noi îi ofeream un pretext. Cred chiar, că într-un anume fel, el ne era aproape recunoscător...

*

Am plecat într-o dimineață de mijloc de februarie. Ne luasem toate proviziile posibile: piese de schimb pentru motor şi bidoane de benzină, conserve, hălci de slănină învelite în hârtie impregnată de grăsime. Câteva arme desigur. Nu aveam un ordin special de misiune, dar

aceasta avea puțină importanță. Zona în care voiam să ajungem nu era sub jurisdicția nimănui. Era un loc al războiului, teritoriu de înfruntare, un loc al adevărului, al pericolului şi de asemenea al libertății. El nu mai aparținea de acum înainte decât celor care supraviețuiau. Urma să vedem dacă noi eram în stare...

Din primele ore ale drumului ni se părea că am venit să schimbăm lumea. Totul ni se înfățişa aici prea adevărat. Am văzut mai întâi la intrarea în stepă un şir de trei sute de T-34, apoi am urmat un curs lat de apă înghețată, până când am găsit un pod. Conducea Swamy. Repede, cum o făcea el de obicei. Nu i-a luat mult timp să stăpânească subtilitățile condusului pe zăpadă, să învețe totul despre derapajele datorate accelerărilor nervoase, să reuşească viraje prin blocajele roților vehiculelor şi să folosească şenilele fixe ca patinele de la sanie. Tablele grele ale unui ZIS îl făceau să se înroşească de plăcere. Orele de lumină fiind puțin numeroase, sergentul solicita cu duritate mecanismul. Puțin mai înainte ne înfundasem în război. Ziua se arăta în jurul orelor 9 dimineața şi lumina cețoasă, sumbră, până spre ora 15. Lumina devenea atunci portocalie, vreme de vreo douăzeci de minute, apoi, o perioadă ceva mai lungă apărea violetă şi în cele din urmă se acoperea cu un cenuşiu din ce în ce mai dens, până când noaptea se instala complet spre ora 5 seara. Trebuia să ne oprim, temperatura scăzând brusc de la acceptabilele minus 20 de grade la prânz, la mortalele minus 35, minus 40 de grade, când se tăcea întuneric. Erau orele cele mai periculoase. Nu pentru că ne temeam de un atac german, ci pentru ca frigul amorțea şi îngheța puternic un om în câteva minute. Trebuia aşadar să rămânem în maşină, să nu oprim motorul pentru ca piesele să nu fie sparte de gerul care învăluia totul, şi să dormim în schimburi, pe

rând, câte douăzeci de minute şi să ne trezim pentru a ne scutura muşchii, să ne frecăm nasurile şi degetele, părțile corpului cele mai expuse la degerături. În trei zile cu un asemenea program, nu parcursesem decât circa şaizeci de mile. Tenidze vorbea însă în versete, ca în timpul Țarilor. Învățase pe de rost aproape optzeci. I-am întrebat pe şeful de post cu care ne-am încrucişat pe drum, pe comandanții unității pe care am depăşit-o dacă nu se înfruntaseră cu elemente ale brigăzii Hazad Hind Fauj sau dacă reperaseră o maşină blindată uşoară germană plină cu copii. Nu am obținut vreun răspuns pozitiv până când un grup de cercetaşi venind de la o încleştare cu un grup de ariergardă duşmană ne-a raportat că ei reperaseră țipi cu piele brună printre combatanții adverşi şi că asta îi surprinsese – misiunea lor nu era să se angajeze serios în lupta cu duşmanii pe care îi întâlneau ci pur şi simplu să estimeze potențialul lor de rezistență. I-au evitat când au înțeles că aceste străine figuri exotice erau soldați bine antrenați, înarmați şi evident hotărâri să-şi vândă scump pielea. Îi lăsaseră să se replieze într-o pădure, la două ore de mers de locul în care ne găseam noi. În schimb, nu ştiau nimic de un grup de copii şi de o femeie călătorind într-un camion blindat. Binevoitori, ei ne-au arătat pe o hartă de Stat Major locul întâlnirii, dar ne-au sfătuit să nu ne încumetăm înainte ca zona să fie securizată de infanterie, acțiune care nu avea să aibă loc decât peste câteva zile.

— Nu doar că se va face întuneric peste puțin timp, dar meteorologii anunță o furtună la noapte. Sper că veți găsi un adăpost liniştit pentru următoarele patruzeci şi opt de ore. Viscolul îi va îngheța pe toți oamenii, de toate felurile. Pe vlăjganii voştri hinduşi ca şi pe ceilalți...

— Are dreptate, a spus Tenidze. Să ne întoarcem în ultimul sat şi să aşteptăm sfârşitul acestei mizerii!

Aceasta era o soluție rezonabilă. Curios, am adoptat-o fără ca Swamy să protesteze. Ne-am schimbat drumul până la un târg de țară care fusese obiectul unor lupte intense zilele trecute, dar care păstra încă în picioare câteva case de zid şi câteva hangare cu pereții laterali făcuți din tije împletite de floarea-soarelui. Era chiar un adăpost de comandament în care am găsit refugiu printre echipajele a trei grupe de care KV 14, monştri cu o mobilitate detestabilă, dar ale căror tunuri împroşcau obuze de optzeci de livre. Făceau parte dintr-o brigadă de gardă, elita Armatei Roşii. Încălzindu-mi corpul înghețat la căldura unei sobe pentru prima oară în ultimele şase zile, şi profitând de o clipă de răgaz, am adormit, neținând cont de cântecele răguşite ale tanchiştilor, auzind cum furtuna urcă încet şi simțind din ce în ce mai profund frigul nopții. M-am scufundat în întuneric, legănat de amintiri din India, până când o serie de explozii au scuturat pereții bunkerului. M-am trezit cu o tresărire şi am privit în jurul meu. În adăpost era panică. Cele trei lămpi cu gaz care dădeau toată lumina în adăpost nu lăsau să se vadă mare lucru şi oamenii trebuiau să pipăie pentru a-şi căuta armele şi să meargă târâş pentru a părăsi micul fort cât mai repede ca să facă față atacului. Pentru că, afară, răpăitul mitralierelor anunța lupta care urma să aibă loc. Împotriva tuturor aşteptărilor, nemții profitaseră de furtună pentru a încerca o lovitură în forță de o îndrăzneală nebună şi pentru a dinamita vreo patruzeci din maşinile regimentului sovietic pe care îl urmăreau. Habid Swamy, Tenidze şi cu mine am lăsat ca bunkerul să se golească înainte de a ne mişca. Am înhățat un pistol mitralieră de pe o masă şi am vrut să mă îndrept spre ieşire, dar Swamy a urlat:

— Nu vă mişcaţi, domnule colonel! Ascultaţi! Mitraliere puternice Spandau şi mortiere de 50! Fritz îl vânează pe Ivan! Sunt în curs să mături totul! Dacă ieşim, vom fi prinşi şi noi între flăcările lor!

Tenidze se retrăsese într-un colţ şi părea să nu vrea să facă dovada unui eroism înverşunat. Oricât de comisar politic ar fi fost, părea încă să ţină mai mult la pielea lui decât la victoria proletariatului – ceea ce în cele din urmă mi l-a făcut simpatic. Am aşteptat. Schimbul de focuri, intens, a durat cinci, poate opt minute. Au mai fost explozii, ţipete, ordine înăbuşite lansate în rusă, apoi frânturi de voci în germană răsunând foarte aproape de noi... Panicat, m-am înălţat la nivelul unei ferestre a bunkerului pentru a arunca o privire aproape. Tancurile ardeau ca nişte căpiţe de paie, luminând satul cu o lumină de zile de vară. Am văzut oameni alergând peste tot şi omorând fără milă siluete întinse pe pământ. După care a început să ningă cu fulgi mari, pufoşi, legănaţi de rafalele vântului de nord. În contact cu această umiditate, carcasele tancurilor în flăcări împrăştiau vapori care se întindeau aproape de sol în nori compacţi. Furtuna se apropia şi ruşii căutaseră să se pună la adăpost mult prea devreme, lăsând unui mic grup de nemţi câmp liber pentru a încerca o lovitură cumplită. În câteva minute, materialele şi oamenii din compania blindată care ne adăpostise fuseseră distruşi. Ieşind dintr-o perdea de fum ca un înger al Apocalipsei, un soldat ducând un aruncător de flăcări se îndrepta cu paşi hotărâţi spre bunkerul nostru. Sporadic el apăsa pe trăgaciul armei şi lansa un înspăimântător jet albastru înaintea lui. Sigur de ceea ce urma să se întâmple, am reacţionat cât se poate de repede, am desprins arma de pe umăr, am ochit omul cu precizie şi am tras trei salve ca să-l opresc. L-am atins. S-a prăbuşit în zăpadă fără ca

încărcătura de nitrogen şi de ulei pe care o purta în spate să explodeze. Am scos un suspin de uşurare. Propria-mi moarte părea acum o povară uşor de dus, dar perspectiva unei agonii îngrozitoare, acoperit de arsuri, mi se părea de nesuportat. S-a auzit un fluierat şi duşmanii s-au retras. Pricinuiseră destule ravagii pentru a nu mai insista şi a nu risca să provoace un contraatac pe care nu este sigur că ar fi putut să-l respingă. Ceea ce se petrecuse trebuie să fi fost opera unui grup de vreo treizeci de oameni cu totul, care şi-ar fi câştigat pe bună dreptate Crucea de Fier, clasa I, dacă ar mai fi existat la Berlin un asemenea serviciu capabil să decemeze decorații. Când n-am mai auzit afară decât şuieratul vântului şi trosnetul incendiilor, am părăsit cu toții bunkerul şi n-am putut decât să ne limităm a constata dezastrele. Erau morți peste tot, poate o sută, aproape toți purtând uniformă sovietică. Zăpada acoperea deja parțial cadavrele. Încă vreo câteva minute şi aveau să fie complet înveliți în pătura albă. Curiozitatea a fost mai puternică decât frigul intens care îmi sfârteca muşchii, aşa încât am pornit spre locul în care îl doborâsem pe soldatul purtător de aruncător de flăcări. L-am găsit înțepenit de ger, cu vârful armei sub el. Am pus mâna pe maşinărie şi am răsucit grenadierul. Fața sa era brună şi, pe mâneca sa, avea inscripționat un tigru în salt pe un fond alb, verde şi şofran – cele trei culori ale Indiei.

*

— Nu mai este nimic de făcut decât să aşteptăm, a spus Tenidze. Furtuna era prea puternică. Este imposibil să ne ținem pe picioare!

Georgianul avea dreptate. Câteva minute după ce reintrasem în bunker, viscolul se dezlănțuise şi zăpada cădea acum în cataracte. Dintr-o dată, termometrul a arătat o temperatură mai scăzută, atingând minus cincizeci

de grade Celsius, limita fizică de la care pot crăpa pietrele. Singurul lucru de făcut era să ne ghemuim cât mai aproape posibil de soba cu cărbuni şi, mai ales – mai ales! – să mulţumim teribilei ironii a sorţii care ne desemnase ca singuri posesori ai unui adăpost relativ bine izolat, prevăzut cu un sistem de încălzire rudimentar, dar suficient de bine alimentat cu carburant. Aveam în plus un lot de rezerve de supravieţuire şi chiar un alambic artizanal al Departamentului de Gardă cu care oamenii făceau un trascău pe lângă care vodca făcea impresia unui dulceag produs lactat. Astfel aprovizionaţi, am fi putut aştepta primăvara fără să ne părăsim cuibul. Am supravieţuit trei zile în adăpost înainte ca furtuna să slăbească destul pentru a ne permite să ieşim. Tenidzd şi cu mine am dezbătut mult probleme de istorie şi politică.

El m-a întrebat despre India, despre care era curios, şi despre moravurile englezeşti, pe care părea să le invidieze, fără o răutăcioasă conştiinţă proletară, pentru luxul burgheziei. Încurajat de conduita lui, i-am mărturisit că îmi imaginasem un comisar politic sovietic mai fanatizat, frământat în întregime de intransigenţă şi certitudini.

— Comisarii politici sunt ca preoţii sau pastorii de la voi, mi-a spus el. Se întâmplă să-şi piardă credinţa...

— Aşa vi s-a întâmplat şi dumneavoastră?

— Da. Eu am pierdut credinţa puţin, din cauza dumneavoastră. Vreau să spun din cauza englezilor.

O dată în plus, Grigor mă înţepase trezindu-mi curiozitatea. Era dornic să vorbească. Nu a trebuit decât să-l încurajez.

— În septembrie ’39, Uniunea Sovietică şi Germania erau încă ţări aliate, vă amintiţi?

— Da, am acceptat eu. Şi apoi?

— Apoi, în prima zi de septembrie, nemții au invadat Polonia, țara mamei mele, şi englezii le-au declarat război. Dar când, puțin mai târziu, URSS a intrat în Polonia şi a terminat de sfâşiat ce mai rămăsese din acea nefericită țară, nici francezii, nici britanicii nu au lansat nici cea mai mică critică. Ceea ce era conceput ca un lucru rău în ceea ce-i priveşte pe nemți, nu părea să aibă vreo importanță atunci când era vorba de sovietici! Ei bine, pentru asta, vedeți dumneavoastră, vă judec pe voi ceilalți, occidentalii.

— Dar nu văd cum a putut asta să vă facă să vă pierdeți credința în comunism!

— Asta m-a făcut să-mi pierd credința în onestitate! în cuvântul dat. În justiția cauzei! Iată. În ziua când sovieticii au intrat în Polonia fără să provoace vreo reacție, mi-am spus că marea prietenie universală promisă de Marx şi de Lemn nu ar putea rivaliza niciodată cu lipsa de vlagă moştenită de specia umană. De atunci am încetat să cred în comunism, pentru că am încetat să cred în Om. Omul nu este decât o abstractizare. Un concept pur. Fără nicio legătură cu realitatea! Dar această revelație nu m-a făcut să comit nebunii. Din contra! Am carnetul meu de partid de multă vreme, am fost bine văzut de şefii mei, şi am avut un post bun care mi-a dat dreptul să împart un apartament cu numai două persoane. Aşadar, m-am purtat ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Sunt dintotdeauna comisar politic şi am grijă să-mi păstrez avantajele. Dar nu mai sunt orb şi mă simt mai bine! Dacă voi putea să părăsesc URSS într-o zi şi să-mi încerc şansa în altă parte, nu voi avea niciun regret. De asta am învățat să vorbesc limba dumneavoastră...

Această conversație m-a aruncat în abisurile circumspecției. După mărturisirea pe care mi-a făcut-o, am crezut că e bine să-i încredințăm lui Tenidze ceea ce

Swamy şi cu mine trăisem la Calcutta. În timpul unei nopți, i-am povestit deci cum îi urmăream pe asasinii de copii şi prin ce hazard extraordinar am venit, chiar aici, unde am fost puşi pe urmele unuia dintre ei. Povestea l-a fascinat şi a hotărât să ia parte la cruciada noastră. Contrar aşteptărilor, într-un adăpost pierdut în mijlocul unui sat devastat, în timpul unei furtuni care se întețea în jurul nostru, iată că investisem un nou cavaler!

— Copiii pe care fata pare să-i aibă cu ea... ce credeți că sunt? M-a întrebat el.

— Nu-mi pasă. Copii pierduți, arestați la întâmplare pe drum, cred. Ea trebuie să-i păzească pentru ca să-i predea soților Galjero... Trebuie s-o prindem înainte ca să reuşească!

— Ştiți că sunt zvonuri în sate şi în oraşe? Se pare că nemții au selecționat copiii din teritoriile invadate. Tineri răspunzând unor criterii fizice, dar dezvoltați şi din punct de vedere intelectual. Îi iau pur şi simplu, sau, uneori, îi cumpără de la familiile lor. Se spune că sunt trimişi în Germania... NKVD-ul a reuşit să afle că nemții au numit această operațiune Lebensbom... Asta vă spune ceva?

Numele nu-mi spunea nimic. L-am întrebat cu privirea pe Swamy, dar el a scuturat din cap pentru a sugera că nu auzise acest nume de cod.

— Selecția copiilor, am spus eu gânditor. La fel ca în India, la Dakar sau la Buenos Aires...

— Mămica Keller este probabil însărcinată să aibă grijă de această Lebensbom, a continuat Tenidze. Asta explică faptul că ea se plimbă pe aici jucându-se de-a dădaca!

— E posibil, da. Chiar dacă acei copii ucişi de Galjero nu corespundeau cu siguranță criteriilor fizice căutate de teoreticienii lui Rosenberg.

— Atunci ce sunt aceşti oameni? s-a hazardat Tenidze, jumătate în glumă, jumătate în serios.

N-am ştiut ce să-i răspund. După ani, mă izbeam de un zid. Ceea ce îmi spusese georgianul despre selecţiile de copii pe care germanii le efectuau în ţările cucerite, eram convins că nu avea decât o legătură periferică cu morţile copiilor din India. Dar exista o posibilitate pe care puteam paria, că soţii Galjero şi Keller hotărâseră această operaţiune Lebensbom, pentru a se aproviziona ei înşişi cu „materie primă” pentru Tenghem, Maithuna sau oricare altă creatură a infernului. Totul era posibil. Războiul era el însuşi o operaţiune criminală de mare anvergură şi oferea infinite posibilităţi spiritelor bolnave şi o relativă garanţie că nu aveau să fie pedepsiţi. Aşa cum mă gândeam că-i cunosc pe români şi pe austriacă, ei nu aveau să lase să treacă această ocazie fără să acţioneze. Cât despre faptul că aceşti oameni erau asemenea unor monştri, cred că în momentul acela părerea mea era conturată de mai multă vreme. Şi răspunsul era da...

*

După aproape trei zile în care nu scăzuse în intensitate, furtuna s-a calmat. Am petrecut mai multe ore ca să găsim şi apoi să degajăm ZIS-ul de cele şase picioare de zăpadă care îl acopereau. Din fericire, nu fusese distrus de lupte, dar ne-a luat o zi întreagă să-l facem să demareze. A trebuit mai întâi să înconjurăm vehicul cu foc pentru ca să încălzim tabla şi apoi să schimbăm piesele motorului sparte de ger, şi, în sfârşit, să punem maşina în mişcare toată noaptea pentru a pleca dimineaţa următoare. Frigul, mereu extrem, făcea ca orice mişcare să devină dureroasă şi ne era imposibil să rămânem mai mult de treizeci de minute în afara bunkerului; trebuia să ne întoarcem să intrăm pentru a ne încălzi şi pentru a evita degerăturile

mutilante. Am muncit pentru a face maşina să meargă şi, în sfârşit, la primele ore ale dimineţii celei de-a patra zile, am putut să plecăm spre vest, acolo unde ştiam că se găsesc nemţii fugari. Spre mijlocul zilei am făcut o haltă în ceea ce rămăsese dintr-un cătun de cinci sau şase izbe desfundate. Pe un perete dintr-o izbă era scris „Proletari din toate ţările uniţi-vă”, cu litere chirilice, într-o vopsea roşie care începuse să se scurgă. Nu ştiu de ce am crezut că e bine să scotocim printre dărâmături. A fost însă cumplit de rău pentru că am făcut descoperiri înspăimântătoare. Într-un colţ de baracă, am văzut corpuri umane contorsionate, chircite, răsucite, purtând uniforme germane. Obrajii unora dintre ele erau despicate cu securea.

— Desigur pentru a recupera dinţii de aur, a explicat Tenidze.

Alţii, după toate aparenţele fuseseră doar răniţi când au fost luaţi prizonieri, dar apoi au fost legaţi şi înfundaţi cu capul în pântecele despicate ale tovarăşilor morţi, condamnaţi la o sufocare atroce în talmeş-balmeşul de viscere. În spatele unei magazii am mai găsit vreo zece soldaţi goi, aruncaţi pe jumătate în butoaie cu apă, acum îngheţată. Moartea care fusese rezervată acestor nenorociţi nu avea nimic de-a face cu legile războiului. Aici nu era decât pură barbarie, bucuria de-a umili şi de a-ţi face semenii să sufere.

— Partizanii... a şoptit cu tristeţe Grigor. Nimeni nu-i controlează. Şi nimeni nu-i va judeca niciodată pentru asta...

Îngrozitor de nefericiţi după descoperirea noastră, ne-am reluat înaintarea în tăcere, apoi, la ieşirea dintr-un câmp imens de zăpadă îngheţată, am regăsit grupul de cercetaşi al cărui căpitan ne spusese că se încăierase cu hinduşii cu

câteva zile în urmă. Unitatea sa nu avusese de parcurs mari distanțe pentru a-i regăsi pe nemți, fuga lor fusese blocată de o armată de partizani care-i constrânsese să înghețe în pozițiile lor. După estimarea căpitanului, trebuia să mai existe vreo opt sute de duşmani, acum retraşi pe o movilă împădurită, încercuită de două sau trei mii de partizani, destul de bine înarmați, care nu ar fi întârziat să ceară întăriri de artilerie grea pentru a termina mai devreme acest cuib de rezistență. Nu era decât o chestiune de ore, şi ceea ce rămânea din coloana Keller avea să fie terminat de un tir de baraj care urma să niveleze terenul pe zeci de hectare. Am eşuat atât de aproape de țintă. Chiar dacă am fi reuşit să trecem peste dubla linie de foc a asediatorilor şi a asediaților, ne era imposibil să-i sustragem pe Keller şi pe copiii de sub paza sa, de la moartea lor programată. Toate întrebările care de ani de zile ne hăituiau pe Swamy şi pe mine erau pe punctul să rămână pentru totdeauna fără răspunsuri.

— Cine îi comandă pe aceşti partizani? l-a întrebat Tenidze pe căpitan.

— Am vorbit cu un şef care pare să-i conducă într-un fel. Sunt nebuni, nişte brute, o ştiți. Un amestec de jefuitori, de vechi dezertori din anii ’41-’42, oameni ai pădurilor, țărani care n-au văzut o carte în viața lor...

— Nici „Capitalul”? l-a provocat Tenidze, nu fără o urmă de ironie.

— Ce „Capital”? a întrebat căpitanul, cu morgă.

Admiram curajul acestui om care îşi permitea luxul de a nu se sinchisi în modul cel mai deschis de un comisar politic a cărui funcție o recunoscuse perfect distingând însemnele cusute pe uniforma sa. Dacă nu am fi fost atât de aproape de front şi dacă Tenidze n-ar fi fost pătruns de importanța rolului său, fără niciun dubiu că acest căpitan

ar fi fost sever scuturat pentru această imprudență. Dar Grigor nu ne-a adresat decât un surâs vag, plin de moleşeală, înainte ca Swamy şi cu mine să ne tragem deoparte.

— Dacă cel care îi conduce ne lasă să o facem, există poate un mijloc de a vorbi cu nemții şi de a le oferi şansa să-i scoatem pe Keller şi pe copii. O să mă ocup!

A preluat conducerea camionetei şi ne-a dus până la primul post de partizani unde s-a prezentat şi a cerut să-l întâlnească pe comandant. O persoană incredibil de curajoasă ca înfățişare, purtând o blană de oaie pe deasupra hainelor, a bătut imediat în geamul vehiculului nostru. O clipă ne-am îndoit că acest om ar fi fost responsabil de atrocitățile văzute cu câteva ore mai devreme. A trebuit să mă stăpânesc să nu-l iau la bătaie acolo, pe câmp.

— Sunt generalul Tateiev! Ce doriți, tovarăşi? A început el, deschizând gura cu un teribil surâs verde.

Avea o infectă dantură de alamă, complet oxidată, care îi făcea un rictus abominabil.

— Suntem aici ca să te ajutăm, tovarăşe general! a spus foarte serios Tenidze. Noi vom da ordin să se bombardeze această redută pentru ca să nu vă mai expuneți unui asalt, dar înainte, vom merge să vedem dacă aceşti câini vor să se predea. Ne trebuie o oră pentru negocieri. Îți cer să dai ordin oamenilor tăi să oprească focul în timpul ăsta.

— De ce să facem prizonieri? a întrebat Tateiev. Ca să trebuiască să-i hrănim şi să-i păzim? Asta costă mai mult decât dacă-i omorâm!

— Tovarăşul Stalin vrea prizonieri, generale. Vrea prizonieri ca să-i arate la Moscova. Armata Roşie nu seamănă cadavre în urma ei. Asta nu e bine! Proletariatul moscovit vrea să-i scuipe în față pe duşmanii mamei

noastre, patria, înţelegi? Avem destui nemţi morţi. Vor fi puşi în cuşti ca la circ! Trebuie umiliţi, pricepi? Pentru victoria totală, tovarăşe! Dacă ne laşi să o facem, îţi promit că vei primul la Kremlin! Imaginează-ţi un pic! Stalin va face onorurile palatului. Ca un general roman sărbătorind triumful!

Ochii lui Tateiev începură să strălucească de emoţie. Desigur nu ştia ce înseamnă un general roman, dar Tenidze aprinsese în sufletul său de copil o flacără căreia avea să îi ia mult timp ca să se stingă.

— Stalin? Kremlin? Triumf? Da... Bine, mergeţi! Raportaţi-mi predarea acestor copii de târfe capitaliste! Decretez încetarea focului pentru o oră! Pentru victorie!

— Nu vei regreta! O ultimă problemă, tovarăşe... Ai cumva nişte tablă verde şi galbenă?

*

Cooperant, fără să îndrăznească să pună întrebări, Tateiev a găsit ceea ce-i ceruse Tenidze şi noi am fixat benzile de tablă colorată în faţa maşinii noastre albe, într-o manieră în care imitam grosolan drapelul Indiei. Peisajul fiind uniform, era puţin probabil ca asediaţii să ne permită să înaintăm spre ei fără să-şi îndrepte tirurile asupra noastră înainte de a vedea drapelul alb fluturând pe carlingă. Culorile vii, dimpotrivă, le puteau atrăgea suficient atenţia astfel încât un ofiţer să-şi folosească binoclul pentru a observa maşina noastră şi pentru a face semnul de încetare a ostilităţilor. Cel puţin asta era tactica noastră, speranţa noastră... Ţinându-ne respiraţia, am avansat cu ZIS-ul într-o manieră moderată de-a lungul perdelei de partizani sovietici care primiseră, fără să înţeleagă de ce, ordinul de a înceta tirul lor obişnuit.

Movila pe care se instalaseră nemţii din coloana lui Keller se afla la o distanţă de trei sute de yarzi. Am avut nevoie de

aproape douăzeci de minute pentru a depăşi această distanţă, atât de distrus era terenul de găuri de obuz, denivelări bruşte şi plăci de gheaţă atât de alunecoase că şenileta noastră nu le putea sfărâma.

— Să sperăm că nu au mai rămas mine puse de „Friţi” în chip de capcane, a spus dintr-o dată Tenidze, surâzând cu toţi dinţii.

Pericolul părea să-i dezvăluie o altă faţă, mai feroce, mai vie. Swamy mi-a aruncat o privire plină de panică. Cât de departe erau pentru noi peisajele calde din India, oraşul umezit de musoni, atât de fertil, şi susurul calm al vieţii coloniale! Am intrat în marş lent într-un culoar făcut din arbori negri, trunchiuri deformate, copaci scoşi din pământ de obuzele ultimelor lupte germane. Un om a apărut înaintea noastră. Şi-a agitat braţele făcându-ne semn să ne oprim. Alţi cinci erau în jurul lui cu armele în mâini, feţele aspre şi ochii lucind de epuizare.

— Atenţie! ne-a spus Tenidze. Aceşti indivizi nu au obiceiul de a fi prea politicoşi dacă le ceri să se întoarcă şi să te lase să treci. Vor fi foarte bănuitori. Vom avea noroc dacă nu ne vor pune la pământ înainte să deschidem gura.

Ascultători, am coborât cu braţele în aer. Aşa cum speerasem, culorile hinduse ale maşinii făcură să fie trimis spre noi un mic gradat din legiunea Netaji, rătăcit printre nemţi de aici. El a fost cel căruia am încercat să-i explicăm oferta noastră.

— Nu am puterea să fac cine ştie ce pentru voi, a răspuns subofiţerul, total aiurit la vederea sosirii în ajutor în plină bătălie a trei suflete care vorbeau engleza. Trebuie să-l întâlniţi pe căpitanul Linden. El este cel care comandă aici... Vă voi servi de interpret. Veniţi...

Escortaţi de patru ţipi cu mutre numai bune de spânzurat, am fost condus de hindus în vârful movilei pe

un mic drum abrupt. De-abia ne îndepărtasem câțiva pași că am auzit deschizându-se ușile tanchetei noastre. Eram siguri că celor din spatele nostru nu le va lua mult timp ca să jefuiască totul, dar asta nu ne impresiona. Pe punctul de a ne afla față-n față cu vânatul pe care-l urmăream, nu ne gândeam la nimic altceva decât la ținta noastră. Nu eram prea concentrați asupra modului în care-i vom face față lui Keller. Aceasta n-ar fi servit la nimic. Nu acționam decât gândindu-ne la clipa prezentă, ca niște animale. Trebuia să ne comportăm ca față de o fiară, fără nimic calculat, să abandonăm rațiunea și să ne lăsăm purtați doar de inspirație, doar de instincte... Ele aveau să ne ajute în cele mai grele momente.

În drum spre vârful colinei am putut vedea cum trupele nemțești erau îngropate perfect, metodic, după ce săpaseră tranșee, tasaseră măguri de zăpadă în redute, tăiaseră arbori și adunaseră pietre pentru a adăposti mitralierele grele și ultimele unități PAK ale căror arme erau pregătite să mături nu cerul, ci orizontul apropiat. Acești oameni știau că erau prinși în capcană, că, după toate aparențele vor muri acolo, că trupurile lor se vor prăbuși în curând în zăpada a cărei albeață o vor păta cu roșul sumbru al viscerelor, iar ei se vor stinge disprețuiți, blestemați, uitați de toți... Pe fețele lor, totuși nu era amărăciune. Lupta lor era pierdută dinainte și urmau să fie pisați de o artilerie pe care nu o vor vedea niciodată sau bombardați de o escadrilă de care nu puteau să se apere, însă aceasta nu mai avea importanță. Cred că acești oameni nu mai aveau și nu mai simțeau aproape nimic. Niciun fel de angajare sau de credință. Și cu atât mai puțină speranță. Nu mai aveau pentru ei înșiși de acum înainte decât certitudinea morții foarte apropiate. Dar asta nu-i înspăimânta. Nu știu de ce acești oameni mi-au evocat-o pe doamna de Reault.

Cei pe care-i vedeam aici aveau ochii limpezi şi privirea calmă, ca şi cum ar fi intrat în altă lume. Nu exista panică. Fiecare rămăsese la postul lui cu un calm incredibil. Pădurea era o catedrală asediată în care ne reculegeam parcurgând-o asemenea traveelor unui templu... Am sosit la ultimul bastion, un perimetru degajat unde ultimele vehicule însemnate cu Crucea de Malta şi cu acoperământ alb marcând distinct Gross Deutschland erau dispuse în grupuri de câte cinci, ultimă şi derizorie baricadă contra unui asalt care nu va avea loc niciodată. În centru trosnea un foc mare. Oamenii glumeau şi îşi reîncălzeau porțiile. Dacă nu ar fi fost arme înşirate peste tot ai fi zis că e vorba de o tabără liniştită de cercetaşi. Un om, înfăşurat într-o manta albă de camuflaj dublă ca grosime, inspecta instalarea unui Nebelwehrfer, un lansator de rachete cu opt tuburi, îndreptat spre drumul pe care apucasem noi. Armă care ar fi ciopârțit primul val de partizani dacă Tateiev lansa atacul. Hindusul ne-a adus până la un controlor şi a rămas în poziție de drepți, doi paşi în urmă, pentru a ne traduce cuvintele.

— Sunt căpitanul Linden, cel mai înalt grad de aici. Vă rog să vă prezentați.

Căpitanul nu avea cu siguranță mai mult de treizeci de ani, ceea ce-i conferea un statut de bătrân printre trupele sale a căror medie de vârstă era extrem de scăzută.

Ochii îi erau vii, vocea plăcută. Am declinat numele noastre, toate trei şi gradele, apoi am întrebat dacă există copii printre refugiații pe care îi escortau. Asta l-a făcut să râdă.

— Aici sunt aproape numai copii, colonele Tewp! Priviți! A spus el, arătând cu degetul doi artilerişti aflați aproape de noi.

Am aruncat o privire spre cei pe care mi i-a arătat. Drace, dacă aveau până în şaptesprezece ani...

— Aveţi copii mici care nu luptă? am reluat cu un suspin.

— Da. Din nefericire avem. Ce doriţi de la ei?

— Vă propunem să le permiteţi să iasă, să-i scoatem din acest câmp înainte de a fi prea târziu.

— Îmi propuneţi să-i salvaţi? Este prima dată când aliaţii fac dovada unui suflet mare. Credeam că obiceiul lor este să lichefieze civilii în fosfor sub raidurile bombardamentelor. Dacă nu este o capcană, accept propunerea asta!

— Îi întovărăşeşte o femeie, nu-i aşa?

— Da.

— Dorim să-i propunem să vină şi ea cu noi.

A fost un moment de tăcere, apoi Linden a cerut să se meargă pentru a o căuta pe Keller.

— Nu pot să răspund pentru ea. Nu are un statut militar. Este membra unui bizar institut al Partidului. Ea are dreptul de a dispune de ea însăşi. De fapt de unde ştiţi că este aici?

— Este o lungă poveste pe care nu am nicio dorinţă să v-o încredinţez, căpitane. Dar vă promit că, dacă ea vine cu noi, se va afla, ca şi copiii, sub protecţie britanică, şi nu sovietică.

— E un punct destul de bun pentru dumneavoastră... a remarcat Linden gânditor. Ţineţi s-o convingeţi, dar vă previn că este o turbată...

Am aşteptat exact momentul în care Grigor a schimbat o ţigară cu Linden. Cu obrajii aplecaţi unul spre celălalt pentru a-şi aprinde tutunul la flacăra aceleiaşi brichete, îmi păreau gemeni. Nu prin trăsăturile lor, evident, ci prin spiritul care îi anima. Între georgian şi neamţ, ce diferenţă

era în fond? Aceasta a fost clipa în care am descoperit că acest conflict care măcina Europa de şase ani nu era o luptă ideologică opunând un imperiu al răului unei coaliţii de nevinovaţi, cum voiau politicienii să ne facă să credem... Nu. Acest conflict era un abominabil război civil şi, oricare ar fi fost rezultatul, noi aveam să ajungem toţi, fizic şi psihic, aproape nişte cadavre, amputaţi pentru totdeauna de o parte esenţială din noi-înşine... Eram scufundat în gândurile mele când, alături de Linden, a apărut o mică siluetă albă. Am recunoscut-o pe Ostara Keller. Inima mi s-a oprit. Nu îndrăzneam să respir. Nu o mai văzusem de mai bine de zece ani, de când îmi scăpase, acolo, la celălalt capăt al lumii în dimineaţa vânătorii de tigri organizată de sultanul Muradevâ. Judecând după trăsăturile sale, totuşi, momentul respectiv părea că s-ar fi petrecut ieri. Desigur, obrajii ei erau marcaţi de oboseală şi ochii sublimaţi de cearcăne profunde, dar liniile obrazului său erau la fel de simetrice, la fel de netede, la fel de armonioase. Scoţând capul din gluga îmblănită, două sau trei şuviţe i-au fluturat în vânt. Mâinile, în mănuşi de piele groasă, strângeau un pistol mitralieră. Linden i-a transmis propunerea noastră. Ea ne-a măsurat cu o privire dispreţuitoare şi apoi ni s-a adresat în engleză.

— Credeţi că sunt dintre aceia care se lasă prinşi? întoarceţi-vă de unde aţi venit şi s-o terminăm. Cât despre copii, ei sunt ai mei şi n-am de gând să vă las să mi-i luaţi! Nu mai am nimic să vă spun decât că vă puteţi considera norocoşi că nu golesc încărcătorul în pântecele voastre!

Gura ei cu buze roşii a scuipat ameninţările cu un puternic accent de dincolo de Atlantic; aş putea să jur că fusese crescută la New York sau la Chicago. Oricare ar fi fost situaţia, răspunsul ei nu mă mira. M-am întors spre Linden. El singur putea găsi cuvinte pentru a o convinge.

Şi-a trecut mâna pe frunte şi a aşteptat puțin în tăcere. A trecut apoi în fața tinerei femei şi, din toate puterile, i-a administrat un pumn în tâmplă. Ostara a căzut lată în zăpada moale şi nu s-a mai sculat. Linden i-a legat imediat mâinile cu un capăt de sfoară pe care îl avea în buzunar. Eram stupefiați.

— Vom căuta copiii, ne-a spus ofițerul german. Vor pleca toți cu voi. Ca şi ea. Sper că vă veți ține cuvântul şi nu îi veți preda acelor barbari, pentru că aş prefera să-i ucid cu propria mea mână ca să evit un asemenea dezastru. Asta e tot ce pot face... Acum părăsiți locul!

Tenidze m-a bătut pe umăr şi mi-a arătat ceasul de la mână. Tateiev ne acordase o oră şi nu ne mai rămăsese mult timp până la reînceperea ostilităților. Dacă întârziam, riscam să fim blocați pe câmpul duşman. Din fericire, copiii au venit repede. Erau cincisprezece, toți de sex masculin, cu vârste cuprinse aproximativ între şapte şi doisprezece ani. Puțin cam slabi, păreau totuşi să aibă o stare de sănătate bună, în ciuda câtorva semne de uşoare contuzii pe pomeți şi pe frunte. Niciunul nu vorbea engleză, dar au ascultat toți cu mare atenție cuvintele lui Linden prin care eram desemnat drept acela de care trebuiau să asculte de acum înainte. Am văzut treizeci de ochi întorcându-se spre mine deodată. Asta m-a impresionat şi mi-a sfâşiat inima. Am mai aşteptat puțin un soldat care primise ordin să adune lucrurile lui Keller, apoi Tenidze a luat fata care zăcea încă în zăpadă, i-a pus un căluş şi a aruncat-o pe umerii săi largi ca pe un balot de rufe şi a deschis marşul de întoarcere. Swamy a pus copiii în rând şi s-a plasat în capătul şirului pentru a le putea supraveghea mişcările. Descumpănit, cu un nod în gât, l-am privit pe Linden pentru ultima oară, apoi m-am hotărât, în sfârşit, să părăsesc, la rândul meu, locurile. Mergeam cât de repede

posibil. Din găurile săpate de oameni aproape peste tot în zăpadă, am văzut ridicându-se siluete slabe în costume albe de camuflaj. Una dintre ele flutura un drapel pe care-l ridicase sus. Tigrul din Armata Indiei libere se agita sălbatic în vântul hibernal.

— *Auf Wiedersehen, Kinder.* Au strigat ultimii supraviețuitori ai lui Azad Hind Fauj.

Copiii s-au oprit şi li s-au făcut semne cu mâna. Câțiva, plângeau. Unul dintre cei mai mici a ieşit din rând în fugă şi, în ciuda zăpezii în care se cufunda până la jumătate la fiecare pas, a înaintat şi s-a grăbit să se arunce în brațele celui mai apropiat soldat, ca şi cum acesta ar fi fost cel mai drag membru al familiei... Lui Swamy i-a fost destul de greu să-l smulgă de lângă omul de care se agățase ca un nebun. Copilul plângea, vărsând parcă toate lacrimile pe care le avea în corpul său şi era de neconsolat. Alții se opriseră din plâns, dar nu păreau mai puțin bulversați.

— Trebuie să-i înțelegeți, domnule colonel, a explicat sergentul. Aceşti copii au călătorit săptămâni întregi cu oamenii de aici. Le-au acordat toată afecțiunea. Vor face la fel şi cu noi, dar asta va lua ceva timp...

Avea dreptate, o ştiam. Emoția acestei despărțiri mă uimea, şi mă neliniştea în acelaşi timp. Mă întrebam mai ales care sunt legăturile pe care această bandă de copii pierduți le-a putut stabili cu Keller. Cum o judecau pe această femeie sub ordinele căreia fuseseră strânşi? Ghiciseră atrocitățile pe care ea le rezervase pentru ei? Aceste gânduri m-au urmărit în tot timpul care ne-a trebuit ca să regăsim camionul. Contrar a ceea ce crezusem, acesta nu fusese jefuit. Nu lipsea nimic. I-am urcat pe copii în draghină însoțiți de Grigor. Am legat-o pe Keller, în stare de inconştiență, în cabină, şi am pornit spre pozițiile sovietice, abandonându-i pe nemți şi pe aliații lor ciudați,

Tigrii lui Netaji. Apoi am coborât spre pozițiile deținute de partizanii sovietici. Fluturându-şi arma, Tateiev a venit să ne întâlnească, obligându-ne să ne oprim. Mi-ar fi plăcut să-i dau lui Swamy ordinul să forțeze trecerea printre liniile sale pentru a economisi cel puțin explicațiile, dar mă temeam că acest mojic ar putea ordona să se tragă asupra vehiculului nostru dacă am încerca să fugim. Grigor a sărit din camion şi l-a anunțat că noi am eşuat în încercarea de a face trupele duşmane să se predea, ceea ce l-a aruncat pe general într-o furie neagră. Tateiev visase timp de o oră cum va deveni erou național. Spulberarea acestui vis nu îi convenea deloc. Furia lui a crescut şi mai mult când i-a văzut în cabină mai întâi pe Keller şi apoi copiii înspăimântați strângându-se unul în altul. A urlat ca toată lumea să coboare, când un şuierat lung a străbătut aerul. Am ridicat ochii spre cer. Am văzut pornind de la pozițiile germane o lungă trenă de condens ce brăzda cerul deasupra noastră. A urmat o teribilă jerbă de explozii la două sute de yarzi în stânga noastră. Bucăți de pământ, de piatră şi de zăpadă au țâşnit în frumoase eclipse lente şi privirile ni s-au întors spre locul care tocmai îl părăsisem şi de unde se auzea acum un cântec:

Mărkische Heide,
Mărkischer Sand
Sind des Mărkers Freude
Sind mein Heimatland...

Siluete minuscule coborau pantele în fugă, cântând şi trăgând în acelaşi timp. Răpăitul armelor de foc răsunau de jur-împrejurul nostru. Aşa cum un lup se întoarce împotriva haitei, „frițîi” aleseseră să-i atace pe Ivani.

Tateiev a scos o înjurătură abominabilă, ne-a plantat acolo, alergând drept în fața lor pentru a-şi aduna oamenii, dintre care unii, panicați deja, începuseră să fugă. Swamy a pornit ZIS-ul cât de repede a putut. Am reuşit şi eu să mă cațăr împreună cu Grigor. În câteva minute doar, puteam să observăm în urmă lupta cumplită.

Prin oglinda retrovizoare, am văzut drapelul Indiei fluturând în fruntea valului de asalt al căpitanului Linden, apoi ceața şi întunericul au acoperit totul...

Nu vom şti niciodată care a fost soarta acestei bătălii. Eram fericiți că am putut scoate cincisprezece copii din acest infern, era singurul lucru care avea importanță.

Am mers cu toate luminile aprinse vreme de două sau trei ore, fără să vorbim, fără să surâdem. Keller se trezise şi înțelesese situația. Nu se mişca. Părea resemnată. Am continuat să mergem spre est, departe, foarte departe, în spatele liniei frontului.

Palatul de sticlă

Era ca o hipnoză. Desigur mai întâi de toate era oboseala. Frigul. Tensiunea constantă a acestor ultime zile petrecute în vecinătatea morții. Dar era mai ales confuzia pe care o simți când, în sfârşit, un eveniment căruia i-ai consacrat gândurile cele mai intime, cele mai înfocate de-a lungul unor ani întregi, prinde contur. Ostara Keller era aici, prizonieră, lângă noi. Swamy şi cu mine nu îndrăzneam s-o privim. Amândoi aveam ochii ațintiți drept înainte, pe drumul precar, plin de găuri îngălbenite de lumina farurilor camionului care sfâşia inima nopții. Nu slăbisem din ochi drumul mic şi prost pe care părea că vom găsi singurul lucru important din lume, important de acum înainte. Asta a durat mult timp. Şi apoi a fost un prim sughiț al motorului, un altul, mai sinistru, şi încă un al treilea care ne-a făcut să ne oprim dintr-o dată. Trebuia realimentat. Am sărit pe pământ şi am făcut câțiva paşi pentru a-mi dezmorți picioarele. Eram într-o pădure. Cerul era curat. Luna, aproape plină. Am mers să arunc o privire în spate. Înfăşurați în mormanele de cuverturi pe care le recuperasem din bunkerul gărzilor, copiii dormeau înghesuiți unul în altul. Grigor veghea asupra lor cu un aer înduioşat. Am mai mers puțin în timp ce Swamy punea un baril de kerosen în rezervor, în lumina albastră care scălda peisajul, am zărit un grilaj de fier de cealaltă parte a drumului. Am înaintat, am deschis poarta şi am distins, în spatele unei mici perdele de arbori, o construcție mare care scânteia dulce sub stele. Am mai făcut câțiva paşi ca să văd mai bine. Era un fel de mic palat, destul de jos ca înălțime, în stilul secolului al XVIII-lea, probabil reşedința de agrement a unei importante familii nobile din regiune, cu siguranță nelocuită.

— Perfect pentru a petrece restul nopții, colonel Tewp! Suntem toți sfârșiți de oboseală!

Nu îl auzisem pe Tenidze care se furișase în urma mea. L-am privit. Era jalnic. Fiecare fărâmă din obrazul său trăda epuizarea. M-am cutremurat la gândul că trebuia să-i semăn. L-am chemat pe Swamy, care a înaintat cu mașina până în fața casei mari, apoi am pornit în explorare cu Tenidze. Am spart ușa de la intrare și am pătruns în interior. Am avut impresia că o gravură dintr-un basm mi se înfățișează în fața ochilor. Palatul avea încă întregul mobilier, dar totul era acoperit de chiciură. Un strat alb, imaculat, smălțuia fiecare piesă, fiecare obiect, până și cea mai mică parte din decor... Nimeni nu mai locuia aici de mult timp, dar era suficientă o rază de lumină, pentru a reîncălzi spațiul și totul s-ar fi putut, credeam eu, înviora într-o clipă. Am vizitat în grabă câteva saloane de gală, cu tablourile lor fixate pe pereți, o bibliotecă mare, completă, cu toate cărțile înțelept aliniate, de jos până la plafon, să fi fost vreo trei sau patru sute, o sală de muzică având clavecin, harfă și o sală împărțită în strane, apoi o bucătărie imensă cu nenumărate grămezi de porțelan translucid și pahare înalte de cristal roșu și auriu... Am găsit o rezervă de lemne uscate într-o pivniță și am făcut focul în șemineul din salonul mare. Am plecat, în sfârșit, să-i căutăm pe copii și să-i instalăm în fața focului. Totul s-a efectuat în tăcere. Ca și noi, cred că ei înțeleseseră din instinct că această clipă și acest loc nu aparțineau de fapt realității, ci unui alt timp, unei alte istorii față de aceasta în care țările lumii întregi se încleștează, devorându-se ca niște fiare. Nu era niciun zgomot în afara lemnelor de stejar și de mesteacăn care trosneau în vatră, iar afară nu se auzea niciun murmur, nicio suflare. Vântul slăbise și prin ferestre se vedea cerul și el încremenit. Băieții adormiseră,

strânşi unul în altul, cei mari ţinându-i de mână pe cei mai mici. Toţi ne priveau fără ca în aparenţă să se plângă şi ascultând directivele noastre traduse de Tenidze, fără să încerce să se revolte. Mulţi chiar ne surâdeau...

— Ce să facem cu Keller, domnule colonel? m-a întrebat Swamy, după ce toţi copiii au fost pregătiţi de noapte.

— O s-o aducem aici, evident. Înăuntru este mai cald. Dar nu trebuie să-i desfacem legăturile. Pe faţa sergentului a apărut o strâmbătură. Cred că i-ar fi plăcut s-o abandonăm în camion unde ar fi fost moartă de hipotermie în cel mult două sau trei ore. I-am lăsat pe hindus şi pe Tenidze să aibă grijă de copii şi m-am dus s-o caut pe Keller, cu inima bătând la ideea primei noastre întrevederi faţă în faţă, fără martori. Am deschis uşa cantonului şi am găsit-o zăcând ghemuită pe bancheta şoferului. Încercase aşa cum putuse să se încălzească. Obrazul ei devenise aproape vânăt şi respira greu. I-am scos căluşul din gură şi am ajutat-o să meargă înăuntru.

Membrele sale erau ţepene de frig şi circulaţia sângelui încetinită de la legăturile strânse făcute de Linden. Căpitanul nu trişase. Nu-i lăsase nicio şansă să-şi desfacă legăturile. Slăbită cum era, am socotit prea puţin periculos să o lăsăm câteva clipe fără legături, aproape de foc, sub supravegherea lui Swamy şi a armei sale şi l-am luat pe Tenidze cu mine la camion ca să descărcăm cutiile cu raţiile de mâncare. Totul a durat un ceas.

Nu mai ştiam ce însemnă un festin, dar sunt ocazii în care o simplă bucată de varză pe o felie de pâine neagră degajă o savoare şi o plăcere pe care n-o pot atinge toate operele savante ale unui mare maestru bucătar parizian. Vântul se auzea de afară de parcă plângea şi copiii adormiseră unul câte unul legănaţi de cântecul hindus pe care Swamy începuse să-l fredoneze pentru ei. Când

ultimul băiat a închis ochii, am legat-o pe Keller în modul cel mai puțin confortabil în care am putut şi, cu un pistol mitralieră sovietic pe genunchi m-am instalat într-un fotoliu mare, aproape de rezerva de lemne pentru a face primul de gardă şi pentru a supraveghea focul. Trebuia să reflectez. În plină iarnă şi în plin război, devenisem subit responsabilul destinului a cincisprezece copii străini, orfani, şi al unei femei despre care tot ceea ce puteam crede era că participase activ la o serie de evenimente şi morți ale altor copii, de pe cel puțin două continente. Cui să-i încredințez pe aceşti micuți? Cum să le asigur întoarcerea în patrie? Şi ce vor deveni ei în cele din urmă? Vor fi plasați în institute competente unde li se va oferi o educație convenabilă sau vor fi aruncați pur şi simplu în această lume nebună pe care războiul era gata să o nască? Şi Ostara Keller? Unde va fi judecată? Cum ar putea fi acuzată în fața unui tribunal obişnuit? Swamy şi cu mine nu aveam decât un dosar compus din suspiciuni, din dubii, din presentimente... Dacă eu ştiam că ea găsise un timp refugiul în turnul familiei Galjero, nu exista nicio dovadă palpabilă că fusese complice la crimele românilor. După toate astea, noi nu o văzusem niciodată cu proprii ochi pe Keller spintecând un copil sau bându-i sângele... Mi-am fixat privirea asupra lui Swamy un timp mai îndelungat. Unul dintre băieți îşi pusese capul pe genunchii lui şi, somnoros, se juca legănând placa militară de identitate pe care hindusul o purta în jurul gâtului. Sergentul îi pusese mâna pe frunte cu aceeaşi blândețe de care dăduse dovadă la căpătâiul lui Khamurjee, cu ani în urmă. Tenidze îşi lungise trupul său osos, mare, la marginea grupului de copii şi căzuse într-un somn nevinovat. Ghemuită, Keller nu se mişca. Trecuseră două ore fără să găsesc soluții la problemele care îmi bântuiau

sufletul, şi, în cele din urmă m-am dus să-l scol pe Tenidze pentru a mă înlocui în gardă.

— Keller nu s-a mişcat? m-a întrebat el, murmurând.

— Nu. Pare liniştită.

— I-aţi făcut un control corporal?

— Ideea asta nu mi-a venit.

— Mâine dimineaţă o să trebuiască să o facem. Pentru securitate. Până atunci să aruncăm o privire în bagajul ei. Unde este?

M-am întors la camion să caut sacul lui Keller. Trebuie să fi fost 3 sau 4 dimineaţa. Luna strălucea. Departe, dintr-un colţ al pădurii am auzit lupii urlând.

Tenidze şi cu mine am mers în bucătărie pentru a examina conţinutul sacului, fără să trezim copiii. Pe masa mare din oficiu am întins un aparat fotografic, o duzină de pelicule nedevelopate, câteva piese de uniformă disparate, câteva obiecte mici lipsite de importanţă, o mapă de acte, având modelul celor purtate de ofiţerii germani, o servietă mare de piele conţinând aparent dosarele medicale ale copiilor şi vreo cincisprezece documente oficiale împodobite cu ştampilele mai multor ministere din Berlin.

— Ce este, după părerea dumneavoastră, în această drăcească cutie de fier, a întrebat Tenidze, scoţând un cofret de metal cu pereţii întăriţi şi închis cu un lacăt mare de oţel.

— N-am nicio idee, dar deschiderea va fi dificilă fără cunoaşterea codului. Sunt şase rotiţe cu câte zece cifre. Ştiţi câte posibilităţi reprezintă?

— Nu am timp de pierdut ca să ghicesc, am spus eu scoţând arma şi am tras un cartuş în lacătul care s-a spart ca un balon.

Am deschis cutia. Văzusem deja multe lucruri legate de Keller, dar conţinutul acestui recipient blindat m-a

stupefiat de-a dreptul. Am scos vreo cincisprezece ace lungi făcute dintr-un material care părea să fie chihlimbar, o bilă de ceară şi alta de răşină degajând un miros de miere, foarte plăcut, bucăți de lumânări de diferite culori, ierburi uscate mirositoare şi, de asemenea, două figurine de ceară în formă de oameni. Privindu-le de aproape, am distins clar fragmente umane – înglobate în interiorul lor. Cuie ruginite erau înfipte peste tot în aceste trupuri de ceară. Ansamblul inspira un imens dezgust. Exista o a treia statuie, foarte diferită de primele două. Era groasă, din argilă arsă angobată, cu o formă vagă, amintind-o pe aceea a unui fetus uman pe care erau gravate desene geometrice complicate. M-am gândit la liniile spiralate văzute odinioară pe solul stupei soților Galjero. Un dop sigilat închidea obiectul deasupra. Clătinându-l la ureche, am auzit un fel de lichid mişcându-se în interior.

— Este dezgustător, domnule colonel, a spus brusc Swamy, pe care zgomotul împuşcăturii l-a atras spre noi.

— Adunătură de vrăjitoare! a scrâşnit Tenidze. Blestemată femeie! Toate aceste murdării sunt bune de pus pe foc!

Eram la rândul meu profund oripilat de toate aceste lucruri care îmi aduceau bine aminte de efigia descoperită mai demult în baia camerei 511 de la Hamett. Aveam încă perfect în minte înspăimântătoarele zile în cursul cărora îmi văzusem corpul măcinat lent de o pestă imundă pe care a putut-o stăvili doar o ceremonie de exorcism ținută în mijlocul apelor unui râu în fierbere. Cele două figurine de ceară împănate cu ace murdare mă făceau să le plâng în sinea mea pe cele două victime nefericite ale lui Keller. Cine puteau fi aceşti oameni? Şi cum să-i ajut? Distrugerea acestor păpuşi demonice ar fi fost suficientă pentru a-i salva? Numai Keller putea să răspundă.

— Să aşteptăm să vedem ce ne va spune ea despre aceste obiecte, am spus eu. Vreau să ştiu cui îi erau destinate.

— Vie şi să susţineţi o teză de psihiatrie privitoare la cazul ei? s-a mirat Tenidze. Vă garantez un mare succes la universitate.

Începusem să surâd, când o voce clară a răsunat atroce din încăperea în care îi lăsasem pe Keller şi pe copii. Ne-am repezit toţi trei afară din bucătărie şi am alergat spre salon gândindu-ne la tot ce e mai rău. Ceea ce auzisem nu era strigătul unui copil pradă unui simplu coşmar. Era un strigăt de groază, un strigăt de panică îngheţându-te până la oase. Cu arma în mână am năvălit în cameră. Copiii erau acolo, înghesuiţi în grup într-un colţ întunecat, departe de şemineu. Locul care fusese ocupat de Ostara Keller era gol şi, cel mai rău dintre toate, două siluete mici erau întinse, inerte, în faţa focului.

— Unde e femeia? i-a întrebat Tenidze pe copii, în timp ce Swamy şi cu mine ne-am aruncat peste trupurile întinse.

Nu am putut decât să constatăm neputinţa noastră în a reduce la viaţă cei doi băieţi sălbatic ucişi, cu beregata tăiată. Pentru ei nu mai era nimic de făcut. În faţa cadavrelor, Swamy nu şi-a putut stăpâni lacrimile: unul dintre cei doi era cel care adormise cu capul pe genunchii lui.

L-am auzit pe unul dintre băieţi, cel mai mare cred, răspunzându-i curajos lui Tenidze.

— Băiatul spune că s-a trezit când l-a auzit pe unul dintre cei mai mici agitându-se pentru că Keller voia să îi ia ceva din mână. Apoi s-a enervat şi i-a tăiat gâtul cu un cuţit pe care l-a scos din cizmă. Copilul a ţipat. Şi ea a avut timp să-l ucidă pe altul şi să-l ia pe al treilea înainte ca noi să venim. A ieşit pe uşa aceasta, a spus el, arătând o trecere care se deschidea în capătul sălii.

— Un cuțit în cizmă! Dumnezeule! Am urlat blestemându-mă că nu îndrăznisem să o percheziționez. Întrebați-l pe băiat ce voia femeia să ia din mâna băiatului, i-am cerut lui Tenidze.

— E o prostie! Spune că era vorba de lanțul unui sergent, a răspuns el fără să înțeleagă.

Ochii noştri s-au întors spre Swamy. El a înțeles.

— Îmi scosesem placa de identificare pentru a-l amuza pe micuț. A adormit ținând-o în mână... a adăugat înduioşat sergentul. Ce ar vrea sau ce ar putea face cu ea? A întrebat cu o voce ştearsă.

— Pentru moment nu prea are importanță! Swamy, pune o cuvertură peste cadavre şi rămâi cu băieții. Tenidze, veniți cu mine! Keller nu a putut să meargă prea departe!

Am înaintat în umbra care se deschidea în capătul culoarului. Inima mea a început să bată puternic. M-am revăzut în subsolul stupei din Calcutta. Aveam aceeaşi impresie de strivire, aceeaşi sudoare rece îmi curgea pe trup lăsându-mi parcă venele goale, lipsite de sânge. Eram aruncat din nou în cel mai profund dintre vechile coşmaruri... Grigor venea în urma mea. Şi el părea învălui! Într-un soi de greață care n-ar fi trebuit să aibă nimic în comun cu acțiunea a doi oameni înarmați urmărind o femeie pe culoarele unui palat gol. Noi ne consideram vânători ş: totuşi, într-un mod obscur, ne simțeam de fapt prada... Am traversat cu precauție mai multe săli pe care încă nu le vizitasem. Ca peste tot în castel, acestea erau acoperite de o pojghiță groasă, cristalină. Podeaua scârțâia sub paşii noştri. M-am întors şi am aplecat ochii.

— Ce faceți? m-a întrebat Tenidze.

— Dumnezeule, priviți! am exclamat. Când mergem lăsăm urme clare, vizibile pe chiciură. Fata trebuie să fi

trecut înainte. Totuşi nu este nicio urmă! Nimic de la începutul drumului! E imposibil!

— Nu cred că micuțul a mințit! în afară de culoarul pe care am luat-o ca să mergem din bucătărie în salon, nu este decât un singur coridor care pleacă din această cameră. Este cel pe care suntem noi!

Am refăcut parcursul în sens invers cercetând meticulos totul în trecerea noastră şi, mai ales, fiind atenți să nu trecem cu vederea urmele de paşi. Dar n-am văzut alte urme decât ale noastre şi nu am găsit niciun indiciu trădând prezența lui Keller sau a copilului. Ne-am întors acolo unde ne aşteptau Swamy şi copiii.

— Aşadar? a întrebat nerăbdător sergentul.

Noi i-am răspuns în tăcere prin semne de neputință. Eram dezorientați.

— Voi merge să verific camionul, am spus eu, şi să demontez carburatorul. Tenidze, mergeți să recuperați lucrurile din bucătărie. Vom aştepta să se facă de zi pentru a cerceta totul în condiții convenabile. Există prea multe zone întunecoase unde se poate ascunde.

— Aşa e înțelept, domnule colonel, a aprobat Swamy.

M-am întors pe esplanada unde lăsasem ZIS-ul, dar nu am reuşit să demontez carburatorul. Nu m-am alarmat. Toate piesele motorului erau contractate de ger şi cel puțin două ore de încălzire ar fi fost indispensabile înainte de a putea face să demareze vehiculul. Era imposibil pentru Keller să pună mâna pe vehicul fără a face această operație prealabilă. Oriunde s-ar fi ascuns ea în palat era prinsă în capcană. Dacă austriaca ar fi fost singură, cred că aş fi abandonat-o bucuros. Să moară înghețată sau devorată de lupi în stepele Europei orientale nu era un sfârşit rău pentru un monstru ca ea. Sufletul meu ar fi putut fi uşor mulțumit de ceea ce, în alte timpuri, unii ar fi numit

„judecata lui Dumnezeu”. Dar avea un copil cu ea, pe care îl luase ca ostatic. Trebuia să încercăm să-l salvăm, să-l scoatem la lumină. Nu puteam să-l părăsim. Mereu atent, am revenit în interiorul construcției. Auzindu-mă că mă întorc, Tenidze m-a chemat în bucătărie unde l-am găsit în fața lucrurilor lui Keller întinse în fața lui.

— Lipsesc obiecte! a anunțat el pe un ton funebru. Bila mare de ceară nu mai este aici. Nici acele de chihlimbar...

— Sunteți sigur? Credeți că le-au putut mânca şobolanii?

— Nu sunt şobolani iarna în această regiune. Şi apoi, presupunând că sunt, ar fi putut mânca ceara poate... Dar acele?

— N-ați văzut urme pe sol?

— Niciuna! Dar, fără niciun dubiu, ceara şi acele au dispărut!

Ne-am aruncat unul altuia o privire întrebătoare. Pentru ce această fată ar fi venit aici să caute cu precizie obiectele respective? Şi cum ar fi făcut să se deplaseze, fără să lase urme pe solul înghețat?

Incapabili de a ne furniza unul altuia nişte răspunsuri satisfăcătoare, am adunat tot ceea ce rămăsese din panoplia lui Keller şi ne-am întors la Swamy care adusese copiii în salonul de muzică, ca să nu mai vadă trupurile tovarăşilor executați. Hindusul supraveghea focul pe care tocmai îl aprinsese în şemineu.

— Ați dat ea de ea, domnule colonel?

— Nu, Swamy. Nu se ştie unde este. Vom reîncepe vânătoarea în zori, probabil cam peste o oră. Ce fac copiii? Am întrebat eu, aruncând o privire mormolocilor lipiți unul de altul ca nişte pui de leu atacați dintr-o dată de o hienă.

— Nu prea bine, cred. Vă imaginați şocul lor...

Da, îmi imaginam ce ar putea fi în sufletele lor chiar în clipa asta. Unul dintre micuți s-a adresat lui Tenidze.

— Întreabă dacă ne poate ajuta să o ucidem pe Baba Iaga... a tradus georgianul cu un surâs trist.

— Baba Iaga?

— E vrăjitoarea cea rea din poveştile noastre slave. Ea prinde copii, îi mănâncă şi face felinare din craniile lor... Nu vă mai întrebaţi ce gândesc ei despre Keller, domnule colonel!

Epuizat, îngheţat până la oase de înspăimântătoarea noapte de iarnă care ne învăluia din toate părţile, m-am apropiat de focul în care trosnea acum o flacără frumoasă. Swamy era acum alături de mine şi ţinea să-şi înece supărarea în contemplarea flăcării. L-am privit cu coada ochiului, neîndrăznind să-i tulbur suferinţa. Rămăsese imobil, ca o stană de piatră. E greu de spus dacă mai respira. Apoi am văzut curgând o picătură groasă, roşie de-a lungul tâmplei sale. Nu am înţeles prea bine despre ce era vorba, dar lumina pe care o arunca focul m-a făcut curând să nu mai am niciun dubiu.

— Swamy eşti rănit? l-am întrebat eu pe shudra cu o voce blândă şi m-am întors spre el.

Nu mi-a răspuns, dar am observat alte picături scurgându-se, erau deja pârâiaşe pe obrazul său şi îl acopereau ca o sudoare de sânge. A început să tremure. L-am scuturat şi Lam strigat. Fără rezultat. Hindusul intrase deja într-o catalepsie profundă, şi am văzut imediat sângele ţâşnindu-i de sub veşminte. Pete mari, întunecate se întindeau pe costumul lui de camuflaj alb, saturau fibrele şi cădeau în picături groase pe sol. O băltoacă se întinse rapid şi îl împresură pe shudra. Un copil a ţipat. Swamy s-a prăbuşit şi a intrat în convulsii, bătând din mâini şi din picioare, proiectând sânge de jur-împrejurul lui. I-am deschis haina, pentru a localiza plaga, dar ştiam deja că nu voi găsi niciuna: întregul său corp elimina sânge ca o

sudoare păcătoasă. Swamy murea de un rău provocat de vrăjitoarea Keller şi ştiam că hemoragia generală care îl golea ca pe un animal de măcelărie nu va înceta. Tenidze s-a apropiat şi a rămas mut. Cred că instinctiv ştia şi el că nu mai exista speranţă pentru salvarea micului sergent din Calcutta. Swamy a respirat câteva minute fără să-şi fi recăpătat cunoştinţa. Copiii care făcuseră cerc în jurul lui plângeau dispariţia noului lor prieten.

— Conduceţi copiii în camion şi începeţi să-i încălziţi. Blocaţi toate uşile din spatele dumneavoastră. Dacă nu revin până când ZIS-ul va fi gata să demareze, luaţi un aruncător de flăcări, incendiari palatul şi părăsiţi locul. Este ultima soluţie.

— Şi dumneavoastră? Ce veţi face? A întrebat georgianul.

Nu am răspuns. Nu mai eram în stare să vorbesc. Doar emoţia şi furia mă înecau şi îmi conduceau voinţa şi raţiunea. Am băgat un încărcător plin în pistolul mitralieră, am împins primul glonţ în camera de percuţie şi am plecat singur s-o caut pe austriacă în labirintul sumbru al imensei clădiri. Corpul şi simţurile îmi erau încordate la maximum. Nu ştiam unde să scotocesc şi mă torturam singur, negăsind niciun punct raţional pe care să mă sprijin pentru a mă orienta în căutările mele. Era o mare osteneală dacă reuşeam să disting la dreapta, la stânga, la înălţimea solului, înainte şi înapoi. Tremurând, cu arma în mână, am înaintat ca într-un ocean de bumbac. La ce mă aşteptam eu din partea unei femei înarmate cu un cuţit? Şi eu ce eram? Un om animat de o dorinţă feroce de răzbunare... Degetele mele erau crispate pe o maşinărie care putea produce moartea de la o sută de metri. În mod logic, ştiam că Keller nu dispune de vreo şansă în faţa mea pentru că nu poseda niciun obiect care îmi aparţinuse şi pe care l-ar fi putut folosi în vrăjile ei. Era suficient s-o scot

din bârlog şi s-o dobor pe câmp. Fără să-mi pun întrebări. Fără urmă de ezitare. Atunci? De ce eram un lac de apă, terorizat de frică, măsurând interminabilele culoare ale palatului acoperit de chiciură? Credeam oare că temerile mele cele mai profunde se vor materializa dintr-o dată? Credeam că monştrii copilăriei se deşteptaseră şi veneau să mă ducă în peştera lor pentru a mă devora încet, aşa cum un păianjen se delectează cu musca prinsă în plasa lui? Disperarea m-a cuprins în întregime, apoi, venind ca o maree irezistibilă, am fost cuprins de furie şi, o dată cu ea, mi-a revenit curajul... Am încetat dintr-o dată să stau adus de spate ca un bătrân. Mi-am întins corpul, mi-am îndreptat umerii lărgindu-i şi mi-am umplut cu aer plămânii, prin lungi inspirații lacome. Am desfăcut copcile patrafirului alb pe care îl pusesem peste uniformă şi care mă deranja la orice mişcare, l-am aruncat în spatele meu înainte de a ajunge în centrul culoarului şi am continuat să înaintez astfel descoperit, fără să mai caut să mă camuflez. Afară începea să se crape de ziuă şi o lumină slabă de culoarea ardeziei urca puțin câte puțin pe pereții palatului. Am înaintat fără să mă mai ascund sau să încerc să maschez zgomotele pe care le făceam. Dimpotrivă. Eram destul de sătul de acest joc de-a fața-ascunselea. Voiam să termin cât mai repede, oricare ar fi fost rezultatul întâlnirii... Am traversat parterul dintr-o parte în alta, deschizând uşile cu mare zgomot, împingând mesele şi fotoliile în spatele cărora Keller s-ar fi putut adăposti. Am pipăit cu degetele cearşafurile albe, înțepenit de ger, care fuseseră aruncate pe aproape toate mobilele şi am verificat minuțios fiecare colț de cameră. Auzul, văzul îmi păreau mai ascuțite ca niciodată. Pătrundeam astfel în cele mai mici detalii de decor, percepeam cele mai mici sunete care se propagau de-a lungul sălilor abandonate. Am revenit în

holul de la intrare de unde o scară frumoasă de marmură neagră ducea spre etaje. Am urcat şi am intrat în prima încăpere situată chiar în faţa mea, o lungă galerie de gală pe ai cărei pereţi erau suspendate mai multe tablouri impresionante prin dimensiune şi frumuseţe. Şi ele erau acoperite de chiciură şi ger. Păreau acoperite de un lac incolor care înviora încă în mod ciudat culorile. Pe ici, pe colo, gheaţa avea chiar un efect nedorit şi făcea să iasă în relief detalii pe care artistul le-ar fi vrut discrete, dar care datorită acestui fenomen neaşteptat erau propulsate în fruntea operei. Pe prima pânză, o femeie goală alerga într-o pădure. Era urmărită de un cavaler în armură neagră care asmuţise o haită de câini alergând pe urmele sale Mai departe, am văzut un dragon răpus ca un vierme în agonie, sub loviturile unei armate de copii agitând săbii scurte, ale căror lame erau împodobite cu desene stranii în relief. Mai departe era un fel de Satum răpus, pictat în maniera lui Bosch, care părea să-şi scotocească prin propriile excremente în căutarea unei bucăţi de carne de copil nedigerată, pe care putea încă să o mestece... M-am oprit în faţa unei mari reprezentări a Sfântului Gheorghe. Era o pânză imensă, instalată într-o scobitură din perete flancată de două nişe de înălţimea unui om. Se mai puteau vedea resturi de lumânări şi nişte rămăşiţe care trebuie să fi fost flori de câmp. O bancă de rugăciune era pusă în faţa picturii făcând ansamblul să semene cu o capelă. Înaintând, am văzut că armura sfântului cavaler reflecta miriade de feţe de copii aşezate parţial unele peste altele... Nu m-am obosit să înţeleg semnificaţia acestei imagini, dar ea degaja o energie puternică şi am simţit o uriaşă relaxare contemplând-o. Simţeam nevoia să îngenunchez o clipă pe banca de rugăciune şi să mă reculeg pentru a-mi umple sufletul cu putere sfântă, dar o masă compactă, plasată

mai departe pe sol, mi-a atras atenția. Am simțit o înțepătură în inimă. Pândind din nou totul, am înaintat încercând să pătrund cu privirea tenebrele din fundul galeriei. Plin de furie, m-am aplecat asupra cadavrului băiețelului luat pe sus de Keller. Avea şi el beregata tăiată şi trupul său era deja pradă acelui *rigor morțiş,* pietrificarea internă care se produce când muşchii nu mai primesc influxuri nervoase. Pielea obrazului său se retrăsese apăsând oasele frunții, ale pomeților şi ale maxilarelor. În vârful micului său nas, cartilajul fusese deja înfundat într-un mod oribil, lăsându-te să ghiceşti detaliile scheletului feței. Am estimat că fusese ucis cam de o oră. Aproape de momentul în care Swamy începuse să sângereze. Am cercetat atent locul în care se găsea: nicio urmă de paşi, în afară de urmele mele, nu tulburau virginitatea cristalelor de chiciură care aici, ca şi la subsol, acopereau uniform solul.

La doi sau trei paşi am remarcat un obiect mare de cel puțin câteva degete. L-am ridicat şi l-am analizat cu un amestec de repulsie şi inexplicabilă atracție. Era o bucată de ceară modelată grosolan sugerând o formă umană: dreptunghi pentru corp, patru cilindri pentru membre şi o bilă pentru cap. Nici un alt detaliu. Putea să reprezinte orice. Păpuşa era acoperită de un lichid negru, lipicios, al cărui miros metalic nu permitea niciun dubiu: marioneta fusese înmuiată în sângele copilului agonizând. Palpând simulacrul imund, mi s-a părut că simt o structură rigidă înăuntru. Am scormonit cu unghiile şi am scos la lumină *o* plăcuță mică din metal aşa cum poartă la gât toți militarii din întreaga lume. Cheaguri negre o acopereau, dar am putut să citesc numele şi numărul matricol al lui Habid Swamy. Toată rațiunea m-a părăsit şi, imprudent m-am aşezat pe vine în centrul galeriei, fără să-mi pese de timpul

care trecea. Privirea mea era fixată în clipa aceea pe trei pete mici de sânge care se întindeau pe chiciură. Noile cristale care se formau frecau în mod constant urmele roşii, le absorbeau, le redimensionau... Acest spectacol mă fascina. Aveam sentimentul intens că mai trăisem această clipă, sau poate nu era una dintre propriile mele amintiri cea care îmi revenise în memorie, ci o clipă arhetipală, un moment şi o situație de un simbolism major din care nu reuşeam să mă smulg cu toată ființa. Un bâzâit puternic mi-a izbit tâmplele şi am fost prins într-un vârtej care m-a făcut să mă întind pe spate. La lumina zorilor care umpleau cu fiecare clipă sala, am văzut că plafonul reproducea bolta cerească şi stelele. Vedeam Cercul Polar, dar de acolo nu pornea o singură Ursă Mare, ci patru, orientate către punctele cardinale, echinoxuri, solstiții, anotimpuri... Totul era ca şi cum cele patru anotimpuri principale ale anului se suprapuneau într-un singur punct, un unic gălbenuş de ou celest unde timpul înceta de a mai fi o linie pentru a se încolăci în jurul lui însuşi, făcând spirale, curbe, un ciclu etern... O rază de soare străbătu camera şi trecu peste obrazul meu, scoțându-mă deodată din letargia în care mă înecam. M-am sculat în picioare, am părăsit galeria de tablouri şi am coborât scara. Afară, Tenidze aştepta aproape de camion. Nu urcase copiii încă.

— N-ați găsit-o, nu-i aşa?

— Nu. Nu încă. Poate a ales să se ascundă în pădure.

— Cred că asta a făcut. Priviți!

Întinzându-mi binoclul, comisarul politic mi-a arătat liziera de nord unde, în mod bizar, razele soarelui erau reflectate la patru sau cinci sute de yarzi în fața noastră. N-am putut să văd ce strălucea atât de puternic, dar, cu siguranță, nu era ceva natural.

— Vreți să merg să verific ce este? mi-a propus georgianul.

Am refuzat oferta lui. Keller nu îmi aparținea decât mie şi nu voiam să las pe nimeni să o prindă. Am luat deci din zbor câteva obiecte din ZIS – o busolă, rații pentru o zi şi cartuşe – şi am plecat fără să mai întorc privirea, după ce îl prevenisem pe Tenidze:

— Lăsați-mi timp până la următorul răsărit de soare. Dacă nu mă voi întoarce cu capul căpcăunei, în momentul acela puteți să părăsiți câmpul fără să mă aşteptați.

Georgianul mă cunoştea deja prea bine ca să nu simtă că hotărârea mea era fără drept de apel. M-a lăsat să plec promițându-mi că va veghea asupra copiilor orice s-ar întâmpla.

Cu puternicul meu pistol mitralieră agățat de gât peste piept, am început să înaintez în direcția pădurii spre nord. Corpul meu, îngreunat de echipament, se înfunda în zăpadă. Din fericire, aceasta era acum întărită de ger şi nu ceda deloc sub greutatea mea, aşa încât am putut, după câteva minute de familiarizare, să găsesc un ritm bun pentru a-mi propulsa corpul într-o manieră eficace şi destul de rapidă pentru ca pasul următor să aibă şansă de reuşită. Trebuia încă să fiu sigur că urmăresc o pistă bună. Ceea ce n-am putut şti cu adevărat înainte de a ajunge la locul unde faimoasa strălucire persista încă, reflectând razele soarelui de iarnă. Ajuns în punctul de unde plecau aceste reflexii, am văzut un pumnal înfipt în trunchiul unui arbore, într-un mod în care lama lui să capteze lumina cât mai mult timp posibil. Am recunoscut imediat forma caracteristică a acestei arme. „Pumnal SS, forjat şi lucrat după modelul spadelor legiunilor romane” spusese odinioară Hardens când am pus pe biroul său o armă similară pe care Keller o folosise pentru a sparge traheea

soldatului Liman. Pentru că, da, acest semafor înfundat deliberat în lemn era de origine germană. Crucea încârligată şi runele de luptă care îi împodobeau mânerul erau explicite. Circumspect, am tras de mâner şi am degajat lama. Un fir uşor de sevă fluidă a curs în afară, semn că pumnalul atinsese fibrele de lemn cu mai puțin de o oră înainte. Cu inima zvâcnind, am căutat alt indicii şi am pătruns desişul de la marginea adevăratei păduri. Foarte repede, am descoperit urme pe sol. Erau paşii unui singur om. Înfundate destul de adânc în zăpadă, urmele indicau un individ de talie mare, cu o greutate serioasă. Crengile rupte pe drumul pe care apucase erau alunecoase ca excrementele unui animal. M-am debarasat de tot ce era de prisos păstrând doar pistolul mitralieră şi un Thokarev cu două încărcătoare. Am început să fug de-a lungul acestui drum care se deschidea clar în fața mea. În timp ce aerul rece îmi lovea pieptul, încercam să ghicesc cine putea fi acela care îmi semnala prezența sa într-un mod atât de neaşteptat. Dar cu toate că mă scufundasem în cele mai profunde dintre amintirile mele şi luasem în considerație toate ipotezele posibile, n-am putut găsi niciun răspuns satisfăcător. Eram doar un vânător necunoscut pornit pe urmele lui Keller. Niciun moment nu mi-a venit în minte faptul că toată această regie avea scopul de a mă deruta. Dimpotrivă, cu cât îmi croiam drumul printre desişuri şi torentele forestiere, cu atât aveam mai multă încredere în omul aflat înaintea mea pe câmp, oricare ar fi fost culoarea uniformei lui. Dacă el a vrut să-l urmez era pentru că avea nevoie de ajutorul meu... Am alergat, m-am ridicat de fiecare dată când am căzut – şi aceasta se întâmpla frecvent pentru că picioarele mele îngreunate mă dureau rău mai ales când evitam rădăcinile şi pietrele din ce în ce mai numeroase – forțându-mă să înaintez până la epuizare.

Spre prânz, am traversat un lac imens, îngheţat, în mijlocul unei câmpii chinuită de vânturi violente care scădeau atât de tare temperatura, încât pădurea de pini pe care tocmai o părăsisem semăna cu o baie de aburi. Luminozitatea pe acest lac era teribilă, atât de puternică, încât a trebuit să înaintez închizându-mi complet ochii ca să nu-mi ard retina. Ajungând, în sfârşit, la marginea întinderii de apă îngheţată, am crezut că pierdusem urma predecesorului meu şi că acesta profitase de intersecţia netedă pentru a o lua pe alt drum, dar am regăsit amprenta paşilor lui după câteva minute de căutare nervoasă... Am continuat astfel până spre mijlocul după-amiezii neputând să mă gândesc la nimic şi fără să-mi fie frică. Corpul meu nu era decât un mecanism repetând neobosit aceeaşi cursă până la distrugerea muşchilor, la frângerea oaselor. Se lăsă noaptea când am ajuns, după ce traversasem o interminabilă limbă de taiga, într-o nouă zonă forestieră. Depăşisem de mult timp punctul de unde m-aş fi putut întoarce şi ştiam că-mi va fi imposibil să regăsesc până la următorul răsărit palatul de sticlă unde mă aşteptau Tenidze şi copiii. Nu mai aveam forţă... După toate aparenţele, fără hrană şi fără un adăpost în care să petrec noaptea, aveam să mă prăbuşesc peste câteva ceasuri şi să nu mă mai trezesc niciodată... Speranţa de viaţă mă părăsise. Nu îmi mai rămăsese decât voinţa de a o prinde pe Keller înainte ca întunericul să înece întregul peisaj într-o opacitate impenetrabilă oricărui ochi uman. Mi-am fixat pistolul mitralieră pe coapsă şi m-am strecurat în pădure. Trecerea de la lumina de zi la umbra crepusculului făcea să trosnească copacii şi să geamă pietrele, dar eu nu ţineam cont de asta. Gândurile mele erau încă concentrate asupra urmelor de cizme ale ghidului meu, acum mai puţin vizibile în zăpadă. Cu

obrazul aplecat până aproape de sol, am ajuns într-un vast luminiş unde mai pătrundea o rămăşiță de lumină. Urmele se opreau brusc la margine! Disperat, am încercat să le regăsesc şi am avansat, cocoşat ca o femeie bătrână, până în centrul rariştei, dar eforturile mele au fost inutile. Un prim fulg a căzut blând pe mâna mea. Apoi altul mi-a zburat prin fața ochilor. Noaptea adusese nori, şi cu ei, o nouă revărsare de zăpadă care, în câteva minute, avea să curețe toată pista – presupunând că mai exista una. Ultimele speranțe de a o găsi pe Keller se topiseră dintr-o dată, şi m-am prăbuşit puternic pe sol, epuizat, amețit, înghețat de frig şi măcinat de neputință... Vreme de câteva minute, privirea mea a străbătut cerul negru, unde încercam zadarnic să găsesc căldura unei stele, dar totul deasupra mea devenise atât de întunecat şi tăcut ca şi cum aş fi fost deja sub pământ. Am închis ochii, m-am rostogolit ghemuit la pământ şi am început să aştept moartea...

Un suflu de aer cald mi-a trecut dintr-o dată ca o flacără pe piele. M-am îndreptat repede, dar un adversar apăsa deja cu toată greutatea asupra mea; genunchiul său mă împingea în spate şi mâna îmi prinsese părul şi mă trăgea înapoi cu o forță de diavol. O lumină albă mi-a trecut prin fața ochilor şi am început să mă lupt din toate puterile înțelegând că lama unui pumnal îmi căuta carotida. Disperat, luptându-mă pentru viața mea fără să ştiu împotriva cui luptam, nu am reuşit decât să-mi apăr corpul cu mişcări haotice fără eficacitate. Un antebraț mic se agita în fața mea şi am înțeles că este austriaca, agentul SD Ausland care se străduia să-mi străpungă pielea subțire a gâtului. Încordându-mi muşchii, am încercat să o dezechilibrez, dar era bine prinsă de mine şi rezista loviturilor pe care i le administram cu toată puterea, uitând

în panica mea că ar fi fost suficient să-mi degajez Thokarev-ul pentru a deschide focul asupra ei! Dintr-o dată, am simțit o lovitură puternică în obraz, care m-a făcut să țip atât de tare, încât puteam să-mi rup coardele vocale. Am vrut să-mi umplu plămânii cu aer dar, inspirând, nasul mi s-a umplut cu un lichid cald şi gras, care mi-a intrat în cascadă în gât şi m-a făcut să mă înec. Teroarea, furia cauzată de durerea fizică care se accentuase paralizându-mi o mare parte din obraz, totul mi-a înzecit forțele şi hotărârea de a supraviețui. Mi-am destins picioarele, mi le-am sprijinit gata să-mi rup muşchii coapselor şi m-am ridicat suficient pentru a o dezechilibra pe Keller care s-a rostogolit sub umărul meu în zăpadă. Sângele meu continua să țâşnească fără să pot localiza exact tăietura. Obrazul meu era tot numai o durere. Mi-am trecut mâna pe obraji, pe buze, pe nas, în locul căruia am simțit un gol înfricoşător... Era clar că lama austriecei mi-l tăiase! Profitând de stupoarea mea, Keller s-a sculat cu supleţea unei gimnaste şi a revenit în luptă învârtind arma foarte sus. Am căutat să fac o eschivă, dar piciorul mi-a alunecat pe chiciură şi m-am prăbuşit greoi, fără să pot face ceva. Cu o cruzime infernală, fata a îngenuncheat peste mine, apăsând cu toată puterea pe coastele mele, dintre care câteva au pârâit sub asalt, presându-mi plămânii, amplificându-mi şi mai mult suferința, neliniştea, nebunia... Am văzut lama plonjând asupra toracelui meu fără ca grosimea veşmintelor mele de iarnă să o poată opri. O nouă durere cumplită mi-a fulgerat umărul drept şi m-a paralizat cu totul. Am închis pleoapele şi am aşteptat eliberarea – nu mai aveam decât vreo câteva secunde de suferință înainte ca binefăcătorul neant să mă învăluie în veşnicia sa. Dar a urmat un şoc teribil, un zgomot de crosă lovind un craniu,

pe care l-am auzit în locul şuieratului lamei spintecând aerul. În ciuda durerii, în ciuda fricii, am deschis ochii. Lipsită de conştiinţă din cauza loviturii, austriaca a basculat alături de mine. Dominându-ne pe amândoi de la o înălţime considerabilă, un uriaş cu păr blond şi ochi cenuşii, cu maxilarele încleştate sălbatic, îşi ridică arma, fără îndoială pentru *a o* lovi din nou pe Keller dacă avea să facă cea mai mică mişcare. Pe mâneca uniformei de luptă strălucea ecusonul negru cu rune duble de argint ale blestematei armate SS!

*

Nu am avut cunoştinţă de amănuntele întoarcerii noastre la palatul de sticlă. După ce luptasem împotriva lui Keller în luminiş şi ea îmi tăiase nasul, eu leşinasem de fapt şi ultima mea amintire era aceea a apariţiei bruşte a unui om purtând însemnele celor mai înverşunaţi duşmani ai noştri. Când mi-am recăpătat conştiinţa, eram instalat într-o sanie improvizată pe care o trăgea chiar Keller, nelegată, neîmpiedicată de nimic, dar supravegheată de aproape de uriaşul blond. Aş fi vrut să vorbesc, să-l întreb pe acest om cine este, dar accentuarea durerii pe care am simţit-o era atât de violentă că am recăzut aproape imediat în inconştienţă. Căldura unui foc mare a fost cea care m-a scos definitiv din abisul meu. Deasupra mea se agita Tenidze care mă forţa să înghit câteva linguri dintr-o supă fierbinte pe care mi-o pregătise.

— Suntem încă în palatul alb, mi-a spus el. V-a salvat un om. V-a adus, pe dumneavoastră şi pe Keller... Este încă noapte. Odihniţi-vă, colonele, vom pleca mâine şi v-aş spune că...

Găsisem destulă forţă pentru a mă scula şi a insista asupra faptului că aş fi dorit să mi se explice mai bine ce s-a petrecut. Resemnat, Grigor mi-a relatat câteva detalii pe

care le-a putut afla de la străin. Acesta apăruse la trei zile după plecarea mea şi mă depusese în faţa peronului palatului, înainte de a chema pe cineva să mă ridice. Spre stupoarea lui Tenidze, care îl ochise cu arma la simpla vedere a uniformei sale, tipul i-a mărturisit că se numeşte Gărensen şi că a lucrat mult timp pentru Ausland.

— Pentru noi, războiul este deja pierdut, îi spusese georgianului. Această femeie este dintre ai noştri, dar acum trebuie să fie judecată de învingători pentru crimele sale! Totuşi mai există un lucru de făcut pentru ca această judecată să fie posibilă...

Apoi, sub ochii holbaţi ai sovieticului şi în ciuda rugăminţilor fetei, care începuse să strige disperată fiindcă înţelesese intenţiile lui Gărensen, a scos din buzunar oribila păpuşă angobată, în formă de fetus, pe care o descoperisem în cutia blindată şi a spart-o cu o lovitură de crosă bine administrată. Apoi, în timp ce Tenidze nu înţelesese mare lucru şi Keller se prăbuşise în zăpadă ca şi cum ar fi fost lipsită de oase şi de nervi, neamţul s-a întors pe călcâie şi a plecat, fără nicio explicaţie, fără ca ceva să-l mai reţină...

Grigor chiar nu avusese curajul de a-l opri sau de a-l doborî. La ce bun? Era mulţumit să ridice din umeri, să se asigure de soliditatea legăturilor lui Keller şi să mă tragă în interiorul clădirii pentru a-mi spăla rănile şi a-mi încălzi corpul îngheţat.

— Iată. Asta e tot ce ştiu, domnule colonel, a spus el cu un aer fatalist, încheindu-şi povestirea. Dacă înţelegeţi ceva, înseamnă că ştiţi mai multe decât mine...

De fapt nu eram mai bine informat decât Tenidze. Ştiam numele lui Thoriin Gărensen. Îl păstrasem de aproape zece ani în străfundurile memoriei mele şi, chiar dacă nu-l mai pronunţasem de multă vreme, ştiam perfect că îmi vorbise

despre el, într-o casă în India, un om cu ochelari rotunzi şi cu buze subţiri pe care mulţi îl numeau Netaji Gărensen este ofiţerul superior al lui Keller spusese Bose. Este un om de încredere al lui Heydrich, el însuşi mâna dreaptă a lui Himmler...”. Aşadar cel care îmi salvase viaţa şi care îl livrase serviciilor noastre pe propriul său discipol era unul dintre cele mai înalte personaje ale organigramei naţional-socialiste! Asta mi se părea de necrezut! Oare responsabilul uneia dintre cele mai puternice reţele de spionaj din lume îl vânase pe unul dintre propriii agenţi? Asta nu avea niciun sens!

Această problemă a dat în curând naştere altor întrebări, numeroase, şi asta m-a ameţit de-a binelea, dar dintr-o dată, în timp ce credeam că sunt în sfârşit în măsură să-mi ordonez gândurile şi să stabilesc o serie de legături logice între aceste evenimente disparate, Tenidze şi cu mine am auzit un strigăt sălbatic răsunând din camera vecină. Georgianul s-a grăbit, îngrijorat de copii... L-am urmat cu greu, ţinându-mă de pereţi şi de catul uşilor pentru a înainta fără să cad. Cred că l-am întâlnit pe sovietic pentru a asista la cea mai teribilă scenă a existenţei mele. Într-un mic salon unde georgianul o aruncase pe Keller după ce o legase cu grijă, aceasta se zbătea, urla, se răsucea ca o „călugăriţă” feroce atacată de miriade de furnici. Deasupra ei colcăia marea de copii care o muşcau cu furie, o sfâşiau cu micile lor unghii, îi zdrobeau carnea cu lovituri de pumni, de picioare, de genunchi şi de coate... Tenidze îi lăsă să o facă, asistând satisfăcut ca un maestru de vânătoare la goana câinilor săi. Austriaca încerca din toate puterile să se bată, dar cei doisprezece copii agăţaţi de ea îi împiedicau orice mişcare. Era terminată. O ştia. Urla... Veşmintele i-au fost făcute bucăţi şi carnea sa a apărut goală, fragilă, oferindu-se voracităţii micilor răzbunători.

Înnebuniți la vederea acestui corp moale care se oferea din plin ghearelor, băieții o jupuiau pe fată cu dinții, curățând-o de piele ca pe un fruct de coaja lui, fără milă, fără urmă de regret. Nu s-au oprit decât atunci când victima n-a mai fost întreagă, pielea smulsă dezvăluind nervii, muşchii, tendoanele ca un mulaj de om jupuit pentru şcoala de medicină... Trăia încă, totuşi, şi chiar a găsit forța să se mişte; germene roşu şi vâscos condamnat să se târască pe solul înghețat al palatului de sticlă... Tenidze a alergat pe culoar, a dispărut pentru câteva clipe, apoi a revenit la mine pentru a-mi lega o cârpă în jurul feței. Bulversat de ceea ce tocmai văzusem, n-am avut forța să reacționez. Apoi l-am văzut adunând trupa de copii nebuni, scăldați în sânge şi ordonându-te să se îndepărteze de corpul palpitând al Ostarei Keller. L-am auzit deschizând aruncătorul de flăcări pe care îl avea în spate şi făcând să crească presiunea în interiorul mecanismului. A fost mai întâi un lung zgomot de ulei căzând în picături fine şi îmbrăcând corpul lui Keller cu o peliculă groasă lucitoare. Tenidze a lansat bricheta de la capătul armei. Cu ochii sleiți, Keller apucase să vadă, să înțeleagă ce i se va întâmpla. Corpul a fost cuprins de flăcări într-o secundă şi un val atroce de căldură amestecat cu un indescriptibil miros de carne arsă ne-a învăluit. Keller urla, deşi nu mai era decât o torță incandescentă. Nici chiar soții Galjero n-ar mai fi fost în stare să facă ceva pentru ea.

— Viață de vrăjitoare, moarte de vrăjitoare! a declarat sentențios Tenidze, lăsând să cadă pe sol oribila sa armă. Sper că nu mai există altele ca ea, a spus georgianul înainte de a-şi trece brațul pe după umerii mei ca să mă ajute să ies din palat.

Copiii ne-au urmat fără să arunce o privire spre victima lor. Pe care ar fi vrut s-o mai audă scoțând sunete sfâşietoare.

Din salon, focul s-a propagat rapid în restul edificiului, în două ore, totul n-a mai fost decât cenuşă...

Tot ceea ce a mai urmat este de ordinul amănuntelor. Nu am părăsit împrejurimile palatului de sticlă înainte de a-l fi văzut cum se prăbuşeşte în el însuşi. Împreună cu copiii şi georgianul am făcut o lungă rugăciune pentru Habid Swamy, fiecare în limba lui. În forul meu interior ştiam că ar fi fost bucuros să ştie că trupul său va fi purificat de foc. O secundă aş fi vrut să împărtăşesc credința poporului său. Aş fi fost atunci convins că micul sergent shundra din Calcutta se va reîncarna în curând şi va duce, în sfârşit, o existență demnă de inteligența, de tenacitatea, de bunătatea sa. Tenidze m-a instalat în draghină şi i-a luat alături de el în cabină pe cei doi băieți mai mari.

Nu îmi amintesc decât vag peripețiile întoarcerii pentru că, imediat ce ZIS-ul îşi reluă drumul, am căzut într-un somn profund. M-am trezit în camera de spital militar sovietic. Consulul britanic era la căpătâiul meu. Eram la sfârşitul lui ianuarie ’45, şi luptele cele mai crâncene pentru eliberarea Europei urmau să vină. Aveau să mai treacă cinci luni de atrocități. Pentru mine însă se sfârşise totul. Îmi băteam joc de cuvintele încurajatoare ale diplomatului englez. Îmi vorbea de Bose, a cărui urmă părea definitiv pierdută pentru toată lumea şi despre hinduşii din Legiunea Indiei libere care fuseseră prinşi în focurile funebre ale războiului, dar eu nu-l ascultam.

Nu acestea erau noutățile pe care voiam să le aud. Gândurile mele erau îndreptate spre copiii din coloana lui Keller. După ce îl pierdusem pe Khamurjee, am putut totuşi să-i salvez. Conştiința îmi interzicea acum să-i părăsesc cu laşitate lăsându-i pradă destinului de orfani de război. Am întrebat pe toată lumea ce se întâmplase cu ei, dar nimeni nu a putut să-mi răspundă. Şi apoi, într-o dimineață, Tenidze a intrat în camera mea. Era tot un

zâmbet, părea bucuros, dar emoţia pe care mi-a produs-o vizita lui m-a subjugat şi am început să plâng îndelung. Foarte blând, ca şi cum i-ar fi vorbit unui suferind, Grigor mi-a explicat că reuşise să încredinţeze provizoriu copiii câtorva familii dintr-un cătun, nu departe de oraşul unde eram spitalizat. Copiii nu mai voiau să se despartă şi aşteptau nerăbdători să mă revadă.

— Veţi fi uimit, comandant Tewp! Aceşti ştrengari sunt extraordinari! Nu suntem încă decât la începutul unui lung şir de surprize pe care ni le vor oferi. Cred că sunt cu toţii deosebit de înzestraţi şi se comportă ca şi cum ar fi cu adevărat fraţi.

Ceea ce mi-a mărturisit georgianul nu m-a surprins. Şi eu zărisem un foc straniu strălucind în ochii acestor băieţi, un foc care lumina pupilele lui Khamurjee când ronţăia un fruct, îşi mângâia mangusta sau recita legendele vechilor regate ale Indiei...

Înainte să fiu repatriat în Marea Britanie, le-am scris lordului şi lady Bentham pentru a-i informa despre incredibilul succes pe care l-a avut vânătoarea noastră de monştri. De la începutul anilor ’40 ei nu mai locuiau în Londra şi părăsiseră bătrânul continent pentru a se instala la New York. Locul unde mi-a propus să-i întâlnesc – atât eu, cât şi copiii pe care îi salvasem din ghearele lui Keller... Nu a fost uşor pentru că lumea era încă în război, iar raporturile dintre sovietici şi aliaţi deveniseră tensionate. Erau neîncrezători unii faţă de alţii, poate mai neîncrezători decât faţă de duşmanii zilei... Dar graţie averii familiei Bentham şi câtorva relaţii de care am profitat, am reuşit, îndată ce Berlinul a căzut, să-i îmbarc pe copii pe un vas cu destinaţia America. Tenidze ne întovărăşea. Georgianul se hotărâse să dezerteze din rândurile Armatei Roşii...

— Vreau să văd America! mi-a aruncat-o el triumfător, ațâțând focul, fără remuşcări, peste uniforma cu însemnele cu steaua roşie, pe care o pusese să ardă cu totul într-o sobă emailată. Şi apoi copiii au nevoie de mine. Sunt singurul care îi înțelege! Cum veți face să-i învățări engleza, fără mine?

Am râs din toată inima. Cu masca de piele pe care eram forțat s-o port pe obraz pentru a-mi ascunde urâțenia, este adevărat că mă simțeam mai slab şi mai trist. Prietenia georgianului, a copiilor şi încrederea soților Bentham era tot ce îmi mai rămăsese, în afara urii mele pentru cei doi Galjero...

Pe puntea pachebotului am dat primele noastre lecții de viață occidentală copiilor. Toți se dovedeau extraordinari de dotați pentru învățătură, eficacitatea cursurilor fiind chiar mărită de experiența şi abilitatea de care făcea dovadă Tenidze. Este adevărat că vechiul comisar politic din NKVD primise el însuşi o educație solidă la Moscova în materie de manipulare şi de instruire pedagogică. Excelența acestui învățământ făcea minuni. În câteva săptămâni de muncă, transformasem aceşti copii care auziseră pentru prima oară vorbindu-se englezeşte în şenileta bălăbănită condusă de Habid Swamy, în mici *kidds* despre care s-ar fi putut spune că n-avuseseră niciodată un alt orizont decât pietrişul din Coney Island. În toate serile din timpul traversării oceanului, i-am dus şi la cinema pentru a-i obişnui cu manierele şi accentele din Lumea Nouă. La fel de încântați pe cât de circumspecți, micuții au descoperit vestele lui Cary Grant, pălăriile neşifonabile ale lui Spencer Tracy şi mutra de bebe a lui Sinatra. Întorşi în dormitoarele lor, se amuzau să reproducă mimica de gangster a lui James Cagney şi să repete mult timp ca un

exercițiu în clasă: „Gimme a whiskey – ginger ale on the side, and don't be stingy, baby" ca Garbo, în *Ana Christie...*

Îndată ce am depăşit porțile proprietății Bentham, toți puteau să se prezinte şi să răspundă corect întrebărilor cuplului. Încântați, aceştia şi-au luat sarcina educației lor. Băieții puteau astfel să aibă acces în cele mai prestigioase *high schools* din Noua Anglie înainte de a se integra în universități şi a-şi realiza prin propriile mijloace cariere strălucite de avocați, cercetători, profesori... Am ținut mult timp contactul cu ei, dar cu timpul scrisorile au devenit mai puțin frecvente şi, la un moment dat, au încetat cu totul...

În primele lunii ale instalării la familia Bentham, am rămas totuşi aproape de ei, profitând şi eu de ospitalitatea gazdelor mele. Oficial, aparțineam încă de MI6 din Calcutta, dar aceasta nu avea nicio semnificație deosebită. India se îndrepta acum în plină viteză spre independența ei, şi împărțirea în mai multe entități teritoriale separând hinduşii de musulmani crea tulburări de o amploare pe care puțini oameni, la Londra, o anticipaseră. Ultimul vice-rege din India însărcinat să lichideze „Perla Imperiului", Mountbatten, a făcut tot ceea ce a putut ca să evite masacrele, dar puterile sale erau mărunte şi avantajele se reduceau în fiecare zi, pe măsură ce creşteau cele ale lui Gandhi... Au fost răzmerițe. Au fost masacre. Dar nici Europa, nici America nu s-a interesat cu adevărat de aceste probleme. Cât despre mine, am urmărit evenimentele cu tristețe. Ştiam că niciodată nu voi mai revedea Calcutta, cartierul ei colonial, grădinile şi templele ei... Dar adevărata dezolare venea din faptul că nu putusem să o strâng în brațe pe Lajwanti, soția lui Habid Swamy... Ce va fi devenit această femeie, lipsită de susținerea micului ei sergent mândru, din corpul de geniu?

Totuşi am înaintat în numele ei o scrisoare lungă adresată Ministerului Vechilor Combatanți, pentru ca pensia oferită de Coroană să-i fie aproape dublată. Nu am mai revăzut-o niciodată pe Lajwanti. Nici pe Gillespie, Mog, Edmonds, „Buclatul” şi nici pe căpitanul-medic Nicol... Această parte a vieții mele era, de acum înainte, de domeniul trecutului. Iremediabil...

— Ce doriți să faceți de acum înainte, colonele Tewp? mă întrebase lordul Bentham într-o seară când rămăsesem singuri în salon.

— Să-mi reiau slujba într-o parte oarecare a lumii, sir. Cred că sunt prea bătrân acum ca să mă gândesc să părăsesc armata. M-au chemat la Londra. În curând va trebui să vă părăsesc...

— Şi soții Galjero? a întrebat bătrânul dintr-o suflare. Abandonați deci urmărirea lor? Eu nu. Societatea de anchetă Xander este mandatată în continuare să-i vâneze.

— Nu, sir. Nici eu. Nu i-am abandonat, şi drumul meu se va încrucişa din nou cu al lor. Sunt sigur. Mi-a prezis o franțuzoaică...

— Ah! Franțuzoaicele! A suspinat lordul, cu un mic surâs. Aveți dreptate. Ele ştiu întotdeauna mai mult decât alte femei. De asta trebuie să le credem.

Şi apoi, cu două zile înainte de data pe care o fixasem pentru plecarea mea din New York, doi vizitatori au dorit să mă vadă. Unul – pe care nu îl cunoşteam – era gras şi scund – părul grizonat se ondula pe gâtul său gros şi ochii îi erau negri cum e cărbunele. Îmbrăcat într-un mantou de păr de cămilă aruncat peste un impecabil costum de alpaca, s-a prezentat ca fiind senatorul Lewis Monti, de curând ales la Cameră. Forma un cuplu straniu cu omul care îl întovărăşea, la fel de mare şi blond pe cât era el de brun şi îndesat. La vederea acestei siluete, inima mi s-a

strâns atât de tare încât, din instinct, am dus mâna la coapsă pentru a scoate vechiul meu Webley, în timp ce încordasem fără să vreau pumnul. Un gest care a dat naştere unui surâs pe obrazul lui Lewis Monti.

— Acest om v-a salvat viaţa. Nu este duşmanul dumneavoastră, v-a dovedit-o deja. Lăsaţi-ne să vă oferim ajutorul nostru pentru a-i urmări pe cei pe care îi căutaţi...

În faţa mea, căpitanul Gărensen nu mai purta uniforma neagră cu rune de argint. Îmi surâdea ca unui vechi prieten, o lumină foarte clară strălucind în adâncul ochilor săi albaştri.

— Avem multe să vă comunicăm despre familia Galjero, colonel Tewp, mi-a spus înaintând spre mine pentru a-mi întinde mâna sa mare şi puternică.

Departe, foarte departe, în altă parte a lumii, o femeie cu pântecul neted înţepa cu degetele ei lungi şi albe braţele fragile a trei păpuşi de ceară...

Nota autorului

Celor care vor fi dispuşi să discearnă adevărul istoric de ficţiune în trama *Căpcăunilor Gangelui* li se aduc următoarele precizări:

Cu toate că nu se bucură de nicio notorietate veritabilă în Occident, şeful naţionalist hindus Shubhas Chandra Bose este o figură recunoscută în istoria recentă a Indiei. Dacă întâlnirea lui cu locotenentul David Tewp este, desigur, inventată, conţinutul faptelor şi vorbelor sale este în schimb în deplin consens cu natura angajamentelor sale politice. Aliat cu germanii în timpul Celui de al Doilea Război Mondial, a luptat cu sălbăticie contra rivalului său Gandhi căruia îi reproşa că a fost favorabil împărţirii ţării. Mort în 1945 în împrejurări misterioase, armata sa

„Armata Indiei Libere”, s-a evidenţiat pe câmpurile de luptă din Birmania, Normandia şi Europa de Est.

Vizita regelui Eduard al VIII-lea şi a doamnei Simpson în India, în toamna lui 1936, este pură ficţiune, întors recent dintr-un sejur pe coastele Atlanticului, cuplul se pregătea să anunțe lumii vestea abdicării suveranului.

Portretul cuplului Windsor poate părea exagerat. În acelaşi timp, cititorul avid de detalii biografice va considera, fără îndoială, că această ficţiune are în adâncul ei adevăruri picante. Prezentate într-o notă mai gravă, simpatiile cuplului pentru conducătorii nazişti sunt din nefericire binecunoscute.

Existenta călugărilor Bon Po este menționată de numeroşi martori. Considerați adesea „vrăjitori” capabili să stăpânească misterele morții, confreria lor a fost revelată pentru prima oară în Occident de exploratoarea franțuzoaică Alexandra David-Neel (care m-a inspirat în crearea personajului Garance de Reault).

În sfârşit, oricare ar fi forma sub care au apărut, elementele privind mizele geopolitice, filosofice sau ale practicilor magico-religioase se referă întotdeauna la realități şi concepte atestate.

CUPRINS